

7-a Kongreso
internacia

la AILP

Parizo,

21, 22, 23, 24

septembro 2017

Raporto

Prezento

Aktoj de la 7-a Kongreso de la Internacia Asocio de Libera Penso

Karaj amikoj, karaj kamaradoj,

Vi trovos alkroutan la plej kompletan ebla raporto de la 7-a Kongreso de la AILP kiu okazis en Parizo (Francio) en septembro 2017. Ni esperas, ke ĉi tiu dokumento donos al vi ĉiujn necesajn informojn por bona kompreno de la agoj kaj pozicioj de nia Internacio de Libera Penso.

Krom la tri konstantaj agadtemoj de internacia Libera Penso: por la apartigo de religioj kaj Ŝtatoj, por la nepublika financado de religioj kaj por

Justeco estu farita al la viktimoj de la krimoj de la Eklezio : la Internacia Kongreso de Parizo diskutis la defendon de scienco, la rajton morti digne kaj la lukton por egalaj rajtoj por virinoj.

Tio montras, ke tiu ĉi mondkongreso estis tre riĉa, kaj laŭ sia diverseco, sia kvalito, sia denseco kaj la nombro de partoprenantoj: 25 landoj reprezentitaj el kvin kontinentoj. Ĝi estas nekontestebla sukceso.

Ĝi tiun kongreson markis ankaŭ la publika deziro al komuna agado inter la Asocio Internacia Libera Penso (AILP), la Eŭropa Humanisma Federacio (FHE), la Internacia Etika kaj Sekulara Humanisto (IHEU), la Internacia Ligkomisiono de la Framasonaj Potencoj subskribintoj de la Strasburgo Apelacio (CLIPSAS) kaj la Centro por Enketo (CFI). Tiu ĉi internacia proksimiĝo estas fonto de disvolviĝo por ĉiuj.

La AILP ŝatus danki ĉiujn, kiuj prezentis altkvalitan kaj tre diversajn. Laŭ la opinio de multaj partoprenantoj, intereso ĉiam estis tie prezentoj kaj debatoj.

Okazis la fonda Kongreso de la AILP en Oslo (Norvegio) en 2011, poste la Kongreso de Mar-del-Plata (Argentino) en 2012, Concepción (Ĉilio) en 2013, Londono (Unuiginta Reĝlando) en 2014, Montevideo (Urugvajo) en 2015, Kito (Ekvadoro) en 2016 kaj fine Parizo (Francio) en 2017.

Ĝi tiu Pariza Kongreso markas certan etapon en la evoluo de Libera Penso por ĉiuj la kontinentoj. La signifa kresko de proparolantoj kaj membroj de la Internacia Konsilio montras la pliiĝitan influon de Libera Penso en la mondo. Kaj kompreneble ankaŭ en Francio.

Ne estas dubo, ke la venontaj internaciaj kongresoj estos bonkvalitaj.

Ĝis revido ĉiuj denove kaj eĉ pli.
Tre amika kaj frata.

Christian Eyschen, Proparolanto de AILP

PROGRAMO

Ĝaŭ do la 21-an de septembro 2017

Internacia Konferenco de IREL
Internacia Tago de Liberpensoj

Vendredo la 22-an de septembro 2017

Malferma plenkunsido de la kongreso

Malferma parolado (Christian Eyschen)
Bonvena parolado (Jean-Sébastien Pierre)
Interveno de Marlène Schiappa
Mesaĝoj ricevitaj
Saluton de internaciaj organizoj
Interveno de Alain de Khegel

Enkondukaj raportoj pri la tri kampanjoj de AILP

Max Wallace (Aŭstralio)
David Gozlan (Francio)
Keith Porteous Wood (UK)

Prezento de la Internacia Disiga Muro-Premio al Terry Sanderson

Plenkunsido pri virinaj rajtoj

Maria Mantello (Italio):	Maŝisma sindromo kaj "feminicidio"
Rachel Ortiz (Hispanio):	Feminismo kaj sekularismo
Nina Sankari (Pollando):	Pri la milito de la Eklezio kontraŭ la rajtoj de virinoj kun libericida potenco kontraŭ la rajtoj de ĉiuj
Babu Gogineni (Hindio):	La hinda virino - Diino aŭ homo?
Hansi Brémond (Francio):	Temoj ĉirkaŭ virinaj vestaĵoj

Vizito Parizon laŭ la paŝoj de Thomas Paine

Sabato la 23-an de septembro 2017

Diskuto post la tri enkondukaj raportoj

David Rand (Kanado):	Komunismo, la ĉefa minaco por sekularismo en Kanado
Michael Nugent (Irlando):	Diskriminacio kaj atakoj por Homaj Rajtoj en Irlando
Francisco Delgado (Hispanio):	Publika financado de religioj
Robert Boston (Usono):	La atako de Trump sur la muro inter Eklezio kaj Ŝtato
Attila Jakab (Hungario):	Sekularismo en Hungario
Elbio Laxalte (Urugvajo):	Demokratio kaj atakoj kontraŭ sekularismo en Urugvajo
Georges Saad (Libano):	Juro kaj konfesiismo en Libano
Carsten Frerk (Germanio):	La apartigo de Eklezio kaj Ŝtato
Cornélie Mathys (Belgio):	Antiklerikalismo en Belgio hodiaŭ .
Constantin Ozon (Rumanio):	La situacio de sekularismo en Rumanio

PROGRAMO

Sesio pri la rajto morti digne

Malfermo de Nina Sankari

Fernando Lozada

Jean-Luc Romero (Francio): Asocio por la Rajto Digne Morti

Andreas Kyriakou (Svislando): Helpita mortado en Svislando

Jacqueline Herremans (Belgio):

Michael Nugent (Irlando): Right to Die Association Irlando

Vizito al laika Montmartre

Riverboata vojaĝo

Frata bankedo

Dimanĉo la 24-an de septembro 2017

Komunikadoj:

Léo Igwé (Niĝerio): Publika financado de pilgrimadoj en Niĝerio

David Silverman (Usono): Rilato inter la usona ekstrema dekstro kaj la Eklezioj

Plena kunsido pri defendo de scienco

Jean-Sébastien Pierre (Francio): Ĉu la instruado de kreismo estas ankoraŭ pensebla?

Charles Susanne (Belgio): Biologio kaj religioj. Kiam biologiaj sciencoj maltrankviligas!

Julien Musolino (Usono): La batalo por scienco en Usono

Pierre Galand (Belgio): Libereco sen limoj kontraŭ blafemo kaj religiaj malpermesoj

Prezento de la Thomas Jefferson - Benito Juarez - Ferdinand Buisson Internacia Premio por la Apartigo de Preĝejo kaj Ŝtato al

Wanda Novicka

Debato kun la publiko

Fermo de la kongreso

Interveno de Christian Eyschen

Prezento de la rezultoj de la kunveno de la Internacia Konsilio

Teksto adoptita de la Internacia Konsilio

Kongresaj konkludoj

Apendicoj

Protokolo de la kunveno de la Internacia Konsilio

Manifesto de Oslo

Voku el Montevideo

Mi respondas

Instituto por Esplorado kaj Studoj de Libera Penso

Konferenco - la 21-an de septembro 2017

"Marc Blondel Room" - Force Ouvrière Departementa Unio de Parizo - rue Damrémont

"Libera Penso kaj Liberpensuloj, Hieraŭ kaj Hodiaŭ "

La tempoj, en kiuj ni vivas, per forto de cirkonstancoj, igas nin ekzameni per nova okulo ĉiujn formojn de batalo por civilizado.

Nedisputeble, unu el la karakterizaĵoj de homa emancipiĝo estas ĝia kapablo ekzerci liberan esploron, historie difinitan kiel "libera penso", eĉantaŭ ol ĝi estas organizita esprimo de tiu karakterizaĵo.

Kadre de siaj agadoj kaj internaciaj konferencoj, organizitaj ekde 2008, la Instituto por Esploro kaj Studoj de Libera Penso intencas rigardi malsamajn epizodojn kiuj vidis la kapablon de la homaro agi por sia propra liberigo de ĝia sklaveco, precipe klerikala.

La 21-an de septembro 2017, la datreveno de la aserto de la Unua Respubliko en Francio, la 21-an de septembro 1792, ni volis doni la parolon al akademianoj kaj historiistoj el la tuta mondo, por studi kune ĉi tiun esencan demandon.

Sub la prezido de Jean-Marc Schiappa, Prezidanto de IRELP.

Parolantoj:

- Sino Faouzia Farida Charfi, Profesoro pri fiziko ĉe la Universitato de Tunizo (Tunizio)
- Jean-Marc Narbonne, Filozofo ĉe la Universitato de Laval (Kanado)
- Serge Bianchi, profesoro emerito ĉe la Universitato de Rennes II (Francio)
- Pierre Roy, Historiisto, IRELP (Francio)
- Babacar Diop Buuba, Profesoro ĉe la Fakultato de Leteroj kaj Homaj Sciencoj, Cheikh Anta University Diop el Dakaro (Senegalo)
- Serge Sebban, Historiisto, CERMTRI (Francio)
- Fernando Lozada (Argentino)
- Philippe Portier, Profesoro Ecole Pratique des Hautes Etudes, Parizo (Francio)
- Nina Sankari, Kazimir Leszczynski Asocio (Pollando)
- David Gozlan, Ĝenerala Sekretario de Libera Penso (Francio)

Raporto, presita aparte, permesos trovi la intervenojn de la diversaj parolantoj.

Por la Apartigo de Eklezioj kaj Ŝtato sur ĉiuj kontinentoj kaj en ĉiu lando.

Internacia Renkontiĝo de Libera Penso

Ĝaŭdo la 21-an de septembro 2017 - Placo Garibaldi (Pariza)

Omaĝo al Giuseppe Garibaldi, la heroo de la Du Mondo

La Internacia Asocio de Libera Penso decidis fari la 20-an de septembro de ĉiu jaro la Internacian Tagon de Libera Penso por la Apartigo de Eklezioj kaj Ŝtato, metita omaĝo al Giuseppe Garibaldi.

Giuseppe Garibaldi batalis en Francio en 1870 en la Francia-Prusia Milito en la Respublikanaj armeoj post la abdiko de Napoleono III. Li estas elektita al la Nacia Asembleo. Li tiam estis petita fare de la Pariza Komunumo gvidi la soldatojn de la Nacigvardio, la Federatoj.

Lia statuo estis inaŭgurita la 13-an de julio 1907.

Parolado de Maria Mantello, prezidanto de la Associazione Nazionale del Libero Pensiero "Giordano Bruno" – Teksto legita de Carlo Giannone

Garibaldi estis unu el la protagonistoj de la itala Libera Penso-movado, kiu komencis organizi sin en rondoj kondukantaj finfine al la fondo de la Associazione Nazionale del Libero Pensiero "Giordano Bruno".

Kaj kun fiero ni memoras ĉ tion, ĉ tie, ĉ la piedo de lia statuo, kiu estis dediĉita al li sur ĉ tiu placo en Parizo.

Ni ankaŭ ŝatas atentigi, ke la 17-an de februaro en Romo, ĉ Campo dei Fiori, ne estas hazarde, ke okaze de la subĉela renkontiĝo, kiun ni ĉujare organizas honore al Giordano Bruno, ni akompanis la ceremonion de demetado. La laŭ rokronoj kun la kantado de la Himno de Garibaldi: ("Al armiloj... Al brakoj. Supre estas la momento ĉar la Patrujo vokas kaj se morto venas ĉ estas senmorta gloro. La flamo kaj la nomo de Italio en la koro...")

Bone, la Unueco de Italio estis farita nur de Garibaldi. Sed generalo Garibaldi reprezentas, estas certe, la plej profundan animon de la postulo de la itala popolo pri libereco.

Edmondo De Amicis, la granda aŭtoro de la libro Cuore (Koro) estis granda verkisto kaj samtempe ĵurnalisto precipe pri novaĵoj.

"[...] Kiam Garibaldi ne batalis, li laboris pri la laboro. Li enfermis sin sur izola insulo kaj kultivis la teron. [...] Li malamis ĉujn subpremantojn, amis ĉujn homojn, protektis ĉujn malfortulojn [...]
] Se li eligus militkronon, alkurus legioj da kuraĝuloj."

Kial kreskis, ekzemple, la fama Ekspedicio de la Mil kun miloj kaj miloj da volontuloj el suda Italio? Sufiĉas al ni pensi, ke en tiuj landoj oni nomis ankaŭ misuzoj kaj malobservoj de la homa digno ius primae noctis (rajto de la unua nokto).

Kaj estis danke al Garibaldi, kiu liberigis la Sudon de Italio, ke en 1861 la Regno de Italio estis proklamita .

Tio estis la Unueco de Italio pri kiu Garibaldi ĉam pensis, daŭ rigante sian lukton por la liberigo de Romo kontraŭ la Papo-Reĝo.

Unueco estis plenumita de la Bersagliers la 20-an de septembro 1870 dum la fama Breccia di Porta Pia...

Malmultaj scias, ke la Kapitolo, kie la lasta manpleno da Zuavoj (la solduloj de la Papo) estis barikadita, estis liberigita de la romia popolo, kiu forkurigis ilin antaŭ la alveno de la itala armeo; kaj - laŭ la bonega atesto de De Amicis - tiun tagon la stratoj de Romo estis plenigitaj kun festado de romianoj portantaj trikolorajn kokardojn. Multaj el ili kantis la Himnon de Garibaldi.

Garibaldi estis unu el la malmultaj homoj, kiuj klare kaj sincere denunciis, ke la plej granda malamiko de la homoj estas la klerikala aparato: instigante la amasojn por ke ili ne ribelu kontraŭ la establitaĵoj kaj restu submetitaj al la pastroj, kiuj ripetis al ili: " justeco faras. ne apartenas al ĉ tiu mondo ", " turnu la alian vangon ", " faru la volo de Dio".

Instigante la soldatojn en la provoj - de Aspromonte ĉs Mentana - liberigi Romon, Garibaldi diris: " la klerikoj estas la subjektoj kaj milicioj de fremda potenco, de miksita kaj universala, spirita kaj politiko, kiu ordonas kaj ne permesas. diskuto, semas malpacon kaj koruptas. Ĉ tiuj malamikoj de nia lando kaj nia civilizacio devas esti senigitaj je la rimedoj por fari damaĝon ."

Generalo Garibaldi mortis en 1882, kaj en sia lasta volo kaj testamento li skribis:

" Profitante la mizeran staton, en kiu sin trovas la mortanto, kaj la konfuzon, kiu ofte okazas al li, la pastro profitas kaj efektivigas ĉujn siajn hontindajn ruzaĵojn. Li propagandas per la trompo, en kiu li estas majstro, ke la mortinto pentis pri siaj pasintaj kredoj, kaj ke li plenumis siajn katolikajn devojn.

Sekve, mi deklaras, ke, estante plene konscia en la nuna momento, mi ne volas akcepti iam ajn la abomenindan, malestimindan kaj malbonan servadon de pastro, kiun mi konsideras kiel terura malamiko de la homaro kaj precipe de Italujo; kaj ke, nur en la teno de la frenezo aŭ la plej kruda nescio, mi kredas ke individuo povus rekomendi sin al posteulo de Torquemada .

Parolado de Elbio Laxalte Terra - Proparolanto de AILP

Civitanoj

Ni estas ĉi tie en speciala dato, la 21-an de septembro, apud la marmoro, kiu eternigas ĉi tie en Parizo, la ĉesto de Giuseppe Garibaldi, la tiel nomata "Heroo de la du mondoj" kiuj batalis por libereco en Ameriko, Brazilo, Argentino kaj Urugvajo kaj Eŭropo, precipe, plifirmigante la revon de unuiĝinta Italio. kaj suvereno.

Mi diris specialan daton, ĉar la 20-an de septembro markas la Internacian Tagon de Libera Penso, kiu devenas de ĉi tiu epopeo de la 20-a de septembro 1870, kiam la vaticanaj trupoj, aliancigitaj kun la eŭropa reago, estis venkitaj, tiel ĉesigante la teritorian povon de la Papo kaj unuiĝante Italio. Kaj la 21-an de Septembro, hodiaŭ, estas nomumita de la Nacioj Unuiĝinta kiel la Internacia Tago de Paco.

Kaj ĝi estas feliĉa kaŭzo, ĉar sen libereco de konscienco, sen libereco de penso, sen libereco de esprimo, ne povas esti paco, ĉar, krom paco de tombejoj, ajna alia formo de paco inter homoj povas veni nur el libereco. Kaj libereco povas esti akirita nur liberigante sin de subpremo, ĉu spirita, politika aŭ ekonomia.

En nia amerika kontinento, Garibaldi estis liberecatalanto. Estus multe por diri de lia kuraĝo, lia engaĝo al la afero, pri tio, kion li instruis kaj kion li lernis de la Usonaj civitanoj.

Sed mi volas rilati al aliaj aspektoj kiuj, Mi pensas, devus esti memorita de Garibaldi, eble malpli konataj, sed kiuj parolas pri lia personeco moralo, ĝaj principoj kaj ĝaj normoj de konduto. Kaj mi volas rememori ĉi tiujn aspektojn ĉar ke ili estas karakterizaj de sia moderneco, kaj eĉ pli ol tio, de la bezono por nia nuntempa mondo havi etikajn referencojn. Ni ekzamenu kelkaj ekzemploj, verŝajne inter multaj aliaj, por priskribi la karakteron.

En letero datita la 6-an de oktobro 1845, Garibaldi diris: "...Mi kredas, ke ne ekzistas fremdaj homoj. por viroj de bonaj principoj...". Tiu viro kiuj konis la mondon, la popolojn kaj la naciojn malsamaj, malsamaj kulturoj, donas al ni a absolute nuntempa ekzemplo, kiam ni vidas hodiaŭ kiom da landoj fermiĝis, dum tiom da homoj malestimas aliajn kiam ni vidas la renaskiĝon de rasismo, ksenofobio, kiam forto de religia dogmo provas apartigi la bonon kaj la sanktan de la malvirtuloj kaj demonaj.

Garibaldi havis neniujn pretendojn al potenco nek de riĉeco. Kaj li pruvis tion dum sia tuta vivo. Li havas ĉon-

tagoj aprezis la esencan kaj ne la aspekton. Li substreki en la sama letero: "...mi ne bazas mian opinio pri riĉeco nek en la ordono de homoj... mia tuta aspiro estas havi amikoj " ...Ĝi estas simple esprimita kaj tamen Ĝi estas tuta vivleciono.

Ĝi estas do kontraŭ la diatribo de la Katolika Eklezio kaj konservativuloj ĉaspecaj kontraŭ Garibaldi, kiu diris pri li ke li estis soldulo, tio estas iu, kiu vendis siajn servojn de milito, ni povas diri, ke li restis fidela al siaj vivprincipoj, li ĉam batalis por gajni liberecon de aliaj, la rajtoj de aliaj, kiujn li respektis sin. Kaj li vivis malriĉa, kelkfoje mizera, mem kaj lia familio. Li donis ĉion el si, kun senmanka kuraĝo kaj braveco, kaj neniam petis ion por si. Li metis la

kaŭzo de libereco kaj la batalo kontraŭ subpremo centro de sia vivo.

Luktante en Urugvajo, prezidanto Fructuoso Ri-vera proponis distribui teron al membroj

de la Itala Legio kiel rekompenco por lia laboro en defendo de la urbo Montevideo. Kaj Garibaldi respondis en letero kiu plene prezentas ĝin: "... La legianoj, konvinkitaj, ke estas ilia devo de ĉu libera homo batali por libereco, en ĉuj loko kie estas tiraneco, sen distingo de tero aŭ homoj, ĉar libereco estas heredaĵo de la homaro, rifuzas akcepti ajnan kompencon por la devo plenumita en batalado por la libereco de Montevideo."

La 10-an de April, 1860, respondante de Torino al la prezidanto Urugvajano tiutempe, Joaquin Suarez, kiu insistis pagi al Garibaldi por siaj servoj, diris priskribante la urugvajanoj: "... ili estis patriotoj decidita defendi ĝis la ekstremo la aferon de libereco kaj sendependeco de mia dua patrujo. Kaj li aldonis: " Mi lernis inter viaj kuraĝaj samcivitanoj kiel ni batalas kontraŭ la malamiko, kiom da sufero estas eltenata, kaj ĉefe, kiel batali kun persisto, en defendo de la sanktaj rajtoj de homoj, kontraŭ la liberticida aroganteco de despotoj" ... "Via bela lando ŝuldas al mi nenion, ĉar mi humile plenumas mian devon kiel soldato de la libereco kaj mi fieras pri mia titolo de Civitano de la Respubliko."

En ĉi tiuj simplaj frazoj ni vidas la koncepto de Garibaldi: li konsideras sin fiera pri sia titolo de "civitano de la respubliko" kiu estis donita al li kaj ne akceptis ajnan materian rekompencan.

Alia aspekto de Garibaldi, kiu rakontas al ni pli ol doktrina manifesto. Garibaldi estis emancipanto de sklavoj en la atlantika regiono de Ameriko.

Suda iksodo. En 1837, batalante kune kun la Suda Rio-Granda Respubliko, li kaptis boaton, kiu portis inter siaj pasaĝeroj plurajn sklavojn. Li donis al ili liberon tuj. Estis nur la unua akto de sinteno, kiu sekvis lin dumvive: lia influo igis Urugvajon abolicii sklavecon en 1842. Brazilo ne faros tion ĝis 1888. Kaj ĝi ne konsentus iri al Usono vokita de Lincoln ĉar en ĝi tiu lando ankoraŭ regis sklaveco.

Paroli pri Garibaldi estas tiam paroli pri esprimo de libereco. Li enkorpiĝas en sia persono kaj en lia ekzemplo la plej aŭ tentika respublika idealo, ĉar li praktikis kaj vivis sub la valoroj ke respublikanismo respektas.

En la antaŭa parolo al liaj Memuaroj, Garibaldi sendas mesaĝon de brula graveco: " Mi mi konscias, ke mi ĉiam serĉas la bonon por mi kaj por miaj kunuloj. Se mi faris malĝuste, ĝi estis neintence. Mi malamas tiranecon kaj mensogojn kaj mi estas profunde konvinkita, ke ili estas la ĉefa fonto de la malbonoj kaj korupto de la homaro. Mi estas respublikano, ĉar ĝi estas la sistemo de registaro de bonaj homoj, a modela sistemo kiam ĝi estas akirita kaj, do, ne trudita per perforto kaj trompo. Tolerema kaj sen ekskluziveco, mi ne kapablas trudi

iu perforte mia respublikanismo."

Kion pli diri, karaj amikoj, kiam ĝaj esprimoj ne bezonas interpreton. Tiel, la Garibaldi-dimensio ne estas limigita al tiu de a armea heroo, nek limigita al marmoro aŭ bronzo. Garibaldi reprezentas homon de tre altaj moralaj valoroj, viron kiu estas sentema al la suferoj de la homoj, dividante kun ili. kiu bezonas la malmulton, kiun li havis. Por liaj servoj en favoro de libereco, li neniam petis ion ajn kio ajn, eĉ malakceptante plurfoje pagoj, prezoj aŭ publikaj postenoj.

Hodiaŭ, kiam ni vidas liberecon, demokration, aŭ tonomecon de individuoj, etikon, kapablon servo kaj solidareco tiel malplivalorigitaj, anstataŭ igitaj per unika pensado, korupto, la obskurantisma minaco de fanatika dogmatismo, privata intereso, maljusto pri justeco, remalkovru moralajn valorojn kaj etiko de Giuseppe Garibaldi, kiu ĝis la lasta tago de sia vivo donis ĝon por aliaj sen peti nenion kontraŭe, estas la plej bona kaj pluso grandan omaĝon, kiun ni povas pagi al li.

Vivu Garibaldi - Vivu Libereco!!!

Parolado de Pierre Gueguen, Nacia Federacio de Franca Liberpensado

Civitanoj, Civitanoj, Karaj Amikoj kaj Karaj Kamaradoj,

Garibaldi, jen ni venas! Sojle de la 7-a Kongreso internacia de la AILP, ni fieras fari ĝi tiu internacia omaĝo al " la Viro de Du Mondo " , sed ankaŭ de du nacioj batalantaj por ilia emancipiĝo de la klerikala kaj imperia jugo, la Francio kaj Italio.

Estas konate, ke la renkontiĝo de la juna Gari-baldi kun la Saint-Simonians, en 1833, estis decida en la konstruado de lia politika penso. Dum transiro de Marsejlo ĝis Konstantinopolo, li havis longajn diskutojn kun ili, diskutojn kiuj permesos al li pensi preter la batalo por la unuiĝo kaj emancipiĝo de la homoj. itala. Li komprenas la esencan signifon de internacia solidareco inter popoloj kaj la internaciisma lukto. De ĝi tiu vojaĝo li konservas ĝis la fino de liaj tagoj la verko de Saint-Simon, " la Nova Kristanismo " , kiu disvolvas la ideon ke nova Kristanismo devas sukcedi la malnovan, kristanismon kiu konsideras, ke feliĉo estas ĝi tie kaj nun, sur ĝi tiu tero, kiu devas ĉesi esti valo. de larmoj por la homaro, kiu trovas rifuĝon en ĝi tio " opio " ke religioj estas. La potenca influo

Saint-Simonianaj ideoj pri Garibaldi markas lian koncepto de socialismo, ĝa vizio de Eŭropo kun ununura registaro kaj parlamento iniciatitaj de Francio kaj Britio, tenante unu la alian mano kaj trudanta pacon inter popoloj. LA Saint-Simonism ankaŭ nutras sian humanismon kaj lia egaleca koncepto de socio.

Mi komencis miajn rimarkojn per " Garibaldi, ni Tie! " , aludo, kiel vi ĉiuj komprenis, al " La Fayette, jen ni venas! » , lanĉita en 1917 dum omaĝo al ĝi tiu unua " Viro de Du Mondo " . Se unuavide estas iom da La Fayette en Ga-ribaldi, en la superba kompreneble, sed ankaŭ en la fakto ke li metas sin tute je la servo de la afero de emancipiĝo, unuiĝo kaj sendependeco, aliflanke, estas mondo de diferenco inter ĝi tiuj " Viroj de Du Mondo " : Garibaldi ne estas homo por rezigni siajn idealojn, la Respublikon, liberecon, egalecon kaj frateco ene de popolo kaj inter ĉiuj popoloj, li ankaŭ ne estas infano de la aristokrataro, sed bona filo de la popolo, el kiu li fariĝas heroo.

Preskaŭ tridek jarojn post lia renkontiĝo kun la Saint-Simoniens, en 1860, Garibaldi estis ja aklamita de la homoj, kiuj batalis por sia libereco kaj

nacia sendependeco. La ekspedicio de la Mil, kiu elŝiris la Regnon de la du Sicilioj de la Domo de Savojo kaj fortigis italan unuecon, lasis sian markon kaj vekis entuziasmon. Kun tiu aŭ ro, Garibaldi tiam alparolis la eŭropajn potencojn, liverante al ili sian Saint-Simonian-ideon de universala paco.

Jen kion li skribis precipe, denuncinte la konstantan militan staton kaj postulinte Eŭropon gviditan de ununura registaro kaj ununura parlamento, rezigninte ĝajn profesiajn armeojn: "[Ne ekzistas] ne plu armeoj, [ne ekzistas] plu flotoj, kaj la grandega kapitalo, preskaŭ ĉiam prenita de la bezonoj kaj mizero de la homoj por esti elspezita en la servo de ekstermado, estus konvertita male por la profito de la popolo en kolosa evoluo de industrio, en la plibonigo de vojoj, en la konstruado de pontoj, en la fosado de kanaloj, en la fondo de publikaj establaĵoj kaj en la starigo de lernejoj, kiuj forigus el malriĉeco kaj nescio tiom da malriĉaj estaĵoj, kiuj en ĉiuj landoj de la mondo, kia ajn ilia grado de civilizacio, estas kondamnitaj de la egoisma kalkulo kaj de la malbona administrado de la privilegiitaj kaj potencaj klasoj al "stulteco, al prostituado de la animo aŭ la korpo".

Saint-Simonianaj ideoj, trempitaj en malavareco kiu, en la lumo de la historio, ŝajnas tre naiva, proksimigas Garibaldi al alia granda franco de la tempo, Victor Hugo. La panaĉo kaj sindediĉo de la italo al la afero de la popolo, lia deklarita antiklerikalismo, respondas al la engaĝiĝo de la franco, kiu tondras kontraŭ la Falloux-leĝoj kaj la Klerikala Partio: "Vi forĝas ĉenon kaj vi nomas ĝin Libereco!" kaj kreas la plej belan sloganon favore al la Apartigo de Eklezioj kaj Ŝtato: "Kion ni volas? La Eklezio hejme kaj la Ŝtato hejme."

Ni ne povus pli bone resumi la fundamentan celon de la respublikanoj akiri la ekscediĝon inter spirita potenco kaj tempa povo por garantii liberecon de konscienco!

En junio 1866, Garibaldi jesis preni ordonrajton pri la volontuloj kiuj kolektis en Italio por repreni Trentinon de Aŭstrio. Victor Hugo skribis al li: "Sango fluos, la glora itala sango. Vi bezonos volontulojn, kirurgojn kaj resanigantojn en viaj ambulancoj. Jen unu, sinjoro Saint-Yves, filo de eminenta pariza kuracisto kaj kuracisto mem." La du viroj kunhavas la saman koncepton: la emancipiĝo de unu popolo malfermas la vojon al aliaj. Alivorte, la emancipiĝo de la popoloj estos la laboro de la homoj mem. La Internacia Kongreso de Paco kaj Libereco en Ĝenevo en 1867 asertis la gravecon gajni ĉi tiun emancipiĝon de popoloj por atingi ĉaman pacon inter nacioj kaj fondi la Usonon de Eŭropo. Giuseppe Garibaldi kaj Victor

Hugo estis kune fervoraj propagandistoj.

Ili ankaŭ kunhavas la saman malestimon kaj malamikecon kontraŭ Louis-Napoléon Bona-parte, ĉi tiu "Napoleon la Malgranda" - por uzi la linion de Victor Hugo kontraŭ tiu putskisto kiu faligis la Respublikon la 2-an de decembro 1851 Por ili, kiel Garibaldi diras, li estas la "protektanto de ĉiuj tiranoj", tiu kiu sendis siajn trupojn kontraŭ la itala popolo por konservi la tiranecon de la Papo super Romo, la historia ĉefurbo de la longe atendita Italio. Garibaldi klarigas: "Lia ekspedicio al Romo estas fiulo: la restado de liaj soldatoj en ĉi tiu metropolo dum dek ok jaroj ne estas malpli; kaj la Septembro-Kongreso, per kiu ni estas malhelpitaj okupi nian ĉefurbon, estas sen paralela en la historio de homaj perverseco kaj malnobleco. La objektiva aro estas klara: "Ni devas renversi la registaron de la pastroj, proklami Romon ĉefurbo de Italio kaj lasi la romian popolon tute libera de siaj plebiscitaj kondiĉoj". Koncerne Francion, Garibaldi insistas pri la necesa distingo inter la tirano kaj la popolo: "Ni estas por la frateco de la popoloj. Ni devas ami Francion, la francojn, kiel fratinojn, kiel fratojn."

Sed malvenko estos tie ĉe Mentana, la 3-an de novembro 1867: la viroj de Garibaldi estas buĉitaj de la novaj francaj Chasselpots. Victor Hugo, ĉagrenita kaj venkita, skribis La Voix de Guerne-sey (Mentana), kiun li dediĉis en 1869 al "forta kaj nobla spirito". Ĉiuj komprenas, ke temas pri la granda kaj admirita amiko, Giuseppe Garibaldi. La poemo estas tre longa, kiel Hugo sciis fari, mi ĝin legos al vi plene, sed tiam ni tre malfruus por la malfermo de la laboro de nia 7-a AILP-Kongreso, morgaŭ matene. Jen nur kelkaj mallongaj signifaj eltiraĵoj:

Elektita papo, kiun la anĝelo tuŝis per sia manplato, (...) Kio plaĉas al via koro kaj kion vi benas Sur nia malluma tero kie la homa animo luktas, Ĝi estas pafilo mortiganta dek du virojn po minuto! (...)

Ho sinistra maljunulo, vi respondecas, ke la vulturo elfosis kranion en la sablo, kaj pri la funebra krakado de la korvoj! (...)

Garibaldi estas nenio alia ol malplena senmorta nomo; Kiel Leonidas, kiel Vilhelmo Tell; La Papo, ĉe la Sikstino, ĉe la Gesù, inter la Karmelanoj, Surmetas ĉiujn siajn diamantojn; tenera, li elverŝas larmojn de ĉojo; li estas tre milda; li parolas

pri la sukceso de siaj armiloj; sangoverŝado, bonaj francoj, Kvantoj da plumbo, kiun la bombardado ĵetas, Modeste, kun mallevitaj okuloj, kiel poeto Estante petis iomete deklami siajn versojn. (...)

Jules la Dua reaperas sub sia fera mitro. La sovaĝa papo finfine konfesas inferon.

Forigita al la insulo Caprera, Garibaldi skribas pri lia flanko: " Ni restos spektantoj de la solvo kiun nia [itala] armeo kaj la francoj donos al la roma problemo kaj se ĉi tiu solvo ne konformas al la koro de la Nacio, la lando trovos novajn fortojn en si mem por reakiri la iniciaton kaj mem solvi la problemon. esenca demando . En 1870, li aldonis, en adreso al la franca armeo, baldaŭ antaŭ la deklaro de milito de Francio al Prusio: " Mi havis la honoron batali unufoje kun vi kaj dufoje kontraŭ vi, ĉam por la afero de justeco ." En Julio, Francio deklaras militon kontraŭ Prusio. LA Franca ekspedicia trupo estas revokita de Romo. Post la malvenko de Napoleono la 3-a ĉe Sedan, la 2-an de septembro, Parizo proklamis la Respublikon kaj la italojn kapti Romon la 20-an de septembro, ĉesigante al la Papa Ŝtato kaj al la tempa potenco de papoj. Garibaldi daŭ re estas en Caprera. Li tuj metis sin je la servo de la Franca Respubliko kaj sendis telegramo al la Provizora Registaro: " Ĉi tio kio restas el mi, estas je via servo. Aranĝu! ".

Li alvenis en Marsejlo la 7-an de oktobro, bonvenigita enen triumfo de miloj da Marseillais, kaj renkontiĝis Gambetta en Turneoj. Gambetta akuzis lin je organizado la armeo de Vogezoj. Garibaldi instalas sian stabon en Dôle, en Ĵuraso. Li alparolas siajn soldatojn jene: " Soldatoj de la Armeo de Vogezoj ! La kosmopolita kerno, kiun la Franca Respubliko kunigas en si, kunmetita de viroj elektitaj el ĉiuj nacioj, reprezentas la estontecon de la homaro kaj sur la flago de ĉi tiu nobla grupo, vi povas legi la markon de a liberaj homoj, kiuj baldaŭ donos la devizon de la homa familio: ĉiuj por unu, unu por ĉiuj! ". Li postkuris la prusojn el Châtillon, repuŝis ilin Beaune, eniris Dijon la 2-an de januaro 1871, kaj defendis la urbo sukcese., sed devis foriri post la armistico de la 1- a de februaro . Pluraj fakoj elektis ĝin poste kiel kandidato por la Nacia Asembleo, kaj li estis elektita reprezentanto la 8-an de februaro 1871. Li tiam foriris la komando de la armeo al lia filo Menotti kaj iris al Bordeaux por partopreni en la malfermo de la laboro de la Nacia Asembleo, kun reakcia kaj klerikala plimulto. Du tagojn poste, li revenis kun granda amareco en Caprera, forlasante kaj lia posteno de deputito – lia mandato estos daŭranta 8 tagojn - kaj lia komandejo, malakceptita de plimulto de deputitoj. Victor Hugo ekstaras, punas ŝin plimulto: " El ĉiuj ĉi tiuj eŭropaj potencoj, neniu levigis por defendi ĉi tiun Francion, kiu, tiom da fojoj, prenis la aferon de Eŭropo... ne reĝo, ne ŝtato, neniu! Unu viro krom. Kie la potencoj, kiel oni diras, ne intervenis, nu intervenis viro, kaj ĉi tiu homo estas potenco. Ĉi tiu viro, sinjoroj, kion li havis? Lia glavo. [...] Lia glavo, kaj ĉi tiu glavo jam transdonis popolon... Kaj ĉi tiu glavo povis

savi alian. Li pensis tion; li venis, li batalis. Interrompoj ne haltigos min por fini mian penson. Li batalis... mi ne volas vundis neniun en ĉi tiu Ĉambro, sed mi diros ke li estas la sola el la generaloj, kiuj batalis por Francio, la sola kiu ne estis venkita. [...] mi petas fini. [...] Mi kontentigos vin, Sinjoroj, kaj iru pli for ol vi. Antaŭ tri semajnoj vi rifuzis aŭ di Garibaldi. Hodiaŭ vi rifuzas aŭ di min denove. Por mi sufiĉas. Mi rezignas. »

Tiam Parizo levigis kaj starigas la Komunumon. La komunanoj vidis Garibaldi kiel unu el sia propra kaj ofertu al li komandon de la Nacigvardio. Sed li malakceptas ĉi tiun proponon, ĉar se li subtenas la Komunumon, li restas perpleksa pri la daŭrigo de la eventoj, pripensante la bezonon de diktaturo Respublikisto elektita per universala voĉdonrajto - por du jaroj – venki konfuzon, malkonsenton kaj bridi la fortojn de reago, alfrontante la koncentriĝon de malnova monarĥa potenco en danĝero. Ĉi tiu estas la bildo de la romia Cincinnatus, forlasante ĝan plugilo, virino kaj infanoj, por veni helpi la Respubliko en danĝero.

Garibaldi finfine kulpigos sin pro tio tenita for de la Pariza Komunumo, kiu povus havi ŝanĝi la kurson de la Historio, " la viroj havante kuraĝis ataki la ĉelon, " kiel skribis Marx. Li vidas esperon en la ekzemplo de la Komunumo, modelo de la " estonta eŭropa aŭ tutmonda politika organizo ".

En 1854, dum la restado de Garibaldi en Anglio, la rusa revoluciulo Alexander Herzen petis renkonti lin kaj klarigis kial: " De kiam 1848, mi sekvis lian grandan karieron paŝon post paŝo; ĝi estis jam por mi en 1854 figuro inda je Kornelio Neposo aŭ Plutarko. Ekde tiam, [...] ĝi fariĝis "la nekronita monarko" de popoloj, ilia espero, ilia vivanta legendo, ilia sanktulo, kaj tiu de Ukrainio kaj Serbio ĝis Andaluzio kaj Skotlando, de Sudameriko ĝis Usono. Ekde tiam, kun manpleno da viroj, li venkis armeon, liberigis tutan landon kaj estis tiam eksigita kiel koĉero kiu havas portita al la stacidomo. Ekde tiam li estas trompita kaj batita ; kaj ĉar li nenion gajnis per la venko, li tiel ne faris ne nur li perdis ion pro malvenko, sed li per ĝi duobligis sian popolan forton ."

Por Victor Hugo, Garibaldi estis " la heroo de la idealo ." En lia 1860 parolado en Ĵerzo, subteno por Garibaldi, li priskribas lin tiel: " Garibaldi. Kio estas Garibaldi? Li estas viro, nenio pli. Sed viro en la tuta sublimesignifigo de vorto. Viro de libereco; homo de homaro. Vir, dirus lia samlandano Vergilio . Liaflanke, Garibaldi vidis en Hugo "la homon de emancipiĝo

homa, la unua kolumno, sur kiu apogas la estonteco de la popoloj”, aŭ eĉ” eminenta geniulo, la homo, kiun li plej amas kaj admiras”.

Jes, milfoje jes, Giuseppe Garibaldi kaj Victor Hugo, serĉante vojojn kaj rimedojn por atingi la emancipiĝon de la tuta homaro, rezolutaj subtenantoj de la libereco de konscio, de la Apartigo de Eklezio kaj Ŝtato, ne malpli rezolutaj kontraŭ uloj de la klerikala partio, religia obskurantismo kaj

tiranoj, ja estas niaj fratoj!

Vivu Giuseppe Garibaldi! Vivu Victor Hugo!
Vivu Internacia Asocio de Libera Penso!
Vivu la Socia Respubliko!

ŝeffontoj: G. Garibaldi - Scritti e discorsi politici e militari V. Hugo - Actes et Paroles P. Milza - Garibaldi

7-a Internacia Kongreso de la AILP

Malferma plenkunsido de la kongreso

Vendredo la 22-an de septembro
Salle Croizat, Bourse du Travail
(3 rue du Château d'eau - Parizo 10-a)

“ La Laborborsoj estas la esencaj lokoj de sindikatismo en Francio, kiuj permesas al sindikatoj havi lokalojn por plenumi sian agadon. Ili estas verko de la anarkiisma sindikatisto Fernand Pelloutier, proksima amiko de Aristide Briand, la patro de la Apartiga Leĝo de 1905. Tiu en Parizo estis konstruita ekde 1892. ”

La malferma sesio okazis sub la prezido de:
Jean-Sébastien PIERRE, Prezidanto de Franca Libera Penso, kaj Christian EYSCHEN, Vicprezidanto
Prezidanto de Franca Libera Penso kaj Proparolanto de la AILP

Malferma parolado de Christian Eyschen

Karaj amikoj,

Karaj amikoj,

Mi havas la enorman privilegion malfermi ĉi tiun 7an Kongreson de la Internacia Asocio de Libera Penso.

Antaŭ ĉio, mi ŝatus danki al vi ĉiujn, ke vi ĉi estas, foje venantaj de tiom malproksime, venantaj el ĉiuj kontinentoj por partopreni en ĉi tiu granda frateco en Libera Penso.

Bonvenon al Parizo, urbo de lumoj, urbo de klerismo. La lumo estas kompreneble tiu de la Eiffel-Turo, kiun vi trovis, en reduktita formato en via Kongresa sako. Estas iom da Parizo, kiun vi alportos hejmen. Tiu ĉi monumento, kiu estis konstruita por la tempo de universala ekspozicio en 1889, daŭris 128 jarojn kaj fariĝis la simbolo de Parizo kaj pli vaste de Francio.

Konstruita de la manoj de laboristoj, ĉi estas sekulara simbolo de homa genio kaj estas preskaŭ tiel vizitata kiel la Notre-Dame de Paris katedralo kiu ankaŭ estis konstruita kun la ŝvito kaj talento de aliaj laboristoj en alia epoko.

Bernard de Castera en sia laboro pri kunuleco diris: "Kio restas al ni de malaperitaj civilizacioj estas tio, kion ili faris: la monumentoj kiujn homoj konstruis, la statuoj kiujn ŝtonhakistoj skulptis, la ceramiko kiun manoj formis. Unuvorte, kio restas por ni, estas la laboro de la laboristoj; kaj ni divenas la nevideblajn pensojn de homoj per la videblaj verkoj testamentitaj al ni per la agado de iliaj manoj.

Restas al ni ankaŭ la iloj, el kiuj ni povas spuri la agadon kaj vivmanieron de la homoj, ilian kulturon, unuvorte. Ĉar la kulturo de la homoj estas antaŭ ĉio tiu de ilia laboraktiveco - nedisigebla, krome, de la sankta agado, kiu disvolviĝis ĉirkaŭ la signifaj etapoj de la homa vivo: naskiĝo, pubereco, edziĝo, kaj kompreneble la morto.

Ekde ĉiuj originoj, laborista agado estis nedisigebla de la sankta. Labora kulturo estas sankta kulturo...

La ĉarto de la Kunuloj de Devo donas la sekvajn stadiojn por inico: "Per konscio pri la profesio, la Kunularo kondukas al tiu de la homo, kaj per la konscio de la homo, al tiu de la Urbo. De ĉi verko, li atingas la nocion de elito,

kaj el la nocio de elito, tiu de civita ordo. »

Parizo estas ankaŭ la Urbo de la Klerismo. Vi nur devas ĉirkaŭ paŝi por vidi ĉi. Okazos du edukaj promenoj ĉe la rando de ĉi tiu kongreso, unu laŭ la paŝoj de Thomas Payne danke al la talento de nia amikino Margaret Downey kiu venis eksplicite el Usono por tio kaj alia en laika Montmartre kun nia kamarado Jean-Marc Schiappa, Prezidanto de la Instituto por Esploro kaj Studo pri Libera Penso.

Vi nur devas promeni ĉirkaŭ Parizo por malkovri la statuojn de Diderot, Voltaire, Thomas Jefferson, Condorcet, Benjamin Franklin, ekzemple. Vi promenos laŭ la paŝoj de Helvétius, Etienne Dolet, Michel Servet, Maximilien Robespierre.

Parizo ĉiam estis urbo de ribelo kaj progreso, de la Mezepoko ĝis la Franca Revolucio, de 1848 ĝis la Pariza Komunumo. Ĉi tiu estas la urbo kie la grandaj leĝoj de la Respubliko kaj niaj karaj laikaj leĝoj establane laikajn publikajn lernejojn kaj la apartigo de Eklezio kaj Ŝtato estis pasigitaj.

Ĝi estas ankaŭ la urbo de la kuniĝo de la demokrata movado kaj la laborista movado, gajnante sociajn konkerojn unu post la alia. En tempo, kiam la proponantoj de financo kaj ekspluatado intencas turni la radon de la Historio inverse, la stratoj de Parizo ankoraŭ resonas kaj pli kaj pli resonos kun la kolero de la populara Parizo.

Estas do honoro por Parizo gastigi la 7-an Kongreson de la AILP. Kian longan vojon ni iris ekde Oslo la 10-an de aŭgusto 2011 kiam ni formis la Asocion

internacia cio de Libera Penso! Oslo, Mar del Plata, Koncepto, Montevideo, Londono, Kito kaj nun Parizo.

La Internacia Asocio de Libera Penso fariĝis vera Internacio de Libera Penso, uzante la tutan heredaĵon de niaj maljunuloj kaj antaŭ ĉi Internacioj.

Nia Internacia Asocio estas parto de la kontinueco de ĉiuj Internacioj de Libera Penso, kiuj ekzistas ekde 1880. Libera Penso, kiel laikismo, estas nacia laŭ sia formo kaj internacia laŭ sia enhavo. Ĝi vivas en la konscio de ĉiuj, kiuj volas gvidi sian propran sorton sen submetiĝi al ia dia volo, kiu ĉiam estas nur la masko de subpremo.

Laŭ longe de la Historio, kaj pro la sortoŝanĝoj de la Historio, estis pluraj Liberaj Internacioj Pensoj kiuj sekvis unu la alian dum la tempo kaj foje konkuris samtempe. La vojo de homa konscio liberigi sin neniam estis a longa trankvila rivero.

La historio ĉiam kondukas ĉiujn al poziciiĝe fronte al la okazaĵoj kaj la taskoj kiuj ĉi pozas kiel en granda malfermita libro antaŭ la Homaro. Dependas de ŝi, kaj nur de ŝi, plenumi la paŝoj de ĉi destino: la emancipiĝo de la Homaro estos la verko de la Homaro mem. Li ne povis havi superan savanton, nek dion, nek Cezaron, nek tribunon.

Fronte al konsiderindaj eventoj, liberpensuloj el diversaj landoj povis doni respondojn foje malsamajn, sed ĉiam koncentritajn pri

plena kaj kompleta libereco de konscienco por konkerti aŭ konservi.

La Internacia Historio de Libera Penso estas, kiel ĉies vivo, farita el renkontoj kaj disiĝoj, ĉar, feliĉe, ne ĉiuj

ne pensu la samon. Sed ekzistas komuna bazo por ĉiuj kaj ĉiam: la deziro vidi la mondo liberigita de klerikismo, religio kaj la subpremo. En resumo, kio establas la ago de liberpensuloj estas libereco kiu gvidas homoj sur la vojo al sia emancipiĝo.

Leciono povas esti lernita de ĉiuj ĉi tiuj eventoj : divido kaj disiĝo ĉiam venas kiam eksteraj elementoj estas enkondukitaj en la Libera Penso por fari dividojn pro kialoj, kiuj trovas sian originon en elementoj fremduloj al Libera Penso.

Se ni devias de la ĝeneralaj principoj de Libera Penso, kiu celas esti " socia, demokrata kaj laika " kiel asertas la granda Internacia Kongreso de Romo en 1904, preludo al la voĉdono de la franca leĝo de Apartigo de Eklezioj kaj Ŝtato en 1905, se ni ne faras ne staras egaldistanca de ĉiuj religioj kaj de ĉiuj subpremoj, tiam la ĝermo estas enkondukita de malkonkordo.

Libera Penso konsideras ke ĉiuj religioj, de Judismo tra kristanismo kaj hinduismo al Islamo, estas militemuloj,

de reago, barbareco kaj malkresko de civilizacio. Ĝi faras neniun distingon en sia rifuzo de maltoleremo kaj dogmatismo.

Sufiĉas vidi la dramajn novaĵojn pri la atakoj kaj murdoj plu

ĉiuj kontinentoj. Religio mortigas, religioj mortigas kaj ni ankoraŭ konsideras ilin la plej malbonaj obs-

defioj al homa emancipiĝo.

Dum ĉi tiu kongreso ni debatos la staton de tri AILP-kampanjoj pri Ekleziaj krimoj, publika financado de religioj kaj la lukto por la Apartigo de Eklezioj kaj Ŝtato. Ni studos ankaŭ agado por egalaj rajtoj inter virinoj kaj viroj, la rajton morti digne kaj en defendo de scienco.

En tempo kiam de islama Turkio al Pollando Katoliko tra protestantaj ŝtatoj de la Usono, ŝajnas ke Darwin kaj lia instruado devas denove fariĝi forpelitaj, li estas pli ol necesaj por ke liberpensuloj kuniĝu kaj ne lasu vin dividi per etaj kvereloj. Ĉi tio estas nia respondeco antaŭ la homa konscienco.

Tial la AILP povas nur bonvenigi la ekziston de la Internacia Deklaracio de Asocioj

de ĉiuj militemaj landoj de la Unua Milito mondo por la rehabilitado de miloj da Pafoj por la ekzemplo. Multaj organizoj Libera Penso kontraŭ subskribis ĉi tiun Deklaracion, kiu honoras la homan konsciencon, tion, kiu neniam fleksos sub la buŝelo de barbareco kaj teruro de la milito.

Gravas ankaŭ ĉi-rilate, ke ankaŭ nia Internacia Alvoko por la nepublika financado de religioj, lanĉita en Montevideo, estas ricevita. subskriboj de preskaŭ cent asocioj de ĉiuj kontinentoj. La aspiro por la Apartigo de religioj kaj Ŝtatoj estas universala aspiro.

Por fini, mi ŝatus danki ĉiujn prelegantojn pro la laboro, kiun ili faras en ĉi tiuj tri intensaj tagoj de la Kongreso. Mi ankaŭ kore dankas ĉiuj reprezentantoj de internaciaj asocioj, reprezentantaj ĉiujn sentemojn de la mondo laikaj, liberpensulo, humanisto, ateisto, kaj skeptikuloj, raciistoj kaj a-dogmatikuloj, kiuj ĉeestas kaj kiuj parolos.

Sendube, io naskiĝos en Parizo kaj kiu longe gravas.

Mi deklaras malfermita la laboro de la 7-a Kongreso de la Internacia Asocio de Libera Penso.

Bonan laboron al ĉiuj.

Christian Eyschen, Proparolanto de AILP

Malferma parolado de Jean-Sébastien Pierre

Sinjorinoj kaj Sinjoroj, Karaj amikoj, karaj kamaradoj,

Estas grandega ĝojo por mi bonvenigi vin ĉi tie, en la urbo Parizo. Mi bonvenigas vin frate, deziras al vi agrablan

restado en la ĉefurbo kaj fruktodonaj debatoj.

La ĉambro en kiu vi estas havas riĉan on

historio. Rakonto kiu akompanis la francan laboristan kaj demokratian movadon, ĝajn luktojn

kaj ĉiuj movadoj por la emancipiĝo de la homaro. Jen LA ĈAMBRO de la Laborborso. Ĝi havas

spertis ĉiujn grandajn strikojn, la grandajn renkontiĝojn laboristoj por defendi siajn rajtojn.

Konstruita en 1887, sub la Tria Respubliko, en la tempo kiam ĝi iĝis socia kaj laika, ĝi

portas la markon de la konstruantoj de nova mondo amante justecon kaj egalecon. Kombinante ŝtonon, feron kaj vitro, ĝi estas la simbolo de la deziro kunigi tion, kio estas disigita por konstrui odon al la Homaro.

Samtempe, la laborista kaj respublika movado tuj amnestigos la malliberigitajn kaj deportitajn komunulojn, proklamas gazetaran liberecon, konstruis la lernejojn. publika kaj laika. Ĝi tiuj estas la historiaj leĝoj de 1882 kaj 1886, la Pokalo kaj Pramo-leĝoj, kaptante edukadon de juneco al la Eklezio farante edukadon deviga kaj senpaga. Tiu ĉi granda movado establis liberecon de asociiĝo kaj asociiĝo. Ĝi tiuj estas la leĝoj

Waldeck-Rousseau de 1884 kaj 1901. Fine, li triumfo kun la leĝo de 1905, leĝo de disiĝo de Preĝoj kaj la Ŝtato, permesante la liberecon de konscio. Jes, la fundamento kaj konstruado de labormerkatoj estas asociitaj kun ĉi tiuj bonegaj horoj de intelekta kaj socia liberigo.

Vi povas vidi sur ĉi tiuj kolonoj la blazonojn de la malsamaj okupoj de laboristoj. Ĉiuj grandaj datoj de iliaj ribelaj movadoj havis siajn eĥojn en ĉi tiuj muroj kie ni estas kolektitaj: en 1895, la kreo de la Ĝenerala Konfederacio de Laboro, la CGT, la unua grava sindikato en Francio. En 1906, tiu ĉi sindikata centro adoptas la Ĉarton de Amiens kiu establas sian kompletan sendependecon. En 1930, ĝi estis la kreado de socia asekuro. En 1936, ĝi ricevis Ĝeneralaj strikaj asembleoj. En 1944, la liberigo de Parizo de germana naziismo kaj la klerikala kaj korporacia reĝimo de Vichy. En 1945, ĝi estis fondo de socialasekuro, kaj en 1968 la granda

Ĝenerala striko.

Ĝi tiu estas la prestiĝo loko en kiu nia verkoj. Ĝi estas inda je antaŭaj AILP-kongresoj, okazinta ekde 2011 en Oslo en Norvegio, poste en Mar del Plata en Argentino, en Koncepto en Ĉilio, en Londono en Britio, en Montevideo en Urugvajo, kaj en Kito en Ekvadoro. Jen la VII-a Kongreso, kiu reunuigas vin, karaj amikoj kaj karaj kamaradoj, en Francujo en Parizo.

Ĝuste en tiu ĉi urbo okazis konferenco en 1905. internacia kongreso de libera penso kiu ĵetis la bazoj de nia leĝo de apartigo. Estas neeble forgesi, kiomgrade havas la liberpensuloj de la mondo subtenis la alprenon de tiu ĉi leĝo, la esperon kaj la entuziasmon, kiuj animis ilin. Ĝi montriĝis en nia lando, kiun la principo de disiĝo trovis ĝia plej kompleta leĝona formo ĝis nun aktuala. Sed ĉi tiu disiĝo respondas al profunda aspiro de lumigitaj homaj mensoj ĉie en la mondo, kaj, mi ne hezitas diri, la

kongreso de nia internacia asocio markoj ĉiuj gravaj mejloŝtonoj sur ĉi tiu vojo. Viaj agoj, kamaradoj kaj amikoj, tiuj de la asocio de liberpensuloj, ateistoj, humanistoj celas malbari la vojon, firmigi la disiĝon kie ĝi ekzistas, por establi ĝin kie ĝi mankas. Ĝi estas internacia movado, ĝi estas la movado de la racio.

Ĝi tie ni havas la leĝon de apartigo. Ne necesas bedaŭri rinde kredo, ke ĝi estas neinvertigebla konkero kaj certa. Sekularismo estas, kompreneble, en la koro de nia koncepto de la respubliko, sed la Eklezioj ne havas senarmiĝis kaj neniam senarmiĝis. Ni havas konstante batalante siajn defiojn, komencu per unu el ili, kiu trafis la lernejojn en 1958, antaŭ preskaŭ 60 jaroj. Ĝuste sian pafon de kontraŭ-respublika ŝtato, la reĝimo de Generalo Gaulle, permesis sin en la persono de sia unua Ministro Michel Debré, por doni mortigan baton al la spirito same kiel la leteron de la Ferry kaj Gobelet-leĝoj, en permesante al la ŝtato plejparte subvencii privataj lernejoj 95% religiaj. Ĝi tiu leĝo estas ankoraŭ valida, ĝi deturnas pli ol dek miliardojn da eŭroj ĉiutage al lernejoj regataj de pastroj, ĉar multaj subvencioj prenitaj de lernejoj.

laika, la sola lernejo de la popolo kiel dezirate de ĝia fondintoj. Ni neniam laciĝis de batali ĉi tiu leĝo, kaj ĉirkaŭ dek aliaj kiuj estis aldonitaj al ĝi ekde tiu tempo profitante la rompon

tiel malfermita.

La eklezioj ne senarmigas, kaj diversaj komunumoj, urbodomoj, departementaj konsilioj, regionaj konsilioj, tenita de klerikalaj figuroj provis, ĉi tiuj lastaj jaroj, instalas religiajn simbolojn en publikaj konstruaĵoj aŭ sur publikaj vojoj, ĉi tio kiu estas strikte malpermesita de artikolo 18 de la leĝo de 1905. Ĉi tie naskiĝis, tie nova kruco, aliloke statuoj de la virgulino aŭ, kiel en Bretonio, giganta statuo de papo Karol Voĵtyla, pli konata sub la pseŭdonimo de Johano Paŭlo 2. Senlace ni atakas ĉi tiujn decidojn, kaj akiris a serio de venkoj sur ĉi tiu jura tereno, la plej grava estante dekreto de la Ŝtata Konsilio, la plej alta kortumo de la Respubliko. Ni scias kiel punkto ĉi tiu batalo estas tutmonda, prenita precipe de niaj hispanaj amikoj, usonanoj el Usono, kanadanoj kaj multaj aliaj. Ni bone salutas ilin frate.

Ni havos penson, kiu estas pli ol kortuŝita, superfortita kaj ribelita de sinjorino Gauri Lankesh murdita en Bengaluro de religiaj fanatikuloj. Ĉi tio memorigas nin, ke en iuj landoj, la libereco pensi alimaniere povas veni je tre alta prezo, Gauri Lankesh aperos en la panteono de niaj martiroj.

Dum ĉi tiuj du tagoj, ni frate debatos la demandojn, kiujn ni starigis ekde la komenco.

Osla Kongreso: La apartigo inter religio kaj ŝtato, la rifuzo de publika financado de religioj, denunco de la krimoj de pastroj. Sed ni ankaŭ havas planis aliajn temojn, precipe tri, kiuj okupos ĉefajn sesiojn de tiu ĉi kongreso: la leĝo de virinoj, la rajton morti digne, kaj scienco, al kiu ni estas ligitaj kiel fonto de progreso kaj esprimo de homa racio. Mi pensas, ke tiuj el vi, kiuj ĉeestis hieraŭ, aprezis la altan normon de la konferenco organizita de nia Esplorinstituto, IREL. mi scias tion vin kortuŝis la hieraŭa omaĝo al la grandega personeco de Garibaldi. Ĉi tiu estis nia maniero festi ĉi tiun internacian tagon de

Libera Penso, kiun ni starigis en niaj antaŭaj kongresoj. Mi esperas, ke vi ĝuos la kulturaj kaj sociaj eventoj kiujn ni havas planita, la omaĝo al Thomas Payne, la vizito al la sekulara Mont-martre, la vojaĝo sur la rivero Sejno per boato "Flugu", kaj la fratan manĝon, kiun ni prenos kune en la restoracio "La Ora Botelo".

Karaj amikoj, karaj kamaradoj, gesinjoroj, Mi salutas vian ĉeeston en ĉi tiu loko plena de historio laborista, demokrata kaj filozofia, kaj vi deziras fruktodonan kongreson, fekundan en debatoj konstruiva kaj kleriga por ĉiuj.

Interveno de Marlène Schiappa

Sinjoro Prezidanto,
Sinjorinoj kaj sinjoroj, en viaj vicoj kaj kvalitoj,
Kaj karaj amikoj,

Estas kun granda plezuro kaj certa fiero, ke mi parolas ĉi tie, ĉe la Bourse du Travail, en la 7-a internacia kongreso de la AILP.

Mi ne havus sufiĉe da parolado daŭranta kelkajn minutojn por rakonti al vi ĉion, kion mi filozofie, intelekte, ŝuldas al Libera Penso, kaj tio estas nek la loko nek la temo.

Kontraŭe al tio, kion oni foje diras, la Libera Penso ne transdonas en la sango, nek pli ol ĝi povas esti metita en bebbotelojn. Ĉar laŭ difine, Libera Penso instruas pensi libere - pardoni tiun ĉi pleonasmon, tiun ĉi redundon - kaj malakcepti dogmojn. Libera Penso do, mi pensas, malakceptus la nelumigitan dogmon, kiu ordonas "pensi kiel Libera Penso". » Ni do havas, eble, la Liberpenson kaj la registaron, al kiu mi apartenas, kelkajn punktojn de politika diverĝo — sed ankaŭ tio estas nek la loko nek la tempo, por mi ĉukaze, studi ilin.

La temo estas, ke en 2017, virinaj rajtoj bezonas Liberpenson, en Francio kaj en la tuta mondo. La Libre Pensée certigas precipe la aplikadon de la leĝo de 1905 kaj la persiston de la "spirito de la leĝo" en Francio. Antaŭ hieraŭ, en la Internacia Tago de Libera Penso por la disigo de Eklezioj kaj Ŝtato, vi omaĝis la engaĝon de Giuseppe Garibaldi, por la Respubliko, Demokratio kaj Sekularismo. Permesu al mi bonvenigi ĉi tiun omaĝon, kiel Ŝtatssekretario respondeca pri egaleco inter virinoj kaj viroj.

Ĉar la disigo de Eklezioj kaj Ŝtato, kiel garantiita de leĝo, estas la sine qua non kondiĉo de la rajto de virinoj kontroli siajn proprajn korpojn.

Ĝi garantias la sendependecon de la Ŝtato en sia politiko de promocio de seksaj kaj reproduktaj rajtoj. Informoj kaj libera kaj informita aliro al kontraŭ koncipado. Pri aborto. Al familia planado. Ĉio ĉi estas permesita kaj garantiita de la Franca Respubliko.

Precipe ĉar la Franca Respubliko estas sekulara, ĝi povas libere antaŭ enigi kaj financi publikajn politikojn pri sekseduko. Kaj mi ĝojas anonci, ke la buĝeto atingos ĉirkaŭ 30 milionojn en 2018, la plej alta kvanto.

plej alta iam ajn.

Estas ĉar la Franca Respubliko estas sekulara ke ĝi rifuzas devigajn aŭ aranĝitajn geedziĝojn kaj infangeedzecojn. Estas ĉar la Franca Respubliko estas sekulara, ke ĝi asertas, ke detranĉo estas ekstreme grava kripligo, neniam kutimo aŭ tradicio, kaj ke estas neeble fari ajnan agon sur la korpoj de virinoj ekstere kun ilia konsento, ĉe en la mondo. .

Estas ĉar la Franca Respubliko estas laika, ĉar ĝi bazigas siajn publikajn politikojn precipe sur la Scienco, ke ĝi konsideras, ke neniu romantika rilato inter du plenkreskuloj estas pli bona ol alia, ke neniu familio estas pli inda je ekzisto ol iu alia.

En Franca Respubliko estas kontraŭ leĝo diskriminacii virinon dum dungado, ataki ŝin, seksĉikani ŝin, seksperforti ŝin, bati ŝin. En la Franca Respubliko, seksperforto estas krimo, inkluzive de geedzeca seksperforto, adulto ne plu estas krimo, kaj ĉiu individuo havas la rajton ami kaj geedziĝi kun homo de la sama sekso, aŭ eksedziĝi.

Estas ĉar la Franca Respubliko estas sendependa, ke ĝi povas praktiki "nomon kaj honton" en entreprenoj.

Vi parolos poste pri virinaj rajtoj kaj sekularismo. Mi ŝatus saluti la parolantojn, kiuj parolos pri ĉi tiuj temoj kaj mi bedaŭras ne povi aŭ skulti ilin. Mi legis, ke vi traktos la temon de feminmortigo.

Se la leĝoj de la Respubliko protektas virinojn en tekstoj, ili ne sufiĉas por protekti ilin en la vivo. Ĉar en la Franca Respubliko okazas ĉiutage 84 000 seksperfortoj, centoj da miloj da seksaj atakoj. "Kulturo de seksperforto" ankoraŭ tro malpliigas, senkulpigas, bagateligas ĉi tiujn fenomenojn: jen kial mi kunlaboras kun la Ministroj pri Interno kaj Justeco por krei delikton celantan krimigi stratan persekutadon. Aserti, ke virinaj korpoj ne estas publika posedaĵo, disponebla por ĉiuj; plilongigi la limigperiodojn por seksa perforto, kaj defii la tutan socion per grava kampanjo celita kontraŭ krimintoj de perforto. Mi esperas, ke la socio, entute, klare hontos ĉi tiujn perfortulojn.

En la Franca Respubliko ĉiuj tri tagojn, meze de preskaŭ ĝenerala indiferenteco, virino mortas pro sia partnero aŭ ekskunulo. Ĉi tio ne okazas en sonrezistaj bunkroj. Homoj vidas. Homoj aŭ das. Homoj scias. Kaj homoj silentas.

Ĝuste por ĉesigi tiun ĉi situacion, netolereblan en jura regado, la Prezidanto de la Respubliko decidis, ke egaleco inter virinoj kaj viroj estos la granda nacia kaŭzo de sia kvinjara mandato.

Laŭ longe de la historio, laikaj movadoj ĉirkaŭ la mondo antaŭ enigis la rajtojn de virinoj. En 2017, la Franca Respubliko ankoraŭ bezonas Liberan Penson por senlace memori al ni, ke la Familiestro ne plu ekzistas en la Civila Kodo, ke virinoj havas konskiencon kaj ke ili ne estas objektoj.

Mi scias, kian grandegan laboron oni faras pri ĉi tiu temo, precipe de Libre Pensée de la Sarthe, kaj mi salutas ĝian prezidanton Hansi Brémond. Pere de li mi ŝatus rememorigi la rolon luditan de viroj en la historio de la virinaj rajtoj, ĉe en la mondo, ekzemple en Anglio por subteni la virinajn rajtojn.

vesto de sufragisto - mi diras sufragisto kaj ne sufragisto, seksisma kaj kondescendenta termino, kiu celis per la sufikso "-ette", malgranda, bela, akcesora, malĉefa, senkreditigi tiujn virinojn simple petante rajtojn identajn al tiuj de viroj. La "Vira Ligo" ekzistis, kaj ni bezonas virojn por okupiĝi pri ĉi tiu batalo por la egaleco de la homaro.

Sekularismo estas la libereco por ĉi tiu homo kredi aŭ ne kredi. Praktiki religion aŭ ne praktiki religion, sen maltrankviliĝi pri ĝi. La Franca Respubliko ne estas religia, nek liberpensa: ĝi estas laika.

Kaj ĉi foje kiam sekularismo estas atakata, ĉe en la mondo, estas atakata la fajroŝirmilo de la rajtoj de virinoj.

Mi do dankas la AILP por gvidi ĉi tiun batalon tra la mondo, ĉar defii obskurantismen kaj reagon estas batalo, kaj ĝi estas batalata per armilo. Ĉi tiu armilo estas Racio.

Libereco, egaleco, frateco. Mi salutas vin.

Mesaĝoj kaj kontribuoj ricevitaj

SALUTOJ AL LA SEPA INTERNACIA KONGRESO
DE AILP PARIS 2017

"Apartigo de Eklezioj kaj Ŝtato Por Libereco de Konscienco"

Sinjoro Christian Eyschen
Ĝenerala sekretario
Internacia Asocio de Libera Penso

Kara Kristano, Estas
kun aparta entuziasmo, ke mi bonvenigas la Sepan Kongreson de la
Internacia Asocio de Libera Penso. Mi ne dubas, ke ĉi tiu kongreso
konsistigos gravan paŝon en la batalo por libera penso kaj sekularismo
tutmonde.

La temoj pritraktataj en tiu ĉi kongreso tuŝas esencajn aspektojn por ebligi
al niaj popoloj evolui al vera kaj integra demokratio, precipe en la tempo,
kiam ni vidas, ke la plej konservativaj kaj maltoleremaj sektoroj estas sur
la ofensivo. Tial la flago, kiun vi disfaldis ekde la Oslo-Kongreso de 2011
por batali por la disiĝo de religiaj institucioj kaj de la Ŝtato en ĉiuj landoj kaj
kontinentoj, devas daŭre manifestiĝi kun forto. La sama devas validi pri
la konstanta denunco de krimoj faritaj en la nuna mondo pro religiaj kialoj.

En nia lando, se estas vere, ke oni progresis pri iuj aspektoj rilataj al
respekto al libereco de konscio, ni kredas, ke ni bezonas multe pli progresi
por povi diri, ke ni vere kaj efike vivas en Ŝtata laika. Progreso estis faritaj
en juraj iniciatoj de granda graveco por restarigi kondiĉojn kiuj garantias
socian integriĝon, difinas la fundamentojn de efika Civila Unio kaj agnoskas
la rajton de virinoj decidi pri aferoj de gravedeco.

Apud ĉi tiuj progresoj, kiujn kontraŭ staras ultrakonservativaj religiaj kaj
politikaj sektoroj, estas temoj pri kiuj necesas antaŭ eniri. Unu el ili rilatas
al religiaj simboloj, kiuj ĉeestas en nia jura ordo, same kiel ĉe publikaj
konstruaĵoj aŭ la partopreno de ŝtataj dungitoj en religiaj manifestiĝoj tre
malproksimaj de ekumenismo. Tiel persistas Dekreto-Leĝo de 1984 laŭ
kiu Kolegioj estas devigataj provizi religian tribunalon, krom se gepatroj
eksplicite rifuzas skribi, kio malobservas ilian rajton al konfidenco.

Ĉia masonismo sennombraj fojoj levis ĉi tiujn aferojn kaj esperas, ke la politika
aŭ toritato finfine aŭ dos sian pozicion favore al sekularismo kaj vera demokratio.

Karaj Liberpensuloj Amikoj: Mi estas certa, ke ĉi tiu manifestacio kiu
komenciĝis hodiaŭ estos potenca helpo kaj subteno al la luktoj, kiujn ni
devas alfronti en ĉi tiuj latin-amerikaj landoj. Necesas defendi la liberecon
de konscienco kaj la postulojn de sekularismo en la vojo al konstruado
de pli liberaj socioj kaj pli demokratiaj, pli toleremaj kaj inkluzivaj Ŝtatoj.

Kun mia tuta amo.

Luis A. Riveros
Grandmajstro de la Grandioza Logia de Ĉio

Val de Villarica, la 18-an de junio 2017

Kara amiko Antonio Vergara Lira, Direktoro de la AILP por Latin-Ameriko,
mi sendas mian fratan saluton al vi same kiel al ĉiuj membroj de la AILP.

Mi informas vin, ke pro personaj kialoj kaj laborŝarĝo, mi ne povos ĉeesti la
VIIan Kongreson de la AILP kiu okazos en Parizo-Francio de la 22-a ĝis la 24-
a de septembro 2017.

Ni, kiel Liberpensuloj de Villarica-Paragvajo, aliĝas al la fondaj principoj kaj
celoj de la VIIa Kongreso.

Mi aldonas personan artikolon, kies temo estas "LIBERE PENSI KAJ SENPAGA
DECIDO" por studo kaj konsidero de la VII Kongreso de la AILP.

Esperante, ke via laboro estos kronita per sukceso, mi adiaŭ as tre frate.

Mario L. Benitez Reyes,
Kunordiganto de Liberpenso – Val de Villarica-Paragvajo

Mesaĝo de Albert Riba

Karaj Kamaradoj, de kelka tempo ni kune batalas por la disiĝo de la eklezio kaj la ŝtato, aŭ diru malsame por sekularismo.

En Peizey-Nancroix en aŭgusto 2009, mi diris:

"Ni elstarigas ŝlosilan ofensivon reĝisoritan de la plej naŭ zaj kaj reakciaj cirkloj de potenco en Vatikano, kiu, fidante je

aliaj religioj, precipe islamaj, pretendas revenigi homajn rajtojn, malforte establitajn en la mondo, kaj sekularismo ankaŭ estas dolore rekonita.

La malsamaj religioj kuraĝigitaj de la malkuraĝo de politikistoj, kiuj kredas je nenio krom je sia fiereco kaj sia egoismo, agu ĉiam pli malkaŝe en nia malnova Eŭropo, por trudi siajn dogmojn kaj siajn malmodernajn morojn, kiel rimedon de regado super homoj por atingi ilian celon kiu estas nenio alia ol tempa potenco ĉi-malsupre, kun ĝaj sekvoj de ekonomia kaj politika korupto kaj moralo.

Fronte al ĉi tio, ni ne havas alian elekton ol agi kunordigita kaj firma, ni ĉiuj la ateismaj organizaĵoj de liberpensuloj de la mondo, ankaŭ kondukante la agadojn defendo de niaj rajtoj same kiel la disvastigo de la raciisma penso, iniciatita de la "ilustritaj" de ĉiuj landoj. »

Hodiaŭ la Vatikano, sen devii milimetron de ĝia longtempa strategio, varias siajn agojn per instalado supozeble moderna kaj aŭstera gvidanto, kiu povas instigi mildecon, por reakiri perditan potencon.

Kaj kion ni faras?

Ĉu ni faris erarojn? Certe jes kaj ni do devas analizi la historion kaj post esti fiksinta la diagnozon de la problemoj kaj niaj eraroj, ni povos

iniciati procezon de restarigo de racieco kaj libera penso.

Unua aspekto analizenda estas, ke ni devas proklami, ke libereco ne estas atingita, ĝi estas konstanta batalo, pensis niaj mastroj, erare.

ni pensas, ke ili akiris la apartigon de eklezioj kaj la ŝtato, sed ĉi tiuj lastaj neniam ĉesis fari historio retiriĝas, kun la subteno de reakciaj fortoj, armitaj fortoj, ekonomiaj institucioj ktp., ni permesis ke la malbone nomitaj maldekstraj partioj estas gvidataj de sinistraj karakteroj, kiuj defendas liberalismon kaj ne solidareco, individuismo kaj ne sociaj rajtoj.

Ĉu eblas ĝustigi? Klare jes, kvankam kun multe da penado kaj sufero. La Prezidanto de la Ĝeneraleco de Katalunio, la Honorinda S-ro Fran-cesc Macià, murdita de la frankismo kun la helpo de la Vichy-reĝimo kaj Hitlera Gestapo, deklaris en 1936: "Ni denove suferos, ni denove batalos, ni denove venkos."

Mi volas voki vin hodiaŭ por "suferi denove, batali denove, denove venki."

Mi sendas vin el la alia flanko de Pireneoj, a kora saluto kaj multe da solidareco en ĉi tiuj tagoj, kiam Francio estas enigita en la konvulsiojn de la reago kaj la malfortigo de progresismo, kiel la montras la tutan balotprocezon kaj la finan venkon de la malmola dekstro al la ultra dekstro kiuj influas vin kaj pro kiu vi suferos jarojn.

Saluton,

Albert Riba,
Prezidanto de UAL kaj Ateistoj de Katalunio,
Preparolanto de AILP
22-8-2017

Mesaĝo de Abdur Rab

Kial ni bezonas liberajn homojn en Bangladeŝo?

La subpremo de la persekuto de verkistoj de mia kara lando de Bangladeŝo, de la jaro 2013 ankoraŭ ne ĉesis. Eĉnun, verkistoj Liberigitaj ateistoj estas mortigitaj aŭ forpelitaj el la lando. La viktimoj nur konas fizikan torturon kaj malican sekureca personaro estas devigita forlasi la landon. Pro balotaj aferoj, la registaro adoptis a por-fundamentisma politiko. En tio, la fundamentistoj venkis en la fina formo de komunismo, ni estas apartaj kaj ne egalaj. Fakte, en en plena taglumo, sen kaŝado, centoj da homoj estas minacataj aŭ eĉbuĝitaj por marki la defendantojn de libereco de konscienco, liberpensuloj kaj ateistoj. La polico faras nenian agon kontraŭ fundamentistoj ĉar fundamentistoj favoras registaran neagadon. La polico ne faris faris nenian agon kiam du aktivuloj estis destinita por populara venĝo. Bedaŭrinde, kiam niaj Liberpensantaj amikoj estis konstante ankaŭ minacataj de la polico, ili preferis forlasi la lando pro manko de intereso pri ilia kazo. Kio povus esti pli tragika kaj hontinda? En tiaj situacioj, Centoj da liberpensuloj, ateistoj, verkistoj kaj blogantoj forlasis la landon por vivi. Sole miaj amikoj daŭre skribis (ĉi tie listo de nomoj kiuj ni ne silentos), kio kolerigis la islamistojn. Ili estis konstante sub minaco en la lando. Ĉi tiuj fakuloj kuraĝaj homoj, kiuj estis devigitaj fuĝi de la lando, pensante pri Sekureco.

2015 estis unu el la plej teruraj kaj teruraj jaroj alarma por ni. Ĉi tiu jaro ne donis al ni kiun ni faris, kaj multaj aliaj forigis. La 6-an de februaro ni perdis liberpensulon kaj verkiston

vana progresema batalado kontraŭ religia fanatikeco kun lia teksto "la viruso de la kredo", mi volas paroli pri Avijit Roy. Ni perdis unu el niaj. Se sektismo fieras pri eterna venko, fidante je antaŭ juĝoj, restas brila lumo tiu de penso kritikaj. Ĉi tiuj homoj estas tiel barbaraj, ke ili forsendas nin al mallumo dum liberpensuloj skribis sen liberigo kontraŭ la rigoroj de religio, perforto, la kastismo, rasismo, diskriminacio bazita sur sekso, familio, socia kaj politiko. Kie ajn la mondo vidis homan degradadon, ili kriis kiel vundita tigro. Ĉi tiuj lastaj 15 jaroj estas sendube markilo

grava por ĉi tiuj, kiuj estas sendependaj de dogmoj. Estas multo por perdi. Ĉi tiu estas la 15-a jaro de barbareco kie aristokrataj islamistoj prenas sin por gigantoj, kie tiuj fanatikaj islamistoj havas mortigis liberpensajn blogantojn kaj faris neripareblan damaĝon al Bangladeŝo. La rapideco de liberigo multe malrapidiĝis. Estas simileco kiam la pakistana invadinto de 71 buŝ intelektulojn, igante nian landon fieraj kaj rezistema, tiam sendependa.

Ni postulas justecon por Avijit Roy sed por ĉi tiuj murdoj faritaj, por reliefigi la respondeco de la polico, de la registaro kies politiko poluas la 90% de islamanoj per kondamno ne islamismo. (...). Se la polica administrado de ĉi tiu lando estas nerespondeca, kiel povas ekesti la kulturo de nediskriminacio, ĉi tiuj blogantoj povas mortigi senkulpajn blogantojn sub la sama regulo? ĉi tiu monato sen ia hezito? Ĉi tiu tuta lando povas esti malstabila tiel? Ne necesas esti tre konscia pri tio, ke estis registara subvencio al tiaj grupoj de murdistoj. Hodiaŭ, Estas la jaro 2017. La proceso de murdintoj ankoraŭ ne finiĝis okazis. En tia situacio de konfrontiĝo, ne ekzistas ne havas alian vojon antaŭ ol forlasi la landon por skribi por libereco.

Prof-o Abdur Rab

Liberpensa instruisto, ateisto kaj bloganto

Mesaĝo de Rahman Mizamur

Ŝtato kaj Religio en Bangladeŝa Politiko.

Estas esence apartigi la moskeon de la ŝtato je la avantaĝo de protekti islamanojn en Bangladeŝo. Ĝi estas a malfacila sed reala fakto por la lando. Religia libereco de preskaŭ ĉiuj landoj, kaj ilia malamo, ilia perforto kaj ilia subpremo al minoritataj aŭ rereeligiaj fanatikuloj kondukas seriozan malhoman vivon. Ĉi tiu duono de la loĝantaro de la lando estas malhelpita de partopreno de virinoj en ekonomiaj, politikaj kaj socia disvolvaj programoj, la nombro de laboro estas pli malalta.

Mi pensas, ke devus esti io ene la stato de la centro de religio. En islama socio, estas homoj sub familia premo al efektiviĝi Ŝario-leĝon. Plej multaj islamanoj en la mondo estas plenrajtaj Ŝario aŭ Ŝario en familia kaj socia vivo - tiu ĉi debato ne povis daŭri pretere.

"Multaj aliaj religiemaj homoj en la mondo havas longe atingis logikan konkludon, forirante la antikvaj valoroj de la debato, ke religio estas a religio, la vivo de homo, kaj" la registaro volos la ministro de religio aŭ la materialisma vivo de la popolo". Ankaŭ islamanoj devas atingi tion. Sur la vojo de evoluo de civilizacio, aliaj religiuloj faris grandegajn oferojn por resolvi ĉi tiun problemon, islamanoj ankaŭ devas

faru tion.

Ekde la bangla lingvomovado en Aaz, la aŭ tonomia movado plejparte estis liverita al religio. En la lando, minaco mortigi parton de la

Islamanoj estas diri la apartigon de la Ŝtato kaj la moskeo. Aspergu per maĉeto. En fanatika socio, se vi kritikis diskuton pri religio, vi ricevos ateiston aŭ malsocian etiketon.

Se la Ŝtato estas apartigita de la moskeo, la moskeo aŭ Islamo ne verŝajne estos minacata sed estos rekonita en respekto al ĉi tiuj religioj. Sed al kiu li iras? Monda Organizaĵo pri Sano diros? ĉi tiuj esence vendas religion kaj faras politikon. Li ne povas esti survoje al neado de homaj rajtoj sur la vojo de malamo kaj la perforto de fundamentismaj islamanoj.

Koncerne la agadon de la islamaj ekstremistoj de la mondo, la hodiaŭ aj radikaluloj en Bangladeŝo povas esti sufiĉe kompreneblaj. Li estas malfacile kompreni kial ekstremismaj bandoj kaj liaj subtenantoj doloras kun la tuta povo, raciismo, libera penso kaj sentoj kaj sekulares mensistoj.

Male, la Bangladeŝa registaro subtenas ĝin per la leĝo.

Malgraŭ esti sendependa ŝtato de Bangladeŝo, en 1975, la politiko kaj religio de Bangladeŝo ne havas estis apartigita de ĝi tiuj du ideoj, sed anstataŭ la Ŝtato de Pakistano, ĝi estis trudita surbaze de religio kaj de Ŝtato. Ne estas dubo, ke la influo de salafistoj, inkluzive de tiuj en Saud-Arabio kaj Mezoriento, restis sen dubo.

Distingu la Ŝtaton de religio, ĉiuj politikistoj en Bangladeŝo estos orfoj. Ĉar ĉi politika partio baziĝas sur religio. Iu estas malfermita kaj

aliaj sekrete Bangladeŝo estas nuntempe infektita de la viruso de religio. Ĉi junulara socio estas infektita. Tamen, pro la mondo de

la Interreto, multaj liberaj identecoj naskiĝas sur Bangladeŝo. Multaj homoj intensigas aktivajn movadojn. La registaro donas prioritaton al sekularismo, sed ĝi ankaŭ antaŭ enigas justecon.

Kiam libera penso, Bangladeŝo vidos la nacion bengala!

Rahman Mizanur

Kontribuo de Alicia Podestá, Centro de Studoj por Homa Digno - Urugvajo

"Malegaleco kaj seksa perforto:
demando pri potenco »

Kiam ni parolas pri malegaleco kaj perforto, ni uzas du terminojn kun tre proksime rilataj radikoj. Malegaleco naskas perforton kaj ĉiujn perfortajn agojn implicas situacion de potenco, kie ĉiam devas esti premato kaj subpremanto.

Malegaleco kaj seksa perforto estas kultura problemo bazita sur la uzo de potenco tiel ke la agresanto sukcesas ekzerci aŭ toritaton kaj dominadon super sia aŭ ŝi. viktimo.

Kiam ni parolas pri sekso, ni aludas socikultura konstruo elpensita de viroj kie, de la alveno de nova homo en la mondon, tiuj ĉi li ekfunkciigis la "konstruadon de sekso". Kiam ni scias la sekson de la bebo, ni asignas iujn vestajn kolorojn; poste, ni aĉeti ludilojn kiuj estas seks-konvenaj, kaj do la knabineto vestita per rozkolora ludas kun pupoj kaj kuirejaj iloj, kion ni uzas transdoni, kio estos ŝia ĉefa funkcio en la socio: esti patrino, prizorganto, mastrino de la domo. Ĝi ekzistas ankoraŭ familioj, kie knabinoj estas postulataj "servi iliaj fratoj" ordigante siajn ĉambrojn kaj preparante ilian manĝon. Dume, la infano, vestita per sobraj koloroj, ludas per malgrandaj aŭ toj aŭ super-

heroo; oni instruas al li, ke homoj ne ploras, ke ili devas esti konkurencivaj kaj venkintoj: oni instruas al ili "esti servataj", trudi sin, regi kaj venki.

Ankaŭ religioj ĉiam insistis pri abnegacio, la spirito de ofero kaj la subigo de virinoj al la viroj de lia familio, ensorbante en li la senton de dependeco de ili.

Hodiaŭ, en la 21-a jarcento, malgraŭ la progreso farita en kiam temas pri seksa egaleco, virinoj ĉiam restas la respondeca por hejmaj taskoj, infanprizorgo kaj aliaj dependantoj, kio devigas lin labori duoblan tagon. Tiu ĉi antaŭ establita rolo ke la plimulto de virinoj supozas kiel koncernato en iliaj devoj, kondukas ilin vivi en dueco inter la devo kaj estaj o.

Ne ekzistas seksa konscio en la socio, kaj per mia persona sperto mi renkontis homojn kun pli alta edukado, kiuj, kiam mi prezentis la gravecon enkonduki a seksa edukado ekde la unuaj jaroj de lernejo, respondis al mi: "Sed delonge ekzistas seksa edukado en altlernejoj!" Ĉi tiu respondo plifortigas tion, kion mi ripetas dum jaroj pri la neceso inkluzivi en studprogramojn, ekde la plej frua juna aĝo, edukado pri valoroj kun emfazo pri seksa egaleco kaj homaj rajtoj.

Estas tre grave scii kiel distingi inter la signifoj de sekso kaj sekso: unuavide tio ŝajnas tre evidenta, sed multaj ne komprenas aŭ ne volas kompreni, ke sekso estas biologia, kaj tiu sekso estas socia konstruo. Tre gravas ankaŭ, ke infanoj lernu respekti la fundamentajn rajtojn de ĉiuj homoj, tio estas, ke ili ricevas edukadon bazitan sur egaleco kaj respekto, kia ajn aĝo, sekso, raso aŭ religio. Ĉi tio nur eblas en laika sistemo.

Ni devas konsideri la fakton, ke fundamenta parto de la edukado de infanoj kaj junuloj estas la respondeco de la familio, ĉar ĉi tie estas formita la unua konstruado de la ĝenro, kie ĝi ankoraŭ estas plenumita en ĉi tiu tempo, sekvante erarajn stereotipojn hereditaj de antaŭaj generacioj kaj bazitaj sur valorosistemo derivita de religia predikado kie, laŭ la Biblio kaj la Evangelioj, virinoj estas konsiderataj malsuperaj estaĵoj.

Kompreni diskriminacion kaj maljuston el seksa perspektivo implicas devi reekzameni la demandojn pri rilatoj inter homoj kaj en publikaj kaj privataj spacoj, por ke tiuj celu certigi ke virinoj povas ekzerci ĉiujn rajtojn harmonie kaj juste, ĉu en siaj hejmoj ĉu en decido. -farado en publikaj aferoj.

Ni kredas, ke estas fundamenta grave esti preta rekoni kaj akcepti tiun ĉi maŝman flankon ekzistantan en la socio kaj kiu ne estas ekskluziva por viroj. Jes, mi bone diris, ankaŭ ni virinoj havas nian maŝman flankon, produkton de edukado kreita por eternigi la maŝmon. Ni estas instruitaj esti submetitaj, pretaj kaj sindonemaj ĉar tiel devus esti; kaj jen kiel ni edukas niajn filinojn, dum la knabo rajtas ĉion, ĉar tiel multaj patrinoj edukas siajn filojn. La unua paŝo tiam por ekstermi malegalecojn estas ĉesi eduki "malsuperajn" filinojn kaj filojn kiuj malestimas virinojn ĉar ili sentas sin "superaj".

Laŭ Gerda Lerner, amerika historiisto kaj feministo naskita en Aŭstrio, la origino de patriarkeco aperis kiel parto de komuna procezo inter viroj kaj virinoj. Ĉi tio estas malpli freneza ol ŝajnas, ĉar kiel en ĉiuj kategorioj de la vivo, por ke ekzistu dominanto, devas ekzisti dominato, kiu, en certa maniero, konsentas okupi tiun ĉi rolon.

La patriarka familio, de siaj originoj kaj tra la jarcentoj, konstante generis regulojn kaj valorojn laŭ kiuj ĝenro estas difinita. Ĉi tiuj reguloj determinis kaj ankoraŭ determinas kiel kondukti taŭgas por ĉiu sekso samtempe kiam ili establas la rolon de ĉiu individuo en la socio.

Estas ĉi tiu sistemo, kiu certigas, ke ĉiuj reguloj kaj valoroj estas transdonitaj tra generacioj, por ke la uzoj kaj kutimoj de la socio eternigu ĉi tiun "metilernadon".

"subtila saĝo" sed ege efika, kiu metas virojn kaj virinojn en siajn laŭrajtajn rolojn.

Sed patriarkeco ne nur malutilas al virinoj: multaj viroj ne identiĝas kun la modelo starigita por ili kaj kun la rolo al ili atribuita en subprema sistemo, aŭ ĉar ili sentas sin sub premo tro granda pro ĉi, kion oni atendas de ili en la praktiko de ilia vireco.

Estas viroj kiuj rezistas ĉi tiun tradician modelon bazitan sur potenco, memfido, konkurencivo kaj la promocio de sia "volo" kaj sia "vero". Ili volas havi la rajton malpravi, esti montraj en siaj korinklinoj kaj emocioj. Sed tiu sama patriarka sistemo respondecas pri diskriminacio kontraŭ viroj, kiuj tiel pensas, ĉar, per sia agmaniero, ili pretendas deflankiĝi de la antaŭe establita modelo.

Feliĉe, estas pli kaj pli da viroj antaŭe enigantaj la konstruadon de novaj virecoj bazitaj sur respekto, libereco kaj egaleco, kiuj engaĝiĝas rompi kun la tradicia modelo de la patriarkeco.

La antropologo Alexander Ceciliason¹ diras:

"Kion ni viroj devas fari ne estas koncentriĝi pri tio, ke virinoj havas malpli da ŝancoj, sed pri tio, ke ni havas pli.

Ni havas tiom da eblecoj, ke ni havas krombleojn. Ni akiris tro multajn ŝancojn konfiskante ilin de aliaj homoj." "Nia plej grava tasko estas ne povigi virinojn, sed redukti nian." Ni devas provi ne utiligi niajn privilegiojn. Ĉi tio fakte sonas kiel komuna racio kaj empatio, ĉu ne? Kaj ĉi tio, mi ripetas, estis viro kiu diris tion, la antropologo Aleksandro Ceciliason.

Estas tre kurioza fakto, kiun multaj el vi certe jam malkovris, sed mi devas konfesi al vi, ke ĝi okazis al mi nur antaŭ mallonga tempo, tio estas, kiam ni rigardas la historion ĝenerale, ni vidas, ke la grandaj roluloj estis viroj, dum virinoj reprezentas minimuman procenton; tio estas, ni devus kredi, ke la nacioj de la mondo kaj la grandaj inventoj de la Homaro ĉiuj estis verko de homoj. Ĉi tiu maniero rakonti celas provi pruvi, ke neniam ekzistis virinoj kapablaj fari ion ajn sen la protekto de viroj.

Kvazaŭ virinoj mem ne havus historion!

Kaj tion ni kredis tro longe.

Feliĉe, en nia tempo estas pli kaj pli kleraj virinoj, pensuloj kaj kritikistoj, kapablaj defendi siajn rajtojn kaj kontribui siajn ideojn al la daŭra transformo procezo, sed restas multe por fari, ĉar la atribuo de roloj en la socio signifas, ke la viro konsideras sin havi sufiĉe da supereco por trudi siajn decidojn kaj postuli obeemon kaj respekton de la virino;

kiam ĝi ne funkcias kiel li deziras kaj li sentas sian potencon en danĝero, aperas perforta situacio. Perforto estas nenio alia ol ilo uzata de tiuj, kiuj elmontras sian potencon subigi aliajn.

Kaj jen ni venas al la esenca temo, seksa perforto.

Ekde la momento, kiam UN rekonis, ke la rajtoj de virinoj estas Homaj Rajtoj, ĝi diris Ne al diskriminacio. Dum en Arto. 1-a de la Deklaracio pri Forigo de Perforto Kontraŭ Virinoj, de la 23-a de februaro 1994, difinas: "Per 'perforto kontraŭ virinoj', ni signifas ajnan perfortan agon bazitan sur aparteno al la ina sekso kiu havas aŭ povus rezultigi fizikan, seksa aŭ psikologia damaĝo aŭ sufero al la virino, same kiel minacoj de tiaj agoj, devigo aŭ arbitra senigo de libereco, ĉi okazantaj en publika vivo aŭ en privata vivo. »

Ni tiel reasertas la fakton, ke perforto kontraŭ virinoj ne estas de privata naturo, kiel multaj asertas surbaze de nocio de proprieto ekzercita super virinoj, kiu ankoraŭ daŭras en multaj socioj, familioj kaj de religioj.

Seksa perforto estas tre ofte difinita kiel hejma perforto, ĉar uzante ĉi tiun terminon, ni provas fari ĝin natura, kvazaŭ estus logike, ke la viro punu sian partneron; sed la Tutamerika San-Organizo difinis la terminon Seksa Perforto, kiu estas ĝusta difino, laŭ mi kaj laŭ la opinio de ĉiuj, kiuj laboras pri ĉi tiuj temoj, ĉar virino estas nenies propraĵo: sklaveco estis abolita antaŭ multaj jaroj. !

Seksa perforto estas karakterizita per multoblaj manifestiĝoj, ĉar ĝi estas renkontita kaj ene de la familio kaj en personaj rilatoj ene de socio ĝenerale. Ĝi inkluzivas fizikan perforton, kun batadoj aŭ morto; psikologio, seksmisuzo, financa kaj proprieta perforto, ekspluatado kaj ankaŭ diskriminacio kaj timigado en la laborejo aŭ studo.

Se ni analizas ĉiujn ĉi tiujn formojn de perforto profunde, ni malkovros, ke la fundamenta radiko sub ili estas la sento de potenco de la viro super la virino.

Mi raportos ĉi tie precipe al la situacio de Seksa Perforto en Urugvajo, ĉar ĝi estas tiu, kiun mi plej bone konas.

Nuntempe, Urugvajo estas en la kvina loko el dudek tri landoj en Latin-Ameriko kaj Karibio pro la nombro da virinoj murditaj de sia partnero aŭ ekspartnero. Dum sur la tutmonda nivelo, ĝi kondukas en la mortokvanto post seksa perforto. Tiuj ĉi procentoj estas kalkulitaj rilate al la nombro de loĝantoj kaj laŭ studoj de CEPAL2.

Kiel mi diris lastatempe, Seksa Perforto manifestas sin diversmaniere kaj tial virinoj ankoraŭ renkontas multajn malfacilajn ojn kiam ili aliras laboron, decidan postenon aŭ partoprenas en politiko. Liaj respondecoj restas limigitaj al ĉio, kio rilatas al la prizorgado de dependaj homoj en lia familio, krom al hejmaj taskoj, kiu implikas duoblan sensalajran taskon, kiu ofte igas lin devi forlasi sian laboron, kiu estas fundamenta faktoro en la feminigo de malriĉeco. .

Kvankam oni povus pensi, ke malriĉeco ne havas sekson, la faktoj montras la malon, ĉar ĝi estas kaŭzita de manko de bazaj kondiĉoj por la plena ekzercado de la virinaj rajtoj kiel civitanoj.

La situacio kaŭzita de la feminigo de malriĉeco estas unu el la ĉefaj kialoj, kial ĉi tiuj virinoj, viktimoj de perforto, ne denuncas kaj ne forlasis sian atakanton, precipe kiam estas gefiloj de la paro.

Fronte al ĉi tiu realaĵo, la Ŝtato ne montras ajnan realan intereson por solvi ĉi tiun situacion de perforto kaj malegaleco kaj ni observas, ke plej ofte, temoj pri sekso aŭ io ajn koncernanta virinon, aperas nur en taglibroj por konservi ŝajnojn, sed sen la maltrankviliĝi al ĝi.

Aliflanke, estas en la Parlamento signifa nombro da deputitoj kaj senatanoj kiuj estas en la plimulto viroj kaj kiuj, leĝdonante, kontraŭstaras sian religian kredon al tio, kion diktas la Konstitucio de la Respubliko, kaj skribas leĝojn plenajn de antaŭjuĝoj granda nombro da civitanoj, ĉefe virinoj.

Ni vidas tre klaran ekzemplon de tio en la traktado donita al la leĝo pri libervola ĉesigo de gravedeco adoptita en septembro 2012. Ĉi tiu leĝo estas nur parta malkrimigo de aborto, ĉar ĝi ne agnoskas nek la rajtojn nek la kapablon de virinoj por decidi pri sia propra korpo.

Kaj ekzistas Genra Perforto, kiu ne mortigas, kiu ne lasas fizikajn spurojn, sed kiu iom post iom detruas ĉian memestimo, niajn pensojn, kaj en Urugvajo kaj ĉie en la mondo.

Ĉi tie mi ŝatus fari lastan pripenson pri ĉio, kio estis prezentita:

Mi konsideras, ke la ĉi tie analizitaj temoj ne estas ekskluzive rezervitaj al virinoj, ĉar ĉi tiu ajn liberpensulo ne povas fali en ĉi tian antaŭjuĝon, ĉar oni parolas pri homaj rajtoj kaj ke la homaro estas unu: viroj kaj virinoj marŝas kune, unu apud la alia.

Estas ankoraŭ multe por fari... necesas profundajn ŝanĝojn en pensado. Estas mirige vidi kiel granda plimulto de modernaj virinoj, membroj de liberalaj profesioj kaj finance sendependaj,

dantes, konfesas havi kiel sorton la subigon trudita de la maŝisma tradicio, kaj daŭ re certigas ĉi tiun duoblan taskon provi esti ili mem, krom tio, kion la socio postulas de ili kiel edzinoj, patrinoj, prizorgantoj kaj dommastrinoj.

Estas ankaŭ multaj viroj, kiuj nomas sin modernaj, malfermitaj, sed kiuj, reale, ne kredas, ke la emancipiĝo de virinoj estas grava. Ili parolas pri egalaj rajtoj, sed ne estas en la humoro permesi al virinoj okupi spacojn, kiuj iam estis rezervitaj por ili.

Estas landoj, kies registaroj konsideras sin demokratiaj kaj progresemaĵoj ĉar ili starigis kvotojn por virina partopreno en la politiko, kvankam tio estas rajto, kiu apartenas al ni kiel civitanoj. Kaj plej malbone, estas multaj virinoj, kiuj sentas sin dankemaj, ĉar ili kredas, ke ili venkis seksajn barojn, kaj ili ne rimarkas, ke ĝi estas nur optika iluzio, ĉar ili daŭ re devas "peti permeson" ekzerci tion, kio estas ĝuste ilia .

Kiam ni parolas pri defendo de virinaj rajtoj je la ekonomia, politika kaj socia nivelo, ni ne instigas virinojn forlasi la familion por sukcesi en la profesia kampo, sed ni asertas, ke tiuj ĉi (Ŝtato – Socio – Familio) permesas al ili kombini la du agadojn sen ke unu estu damaĝo de la alia.

Tial ni bezonas ŝanĝon en la strukturoj de la socio, ĉar egaleco ne estos atingita simple per leĝoj sed ankaŭ necesas konsciigi ke ni ne povas daŭ rigi kiel ni havas ĝis nun: en multaj landoj ni havas leĝojn kiuj defendas egaleco, sed viroj estas respondecaj por sufoki ilin. Ĝuste sur ĉi tiuj punktoj aperas la graveco

taco de kritika pensado, libera de dogmoj kaj de ne alĝuiĝi nur al diskurso.

Ni konsideru, ke machismo ne estas ekskluziva de viroj, ĉar ekzistas ankaŭ virinoj kiuj, konscie aŭ ne, favoras ĝin. Same kiel feminismo ne estas la ekskluziva domajno de virinoj, ĉar ĉiuj viroj kiuj konsideras sin defendantoj de homaj rajtoj devus senti sin maltrankvilaj pri seksa egaleco. Tial necesas, ke ĉi tiuj viroj aktive okupiĝu, rompante kun la heredaĵo de la patriarka modelo kaj rekonstruante sin sur novaj valoroj, kie ili konsideras virinojn egalaj. Necesas, ke ili definitive ekstermu superecon, aŭ toritatismon, la senton de posedo, konkurencon kaj perforton kontraŭ virinoj.

Ni estas du malsamaj seksoj, kio ne signifas kontraŭ stari unu la alian.

Mi finas lanĉante alvokon al ĉiuj, kiuj sentas sin liberpensaj, por ke ili engaĝu al laboro celanta ekstermi la malegalecon kaj seksan perforton en ĉiuj iliaj manifestiĝoj kaj, tiamaniere, sukcesi fari por ke ni, virinoj, povu. realigi niajn aspirojn kiel homoj, sen devi respondi al antaŭ establitaj modeloj kaj, plej grave: por ke ni ĉesu murdi virinojn pro la simpla fakto ke ili estas virinoj. Ĉi tio ne estas simpla ina kaprico, sed pri konstruado de pli justa kaj egaleca socio, respekta al la homa digno.

Alicia Podesta

Centro por Studoj por Homaj Dignoj - Urugvajo

1 Revuo Pikara
2 Ekonomia Komisiono por Latin-Ameriko kaj Karibio

Kontribuo de Mario L. Bení tez Reyes Kunordiganto pri Libera Penso Valle de Villarrica, Paragvajo

Libera pensado kaj libera decido

Mi komencas ĉi tiun artikolon per la vortoj de la Liberpensulo John Locke (1632-1704) al sia disĉiplo kaj amiko Anton Collins (1676-1729) al kiu baldaŭ antaŭ sia morto li skribis ĉi tion: "Mi estas malriĉa malklerulo, kaj se Mi povas gratuli min pri io, ĝi estas ami kaj serĉi la veron, zorgi pri tio, kio ĝi estas aŭ ne.

Mi prenas vin kiel homon de la sama lernejo kaj en ĉi tiu kunteksto mi ĉi tiu ĉi brakas vin frate."

Libera Penso estas la plej alta manifestiĝo de la homo, ĉar ĝi estas la fakultato, kiun ĉiu individuo havas por uzi la Racion kun plena libereco, por koni la esencon de ĉio, kio ekzistas kaj okazas en la mondo, tio estas, la serĉo de la vero.

Libera Penso estas fakultato, kiu ne povas kaj ne devas esti limigita krom per kialoj kaj ideoj. Ĝi estas

la sola maniero por alveni al la scio de la vero.

Ĉi tio ne kaŭzas senfinajn variojn de opinioj kaj malordoj sed kontraŭ ĝi estas rimedo kontraŭ ĉiuj ĉi aferoj. Neniu estas permesita de la Biblio, se ĝi ne estas man-dado, la sama Salvador mandaba investigar en las Cri-turas para acercarse a la Verdad. (Mi ne komprenas ĉi tiun pasaĝon kaj mi timas erari)

Inter la gravaj Liberpensuloj ni trovas Sokrato, Platono, Aristotelo, Bacon, Locke, Newton, Voltaire, Montes-quieu, Rousseau, inter aliaj.

Decido estas determino, sekvante procezon de elekto kaj taksado. Ni, homoj havas la kapablon determini, kiu opcio, inter malsamaj eblecoj aŭ itineroj, estas la plej bona kiu konvenas al ni.

La vorto "decido" devenas de la latina – decisio, -decisionis, kiu signifas elekton elektitan inter aliaj; pli

specife, la prefikso -de, signalas la apartigon -cae-dere, signifas tranĉi, pritondi, kaj la sufikso -sion, kiu indikas agon. El tio, ni komprenas, ke decidi implicas elekti inter multaj ebloj. Preni decidojn postulas tranĉi kelkajn ŝnurojn aŭ pendserurojn kiuj ligas nin, kiuj ne permesas al ni antaŭ eniri aŭ liberigi nin.

La kapablo decidi estas la ŝlosilo en la konstruado de identeco kaj bonfarto, en la historio de nia vivo, la mekanismoj per kiuj ni elektas en diversaj aspektoj perfektigis, estas intra aŭ interhomaj sed ankaŭ ili estas parto de ĉiutaga vivo, etaj decidoj, kiuj ĉiam pasas por bazaj rutinoj kaj kiuj ĝenerale estas renovigeblaj.

Se ni vidas ĝin en detala formo, estas decido post ĉu situacio, kiun ni alfrontas, kvankam la situacioj ne ĉiam estas problemaj, urĝaj aŭ kompleksaj, ni solvas en ago, ĉiunmomente por povi daŭrigi.

Decidado estas limo, kiu estas uzata kiel pli formala procezo por trakti pli larĝan panoramon, aŭ plurajn situaciojn samtempe, tial ni serĉas taŭgan konduton, finfine planon por alfronti situacion; en la administradkunteksto tiu plano estas kutime uzata je administra nivelo aŭ je administra nivelo, kiu ĝenerale estas en la manoj de altrangaj administrantoj por precize gvidi kaj atingi certajn celojn.

Ĉukaze, ĉar ni parolas pri taksado, estas preferinde havi kiel eble plej multe da informoj por povi havi bonan analizon kaj finfine fari bone informitan kaj pli prudentan decidon.

Laŭ la vortaro de la Reĝa Hispana Akademio, libereco (el la latina: libertas, -atis) estas la natura aŭ eneca fakultato, kiun la Homo devas labori iel aŭ alie, pro tio, ke li respondecas pri siaj agoj.

La stato de Libereco difinas la situacion, cirkonstancojn aŭ kondiĉojn de tiu, kiu ne estas sklavo, nek subjekto, nek trudita de la deziro de aliaj en truda maniero. Alivorte, tiu, kiu permesas al la alia decidi ĉu li volas fari ion aŭ ne, li faras tion libere, sed li ankaŭ respondecas pri siaj agoj tiom kiom li komprenas la sekvojn de ili. Libereco ankaŭ implicas klaran decidon fari bonon aŭ malbonon.

Libereco kiel la malapero de subpremo signifas ne voli subigi nek esti subigita kaj implicas la finon de stato de sklaveco. La sukceso de ĉi tiu formo de libereco dependas de kombinaĵo de la rezisto de la individuo (aŭ grupo) kaj ilia medio.

Filozofia etiko indikas ke libereco estas eneca al Homoj, ĝi estas fundamenta datumo devenanta de homa ekzisto, fondita en memkonscio kaj morala respondeco. Tamen la homa individuo ne povas transdoni sian propran liberecon/respondecon al iu alia kaj, do, libereco, en sia antropologia senco, estas io, kion ne eblas forigi.

nek kontraŭ diri nek kontraŭ diri.

La franca filozofo Jean-Jacques Rousseau (1712-1778) asertis ke la kondiĉo de libereco estas eneca al la Homaro, neevitebla aspekto de animposedo, kun la implico ke ĉiuj sociaj interagoj post naskiĝo rezultigas libervolan aŭ kontraŭvolan perdon de libereco. Li skribis la faman frazon "Homo naskiĝas libera sed vivas ĉenita en socio".

La plej profunda manifestiĝo de libereco estas en la kapablo de Homo fari decidojn. Se vi ne povas decidi ĉu vi estas libera aŭ ne, ĝi ŝajnas simpla sed fakte tre kompleksa. Ĉu vi konsideras vin libera homo? Kio estas libereco? Ĉu vi faras la decidojn, kiuj konvenas al vi? etaj demandoj! Se ni serĉas supraĵan kaj rapidan respondon, ni dirus, ke jes, ja ni estas liberaj kaj ni decidis. Sed, se ni pripensas iom pli, se ni observas nin dum momento kaj estas sinceraj, ni vidos la nombron da decidoj, kiujn ni faras kaj la situaciojn, kiujn ni prokrastas por ne decidi ĝustatempe. En ĉi tiu momento, ĉu vi estas libera?

Decidado estas kapablo, kiu malhelpas kreskon kaj evoluon por multaj homoj. Preni decidojn estas ekzerco, kiu estas parto de nia ĉiutaga vivo kaj rilatas al la ebleco akiri bonajn rezultojn kaj formi la vivon, kiun ni esperas vivi.

Se ni reiras al la etimologia origino de la vorto "decidi", ni malkovras ke ĝi havas rilaton kun "dividi" kiu signifas "tranĉi". Tamen, ĉi tiu asocio kun la ideo tranĉi, fakte, kiam ni elektas antaŭ serio de alternativoj, estas aferoj, kiujn ni devas lasi flanken. Preni decidon implicas tranĉi kaj diri NE al unu kaj JES al la alia.

Kaj ni ĉiuj scias kiom malfacile estas diri JES kaj foje eĉ pli malfacile diri NE. Kia ajn elekto vi faris, havas sekvojn, kiujn vi devas alfronti kaj, se vi ne faras, vi ne estas libera. Vi finas esti kaptito de situacioj, kiujn vi ne alfrontas, ĉar vi ne povas libere decidi.

Unu el la ŝlosiloj por preni decidojn estas scii kaj vidi klare, kia estu la rezulto, kiun ni volas akiri, se ĝi estas vicigita (laŭ) kun la vivo al kiu ni aspiras kaj havi precizan vizion pri ĉi tiu lasta.

Post kiam ni havas ĉi tiun klarigon, ni povas diri JES al tio, kio konvenas al ni kaj NE al tio, kio forigas nin de ĝi.

Por iuj, esti libera signifas ne esti malliberigita en ĉelo. En ĉi tiu kazo vi povas esti senigita de la libereco moviĝi sed vi ankoraŭ havas la eblecon decidi kiel vivi ĝin. Kiel spertis Nelson Mandela, kiu kvankam li pasigis multajn jarojn malantaŭ kradoj, sentis sin libera, ĉar li povis decidi pri la sinteno alpreni antaŭ ĉi tiu stato. Kaj li klarigis ĝin tiel: "Mi estas la mastro de mia destino, mi estas la kapitano de mia animo". Tio estas libereco!

La aŭstra psikologo Viktor Emil Frankl, postvivanto de la naziaj koncentrejoj de la Dua Mondmilito, diris, ke "la lasta el niaj homaj liberecoj estas decidi, kia estos nia sinteno en ajna cirkonstanco".

Por fini, mi volas dividi kun vi tiujn saĝajn vortojn de Isaac Newton kiu kutimis diri: "Mi ne scias kion mi montras al la mondo, sed mi vidas min kiel infano ludanta ĉe la rando de la maro kaj trovas ĉi tie kaj tie malgranda ŝtoneto aŭ bela konko, dum antaŭ ĝi muĝas grandega oceano de nekonataj veroj.

Konsultita Bibliografio

- D-ro J Bta. Weiss, Historia Universal, Volume XII

- D-ro J Bta. Weiss, Historia Universala, Volume XIII

-Diccionario Real Academia Española, <http://dle.rae.es/?id=NEeAr5C>

- El Libre pensador, Magazine de Cultura y Pensamiento, www.ellibrepensador.com/2010/05/31/el-librepensamiento

-Definiciona, Definicion y Etimologia, www.definiciona.com/decision

-Renuevo de Plenitud, www.renuevo.co/decidir

-Wikipedia Enciclopedia Libre, www.es.wikipedia.org/wiki/Libertad

-Blogo de Eduardo Marti, www.lideryliderazgo.com/1610/eres-libre-cuando-puedes-decidir/

Saluton de internaciaj organizoj

Garry McLelland - IHEU

Estas granda plezuro esti invitita hodiaŭ paroli antaŭ la Internacia Asocio de Libera Penso.

La reviviĝo de la IAFT okazis kiel paralela okazaĵo ĉe la Monda Humanisma Kongreso de la Internacia Humanisma kaj Etika Unio IHEU, en Oslo en 2011.

Tiel, la historio de la IAFT kaj la IHEU estas proksime ligita.

Ni kundividas la esencajn valorojn de libera penso kaj libereco por ĉiuj.

Ni ambaŭ subtenas vizon de demokratio, kiu devas esti submetita al sekularaj principoj.

Do ni estas du organizoj, apartaj unu de la alia, sed kiel fratoj kaj fratinoj.

Povas esti iuj diferencoj en politikoj aŭ kiel precize ni funkcias, same kiel estas diferencoj inter individuaj membroj de niaj respektivaj organizoj.

Ĉi tio estas bona. Ĉiam estos diverseco ene de la larĝa movado de laikaj, humanismaj, liberpensaj kaj nereligiaj organizoj.

Se ne estus diferencoj de opinioj, ni malsukcesus kiel liberpensuloj! Sed estas multe pli, kion ni havas komune.

Do mi estas ĉi tie hodiaŭ por aŭ skulti viajn reprezentantojn de la membroorganizoj kaj krome por lerni pli pri la laboro de la IAFT.

Rekompenca mi nun tre mallonge parolos pri kelkaj aspektoj de la laboro de IHEU ekde la 2011-a kongreso.

Mi nur mencias tri laborfakojn.

La Pensa Raporto de IHEU estas nia daŭra studo pri la rajtoj kaj diskriminacio alfrontataj de nereligioj tra la mondo.

Ni ekzamenas la leĝojn kaj aktualajn eventojn en ĉi tiu lando en la mondo por identigi diskriminacion kaj nekontesteban persekuton.

Ekde lasta decembro la raporto estas plene

rete kun retpaĝo dediĉita al ĉi tiu lando ĉe: freethoughtreport.com.

Ĉi tiu raporto, kunordigita kaj redaktita de nia Direktoro pri Komunikado kaj Kampanjoj Bob Churchill, estas grava rimedo en si mem: la mondo ne povas solvi problemojn antaŭ ol ili estas elmontritaj, kaj la raporto provizas al aktivuloj la lingvon kaj pruvojn, kiujn ili bezonas por fari ŝanĝojn. Same kiel krei celojn por leĝdonantoj (ekz. se vi volas ŝanĝi vian takson en la raporto, tiam vi devas ŝanĝi la leĝon!)

Membraj organizoj de IHEU aktive portas la Raporton pri Libereco de Penso al ambasadoj en siaj propraj landoj, lobiante registarojn tra la mondo por ĉesigi religiajn privilegiojn kaj anstataŭe adopti sekularismon, ĉesigi diskriminacion kontraŭ nereligioj kaj batali socian persekuton kontraŭ ateistoj.

La raporto ankaŭ estas parto de pli larĝa strategio, kompletigante nian laboron ĉe la Unuiĝintaj Nacioj kaj aliaj internaciaj instancoj kaj ankaŭ kompletigante la laboron de niaj membroj kaj aliaj aktivuloj.

Ĉiuj ĉi tiuj diversaj fakoj de nia laboro kunplektiĝas por reliefigi ĉi tiun simplan mesaĝon: nereligioj havas rajtojn, sed ili estas ofte malobservitaj, fakte iuj nereligioj estas indigne persekutitaj kaj ni ne toleros ne ĉi tiun maltoleremon!

La homaj rajtoj de nereligioj devas esti defenditaj, por ke ili povu identigi sin kiel ateistoj, humanistoj, aŭ kion ajn ili volas, por ke ili povu esprimi sin libere, inkluzive per kritiko de religiaj kredoj, praktikoj, institucioj kaj gvidantoj kiel estas ilia ĝusta kaj kiel estas morale necesa.

Ĉi tio alportas min al la dua laborkampo, kiun mi volas mencii, kiu estas nia internacia subtena laboro.

Ĉi ĉe la Unuiĝintaj Nacioj en Novjorko, ĉi ĉe la Konsilio

de Homaj Rajtoj en Ĝenevo, ĉe la Afrika Komisiono pri Homaj kaj Popolaj Rajtoj, niaj delegitoj estas famaj - ne nur pro la defendi

la humanisma politika tagordo - sed preni principan, pruvbazitan starpunkton kaj meti antaŭ la demandoj kiuj multaj aliaj NRO-oj estas timas alproksimiĝi.

Ĉi tiu laboro ne estas nur palavbutiko. Ni ni koncentriĝu pri parolado al ŝtatoj, kiujn aliaj ofte estas timas tuŝi - ekzemple en junio ni eldonis deklaro nome de Ensaf Haidar, la edzino de malliberigita saudi-arabia liberalulo Raif Badawi, antaŭ la tuta Homaj Rajtoj-Konsilio, inkluzive de la saudi-arabia delegacio.

Krom kampanjado por ĉesigi diskriminacion kontraŭ la nereligiojn, ni defendis la rajtojn de Netuŝeblaj, elstarigis sklavecon kaj persekuton kontraŭ kastaj kaj kontraŭ sklavecaj aktivuloj en Maŭritanio, ni premas por la rajtoj de seksaj minoritatoj (ni estis parto de la sukcesa koalicio por establi a nova pozicio de fakulo pri sekso kaj identeco sekso), por virinaj rajtoj, por sano kaj seksaj kaj generaj rajtoj.

Ĝustare la Speciala Raportisto pri Libereco de Religio aŭ Kredo dankis nian Direktoron pri Defendo Elisabeth O'Casey pro ŝia decida kontribuo al

lingvo de la nova Bejruta Deklaracio pri Religia Diskriminacio.

Kaj mi povas diri kun granda konfido, ke la IHEU ludis decida rolo en la kampanjo por preventi landojn de la Organizo de Islama Kunlaboro (OIC) por efektiviĝi novajn rezoluciojn ĉe la Unuiĝintaj Nacioj malpermesi "la kalumnion de religio".

Unu el la kialoj, kial mi estis tiel feliĉa preni la postenojn de Ĝenerala Direktoro ĉe IHEU ĉe la komenco jaro estis ĝuste ĉar mi sciis, ke la organizo koncentriĝis pri atingi rezultojn

betono. Vorto estas facila, sed ŝanĝo estas kerna.

Oni povas esti liberpensulo aŭ humanisto per aliĝo aŭ identeco.

Sed ni devas esti aktivaj kaj ni devas strategie labori, se ni volas efektiviĝi niajn ideojn.

Ĉi tio certe estas la modus operandi kiun mi intencas daŭrigi por la IHEU.

Tre rapide mi volas reliefigi alian gravan laborfakon: dum la lastaj kvin jaroj,

la IHEU montris la manieron provizi defendon kaj subteno por humanistoj en danĝero tutmonde.

La IHEU ĉiam provis respondi kaj helpi kiam humanistoj kaj defendantoj de homaj rajtoj havas bezonis nian helpon.

Sed ĉi tiu laboro pligrandiĝis precipe post la murdoj en 2013 de ateisma bloganto kaj aktivulo Ahmed Rajib Haider en Bangladeŝo kaj la raciisma aktivulo Narendra Dabholkar en Hindio.

Kun hororo ni tiam vidis serion da murdintoj

per maĉetoj en Bangladeŝo dum 2015, dum 2016, kaj nur en ĉi tiu jaro estis novaj similaj mortigoj en Barato en Pakistano kaj en Maldivoj.

En ĉiuj ĉi kazoj la viktimoj estis identigitaj kaj ili mem uzis vortojn kiel humanisto, raciisto, liberpensulo, sekulara.

La pasintan monaton, registaraj ministroj en Malajzio minacis forigi ateistojn, kaj Inspektiston Polica Generalo en Kuala-Lumpuro malkaŝe diris tion liaj fortoj provis elpensi krimojn per kiuj ili povis kulpigi la lokan ateistgrupon.

Tiel, ĉi tiu tendenco - al perforto kaj persekutado kontraŭ ateistoj kiel tia - estas terure reala. Kaj ĝi estas en progreso.

Responde, kiel mi jam menciis, la plej granda parto de la kerno de la agado de IHEU ekde 2013 strategie adaptiĝis al tiu ĉi nova realo.

Krome, ni konstruis spionbazon ĉirkaŭ sekularaj movadoj en Suda Azio, ni laboras kiam ajn ni povas kontroli, tiam al konsilu kaj subtenu individuojn, kiuj ni scias estas en danĝero de atenco kaj ni provas - kvankam nature ĝi estos furioza batalo. - ŝanĝi opinion en malamikaj landoj per amaskomunikiloj kaj laboro lobiado.

Rekte subteni dekojn da individuoj en danĝero ne estas nepre tasko, kiun ĉiuj devas fari.

la IHEU volis vidi ĝin okazi, nature. Ni havas havas fortan membroĉeston en Barato dum multaj jaroj, sed neniu intencis koncentriĝi pri la sud-azia regiono en

precipe dum ĉi tiuj kelkaj jaroj. Sed estis necesa respondo al nova minaco.

Estas alia leciono pri tio, mi pensas por aktivuloj de ĉi: nur niaj propraj malvastmensaj ideoj kaj obsedoj kaj intelektaj interesoj devas cedi lokon al neceso moralo.

Estas eraro imagi, ke ĉi ni asocias humanismon kaj liberan penson kun la eŭropa klerismo, ke rezulte ni ĉiam povas projekcii

niaj propraj situacioj kaj dinamikoj ĉe ĉirkaŭ la mondo.

Hodiaŭ pli ol iam ni devas esti malfermitaj al regionaj variadoj ene de nia propra movado kaj ni devas esti sentemaj al novaj kaj evoluantaj minacoj tra la mondo.

Feliĉe hodiaŭ ni havas la ilojn kaj la teknologio, kaj eĉ certaj institucioj permesi ĉi tiu verko.

Sed dependas de ni uzi ĉi tiujn ilojn kaj instituciojn por plej bone el niaj kapabloj. Ĉiuj niaj filozofioj kaj principoj estas nur vento kaj verŝita inko, krom se ke ni laboras por ilin en praktiko kaj ŝanĝi la mondon.

Mi jam parolis pri diverseco ene de movadoj
nereligiaj kaj kiel ni taksu diferencojn de opinio.

Nature ni devas strebi atingi nian
celoj kun!

Tial mi kredas ke humanistoj, laikaj, liberaj
pensuloj devas kunlabori pri niaj reciprokaj celoj ĉu
kiam ajn eblas.

Jen ekzemplo. La Raporto pri Penslibereco inkluzive
Mi jam parolis pri estas funkciigita de individuaj esploristoj
kaj organizoj tra la mondo.

Estas kontribuoj de ateistoj el Türkiye, humanistoj
el Niĝerio, eks-islamanoj el Maroko kaj sekularistoj el Latin-Ameriko... kaj eĉ
la "Briloj" el Rusio!

Same en nia defenda laboro ni kunlaboras
pli kaj pli kun niaj membroorganizoj: per
apogante kontribui al la procezo de Universala Perioda Revizio de UN
ekzemple kaj invitante ilian
reprezentantojn partopreni kiel delegitoj sub la aŭ spicioj de la IHEU

Fakte ni havas tute novan Kreskan kaj Disvolvan programon, gviditan de
nova membro

plentempa membro de la teamo, Giovanni Gaetani venanta de Italio.
Per tiu ĉi programo la IHEU etendiĝas preter la baroj
lingvoj, kun nova verko en pluraj
lingvoj kaj en mondopartoj en kiuj
ni antaŭe estis subreprezentitaj.

Ĉi tiuj estas malfacilaj kaj danĝeraj tempoj, kun novaj
kaj brutalaj minacoj al individuaj liberpensuloj kaj
insidaj novaj manifestiĝoj de malamo, supereco kaj kontraŭ sekularismo.
Sed ankaŭ estas ekscita periodo por la IHEU, kiu vidas nin kreski kaj ni
tutmondigi.

Mi volas, ke ni energie defendu homaranismon kaj homajn rajtojn por
certigi respekton al demokrataj principoj inkluzive de sekularismo kaj
rezisti.

malamo kaj maltoleremo venantaj de ĉe.

Mi certas, ke ekzistas ampleksa ŝanco kunlabori en ĉi tiu vizio kun IAFT-
membroj kaj iliaj
subtenantoj.

Dankon denove pro inviti min hodiaŭ kaj mi antaŭ ĉiuj
paroli kun vi ĉi tiu, hodiaŭ kaj estonte.
DANKON.

Franĉois Padovani - CLIPSAS

skizo

(Centro de Konekto kaj Informo de la Potencoj subskribantaj la Strasburgan
Apelacion)

Gesinjoroj,
Miaj amikoj,
Miaj fratinoj kaj fratoj,

CLIPSAS estis kreita en 1961 de 7 eŭropaj konfesioj kiuj volis kunigi tion,
kio estis disigita kaj krei
tiel nomata universala masonismo kun unike eŭropa alvokiĝo.

Kia longa vojo ni iris ekde 1961. Hodiaŭ 114
obeeoj konsistigas la CLIPSAS, kiu reprezentas sur
ĉiuj kontinentoj, ĉirkaŭ 400,000 masonistoj en
la tuta mondo. Ĉi tio estas la strikforto de CLIPSAS.
Nuntempe ni havas tre specialan statuson. CLIP-SAS estas observanto ĉe la
nivelo de Unuiĝintaj Nacioj (Konsilio
Ekonomia kaj Socia - ECOSOC). Ĉi tiu termino de observanto
estas tre grava ĉar ĉi tiu estas la plej alta "distingo" kiu
estas donita je la NRO-nivelo.

Ni multe laboras pri edukado, libereco de
konscienco, sano, rajto al sekureco.

La laboro de CLIPSAS estas farita de ŝtato. Estas nun
du jarojn, ke ni laboras pri la kreado de la Observatorio pri homa digno
tutmonde. Ĝi estas

io escepta.

Ni ankaŭ estas en la procezo de kreado de Komisiono
bioetiko je tutmonda skalo. Jen projekto, kiun mi prezentos en Barcelono
dum nia venonta asembleo
generalalo.

Ĉiuj ĉi tiuj gravaj projektoj montras al ni kiom

Framasonismo ĉiam havis la alvokiĝon de
konstrui la estontecon. Ŝia spirita forto puŝas ŝin antaŭ eniri
senlace al la serĉado de la konstruado de la Templo de la Homaro, tio estas
al pli feliĉa, pli digna kaj pli libera homaro. Tamen, ĉi tiu forto estas

rezultanta el absoluta respekto al metafizikaj konceptoj
de ĉi tiuj membroj kaj ilia rajto kredi je a
kreiva ento, tiom kiom ilia rajto ne kredi je ĝi.
Labori en absoluta libereco de konscio, kiu estas rekomendita en liberala
framasonismo, estas unu el la defioj
grava libervolisto, kiun nia institucio devas alfronti enen
la estonteco por labori en la servo de la komuna bono kaj al
ne cedante al fundamentismaj kaj sektaj tentoj
kiuj volas atingi la subpremitajn homojn de socioj
kaj konduki al registaro de fanatikeco kaj maltoleremo superante tiun de
racio.

En la kompleksa mondo en kiu ni vivas,
konstrui la estontecon de civilizacio postulas firmecon
en niaj konvinkoj kaj fido je niaj idealoj, valoroj kaj principoj. Ĉi tio nepre
implicas la tenan praktikon de toleremo en mondo ĉi foje

pli netolerema, de la aktiva lukto por starigi sistemon
kie toleremo ne estas nur retorika esprimo sed prefere forto kiu transdonas
ĉi tiun ideon, establas ĝin kaj praktikas ĝin.

Ne povas esti estonteco por nia universala institucio
se ŝi ne okupiĝas socie.

Hodiaŭ pli ol iam, konstruante la homon kaj
konstrui socion estas du celoj, kiuj estas ligitaj unu al la alia
unu al la alian kaj subtenu unu la alian. Nuntempe li
estas faktoroj kiuj influas la
kreskanta sento de necerteco kaj timo pri la estonteco:

novaj teknologioj kiuj kreas novajn formojn de
sociaj retoj uzataj por malbonaj celoj de

multnombraj okultaj potencoj, la ekzisto de demokratiaj sistemoj, kiuj estas pli kaj pli deklaraj ol realaj kaj kiuj kaŝas aŭ toritatismon sen esprimlibereco, la korupto de ekonomiaj potencoj kombinita kun la aktoroj politikoj aŭ la misfamigo de politiko sed kiel instrumento ???? sociaj, estas nur kelkaj ekzemploj, kvankam tre reprezentaj, kiuj agas en grava maniero

kaj kiuj kompromitas la nunan realecon metante inter krampoj la sociaj kaj politikaj atingoj akiritaj daŭris al jardekoj da sociaj luktoj.

La ekonomiaj grupoj de la dominaj landoj, unuflankaj organizoj, gviditaj de ekonomioj la plej potencaj kaj trudi ekonomiajn rilatojn koncentrate pli kaj pli da profitoj kaj ekskludante la plimulton, eĉ kondukante al formoj de subpremaj kulturoj. Konsumismo kiu negative influas la vivokvaliton kaj ideologiaj procezoj, kiuj degradas la volojn, kiuj proksimigas landojn, naciojn, registarojn kaj civitanojn. Ni devas ĉiam memori niajn humanismajn radikojn ĉar la historio montras al ni per faktoj tion ĉi foje kiam homaranismo malaperas, la malegalecoj pligrandiĝas. Riĉeco generas nek justecon nek homan evoluon. Dum la persisto de malriĉeco

estas kondiĉo, kiu limigas liberecon de konscienco, demokratio kaj libereco.

Ni ne povos antaŭ vidi pli bonan estontecon por la homa plibonigo sen krei konscion konscio kaj deplojo de universalaj valoroj inter kiuj, sendube la plej grava, solidareco.

La nocio de solidareco implicas servon al aliaj, konscio, ke la alia estas mi mem, sed pli grave ĝi implicas la neceson, ke ĉiuj

liberaj viroj kaj virinoj, kiuj konsistigas la homaron, ludas sian rolon en laboro por la laŭ grada elimino maljusteco kaj la fizika, morala kaj spirita fremdiĝo de individuoj kaj popoloj, same kiel la konservado de nia komuna medio.

Plibonigi la homojn, la socion, protekti nian medion, estas la necesaj kondiĉoj por la homa progreso kaj la konstruado de la homa civilizacio de la estonteco.

Ĉi tio povas okazi nur se ni provas de vera solidareco, kiu batalas kontraŭ fanatikeco kaj integrismo en ĉiuj siaj formoj, kontraŭ agreso, kontraŭ perforto, kontraŭ ajna ekskludo ŝi seksisma aŭ seksa orientiĝo, kredoj, raso aŭ malsamaj kulturoj, kaj kiu defendas pacon, liberecon de konscienco, libereco de penso, libereco de esprimo, reciproka respekto. Nur sub ĉi tiuj kondiĉoj la homaro faros a bonan progreson al harmonia kaj paca disvolviĝo.

La monda sceno inkluzivas la tutmondiĝon de tutmondiĝo, kiu ĉeestas en ĉiuj kaj ĉio tio ĉi sur la individua nivelo aŭ sur la planeda nivelo. Tamen kontraŭ batali tutmondiĝon ne havas senceon ĉar ke ĝi havas multajn pozitivajn aspektojn, kiujn oni devas disvolvi. Tamen, estas nepre necese kontraŭ stari la maljustaj ojn kiujn ĝi generas.

La rolo de framasonismo, kaj de CLIPSAS aparte

precipe, estas ĝa projekcio en la estontecon.

Ĉar la tutmonda kunteksto spertas gravajn traŭmatajn ŝanĝojn, pripensante nian nunecon kaj farante a projekcio de la estonteco ŝajnis racia neceso por nia malnova frateco. Konsiderante multajn analizojn, ni povis identigi esplorkampon kaj agojn el kiuj framasonismo,

fidela al siaj noblaj tradicioj, havas la eblecon kaj la devon al engaĝi sin apogante sur sia humanisma tradicio kaj koncepti eblan estontecon.

Ne estos vera progreso kiu ne estas pure teknika se la homo ne estas prenita kiel la centra elemento, donante prioritaton al la tropezo de

homa digno kaj proponante solvojn, kiuj permesos al ĝi profiti el progreso anstataŭ submeti ĝin per praktikoj, kiuj transformos lin en viktimojn. Projekti ĉi tion en ĉi tiun novan mondon, kiu alvenas Framasonismo bezonas fortajn kaj pripensemajn obeemojn sed ankaŭ kaj precipe ĉeesti kaj starigi la plej proksimajn ligojn inter ni, framasonoj, sed ankaŭ kun la socio. Tial mi estas tiel ĉeestas hodiaŭ.

En kunteksto de tutmondiĝo ni devas lerni disvolvi tutmondan pensadon, kiu reprezentas la sintezon de nia sperto kaj niaj apartaj pripensoj. En ĉi tiu perspektivo, CLIPSAS, estas perfekte taŭga kiel inter-obeaj platformo laborante kune kun malsamaj ???? integrigantoj, kiuj lastatempe aperis sukcese en diversaj partoj de la

mondo kaj precipe en Afriko, Ameriko kaj Eŭropo.

Finfine nia fundamenta tasko estas konstrui interkonsentojn ĉi tiuj niaj universalaj valoroj kaj tutmondiĝo

ĉi tiu konstruo por prezenti ĝin al la profana mondo kaj al la socio.

La estonteco defias nin kaj nia mondo bezonas konstrui novan tutmondan kaj realigeblan socian kontrakton bazitan pri la plej bonaj valoroj de nia mondo kaj nia institucio precipe ?????

Ni subtenu kompletan homan evoluon, bonan civitanecon, demokratio, la respubliko, justeco kaj la rajto fari tion ĉi ĉi tiuj parametroj influas la vivokondiĉojn de homoj, havigante al ili la rajton libere ekzerci sian propran konstruon.

La tutmonda platformo, kiu konsistigas CLIPSAS, povas fariĝi esenca faktoro de progreso por la fidelecoj kiuj integras ĝin, danke al la disvolviĝo de diversaj agadoj efektivigita kaj la daŭra subteno kaj subteno kiu ebligas ilian evoluon. De ĉi tiu tempo la framasonoj estis ĉe la avangardo kiel laboristoj kaj defendantoj de libereco, sekularismo, toleremo igante sian kvaliton de liberpensuloj triumfi.

Libereco estas la esenco de esti homo, ĝi estas postulo etiko kiu bedaŭrinde ofte estis rifuzita en la rakonto. Esti libera homa estas esti libera kun aliaj en etoso de solidareco kaj en cirkonstancoj ĉiam pli vastaj, en harmonio kun la filozofia kaj politika koncepto de la Rajtoj de Homo kaj Civitano, kiu establas politikajn liberecojn kaj sociajn.

Pri ĉi tiu punkto ni komprenas, ke ni devas batali

defendi sekularismon kiel totalan esprimon de libereco kontraŭ e al dogmoj kaj fundamentismo, ne simple religia, sed ankaŭ politika, ekonomia aŭ rilata; al ksenofobio, same kiel ajna alia metafizika koncepto kiu devas resti en la domajno de individua libereco kaj ne kiel subprema devo.

Reaserti la alvokiĝon de la Strasburga Alvoko, laboro por framasona unueco, generi sinergiojn por ke la komuna konstruo riĝas per diferencoj en opinioj kaj atingoj, estas la plej grava rolo

Giulio Ercolessi - FHE

Gesinjoroj,

Karaj amikoj,

Permesu al mi unue kore danki la Internacian Asocion de Libera Penso pro ĝa invito kaj bonveno.

Kaj ankaŭ mi enŭiu vin, kiel italo, askultinte la intervenon de membro de la franca registaro, kiu parolis en kongreso de la Libera Penso.

Hodiaŭ kiel hieraŭ, kaj eble eĉ pli ke hieraŭ, laikaj movadoj devas kuniĝi tra Eŭropa, kaj, legante la programon de ĉi tiuj malmultaj tagoj, mi ĝojas vidi, ke granda kunlaboro inter diversaj laikaj agantoj kaj diversaj landoj renkontas tian sukceson.

La eŭropa projekto kaj homaj rajtoj neniam faris estis tiom pridubita ekde la fino de la dua milito tutmonde. Obŝtako kaj defioj al eŭropa unueco ne mankas: intertraktado pri Brexit, pliiĝo de ekstremdekstra populismo, registaroj kiuj malobservas fundamentaj rajtoj, manko de rekono de la rolo kaj libereco de scienca esplorado, malfido je civitanoj fronte al projekto, kiun ili ne faras;

kompreni pli, necertecojn pri la scenaro de eŭropa integriĝo, kreskanta aktivismo de malsamaj Konservativaj preĝoj kaj religiaj grupoj kaj eĉ evidente reakcia...

Fronte al ĉi tiuj minacoj, sekularistoj havas decidan rolon. Ni devas labori hodiaŭ por plifortigi la valorojn kaj humanismaj principoj, kiuj estas al ni karaj: senpartieco publikaj aŭ toritatoj, libereco de esprimo, libereco de kredo kaj ne kredi, egalaj rajtoj, egaleco viro/virino, egalaj rajtoj kaj digno por GLAT-homoj, solidareco kun la plej malriĉaj, sen forgesi migrantojn, rifuĝintojn kaj azilpetantojn inkluzive

rajtoj estas malobservitaj ĉutage, eĉen Eŭropa, kaj eĉde la plej multaj registaroj de la membroŝtatoj de la Eŭropa Unio. Fronte al la kresko de eks-tremistoj, ĉu politikaj ĉu religiaj, mi invitas ĉiujn

sekularistoj de Eŭropa, kaj pretere, reinvesti la kampon de moralaj valoroj, tro ofte lasita al la konservativuloj de ĉiuj haroj.

Per ĉi tio mi celas la repropigon de iuj konceptoj

kion CLIPSAS povas ludi en la evoluo de a progresema estonteco por nia institucio.

Sekve, ne povas ekzisti pesimismaj sentoj koncerne la estontecon de framasonismo, sed male, regula revizio adaptita al la cikloj de la historio kaj al la bezonoj de la vera homa evoluo.

klavoj, kiujn ni progresemuloj foje hezitas uzi, ĉar tro ofte alproprigita, manipulita, deturnita de kontraŭ elektantaj grupoj: protekto de homa digno, defendo de vivo, protekto de familioj, promocio de libereco en religio, por nomi nur kelkajn

iojn. Ne temas pri permesi al niaj kontraŭuloj monopolon en la nominala defendo de ĉi tiuj valoroj. Ĉar, por preni nur ĉi tiun ekzemplon, la laikoj

ankaŭ evidente defendi familiojn, sed en inkluziva dezajno, malfermita al multoblaj formoj de familio kiel ili ekzistas kaj kiel ni ĉiuj scias Ekde nun.

Jen unu el la celoj, kiujn la Eŭropa Humanisma Federacio starigis al si: repropigi tiujn principojn kaj valorojn. Nia federacio hodiaŭ kunigas pli ol 60 diversaj organizoj (laikaj, humanismaj, ateistoj, raciistoj, laikaj ktp.) kiuj trovas sin sur la sama valoroj. Kun ĉiuj partneroj, feminismaj asocioj, planado, defendo de GLAT-rajtoj, kaj eĉprogresema re-religia, nia federacio laboras por alporti laika kaj progresema mesaĝo al deciduloj Eŭropanoj, al la Eŭropa Parlamento kaj la Konsilio de Eŭropa kaj UN.

Do la pasintan junon, ni renkontis Frans Timmermans, la unua Vicprezidanto de la Eŭropa Komisiono respondeca pri fundamentaj rajtoj. Komenco Septembro, ni renkontis la estonan prezidantecon de la Konsilio de EU en Talino. Lastan semajnon ni estis en Varsovio por la jarkunveno de OSCE kie ni postulis protekto de nekredantoj en danĝero ĉirkaŭ la mondo. Kaj je la komenco de la semajno, ni estis ĉe UN en Ĝenevo por defendi la rajton al abortigo. Kion ajn oni opinias pri la orientiĝoj de eŭropa konstruado, tiu ĉi ĉesto estas esenca por nia

opinion porti sekularan voĉon kaj ne forlasi la kampon liberaj al konservativaj aŭ reakciaj eklezioj kaj religiaj organizoj.

Antaŭ ol fini, mi ŝatus atentigi vin pri a temo kiu estas al mi kara: tiu de sekularismo kiel faktoro de integriĝo. En multaj gastigantaj landoj, integriĝo migrantoj, rifuĝintoj kaj azilpetantoj estas precipe surbaze de interreligia dialogo. Kiel vi scias, iuj migrantoj devas ĉuste forlasi sian landon ĉar ili ne plu eltenas la premon de religiaj ekstremistoj. Ĉi tio estas la kazo de nekredantaj migrantoj, ateistoj, agnostikuloj kaj liberpensuloj sed ankaŭ gejoj, bi kaj transseksuloj. Kiam ili finfine trovas sin en nia lando, foje ene de medioj kun alta koncentriĝo de im-

migris, ili ofte ne sentas sin liberaj aserti sian sekularismo. Ni ne devas esti timemaj: ni devas kuraĝi aserti, ke sekularismo estas la plej bona vektoro por integri diversecon. Estas afero de vivi

kune, sed ankaŭ de homa digno kaj libereco individuo. Precipe kiam en iuj landoj,

Jean-Jacques Subrenat, por la CFI

(Centro Por Enketo) kaj la RDFRS (Richard Dawkins
Fundamento por Racio kaj Scienco)

Saluton sinjorino Saluton sinjoro,

Mi dankas la organizantojn pro inviti min preni la parolas en tiu ĉi internacia konferenco, kaj mi salutas la reprezentantojn de la asocioj partoprenantaj en ĝi.

Je la fino de mia parolado, mi legos al vi mesaĝon de profesoro Richard Dawkins.

Ĉi tiu kongreso okazas en kritika tutmonda kunteksto: pli ol iam, obskurantismo nutras perforton, dum ke religiaj dogmoj estas prezentitaj por malhelpi justan kaj ekvilibran homan evoluon (eduka, kultura, socia, ekonomia). Dum longa tempo, la

demokratioj ĝuste kritikis la misuzojn de diktatorecoj kaj teokratioj, sed ni atentu ne

imiti. En multaj landoj, inkluzive de demokratiaj, teologia aliro estas proponita aŭ trudita anstataŭ e kaj anstataŭ vera edukado oni instruas "kreismon" per tiom da kaj foje pli da rimedoj ol teorio de evoluo, fatvoj estas aplikataj anstataŭ leĝoj pasigita de legitima leĝdona korpo. Unuvorte, la malobservoj de rajtoj kaj liberecoj konsistigas unu el la plej grandaj defioj de nia tempo.

Tiu ĉi kunteksto postulas, de niaj organizaĵoj, ĉi tiu kun siaj karakterizaĵoj, rezolutan agadon, eble kun pli granda kunordigo inter ili.

La Centro por Enketo (CFI) kaj la Richard Dawkins Foundation for Reason and Science (RDFRS) demandis min reprezenti ilin en tiu ĉi kongreso. Mi do profitas ĉi tiun okazon por dividi kun vi la fondajn principojn de ĉi tiuj du entoj: "antaŭ enigante la valorojn de la klerismo (kritika pensado, scienca kulturo, humanismo, libereco de la individuo) en la 21-a jarcento", <https://www.centerforinquiry.net>. Kion faras ĉi tiuj du asocioj?

En Usono, en 2016, CFI kaj RDFRS kunfalis, kaj nun havas komunan Estraron de Direktoroj (sur kiu sidas profesoro Richard Dawkins), kaj komuna Ĝenerala Direktoro (S-ino Robyn Blum-ner). 2016 ankaŭ estis markita per turneo de prelegoj de Richard Dawkins tra Usono, kun pli ol ses mil partoprenantoj. Krome, CFI metis establas kaj prizorgas instituton de instruista trejnado por la scienco de evoluo (TIES, Teacher Institute for Evoluca Scienco). Mi ankaŭ ŝatus atentigi vin pri la programo de "Laikaj Festantoj" kiu, post juĝo prononcita en du

Ŝtatoj de Usono (Indianao en 2014, Ilinojso en 2017) permesas al kvalifikitaj laikoj efektiviĝi certajn eventojn, kiel geedziĝon. Fine, en Usono

kiel mia en Italio, socia helpo por migrantoj pasas tro ofte kaj precipe de religiaj organizoj.

Mi finas kun ĉi tiuj malmultaj pensolinioj kaj antaŭ dankas vin pro ĉi tiuj interŝanĝoj, kiuj mi scias, ke estos konstruiva por eŭropa kaj internacia sekularismo.

Kampanjo "Malferme Sekulara", kiu celas kuraĝigi kaj subteni sekularistojn kaj ateistojn, akiris iom da impeto.

Tutmonde, la agado de CFI estas efektivigita ĉefe per la Konsilio pri Homaj Rajtoj de UN, en Ĝenevo, kie li decideme asertas la nereligian realon en la politika sfero. Krome, ĉi tiu programo "Secular Rescue" subtenas

personoj kiuj, pro siaj sekularaj pozicioj aŭ ateistoj, estas viktimoj de persekuto, serioza perforto kaj foje eĉ alfrontas mortminacojn.

Fine, jen la mesaĝo kiun la profesoro Richard Dawkins adresita al la organizantoj kaj partoprenantoj de tiu ĉi kongreso, mesaĝo, kiun mi tradukis el la angla:

"La Sekulara Savo-Programo starigita de nia "Centro por Enketo" helpas ateismajn blogantojn kaj aktivulojn forlasi landojn kie ili estas persekutitaj aŭ eĉ minacataj de morto, pro la simpla kialo ke ili rifuzi religion. Ĉi tiuj homoj faris nenian perforto. Ili ne ŝtelis aŭ trompis iun ajn. Ilia nura krimo estas pensi racie, en lando kie senracio estas deviga. Ili estas nur kulpa pri tio, kion George Orwell nomis "la krimo de pensi" (Penskrimo).

Por uzi ordinaran diron, "la Blasfemo estas senviktima krimo. Ĝi estas neakceptebla, kaj eĉ preter la ridinda, ke ĉi tiu eĉ povus konsistigi krimon, kie ajn vi estas sur la planedo.

Mi invitas ĉi tiun el vi, en ĉi tiu honorinda asembleo, fari vian eblon por batali kontraŭ la leĝoj pri blasfemo, kaj ĉesigi la persekuton de la liberaj.

pensuloj en la tuta mondo.
Richard Dawkins".

Originala teksto :

"La programo Secular Rescue de la Centro por Enketo helpas ateismajn blogantojn kaj aktivulojn por eskapi el landoj kie ili estas minacataj kun persekuto, aŭ eĉ morto, simple pro malakcepto de religio. Tiaj homoj faris nenian perforton. Ili nek rabis nek trompis iun ajn.

Ilia nura krimo estas pensi racie en lando kie malracio estas deviga. Ili kulpas nur pri tio, kion George Orwell nomis Thoughtcrime.

Estis bone dirite ke "Blasfemo estas senviktima krimo." Estas preter ridinde ke ĉi tiu estas krimo entute, ie ajn en la mondo.

Mi instigas ĉi tiun aŭ gustan korpon fari ĉion eblan por venki blasfemajn leĝojn kaj ĉesigi la persekuton de liberpensuloj tra la mondo.

Richard Dawkins.

Raquel Ortiz - Europa Laŭ ca

Saluton amikoj de Libera Penso.

Mi prezentas al vi salutojn de Asocio Eŭ ropo Laikoj, kiujn mi reprezentas en ĉ tiu kunveno, homoj kiuj estas parto de ĝ kaj kiuj batalas ĉutage por atingi politikan celon: la laika ŝtato en Hispanio.

Eŭ ropo Laŭ ca ne nur batalas por disigi de Eklezioj kaj la Ŝtato sed iras multe plu: rajtoj de la homo, defendo de kio estas publika, religio ekster la lernejo, historia memoro kaj respublikaj valoroj, lukto por la rajtoj de GLAT-homoj kaj precipe rajtoj de virinoj, kiuj reprezentas pli ol duonon de la loĝantaro kaj kiuj ankoraŭ vivas en situacio de subordigo al viroj.

Europe Laŭ ca partoprenas en la sociaj movadoj menciitaj supre kaj faras laboron kun politikaj partioj por ke la institucioj estas strikte neŭ tralaj, laikaj.

Estas ankaŭ grava laboro kun la sindikatoj de

edukado por atingi edukan pakton por publika kaj laika edukado ekde la pliiĝo en privataj lernejoj, pagitaj per publika mono, progresis en sensacia maniero.

La rajto al digna morto estas ligita al libereco de konscienco kaj tial Laŭ ca Eŭ ropo kunlaboras kaj subtenas la asocion Rajto al Digna Morto.

Ni estas kontraŭ ĉaj ideologiaj, simbolaj kaj ekonomiaj privilegioj pro kialoj de kredo aŭ ajna ideologio. Nia lukto kontraŭ la interkonsentoj kun la Sankta Seĝo, la registrado de novaj Katolika Ekleziaj konstruaĵoj kaj senimposto kaj impostaj tarifoj al ĉ tiu privata kompanio.

Kaj fine, mi ŝatus danki al Libera Penso pro tio, ke ĝ organizis ĉ tiun renkontiĝon por kunigi klopodojn kontraŭ la Ŝtatoj kiuj malhelpas kaj limigas LA CONSCIENCO.

Multan dankon

Interveno de Alain de Khegel

La potenco de la mesaĝo de libera penso revoluciulo en Latin-Ameriko

Kiam nia Amiko Christian Eyschen informis min pri la perspektivo de la 7-a internacia kongreso, komence de la jaro, invitante min paroli mallonge al vi en la malfermo de la plena kunsido, mi tuj akceptis kun konvinko. Kaj mi sugestis, ke li diru kelkajn vortojn al temo de aspekto aparte proksima al mia koro: la forto de la mesaĝo de revolucia liberpensado en Latin-Ameriko. Parto de la mondo, kiun mi bone konas, al kiu mi rapide lernis alkonigi min kaj kie mia diplomatia kariero donis al mi la privilegion esplori ĝin daŭ ripove en ĉuj direktoj en la lasta jardeko de la lasta jarcento. Mi tiam reprezentis mian landon al la regionaj kunlaboraj instancoj. Ŝanco volas ankaŭ ke mi ĵus restarigis mian profundan alligitecon kaj mian sperton en verko titolita " Latin-Ameriko kaj Karibio de la Klerismo ".

En tempo, kiam la klerismo flagras kaj estas danĝere minacata de formorto en pluraj punktoj de la planedo, mi restas fascinita de la heredaĵo de la Franca Revolucio en Latin-Ameriko. Kaj la ĉesto ĉ tie de pluraj miaj amikoj, tiu el Bonaero Angel Jorge Clavero, ĵus renkontiĝis denove en sia hejmo en Argentino, sed ankaŭ tiu de Montevideo, Elbio Laxalte Terra, kiu kampanjas kun tiom da ardo tra la suda kontinento usona por eternigi kaj prosperigi ĉ tiun heredaĵon,

povus nur konsistigi por mi plian devontigon esti ĉ via flanko. Elbio estas por mi la personigo mem de ĉ tiu konstanta, forta kaj

vivanta al la mesaĝo portita fare de la heredantoj de 1789 pretere la maroj kaj oceanoj. La tuta movado, kiun ni kutime nomas " bolivariano " por simpligo, ekde Francisco de la Miranda al Joseph Garibaldi tra José Martí, Simon Bolívar, Bernardo O'higgins kaj Benito Juárez, restas enorma liberiga impulso kiu estas portante de espero. Liberiganto, kompreneble antaŭ ĉo regado de eŭ ropaj potencoj, kiuj kaptis la spacojn kaj riĉecon de subkontinento subskribante la faman fondtraktaton de Tordesillas kundividante la spacojn kaj bonajn amerindiajn animojn inter la du regnoj Hispanujo kaj Portugalio. Li estas vere, ke ĉ tiuj du potencoj ambaŭ havis la belecon certigo de venkintoj kaj la beno de potenco Apostola kaj katoliko tiel certigis regado dum longa tempo super la spiriteco de indiĝnaj loĝantoj ekde tiam kaptitaj kaj senigitaj de siaj

heredaĵo, kaj materia kaj tradicia. Kiuj konas la historion de ĉ tiu mondoparto scias, kiel vi ĉuj ĉ tie, tio malgraŭ ĉo, kaj per miksaĵo kulturaj, la supervivoj de antaŭ kolumbaj tradicioj daŭ ris. Ĝs la punkto, ke kun Mario Vargas Llosa¹ Mi diros: " Mia intereso, mia scivolemo kaj ankaŭ mia pasio por ĉ tiu kompleksa, tragika kaj timinda mondo, de intensa kreemo, kun nedirebla sufero kaj malĝojo, kie la la plej rafinitaj formoj de civilizacio miksiĝis kun tiuj de la plej malbona barbareco, restis sendifekta ĝs aŭ -

¹ En "Vortaro enamiĝinta al Latin-Ameriko" Plon, Parizo, 2005

hodiaŭ ... ". Kompreneble, la aŭ toro ne eraras, sed al kio prezo? Ni ne ignoras kiom da persistemo, tenaceco, braveco kaj persistemo necesas tiuj kiuj sekvis la Libertadores kaj sin engaĝis al sia suite, antaŭ Latin-Ameriko, de Meksiko ĝis la Tero de fajro, ne liberiĝi de dogma enfermo truditaj de absolutaj monarkioj, arde subtenataj de pastraro decidita ne tiel facile ellasi sian predon. Kaj kiam mi referencas al penso

liberigita, portita de la franca revolucia spirito, eksportita multe antaŭ e en Eŭropo, estas ĉar, kiel ĉiuj tiuj kiuj interesiĝis pri historio, mi legas kiel ĉiuj aktoroj, mi volas diri ĉiuj ĉestantaj aktoroj, referencas, sed nesimetrie, al la Franca Revolucio. LA

prelatoj ŝvingis ĉi tion kiel la finfinan minacon, tion laŭ difine diabla, ĉar ĝi emancipas la Spiritojn kaj animoj destinitaj al infero kaj damno. Ili rifuzis kun la plej granda energio la ŝanĝon de la socio ĉar ili perfekte distingis la proksimiĝantan finon de ilia totala kaj nedivida kontrolo de invititaj individuoj nun pensi mem kaj ne plu deklami trudita katekismo. Al tiu ĉi spirita influo aldoniĝis tiu pri materia riĉeco derivita de domina situacio. Koncerne la Libertadorojn, ni havu la realismon konfesi, ke ilia idealo estis dividita inter la heredaĵo de

Franca Revolucio kaj tiu de la Usona Revolucio, fundamente de malsama naturo, ni scias tion. Usona Revolucio, certe emancipa sed neniam tute liberigita de la primara instigo de la setlantoj de

Mayflower serĉante spacon por libera religia ekzercado kaj kion ili nomis la Nova Jerusalemo. Tial, sen antaŭjuĝo, mi restas finfine konvinkita pri superrego de la influo de libera penso.

Franca revoluciulo en ĉi tiu vasta spaco de Ameriko la latina, kie ankaŭ la nocio de sekularismo trovis sian esprimon koste de doloraj konvulsioj kaj perdoj sennombraj homaj vivoj. La frakturo ĉiam ekzistas, eĉse la vundoj fermiĝas dum la tempo iras sian kurson. artaĵoj. Neniu forgesu la jarojn de plumbo Brazilo ĝis Urugvajo, de Ĉilio ĝis Gvatemalo, de Paragvajo ĝis Argentino kaj Ekvadoro ĝis Bolivio. Nuntempaj latinamerikaj herooj de libera penso, el Salvador Allende, al la malpli famaj kaj ofte viktimoj anonimaj Stroessner, Pinochet, Videla kaj aliaj, estas ĉiam tie en niaj koroj kaj niaj memoroj. Ĝi ne estas Nek estas hazardo, ke tiom da viktimoj postkuritaj de diktatorecoj trovis rifuĝon kaj azilon en la hejmo por ekscelenco de libera penso. Ili formis tie ligilojn kiuj eternigas nian respublikan tradicion en kio estas plej nobla kaj plej malavara. Ni devus mediti pri tio en tempo kiam, en aliaj regionoj de la mondo, bazaj homaj rajtoj estas malobservitaj kaj nia solidara kompato estas nepre petata.

Mi citu denove Mario Vargas Llosa en sia laboro dediĉita al Latin-Ameriko kaj la Franca Revolucio². Ni trovas tie sub lia plumo kelkajn liniojn kiujn mi opinias utile citi ĉi tie denove: "La Franca Revolucio estis unu el la decidaj faktoroj en la usona emancipiĝo; la Deklaracio pri homaj rajtoj

kaj la devizo Libereco, Egaleco, Frateco determinis la ideo-

² "Latin-Ameriko kaj la Franca Revolucio", Jorge Amado, Parizo, La Découverte, 1989.

teologio de sendependeco. La Enciklopedio kaj revolucia literaturo jam trapenetris mensojn en Peruo - kiu tiam estis la intelekta centro de Latin-Ameriko sed la Socia Kontrakto - , havis la efikon de tertremo en ĉi tiu konformisma mondo - eĉfundamentisma, tute regata de la Eklezio. Ĉi tiu libro metis la fundamentojn por Usona emancipiĝo. Ĝi estis eldonita kaŝe kaj sekrete cirkulis eĉestis;

manskribitaj versioj [...]. Cetere, estas de la Deklaracio de Homaj Rajtoj ke la franca influas fariĝis, se tiel diri, hegemonia en Latin-Ameriko. »

Tamen ni devas eviti fali en tro facilan lirikon, kiu ignorus la realajn ojn, el kiuj la historio ne povas eskapi. Se la Franca Revolucio estas

pensita kiel homogena kaj konstanta tuto, kiu povus eviti Robespierre kaj la Teruro? Monda Organizaĵo pri Sano povus ankaŭ ignori la efikon de la krevoj kiuj okazas en reprezentadoj de la Revolucio en Latin-Ameriko inter 1789 kiu markas la irrupcion de politika moderneco, 1791 - la ribelo en Sankta Domingo kaj socia timo kiu rezultas el tio - 1793 kun la reĝnortigo kiu iras kontraŭ de elita lojaleco kaj 1804 kun haitia sendependeco, la reaktivigo de sociaj timoj kaj la timo ke politika moderneco de 1789 ne kondukas tien kaj tien al la kreado de nigraj respublikoj?

Se Vargas Llosa pozas kiel pruvo de la rilatoj intelektuloj de ekskluziva naturo, la Usona Revolucio ankaŭ konsistigas fonon por latinamerika sendependeco, objektivite almenaŭ same grava ol la Franca Revolucio. Krome, en 1789, franca influo en Latin-Ameriko estis alfrontita kun tio la germana en militaj aferoj kaj la angla en ekonomiaj aferoj. Fakte, la idealoj de 1789 estis disvastigitaj per multoblaj kromvojoj kiuj estas tiom da eblaj reformuliĝoj de la referencisto en la lumo de imagoj kaj kulturoj specifa por lokoj kaj aktoroj en la cirkulado de ideoj. Tiel, Silvio Romero skribis en sia Historio de Brazilo 4 "La fremda influo, precipe la franca, estas bedaŭrinde tre forta en la evoluo de nia literaturo.

... kaj se ni konsilas forlasi imiti la Por-tugais, tio estas por puŝi nin simi la francojn." Lu-cien Febvre ankaŭ uzas la organikan metaforon de

transplantas dum Auguste Comte kaj liaj pozitivismaj disĉiploj trinkas de la fontoj kiuj ŝprucis en la 18-a jarcento jarcento Eŭropo de Klerismo. Ni devus atendi la lastan kvarono de la 20-a jarcento kaj la aserto de latinamerika identeco en Eŭropo por ĉesti la malkreskon de la malnova paradigmo de franca influo. Kion diras la historiisto al la bezono kuntekstigi influon kaj havas a vera "aktiva reapropriado de la konceptoj en laboro en la eŭropa kaj usona revolucioj. »⁵ Ni ĉi tie ni trovas ankaŭ la riskon de "Frankocentrismo" kaj deziro aldoni iomete ekzotikan komplementon al la influo de la Franca Revolucio. Tamen, ĝi taŭgas al rimarko, ke la vojo prenita de la hispanaj revolucioj - hispana en Kadizo, kaj hispan-usona en Latin-Ameriko - ke tiu ĉi vojo obeas logikon kaj

³ Kunulo, Olivier, Universitato de Parizo III (IHEA) CREDAL

⁴ Romero, Silvio (1851-1914), Lernejo de Recife, unua eldono 1883.

⁵ Verdo, Geneviève, "La regado de la provizora" en Annick Lempérière, p.83

proprajn fenomenojn dum esence sekvante vojo kiu havas multajn trajtojn en komuna kun tiu prenita de Francio. Ĝi estas fakte metodo de transiro de la Antikva Reĝimo al moderneco " ke ni Ni povus priskribi kiel "interrompan modernecon ", kontraste al la evolua vojo specifa por anglosaksaj landoj. LA progreso de la klerismo ne nepre kondukas al revolucio kaj la kazo de Brazilo estas tie por atesti pri ĝi. Tamen ni povas aserti, ke la klerismo konsistigas fono por reagoj, en Latin-Ameriko, al francaj eventoj, kiuj tie havas konsiderindan eĥon.

La oportuna termino " Klerismo " servas al ni por priskribi tre diversajn realaĵojn, de ideoj kaj imagoj ĝis politikaj kaj administraj praktikoj, same kiel

ol formoj de sociebleco. La absoluta libereco de konscio, sekularismo, distingi kaj apartigi la sferojn publikaj kaj privataj, estas samsubstancaj partoj. Ni ni atestas la aperon de modernaj elitoj kaj tiun de nova imago bazita sur la perfektigebla individuo same kiel la praktiko de moderna sociebleco kie elitoj kunvenas. Kio implicas kontraktan socion kaj potencon, kies legitimeco povas veni nur de la partneroj. Tie radikala logiko, tiu de la suvereneco de la popolo, triumfos en Latin-Ameriko proklamante, kiel ĉe la Franca Revolucio, la triptiko " Libereco, Egaleco, Frateco ". Krom ke antaŭ ol alveni al radikala rompo, la elitoj de la hispanida mondo trapasos fazon meza, tiu de historia konstituciismo. Kaj ĉi tio estos de grandega graveco. Ĉar la hispan-amerikaj revolucioj ankaŭ devas esti analizitaj en a " mallongtempa " spaco kiu estas specifa por fenomenoj revoluciuoj. Ĝi ŝukaze estus iluzia ignori ĉi tie, ke la komenca simpatio rilate la Francan Revolucion transformiĝis momente kaj sufiĉe rapide, en malfido, tiam en malamikeco post la ekzekuto de reĝo Ludoviko XVI kaj religia persekutado, du revoluciaj fenomenoj, kiuj tiam influis la superajn valorojn de la socio. Reagoj, ekzemple en Peruo kaj en Nova Grenado, analizita de Jean-Pierre Clément kaj Renan Silva - eligu la insiston pri timo de anarkio kaj la dissolvo de la socio, timo pli akcentata de la proksimeco de Sankta Domingo kaj la vera timo de kontraŭ minacanta la establitan ordon. Paradokse, la konservativa pastraro ligita al la Antikva Dieto, povas tiel kalkuli je socia subteno sufiĉe larĝa al pozicio nutrita el Hispanio de

6 Klumigita Reformo en Suda Eŭropo kaj ĝia Atlantiko Kolonioj, ĉ. 1750-1830 redaktita de D-ro Gabriel Paquette

Francaj elmigrantaj pastroj kaj episkopoj. Perversa efiko de 1793 ofte kaŝita. La rezulto estos tio, por dudek jaroj, sincera subteno por la Franca Revolucio estis tre malmultaj en la hispana mondo. Ni memoros la nomon de Don José Marchena, en Hispanujo, kaj la konata figuro de Miranda, generalo de la Konvencio kiuj tamen restas samtempe mitaj referencoj kaj izolitaj ekzemploj. La " Libereco de la francoj " funkcias kiel normo por certaj sklavribeloj sed la lokaj elitoj

volos, ĝuste pro tio, kaj tial pro ili, faros pruvoj de granda sindeteno en la praktikado de la novaj francaj revoluciaj principoj kiuj levas pli da malfido ol subteno. Krom ke la membroj la plej juna el tiuj samaj elitoj estos malpli singarda kaj montros veran deziron al ŝanĝfarado eĉ pli potenca estas la aspiro al " registaro libera ." Ekde tiam, estas la maniero reprezenti la socion kiu fariĝas la plej urĝa demando. Publika opinio moderna, antaŭe limigita al nova formoj de societemo servas kiel subteno por la aspiro krei socio specifa por interrompa moderneco. La novaj hispanaj landoj do adoptis la novan koncepto de suvereneco kiu povis sole legitimi Sendependecon, same kiel la respublikanan registaran formon.

Reveninte de vasta latinamerika turneo al kiu mi raportis antaŭ momento en la enkonduko, Mi finfine memoros antaŭe vi la forton kaj fortikecon de mesaĝo heredita de la Franca Revolucio kiu malgraŭ tiu ĉi lucida analizo restas potenca hodiaŭ, precipe en Urugvajo, ne- ankaŭ en Meksiko, kies socio estas en kontakto kun la fortoj malamikaj al la tradicio de sekularismo, tamen historia fundamento de ĉi tiu granda kaj fiera lando, kaj en Kolombio kie literaturo multe kontribuis al farado revivi la idealojn, kiuj estas al ni tiel karaj. Koncerne ĉio, kontuzita de la sanga diktaturo de Pinochet, ĝaj civitanoj kiu trovis rifuĝon ĉe ni en la plej mallumaj horoj malhelaj partoj de la historio de la lando en 1973 kaj poste, ĝi estas senutila emfazi kiel trapasas la ligo kun Francio komunaj referencoj, kies virtojn ni festas ĉi tie.

Jen kial, konklude, mi kredas, ke mi estas pravigita aserti kiom la franca revolucia mesaĝo daŭre nutri tion, kio konsistigas veran komunan heredaĵon. La unu de pensmaniero, libera kaj konscia.

Enkondukaj raportoj pri AILP-kampanjoj

1°- Max Wallace - Racionalisma Societo, Aŭ stralio

Enkonduko

Monaĥinoj malkonstruas afiŝojn en Melburno kun la titolo "Imposto

la eklezioj"

Hodiaŭ mi diskutos pri nia agado la konstitucia apartigo de Eklezio kaj Ŝtato en Aŭ stralio, post kio mi diskutos pri niaj agadoj en Nov-Zelando.

Mi tiam diskutos pri la Fiĝoj kaj kion ni havas ankaŭ farita tie.

Unu el la esencaj temoj de niaj debatoj hodiaŭ concernas la ĝeneralan nescion, kiu regas inter ni ene de la loĝantaro kiel tutaĵo koncerne la konstitucian apartigon de Eklezio kaj Ŝtato.

Estas ankaŭ ŝajniga nescio flanke de tiuj, en registaro kaj en akademijaj rondoj, konscias pri la problemoj sed provas ekskludi ĝin de iu publika diskuto. Ilia celo estas

konservi status quo kiu ambaŭ ludas en la manojn de la eklezioj kaj politikaj partioj.

Ŝajnigita nescio signifas, ke vi scias ion ŝajnigante ne scii.

Kvankam la konstitucia disiĝo de la Eklezio kaj la Ŝtato konsistigas la koron de la politika povo sur la sama planu ke, ekzemple, la apartigon de la plenumaj, leĝdonaj kaj juĝaj povoj de nia tielnomita demokrata sistemo, multaj akademianoj, studentoj kaj publiko en generaloj kaŝas grandan parton de la problemoj en niaj landoj.

Registaroj, akademiuloj kaj konservativaj Kristanaj elitoj perceptas la danĝeron kiu kuras ĉi tiu Disiĝo kun la politikaj kompromisoj kiuj estas en ludo en niaj du landoj.

Ĉi tiu danĝero estus, ke se estus konstitucia disiĝo de Eklezio kaj Ŝtato, homoj kiel ni povus iri al tribunalo kaj denunci la financadon de religiaj lernejoj kiel kontraŭ konstitucia, iliaj impostaj sendevigoj kaj iliaj diversaj leĝdonaj privilegioj, same kiel tio, kion Bob Robson nomas la "ceremonia deismo" de diversaj kaj diversaj formoj de religiaj ritoj en la funkciado de registaro.

Mi do konsideras, ke la konstitucia disigo de Eklezio kaj Ŝtato multe rilatas al la mono de homoj impostpagantoj: kiu profitas kaj kiu ne. Ĉi tie kuŝas ĉi tiu "ŝajniga nescio": la eklezioj daŭre profiti el impostpaganto mono kaj politikistoj daŭre ricevas (interŝanĝe) voĉojn

elektadoj de kristanoj kaj aliaj religioj. En la insuloj Fidĝi, la situacio estas tre malsama konstitucie, sed estas neverŝajne, ke ni povas forviŝi ducent jarojn de kristana endoktrinigo en la tuja estonteco.

En Aŭ stralio

Aŭ stralio estis koloniigita en 1788. La unua Leĝona Konsilio estis establita en Sidnejo en 1823. Unu el la ĉefaj personecoj de la komenca registaro de la kolonio de Novsudkimrio, William Charles Wentworth, deklaris komence ke la konstitucio de Novsudkimrio Suda estus brita kaj ne formita laŭ la "Yan-kee" modelo.

Wentworth estis markita per kio okazis enen Francio en 1789 kaj en Usono en 1783. Li malakceptis ajnan formo de registaro kiu integrigus la Respublikanajn principojn de apartigo inter registaro kaj religio.

Aŭ stralio estis de la komenco brita konstitucia monarkio kaj restis tia. La Regno de Anglio, kiel Regno de Aŭ stralio, estas la ŝtatestro de la ses registaroj kiuj konsistigas la landon.

En la 1890-aj jaroj, renkontiĝoj estis okazigitaj celitaj koncentri la potencojn de la malsamaj ŝtatoj ene de a ununura federacia registaro, permesante ĉiun stato de konservado de sia parlamento kaj certaj potencoj propraj.

Kun la escepto de Kvinslando, ĉi ŝtato havas a malsupra ĉambro kaj supera ĉambro, alivorte a Reprezentantĉambro kaj leĝona konsilio.

Ŝtatoj, inkluzive de la malgranda ŝtato de Tasmanio, elektas ĉi 12 senatanoj kiuj sidas en la Federacia Senato kiel kiel reprezentantoj de ĉi ŝtato kaj estas tial teorie rajtigigitaj por leĝdoni kontraŭ sia propra partio se ili kredas ke ĝi estas je la intereso de sia ŝtato.

Ĉi tio estis foje la kazo, sed partidisciplino nun garantias ke senatanoj preskaŭ ĉiam faras kion ni petas de ili sub puno de perdo de sia situacio privilegiitaj se ili irus ĝin solaj.

Estas du "Teritorioj", la Ĉefurba Teritorio Aŭ stralia kaj la Norda Teritorio. Ĉi el ili

havas sian Asembleon sed restas submetita al potenco konstitucieco de la federacia registaro. Ĝi estas ĉi tiu potenco konstitucia kiu estis uzita en 1996 por rompi la Norda Teritoria leĝo koncerne libervolan eŭtanazion, la unua en la mondo se temas pri leĝi ĝin.

La alia nivelo de registaro konsistas el aro de loka elektitaj ŝtataj konsilioj.

La federacia konstitucio devenas de 1901, kiam ĝi estis kreita de la federacia registaro. Ĝi unue renkontis en Melburno, tiam translokiĝis en 1920 al Kanbero, en la Aŭ stralia Kapitala Teritorio, kiam ili konstruis

la sidejo de la unua federacia parlamento.

Gravas atentigi, ke la konstitucio inkluzivas ĉapitron n-ro 116 kiu baziĝas sur la Unua Amendo de tiu de Usono. Tamen, kiel ĝi lasta, li ne eksplicite diras ke ekzistas apartigo inter Eklezio kaj Ŝtato nek apartigo inter registaro kaj religio.

Multaj konsideras ke la disigo ekzistas ĉar la eklezioj ne sidas (kiel tia) en parlamento, ne verkas leĝojn, kaj neniu el ili estas la oficiala religio de Aŭstralio. Jen kion la ĉefministro, John Howard, mallonge klarigis post kiam anonima ĵurnalisto, kiu alproksimiĝis al li duonmalfermita pordo en 2006, ĝi foje demandis lin, mi pensas, pri tio, kion mi diris pri la foresto de Apartigo.

Se ĉapitro 116 ekzistas, tio estas danke al la rezoluta batalo de du aktivulaj juristoj, Henry Higgins kaj Andrew Inglis Clarke. Ili forigis al forgeso la rifuzon de "jankia konstitucio", kiun Charles Wentworth esprimis en 1823 kaj enigis ĝi tiun ĉapitron en la tekston de la konstitucio, ne sen devi alfronti la furiozan opozicion de religiaj fortoj.

En rendimento, Dio aperas en la preambulo al la konstitucio, sed - kaj tio estas grava - la teksto de la preambulo ne estas konsiderata kiel havi forton de leĝo fare de la Apelacia Kortumo.

Tamen, kiam la Supera Kortumo estis konsideranta ke la Unua Amendo (de la Konstitucio) de Usono signifis la apartigon de eklezio kaj Ŝtato, la Apelacia Kortumo regis en 1981 en verdikto de la plej alta graveco, ke la enmeto de ĉapitro 116 (en la konstitucia teksto) nur signifis ke Aŭstralio ne povis havi ajnan oficialan religion "homologigitan" fare de la Ŝtato.

Mi revenos al ĝi tiu punkto

Jen la rezultoj de la aŭstralia censo de 2016

Ĉiuj religioj: 60,3% Neniu religio + neniu deklarita + neniu formulita: 39,7%
Laŭ nomo:
Katoliko: 22,6%
Anglikano: 13,3%
Islamo: 2,6%

Esence ekde la 1920-aj jaroj, laikaj organizoj estis kreitaj, kaj en Aŭstralio kaj Nov-Zelando, kaj batalis furioze por akiri multajn politikajn progresojn.

La esprimo "Disigo de Eklezio kaj Ŝtato" estis ofte uzita dum tiuj diversaj luktoj de sekulara inspiro, sed neniu el ili estis venka sur la tero de konstitucia principo. La faktoj estas tie: ne ekzistas ĉapitro en iu ajn ŝtata konstitucio, kiu mencias la apartigon de eklezio kaj Ŝtato.

Nur la federacia konstitucio havas tiun eblon latentan en sia arto.116.

Estis progreso sed la demandoj kiuj sekvas

estas ankoraŭ ne solvitaj:

- Preĝoj estas diritaj ĉe la malfermo de ĉiu parlamenta sesio, krom tiu de la Aŭstralia Kaba Teritorio

- Kiam ili ĵuras, politikistoj devas ĵuri fidelecon al Ŝia Moŝto

- La flago konservas la "Union Jack" kun siaj tri Kristanaj krucoj, kaj la vizaĝo de la reĝo aperas sur ĉiuj moneroj

- Parlamenta jaro malfermiĝas kun predikoj legitaj de ĉefministro kaj opoziciestro ĉe katolika preĝejo de Kanbera

- La laŭ leĝo jaro komenciĝas per la "Ruĝa Meso" okazigita en katolikaj preĝejoj en Sidnejo kaj Melburno - La federaciaj kaj subŝtataj registaroj financas kredlernejojn, publiklernejojn

pastrojn same kiel universitatojn kaj religiajn verkojn - Ĉiuj Religiaj organizoj estas esceptitaj de impostoj ĉar religio estas laŭ leĝo konsiderata formo de "karitato" (Bonfarado).

Kiel rezulto, la gvidaj eklezioj fariĝis miliardaj organizoj, kun la Katolika Eklezio en la antaŭa eco. La aliaj estas ĝenerale milionuloj depende de sia graveco.

Dum ekzistas multaj humanismaj, raciismaj, ateismaj kaj skeptikaj organizoj en Aŭstralio, la plej multaj el iliaj membroj ne estas precipe interesitaj pri la Apartigo de Preĝejo kaj Ŝtato.

Ili estas distritaj de pliaj problemoj kaj ne perceptas la esencan aferon, kiun konsistigas Apartigo, iom kiel la arbo kaŝas la arbaron.

Ĝi tio estas grava eraro ĉar ĉiu nacio havas konstitucion kiu apartigas eklezion kaj ŝtaton plejparte difinas kion politikan kulturon ĝi havas.

Ĝi tio estas nedireble en Francio kaj la principo estas bone ankrita en Usono kie, por la plimulto de la Respublikana Partio, Apartigo estas donita. Jen kio fondis viajn naciojn. En Aŭstralio kaj Nov-Zelando, tio ne estas klare komprenita.

Ekde 2003, ni skribis multajn artikolojn pri tiu temo en revuoj de sekulara inspiro, sed tio havis malmulte da efiko al iliaj legantoj, al akademijaj rondoj kaj al la publiko ĝenerale. Neniu el la ĉefaj gazetoj publikigos niajn opiniojn en sia opiniaĵo. Estas esence, ke ili perceptu la gravecon de nia argumento. Jen kion ni faros kaj mi klarigos kiel poste.

Nur hazarde mi malkovris ĝi tiun problemon. Mi ĵus finis tezon pri sociologio kaj hazarde mi estis nomumita al posteno en politika scienco en Kanbera en 1984, kio igis min kontroli unuajarajn studentojn en la Aŭstralia Nacia Verseco.

La preleganto, kiu respondecis pri la kurso, komencis ĝin per diskuto pri la Aŭstralia Konstitucio. Li diris al la studentoj, ke li ne estas certa, ke ilia profesoro legis ĝin. Li pravis: estis mia kazo kaj estis multo por lerni. Multe poste, mi denove interesiĝis pri ĝi tiuj problemoj. En 1999 mi iris

ekkomprende ke ekzistas neniu vera konstitucia apartigo inter eklezio kaj Ŝtato en Aŭstralio kaj ke tiu grava elemento estis (intence) obskurita.

Tiu preterlaso ne estis traktita en historio, politiko aŭ konstitucijuraj kursoj kiuj preferis konservativan analizon, konsideritan nefutebla, de la evoluo de aŭstralio laŭ la leĝaro. La fakto, ke mia edzino, Meg, estis profesoro pri juro – kvankam ŝi estis sano – montriĝis tre utila.

Ni komencis fosi en la temon. Tre rapide ni komprenis pri kio temas, malkovris la Liberan Penson kaj venis ĝi tien al Parizo dum la kongreso, kiun vi okazigis tie por la centjariĝo de la leĝoj de 1905.

Malkovrinte la grandegan riĉaĵon de la eklezioj, mi scivolis, sur kia jura strukturo ĝi baziĝas, kio igis min publikigi mian verkon "La Purpura Ekonomio" en 2007. Feliĉe, mi faris iom da franca por mia tezo kaj poste legis nombro da francaj aŭtoroj pri aliaj temoj, sed ĉefe en la angla ĉ-foje.

La kialo, kial mi nun uzas la terminon "ni", estas ĉar efektive estas nur kelkaj el ni, kiuj komprenas, kion signifas ĉi tiu ŝajna nescio ene de nia akademia kaj registara sistemo. Unu kiu vere komprenis pri kio temas, Helen Irving, instruas konstitucian juron en la Universitato de Sidnejo. Estis kun lia helpo ke mi lanĉis la ideon de la plej unua konferenco pri la Apartigo de Eklezio kaj Ŝtato ĉe la Universitato de Melburno en 2006.

Ni havis tie kvar eminentajn universitatajn profesorojn kaj mi estis intervjuita de la gazeto Melbourne Age . Longa artikolo pri la konferenco estis aperos la saman tagon, sabate. Li ne aperis. Kiam ni demandis la ĵurnaliston, li diris al ni, ke estos la sekva tago, dimanĉo. Divenu, kio okazis: la artikolo ne estis publikigita sed estis duobla paĝo disvastigita por katolika bonfarado.

La metodo de "senigi oksigenon" en la amaskomunikiloj de tiuj, kiuj levas la problemon de Apartigo, ankoraŭ daŭras hodiaŭ .

En 2008, subtenata de du membroj de la Verda Partio, ni organizis konferencon en la parlamento de Novsudkimrio pri la temo: "Ĉu Aŭstralio kaj Nov-Zelando estas katolikaj aŭ laikaj ŝtatoj, ĵus antaŭ ol la Papo venis al Sidnejo por la Monda Junulara Tago?" .

Tiutage, unu el la Verduloj-parlamentanoj prezentis la artikolon de Helen Irving, kiu estis publikigita en la "Sydney Morning Herald" en 2004 kaj kiu argumentis, ke Aŭstralio ja estis dizajnita por esti laika ŝtato. Denove ni klopodis, sed la konferenco havis malmulte da respondo.

Tamen ni staris kune kun aliaj por protesti kontraŭ la vizito de la Papo. Ni organizis manifestaciojn, mitingojn kaj paroladojn, multaj el kiuj estis elsenditaj per televido. Membro de la "Sekulara Partio" faris plene konforman "papomobilon" kun manekeno de la Papo svinganta siajn brakojn al la homamaso ene. La polico malpermesas aliron al ĝi surstrate sed ni vidas ĝin ĉe en televido.

Ni pagis la aviadilon al delegitoj de "Rompita Ritoj", organizo kies celo estis helpi civitanojn de kiuj estis sekse mistraktitaj

membroj de la pastraro (plejparte katolika), tiel ke ili venus de Melburno por renkonti Tony kaj Christine Foster, kies du filinoj estis ofte seksperfortitaj fare de pastro, kaj povis respondeciĝi la papon. Tiu aliro ricevis larĝan amaskomunikilan kovradon.

Tre lerte, mia edzino Meg listigis en la interreto la lokojn, kie miloj da pilgrimantoj estis gastigitaj de katolikaj lernejoj. Kelkaj (el niaj) aktivuloj do sendis pakaj ojn al ĉi tiuj lernejoj enhavantaj centojn da kondomoj kun klariga letero konsilanta pilgrimantojn resti viglaj.

Samtempe io alia okazis. Laŭ certaj informoj, anonimaj kristanoj, kiuj perdis sian kredon, alproksimiĝis al la Alta Kortumo argumentante, ke la subvencio de proksimume 20 milionoj da dolaroj donitaj de la federacia registaro por la Monda Junulara Tago organizita de la Papo estas kontraŭ konstitucia. Du katolikaj juĝistoj forĵetis la plendon, kiu estis malakceptita. Ni tiam esploris ĉi tiun temon kaj publikigis la solan raporton, kiu traktis ĉi tiun aferon, pri kiu neniu spuro restas en juraj rondoj.

Dum estas disvastigita nescio pri disiĝo, ni enketis la publikon per IPSOS-opinisondo en 2016 kaj trovis, ke 78 procentoj de la enketitaj deziris pli da apartigo inter registaro kaj religio.

Tamen, oni devas kompreni, ke en nuntempa Aŭstralio, la registaro estas forte influita de la minindustrio. Ŝi montris sian potencon en 2010 gvidante 20 milionojn USD televidkampanjon seniĝe de la ĉefministro, Kevin Rudd, kiu enkondukis minadimposton.

Li iĝis tiel nepopulara ke li estis devigita ekŝiĝner.

Mi faras ĉi tiun rimarkon por atentigi, ke la minindustrio havas konservativaj kristanoj en siaj vicoj kaj ke ili ŝajne financas la Kanberan Kristanan Lobion, kiu havas 20 dungitojn. Estis tiu pregrupo kiu sukcesis persvadi politikistojn sur same flankoj ke estis en ilia bone komprenita intereso dungi armeajn pastrojn en publikaj lernejoj. Ne gravas, ke la granda plimulto el ili estas evangeliistoj, kiuj faras prozelitismen. Ĉi tio ja estas la lasta zorgo de politikistoj.

Dum tio certigas ilin pri la voĉoj de kristanoj, kiom ajn limigitaj ili estu, neniu problemo, ĉo estas perfekta. Ĝis nun, proksimume 700 milionoj USD estis elspesitaj por pagi tiujn armeajn pastrojn, kiuj ĉi ricevas jaran enspezon de 20,000 USD por prozelitismo.

Ni (tial) konsideris ke ekzistas kialo por alporti la aferon antaŭ la Alta Kortumo, argumentante ke tiu financado estas kontraŭ konstitucia. Ne pasis longe antaŭ ol ni renkontis indignigitan Kvinlandan gepatron Ron Williams. Kun la helpo de celkonscia, sekulara advokato bazita en Sidnejo kaj dunganta la plej faman advokaton de Aŭstralio, kiu mi kredas estis li mem ateisto, ni alportis juĝon.

Tamen, la advokato konsilis al ni ne diskuti pri la kontraŭ konstitucia naturo de la financado de

armejaj pastroj fidantaj je la apartigo de la Eklezio kaj la ŝtato ĉar dum la plusendo al la Apelacia kortumo en 1981 por la afero, kiun mi antaŭe diskutis kaj kiu koncernis federacian financadon de religiaj lernejoj, la Kortumo refutis, sur jura nivelo, la signifon de la esenca subfrazo heredita de la Unua Amendo de la Usona Konstitucio.

Mi pensas, la plej grava sukceso atingita de Higgins kaj Clarke en 1901 - la aldono de art.116 al la konstitucio - estis intence malobeita.

La proceso de Ron okazis en 2010. La debato estis pure teknikaj. Fakte, la parlamento ne havis leĝojn pri rekompenco (de armeaj pastroj). Li nur planis aldoni al la federacia eduka buĝeto. Mi hazarde malkovris tion dum interŝanĝo

de retmesaĝoj kun oficisto de la federacia oficejo pri edukado.

Nia advokato opiniis, ke tie estas ebleco de interveno.

La Apelacia kortumo ne povis subteni tion, kion ĝi pripensis kiel registara balotismo konsistanta el donado de monrimedoj kontraŭ politikaj avantaĝoj, ĉar ĝi tio estis kontraŭ konstitucia. La federacia registaro, laŭ la konstitucio, devas pasigi leĝojn por garantii ĝaj elspezoj.

Ni donis klaran ekzemplon, ke ĝi ne estis ne la kazo kaj la Tribunalo permesis al la akuzantoj prezenti iliaj argumentoj. Ron venkis en sia kazo, sed estas klare ke ni ĉefe alportis akvon al la Haute-muelejo Kortumo en siaj disputoj kun la federacia registaro.

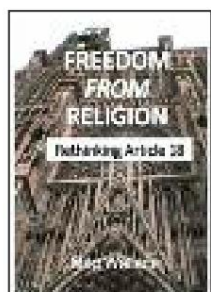
La registaro daŭre financis armeajn pastrojn kaj Ron prezentis duan proceson, kiun li denove gajnis. Parlamento tiam trovis alian konstitucian rimedon financi preĝojn uzante buĝetajn transprenojn asignitajn al la ŝtatoj, kio ne estis kontraŭ konstitucia ĉar, kiel mi indikis supre, ne ekzistas jura apartigo inter Eklezio kaj ŝtato ene de la diversaj ŝtatoj, do ni ne povis argumenti, ke la financado (de kapelejoj) estis kontraŭ konstitucia en la unua loko. nivelo de ĉiu ŝtato.

En 2013 ni petis la parlamenton peti lin leĝoni pri la Apartigo inter la Eklezio kaj la ŝtato. Nia peticio estis listigita en Hansardo (La oficiala transskribo de parlamentaj debatoj). La Justicministro estis devigita respondi antaŭa parlamenta komitato, kion li faris laŭ dante religia libereco en Aŭstralio.

Tiu ĉi respondo ne kontentigis nin kaj ni demandis lin skribis persone demandante al li ĉu, jes aŭ ne, tie havis apartigon de preĝoj kaj ŝtato en Aŭstralio. Ni ricevis respondon de administranto de liaj servoj, kiu kondiĉis, ke nek la ministro nek liaj servoj povus doni al la publiko ajnan juran konsilon.

pri tiu ĉi temo, kio egalas diri, ke li rekonas tion

ni pravis kaj li ne volis ne ke tio estas konata sur la kampo publiko.

Libro de Meg: Liberigi vin de religio

Ĉi tie ni estas nun.

Kiam mi diskutos pri la respublika movado en Nov-Zelando, mi faros kelkajn rimarkojn pri tiu de Aŭstralio lige kun Apartigo. Do nun ni transiru al Nov-Zelando.

Nov-Zelando

Kiel Anglio, Nov-Zelando ne havas de skriba konstitucio. Ĝi ankaŭ estas brita konstitucia monarkio, kaj la Reĝo de Anglio ankaŭ estas Reĝo de Nov-Zelando. La lando havas registaron nacia, kun Ĉambro de Reprezentantoj kaj elektitaj regionaj konsilioj, sed neniu Senato aŭ (lokaj) ŝtatoj.

Kiel en Aŭstralio, ekzistas nescio kaj ŝajnigita nescio koncerne la Apartigon de Preĝoj kaj Ŝtato. Ĉi tio supozeble ekzistas sed neniu debato de la Supera Kortumo neniam traktis la problemon.

Jen kion donas la analizo de la rezultoj de la censo de 2013 (vidu skatolon)

Rezultoj de la censo Nov-Zelando 2013	
Kristanismo:	49%
Neniu religio: ĉiuj civitanoj:	42%
(inkluzive de Māori):	46.3% (263,517)
Aliaj religioj:	9%
PER DENOMINO:	
Katoliko:	12,6%
Anglikano	11.8%
Islamo:	1.2%

Hazarde, Meg kaj mi estis universitataj studentoj en Nov-Zelando en la 1970-aj jaroj.

Mi estis studento en Auckland, mi sufiĉe ofte preterpasis la "Raciisma Domo" kaj mi memoras, ke mi scivolante "kio okazas ĉi tie?" ". Multa poste, en 2003, ni fariĝis membroj.

Mi menciis la konferencon, ĉe kiu ni okazigis Sidnejo en 2008 antaŭ la vizito de la Papo. Ni faris la samon denove konferenco iom poste en Wellington, sed kun a pli specife Nov-Zelanda aliro. Li eliris verko, kiun mi publikigis: "Atingi la sekularigon de Aŭstralio kaj Nov-Zelando. Ĝa lanĉo havis okazigita ĉe Parlamentejo en Wellington en 2010 kaj preskaŭ ĉiuj publikaj bibliotekoj akceptis kopiojn.

Unu el la parolantoj, Lewis Holden, estis prezidanto de la Nov-Zelanda respublikana movado. Ĉi tiu movado ne estas tre evoluinta kaj sufiĉe konservativa sed estis akceptema kaj supozeble preni pozicion sur la Apartigo de Preĝoj kaj Ŝtato.

Mi revenos al ĉi tiu punkto.

En 2012 ni decidis esplori la riĉecon de religioj en Nov-Zelando ĉar

la lastatempa kreado de Komisiono respondeca pri "bonfaradoj" trudita al ĉiuj religiaj bonfaraj verkoj por deklari ilian riĉecon. Ĉi tiu informo troviĝas

en la datumbazo de la Komisiono.

Ni flugis de Sidnejo al Wellington kaj renkontis nian kolegon Michael Goumet, kiu venis el Christchurch. Al ni aliĝis diplomiginto pri ekonomio, kiu estis ŝtatoficisto kaj membro de Wellington-asocio. Alia kolego disponigis al ni sian domon kaj ni restis tie dum la semajnfino. Ni tiam plonĝis en la datumbazon.

Mi prenis notojn por la revuo de nia asocio kaj en 2013 mi kaj kolego povis uzi tiujn informojn en artikolo en la Nov-Zelando Heroldo kie ni argumentis, ke preĝoj estu senigitaj de sia impostsenigo tiomgrade ke ili jam estas tre riĉaj kaj tre malmultaj homoj frekventis preĝojn.

Ni difinas preĝojn kiel "ne-offshoring imposta rifuĝo, subvenciita fare de impostpagantoj por indulgi siajn inklinojn al la supernatura."

Ĝi tio eble produktis certan efikon.

En 2016, dum politika konferenco en Christchurch, membro de la asembleo proponis mocion, prenitan de la granda plimulto de la ĉeestantoj, por ke eklezioj ne plu profitu de sia impostsenigo. Tiu ĉi kongreso estis privata kaj la informoj venis al ni per anonima fonto ene de la kongreso. La decidpropono estis nur indika, sed kio igis ĝin grava estis ke ĝi estis konferenco de konservativa partio, la Nacipartio, kaj ne la Laboristpartio.

Tia mocio meritas nian atenton des pli, ke Nov-Zelando estas politike iom pli maldekstre ol Aŭstralio. Akademiano pri politika sciencoj esploris la personajn kredojn de (ĉirkaŭ) 120 Nov-Zelandaj politikistoj kaj trovis ke nur 12 el ili estis kredantoj.

Tamen, kaj ni eble bedaŭros, ĝi estas unu el tiuj, ĝusta katoliko, Bill English, kiun la Nacipartio ĵus elektis ĉefministron.

Notu ankaŭ, ke en 2013 la Nov-Zelanda parlamento adoptis leĝon permesantan geedziĝon "por duj" kaj ke kiam la leĝo estis pasigita, la deputitoj spontanee kantis belan maoran amkantaron, Pokarekare Ana. Bill English voĉdonis kontraŭ (la leĝo).

Revenante al la senimpostoj, unu el la membroj de nia asocio, kinoreĝisoro, lanĉis proponon - kiun li serioze opinias, ke ĝi povus sukcesi - por kolekti sufiĉajn monrimedojn por fari filmon kun la titolo "Dio ne pagas impostojn". Antaŭ kelkaj monatoj, ni enketis la publikon por ekscii, kion ili pensis.

Preĝo: "ne translokigita imposta rifuĝo, subvenciita de impostpagantoj por ke ili indulgu sian inklinon al la supernatura"

En 2013, iama ĝenerala prokuroro de la usona ŝtato Majno, Sean Faircloth, kiu tiam laboris kun Richard Dawkins, vizitis Nov-Zelandon kaj Aŭstralion. La Wellington Humanist Association organizis adiaŭ an vespermanĝon en lia honoro ĉe lia foriro, kaj kiam demandoj estis faritaj de la spektantaro, mi levis la problemon de la manko de apartigo inter la Eklezio kaj la Ŝtato en New.

Nov-Zelando.

Ekzistis profesoro pri juro de la universitato tie, kaj ŝi organizis alian konferencon en 2014, la registaro starigis Konstitucian Komisionon por pripensi redakti konstitucion por Nov-Zelando.

Mia edzino, Meg, kaj kolego, Ngairé McCarthy, parolis ĉe la konferenco kaj estis sincere pri la manko de Apartigo. Membroj de la Komisiono ĉeestis sed kiam la raporto estis publikigita, ĝi tute malklarigis la debaton pri Apartigo.

"Senigu ilin je oksigeno" denove.

La persono batalanta por la Komisiono kaj skriba konstitucio estas iama Labour ĉefministro de Nov-Zelando, Sir Geoffrey Palmer. Li nun estas Crown Attorney (QC) en prestiĝa advokatifirmao. Li verkis tri lernolibrojn pri konstitucia juro.

Konvertito al Respublikanismo, li skribis konstitucion skizon por diskuto ĉe publikaj kunvenoj ĉe en Nov-Zelando. Ni skribis al li plendante ke la Konstitucia Komisiono ne menciis nian argumenton koncerne la Apartigon de Eklezio kaj Ŝtato. Li donis al ni ĝentilan respondon inkluzive de serio da mildaj ĝeneralaj oĵoj.

Do ni denove skribis al li.

Por atingi la aferon, mi nur faros mallongan parafrazon de nia letero.

Kara Sir Geoffrey Dankon
por via letero de la 31-a de majo 2016. De tiam ni legis vian novan verkon "Konstitucio por Aoteroa Nov-Zelando. »

Responde al la letero de Meg, vi diris tre malmulte pri la ĉefa temo de tiu letero: La fakto ke plimulto de novzelandanoj, laŭ nia 2016-enketo, aprobis la proponon enmeti en Nov-Zelanda konstitucio ĉapitron apartigantan Eklezion kaj Ŝtaton. 56% respondis Jes 15% Ne 29% ne komentis

Ĝi tiu cifero de 29% perfekte ilustras la ĝeneralan nescion kiu restas koncerne la Apartigon de Eklezio kaj Ŝtato en Nov-Zelando.

Nia letero daŭrigis: Dum ni aprezas vian brakumon de la afero de respublikana Nov-Zelando, ni ne komprenas kial la temo de la konstitucia apartigo de Eklezio kaj La Ŝtato eĉne aperas kiel ebleco en via libro, precipe ĉar, kiel ni atentigis eĉantaŭ la publikigo de via verko, tion ŝatus plimulto de civitanoj.

Vi konscias, ke la 6-an de septembro 2013 la Respubliko Fiĝoj promulgis novan konstitucion, post profunda studo farita de internaciaj fakuloj. Tie ni trovas la sekvan ĉapitron: Sekulara Ŝtato

Ni poste listigis la ŝlosilajn frazojn, inkluzive

ĉi tiuj: Religia

kredo estas persona.

Religio kaj Ŝtato estas apartigitaj

Ni daŭrigis: Konsiderante ke la

Respubliko de Fiĝoj estas plej proksima al Nov-Zelando, estas kurioze diri almenaŭ ke ne estas analizo de ĝa Konstitucio en via libro.

Ĉu la respondo de kavaliro Geoffrey al nia letero? Tuta silento.

Kiam ŝajna nescio montras sian veran vizaĝon, oni povas respondi nur per silento.

Nu, kiom ajn li faras, li ne povos eviti la problemon.

Nia Kvinslanda humanisma asocio komisiis al brila novzelanda ĵurnalistino, kiu verkis plurajn tre informajn librojn, Nicky Hager, verki alian libron pri ĉi tiu ŝajna nescio en Nov-Zelando.

Kiam ni parolas pri tio, neniu interesiĝas, sed se ĝi venas de li, ĝi tuj altiros la atenton.

Ĉi tiu estas nia strategio nuntempe. Ni esperas, ke kelkaj revelacioj el Nov-Zelando disvastiĝas al Aŭstralio.

Nuntempe okazas io alia en Nov-Zelando: proceso estis prezentita pro religia instruado en publika edukado. En la Eduko-Leĝo, tempokvoto estas disponigita por tiu instrukcio. Kio estas diskutita estas ke tio konflikta kun diversaj sekcioj de la Nov-Zelando-Leĝo de Rajtoj kaj la Homaj Rajtoj-Leĝo. Ĉi tiu proceso ankoraŭ estas pritraktata.

Respublikanismo

Mi (antaŭe) notis ke la Nov-Zelanda Respublikana Movado verŝajne interesiĝas pri Apartigo en sia respublika aliro.

Tamen, aŭ strali-stila respublikismo estas multe pli malbona ĉar la Katolika Eklezio estas (bone kaj vere) favora al respubliko en Aŭstralio. Ne estas dubo, ke ŝi ŝatus ĉesigi la protestantan superregon, kiu devenas de tio, ke Aŭstralio estas konstitucia monarkio (ligita al la Anglikanismo de la Brita Krono).

Unu el la unuaj renkontiĝoj de la Respublikana Movado estis okazigita ĉe katolika klubo en Kanbero. Ni rimarkis, ke ĝi estas iom senorda. Do ili moviĝas al pli neŭtrala grundo.

Okazis referendumo pri la respubliko en 1999, sed ĝi kolapsis kiam la respublika movado disiĝis en du, kiam necesis elekti inter la nomumo de la prezidanto per parlamento kaj la elekto de la prezidanto per universala voĉdonrajto.

Ekde tiam, la demando ne aperis denove. Por remeti ĝin en la tagordon, la movado lastatempe nomumis kiel gvidanton la faman aŭstralian rugbeiston Peter FitzSimons, kiu ludis dum kelka tempo en Francio kaj Italio antaŭ ol fariĝi verkisto kaj poste ĵurnalistino. Li estas (ankaŭ) tre elstara ateisto.

Ron Williams skribis al li por gratuli lin pri sia nomumo kaj klarigis al li ke en la proceso kontraŭ lernejoj pastroj, (kazo) kiu havis la subtenon de FitzSimons, ni ne povis postuli Apartigon de la Eklezio kaj

la ŝtato. FitzSimons sugestis (tial) ke la Respublikana movado interesiĝu pri la demando.

La respondo estis la sama kiel tiu de Sir Geoffrey. Tuta silento. Poste, mi sendis al li la leteron, kiun ni adresis al li. Li dankis min sed rifuzis diskuti ĝin.

EN REFERENDO POR LA RESPUBLIKO, SE LA MALJORTO DECIDAS, KE ESTUS AŬ STRALIA ŜTATETRO, ĈU VI SUBTENUS ALPLONAN AMENDON POR DISPARIGI LA EKLEZIOJ DE LA ŜTATO EN AŬSTRALIO?

Se ni ricevas plimulton de civitanoj nacie, kaj plimulton de civitanoj en kvar el la ses ŝtatoj kiuj konsistigas Aŭstralion respondas JES al ĉi tiu demando, la Aŭstralia Respublikana movado plifortiĝos. Ĉi tiuj plimultoj estas tiuj necesaj por ke referendumo pasus en Aŭstralio.

Fiĝoj

Fine mi turnas min al la Fiĝoj. La Metodistpreĝejo alvenis en Fiĝoj antaŭ la katolikaj misiistoj.

En Fiĝoj, la metodistoj havis kontrolon de la registaro ĝis 2006 kiam soldato, Frank Bainimarama, ekkomprenis ke la registaro ne funkciis konvene kaj plejparte servis la interesojn de koruptaj pastroj, kaj multaj aliaj denove, kiuj sidis en la kabineto.

En 2002, iama indiĝna prezidanto de la Metodista Eklezio deklaris, ĵus antaŭ sia morto, ke lia eklezio jam ne havis ion ajn rilati al religio kaj estis nur interesita pri "akumulado de potenco kaj riĉaĵo".

Kiam disvastiĝas, ke Bainimarama planis puĉon en 2006, armea frakcio alianciĝis kun membroj de la eklezio kaj provis murdi lin. Li mallarĝe eskapis saltante eksteren fenestron kaj uzis sian propran armean frakcion por kapti potencon.

Li aboliciis la Konsilion de Ĉefoj kiun la britoj establis en la 19-a jarcento kaj flankenlasis la eklezion. Se ĝi okazigis kunvenojn senrilatajn al religio, la partoprenantoj estis arestitaj. Li cenzuris la gazetaron kaj forpelis la magnaton Rupert Murdoch devigante lin vendi unu el la du gazetoj de Fiĝoj al unu el siaj propraj aliancanoj. Li nomumis siajn subtenantojn al ŝlosilaj pozicioj en la administracio kaj maldungis ĉiujn aŭstraliajn kaj Nov-Zelandaĵojn ĵuĝojn tiel ke la leĝo ne estus uzita fare de liaj kontraŭuloj por bremsi liajn reformojn.

Li regis Fiĝojn ĝis 2014 kiam okazis elektoj, kiujn li venkis senpage. Konstitucia Komisiono konsistanta el internaciaj fakuloj rekomendis la starigon de laika ŝtato. Bainimarama vidis tion kiel ŝanco plue flankenlasi la Metodistpreĝojn.

(La nova konstitucio) estis prezentita en 2013.

Laika aktivulo el Fiĝoj kontaktis nian Nov-Zelandan asocion en 2013 kaj ni respondis. Post kvar vojaĝoj al Fiĝoj, ni establis La Pacifika Insula Sekulara Asocio.

Pizo

Ĉi tie ni okazigis nian unuan konferencon la 28-an de januaro ĝ-jare.

Dum la nova konstitucio estas tre progresema, loĝantoj daŭre spertas formon de religia fremdiĝo.

Tamen, interreto kaj poŝtelefonoj, same kiel la luksa vivstilo trovita en multaj turismaj feriejoj, havas gravan efikon (sur la loĝantaro). Certa nombro da junuloj, precipe en urbaj centroj, pli kaj pli perdas intereson pri religio.

Sed ni devas plu agi kun singarda.

Ne nur ni okazigis la unuan konferencon pri sekularismo, sed ni enigis nian plej unuan reklaman enigaĵon en studentan gazeton, kiu ankaŭ aperis en la Figi Suno. Ni ankaŭ provos pliiĝi niajn nombrojn intervenante pli per la gazetaro kaj per la radio. Fine, ni etendos niajn agadojn al la aliaj insuloj. Ĉi tio estas longdaŭra projekto.

Estas multe pli por diri sed mi finos citante la ĉefministron Bainimarama dum sesio de la figa parlamento ĉi-jare.

Masiva ciklono detruis la Figojn en februaro 2016. Multaj preĝejoj suferspertis gravan damaĝon kaj turnis sin al la registaro por helpi rekonstrui ilin.

Ĉefministro Bainimarama tiam deklaris ke Figoj estis laika ŝtato kaj ne estis la respondeco de la registara rekonstrui preĝejojn.

Ni povas kompari ĉi tiun pozicion kun kio okazis en Nov-Zelando en Christchurch kie perforta tertremo grave difektis la anglikanan katedralon en la centro de la urbo.

Post diskuto kun la ekleziaj aŭtoritatoj, registara stipendio de 10 milionoj da dolaroj estis konsiderita por helpi la Eklezion, (ankoraŭ) imense riĉan, rekonstrui la katedralon.

En Figoj, Bainimarama substrekis ke multaj ekscititaj civitanoj estis sur la stratoj post la ciklono kaj ke estis por ili ke la registaro liberigos la plej grandan parton de la necesa (publika) mono. Li diris, ke estas la respondeco de la eklezioj kaj iliaj komunumoj rekonstrui la ekleziojn, ne la registaron.

Ĉi tio, en kelkaj vortoj, estas la diferenco inter laika ŝtato, kie regas la Apartigo de Religio kaj la ŝtato, kaj ŝtato, kiu ŝajnas sin sekulara, sed kiu, fakte, ne praktikas ian Apartigon inter la Eklezio kaj la ŝtato. kaj kiu, ŝajnas, kaŝe provas starigi konstitucion kiu tute ne faras referencon al ĝi. Ĉi tio estas Nov-Zelando.

Sed estas same en Aŭstralio kie timema kaj kompromitita respublika movado provas tro timema por integri Apartigon en sian respublikan planon.

Konkludo

Pasintjare en Brisbano, mi argumentis, ke ĉiuj demokratioj estas fakte "akvigitaj teokratioj". Ĝi estas en Jutubo.

Mi difinis "akvigitan teokration" kiel "a ŝtato kie la Eklezio kaj la registaro kune konfiskas la monon de impostpagantoj, strukture per impostesceptigo kaj funkcie per la donado de subvencioj kaj privilegioj".

Ni eble neniam sukcesos igi niajn "akvigitajn teokratiojn" malimpliki la implikojn de ligoj kiuj kunigas Eklezion kaj Ŝtaton.

Aŭtentika apartigo de eklezio kaj ŝtato per laŭleĝaj rimedoj kiel en Francio, aŭ per la interpreto de la konstitucio de la kasacia kortumo kiel en Usono aŭ, kiel estas la kazo en Figoj, registrita Apartigo en la konstitucio, implicas:

- Ke neniuj reprezentantoj de Eklezio sidas sur la parlament, kiel okazas en Britio
- La fino de ĉiuj impostaj subvencioj al religioj
- Neniu financado de religioj (de la ŝtato), inkluzive de iliaj lernejoj

- Neniu sendevigo de la leĝo

- Egalaj rajtoj kaj la supereco de la rajtoj de viro pri religiaj rajtoj en civila socio
- La ekstermado de ajna formo de "ceremonia deismo" neniigita en registaraj praktikoj

Ĉiuj avantaĝoj (kiuj ekestigas de ĉi tiuj praktikoj) kombinas strukture sur jura, religia kaj registara nivelo.

Ĉi tio donas al religio nepravigeblan kredindecon kaj potencon, kiu ne parolas sian nomon en nia politika sistemo.

Se ni efektigos ĉiujn ĉi tiujn reformojn, ni farus ni ridu pri veraj demokratioj.

Notoj de la tradukinto:

- 1) La terminoj "sekularismo" kaj "sekularismo" estis uzataj ĉi tie, pro kulpo pli bone, por traduki "sekularismo" kaj "sekularismo".
- 2) La fragmentoj enmetitaj inter krampoj kaj kiuj ne aperas en la teksto kiel tia, celas klarigi iujn fragmentojn, verŝajne ambiguajn;

2°- David Gozlan - Nacia Federacio de Libera Penso, Francio

Por la Apartigo de Eklezioj kaj Ŝtato

Karaj amikoj, kamaradoj, kunuloj,

Nia deziro vidi la Apartigon de Eklezioj kaj Ŝtato estas komuna al ni. Restas evidente, ke la rimedoj, la formoj, la taktikoj, diferencas, ĉar la situacioj en la landoj estas malsamaj, pro la loko de religiaj institucioj, ilia kapablo enfiltri la politikan, socian, ekonomian kampon. Unu afero estas por Eklezio prononci sin pri tiu aŭ alia socia fakto, alia estas por ĝi vertebri la politikan potencon, la pensojn kaj la voĉojn de la elektitaj oficistoj.

Sed antaŭ ol eniri en kio eblas, kio rilatas al nia ĉutaga lukto pri la Apartigo de Eklezioj kaj Ŝtato, mi ŝatus doni ĉi tiun liston de landoj kie okazis disiĝo. Iuj vidis ĝin malaperi, tiuj, kiuj ankoraŭ profitas de ĝi, vidas ĝin atakita

Bolivio (2009), Sud-Koreio, Hispanio (1931), Usono de Nordameriko (1789), Francio (1795, 1871, 1905), Hindio, Japanio, Meksiko (1857), Nepalo (2008), Uzbe-kistan (1992), Filipinoj (1987), Portugalio (1911), Sovetunio (1918) poste Rusio, Svislando (2 kantonoj: Neŭ ŝatelo en 1941 kaj Ĝenevo en 1881 kaj 1907), Turkio (1937), Vjetnamio.

Se la kategorioj de tiu distancigo de Eklezioj de Institucioj kaj Ŝtatoj varias laŭ la lando, estas klare, ke la movado iniciatita en la 19-a jarcento havas daŭran efikon al Ŝtatoj, raportante dogmojn al ilia aparta universo. La konstruoj de tiuj disiĝoj estas specifaj por sociaj, ekonomiaj kaj politikaj rilatoj. Ekzemple, en Francio, por havi Apartigon de Eklezioj kaj Ŝtaton en 1905, ni spertis du Disiĝojn en 1795 kaj 1871 sed la bazo, kiu ebligis plifortigi tiun de 1905, estas la Apartigo de Eklezioj kaj la Lernejo en 1880. Laŭ Philippe Portier, studdirektoro ĉe la Ecole Pratiques des Hautes Etudes (Pariza-Sorbonne) kaj direktoro de la Grupo Societies, Religions, Secularities (GSRL, EPHE-CNRS): "Ni devas forŝiri estontajn civitanojn el la ideologia imperio de la Eklezio (sed neniel el sia reĝimo de kredoj kaj praktikoj), trejni ilin en la petoj de tiu ĉi universala racio disigita de dogmo. Unuflanke, la registaro transformis la strukturon de publikaj lernejoj: nuliginte la leĝaron de la Konkordata epoko, ĝi sekularigis la programojn (Ferry-leĝo 1882) antaŭ retiriĝo de klerikoj la rajton instrui tie (Law Goblet 1886).

La vojo ne estas linia, kaj tio, kion ni akiris, povas esti malfarita. La vualo de obskurantismo ne malaperis ĉar Disiĝo estas proklamata.

Vatikano ne akceptas ajnan leĝon de Apartigo de Eklezioj kaj la Ŝtato

Kaj en aferoj de obskurantismo, la Eklezio havas longan sperton en ĉi tiu afero. En 1864, Pio la 9-a memoris en la encikliko Quanta Cura tion: "Kie religio estis flankenlasita de civila socio, la doktrino kaj aŭtoritato de dia revelacio forpuŝitaj, la tre pura nocio de justeco kaj homa juro iĝis obskuritaj kaj perditaj, kaj materialo. forto anstataŭ as vera justeco kaj leĝo leĝo. (...) Ŝi kaj ŝi el la konfuzitaj opinioj kaj doktrinoj detale rememoritaj en ĉi tiuj Leteroj,

Ni riproĉas, proskribas kaj kondamnas ilin kun Nia Apostola Aŭtoritato; kaj Ni volas kaj ordonas, ke ĉiuj filoj de la Katolika Eklezio tenu ilin absolute kiel malprobaj, malpermesitaj kaj kondamnitaj."

Reagante al la leĝo de Apartigo de Eklezioj kaj Ŝtato, de la 9-a de decembro 1905, Vatikano publikigis Vehementer Nos, ili diris: "Ke necesas apartigi la Ŝtaton de la Eklezio estas absolute falsa tezo, tre malutila eraro.

Bazite, fakte, sur ĉi tiu principo, ke la Ŝtato ne devas rekonii ajnan religian kulton, ĝi estas antaŭ ĉio tre serioze insultanta al Dio, ĉar la kreinto de la homo estas ankaŭ la fondinto de homaj socioj kaj li konservas ilin en ekzisto dum li subtenas. ni. Ni do ŝuldas al li, ne nur privatan kulton, sed publikan kaj socian kulton, por honoro lin. Krome, ĉi tiu tezo estas la tre klara neado de la supernatura ordo; Kaj tamen, la nuna ordo de aferoj, kiuj disvolviĝas en la tempo, subigita al la konkero de ĉi tiu supera kaj absoluta bono, ne nur la civila potenco ne devas malhelpi tiun ĉi konkeron, sed ĝi ankaŭ devas helpi nin en ĝi. Tiu ĉi tezo ĉagrenas ankaŭ la ordon tre saĝe starigitan de Dio en la mondo, ordo kiu postulas harmonian harmonion inter la du socioj. Tiuj du socioj, religia socio kaj civila socio, havas, fakte, la samajn subjektojn, kvankam ĉi ili ekzercas sian aŭtoritaton super ili en sia propra sfero. »

Se la citaĵo estas iom longa, ĝi tamen restas necesa. Hodiaŭ la Eklezio mem diras, ke ĝi akceptas la Leĝon de Apartigo. En intervjuo kun la katolika ĵurnalo La Croix, Papo Francisko klarigas: „Ŝtato devas esti laika. Konfesaj ŝtatoj malbone finiĝas. Ĉi tio kontraŭas la historion."

Karaj amikoj kaj kunuloj, ĉi tiu ne estas miraklo vidi la Papon kiel defendanton de Sekularismo, kiel aplikon de la Leĝo de Apartigo? Papo Francisko daŭrigas: "Mi kredas, ke sekularismo akompanata de solida leĝo garantianta religian liberecon ofertas kadron por antaŭ eniri.

Ni ĉiuj estas egalaj, kiel infanoj de Dio aŭ kun nia digno kiel personoj. (...) La malgranda kritiko, kiun mi ĉi-rilate adresus al Francio, estas troigi la sekularismon. Ĉi tio venas de rigardo de religioj kiel subkulturo kaj ne kiel kulturo en sia propra rajto.

Mi timas, ke ĉi tiu alproksimiĝo, komprenebla per la heredaĵo de la klerismo, ankoraŭ restos. Francio devus fari paŝon antaŭ en ĉi tiu temo por akcepti ke malfermiteco al transcendo estas rajto por ĉiuj. »

Sub la ŝajno akcepti la Leĝon de Apartigo, ili fakte intencas ŝanĝi ĝian enhavon kaj filozofion kontraŭ batalante religian liberecon al libereco de konscio, proponante projekton, kie religio estus sur egala bazo kun kulturo, kie ni devas ĉesigi. al la heredaĵo de la Lumoj, kie transcendo dominas socion. Ni bone komprenu ĉi tiun ofensivon, ĝi ne estas franc-franca.

Ni ĉiuj konas ĝin en niaj landoj alfrontantaj malsamajn teismojn sed en similaj formoj.

Alia ekzemplo

Esplorado de embrioj, eĉlibereco de esplorado, estas malhelpitaj ĉi en la mondo per potencaj strukturoj.

turo kiel ekzemple la Sisley Foundation aŭ la Le-jeune Foundation kiuj sub la alivestiĝo de "Humanismo" konsistigas amasdetruaj armiloj de esploralaboratorioj, neado de libereco de konscio.

Ne estas

ne mirinde, ke la Fondaĵo Lejeune, en 2017, ricevis

la premio "Evangelium Vitae", nomita laŭ la encikliko produktita de Johano Paŭlo la 2-a, kun ĝi tiu mesaĝo de Papo Francisko: "Konscia pri la engaĝiĝo de la Fondaĵo

Jérôme Lejeune helpas infanojn kun evoluaj malordoj genetiko de inteligenteco, Lia Sankteco preĝas ke ĝi tiu premia ceremonio povas reliefigi la urĝan bezonon subteni kaj defendi la dignon de la tuta homa vivo, lia koncepto ĝis lia natura morto. Ĝi tio inkluzivas nur la servo por infanoj kun specialaj bezonoj, sed ankaŭ la prizorgado kaj subteno de iliaj

familioj, kiuj "atestas al la Eklezio kaj socio valorega fideleco al la donaco de la Vivo. »

Ni estas ĉe la kerno de la demando de Apartigo, ĉe la amaskomunikila flanko ili diras, ke ili protektas la vivon, ĉe la amaskomunikila flanko leĝonaj, instituciaj, ili neas la esprimon mem de tio vivo, niaj elektoj, nia libereco de konscienco. La legitimeco de publikaj institucioj povas havi nur kiel devenas de popola konsento esprimita demokratie, sen religia kaj/aŭ privata limo. Apartigo estas ĝi tiu muro kiu permesas ilian esprimon sed devas resti netrafikeblaj antaŭ ilia enmiksiĝo. La disiĝo ne estas ne nescio pri kio religioj estas aŭ iĝas. Ĝi estas la nerekonado de dogmo en la

aferoj de la Ŝtato kiu tiel garantias la liberecon de ĝi kaj de ĝi. John Stuart Mill skribis, "La nura libereco inda ĝi tiu nomo estas tiu labori por nia bono laŭ la maniero, kiu estas al ni propra, kondiĉe ke ni ne klopodos senigi aliulojn de ĝi aŭ malhelpi ilin.

en iliaj klopodoj akiri ĝin." [John Stuart Mill Pri Libereco - 1859].

La Eklezioj duobligas siajn klopodojn regi la Viroj

Niaj landoj, kun Apartigo aŭ sen disiĝo, havas travivis la samajn ofensivojn dum la lastaj 10 jaroj: Samsekseca edz(in)eco, libervola ĉesigo de gravedeco, rajto morti digne, rajto vestiĝi kiel oni deziras, rajton nei sian bapton, liberecon de Esplorado.

Ĝi estas gazetaro, politikistoj foje intelektuloj kiuj defendis la poziciojn de religiuoj. La moderna malamiko de Liberpensuloj ne estas en sutano, kun a vualo aŭ Schtreimel, li estas vestita kiel vi, kiel Mi. Gravas ne tio, kion li portas, sed kion li diras. La moderna malamiko de Liberpensuloj estas ĝi tiu klerikala kiu, apogante sur la doktrino de religiaj gvidantoj, prenas pozicio pasigi leĝon, defraŭ di financojn, al protekti pastron, pastron, rabenon, imamon, bonzon krimoj puneblaj laŭ leĝo. La klerikalulo estas tiu, kiu tra politika aŭ socia potenco donita al li de la socio permesas por ke dogmoj prosperu. Kaj ni ĝin scias konu ĝin ĝi klerikojn, kiuj alfrontas la Sanktan Familion kontraŭ samseksema geedziĝo, kiuj krias por la vivo en la vizaĝo al la malespero de nedezirata gravedeco, kiuj preferas suferon antaŭ la homaro, kiuj fumas ĉar ke la robo estas tro mallonga, la pantalono tro longa, kiu enfermitaj en ilia frenezo per bapto, ekscizo aŭ de cirkumcido de frua aĝo, kaj kiu

kondamni, denunci kaj murdi iun ajn, kiu pridubas kaŭzas la naturan ordon difinitan de iliaj sanktaj libroj.

Ĝi tiuj klerikaluloj estas, por la Eklezioj, la finŝtono kiu neniiĝas ĝan seriozan kaj publikan agadon de la raciistoj, ateistoj kaj sekularistoj. Ili estas la ŝlosilo de ĝi tiu konsento kies bazo estas nenio alia ol kapti publikajn monrimedojn, regi konsciencojn, regi la emancipiĝon de la Homaro. Ili deturnas disiĝon aŭ

malakcepti. En lia kontribuo por la Universala Kongreso de Liberpensuloj en Romo, la belgo George Lorand skribas: "La Katolika Eklezio konstituis ĝe kiel politika partio daŭrigas rigas hodiaŭ per korupto, ne plu kapabla daŭrigi per kunpremado." Ni ankoraŭ estas en ĝi tiu momento sed en pivota momento ĉar Vatikano estas en krizo, proponante per siaj pozicioj pri la tiel nomataj temoj de socio de servoj akompanantaj barbarecon.

Kio markas ĝi tiun kunpremadon estas la limigoj, la limoj, la premoj de normigita pensado. Ĝa esprimo estas esence efektivigita sur

simbolaj lokoj kaj per la Lernejo, loko de scio, scio, civitaneco. Ĝi tiu kunpremo faros klopodi neniiĝi reziston.

En Usono, Trump volas ĉesigi "Johnson Amendo" kiu malpermesis al preĝoj rekte aŭ nerekte financado de politikaj kampanjoj. En Novjorko, uzante la emocijon de la loĝantaro, kruco estis starigita sur Ground Zero memoranta la spiriton de krucmilito engaĝita fare de Bush Jr. En Kanado, la klerikoj trudis la starigo de religiaj, judaj kaj katolikaj tribunaloj komence kaj tiam islamaj tribunaloj de 2004, nome de multkulturalismo. En la provinco de Kebekio, en la nomo de religia neŭtraleco, unuformeco en vestaĵo estas trudita. En Britio, lernejoj estas ĝam pli organizitaj ĝrkaŭ e

religiaj identecoj, akcelante prozelitismojn kaj particularismojn. En Pollando, lastatempe pasigita leĝo draste limigas la eblecon vendi teron

agrikultura. La Eklezio estas esceptita. Ĝam en la sama lando, nur religia edukado restas senpaga de la kontrolo de superaj aŭ toritatoj de publika edukado. En Hispanio, katolikaj grupoj volas instali 1.300 krucojn en la Sierra GUADARRAMA (proksime Madrido en Hispanio). En Francio, la klerikoj provis trudi en la konstruaĵoj de la Respubliko de Naskiĝo aŭ virgaj kripoj en parkoj kaj publikaj placoj. En Barato, kun la kunkulpeco de la registaro, malplimulto estas ĉesitaj, pensuloj kaj ĵurnalistoj murditaj. En Bangladeŝo, ĝi tiuj estas

Liberpensuloj blogantoj kiuj estas murditaj. Por marki la spacoj, lokoj, institucioj kiuj estas la simbolo de ekvilibro, eĉfragila, intence malfermiĝas nova religiaj militoj. Kelkaj el niaj amikoj pagas la prezon de ilian vivon. Ili ne estas blindaj viktimoj sed la petegantoj de religia venĝemo.

Misappropriata publikaj financoj

Se la Katolika Eklezio lokas sin kiel ento por subteni ekonomiajn, sociajn kaj homajn krizojn, estas ĉar ĝi havas 2000 jarojn da scipovo.

La ekonomia krizo de 2008 kondukis al multaj de landoj, limigoj sur la nivelo de rajtoj, la nivelo vivo, vivdaŭro. Ĝi ne estas mirinde vidi

la ortodoksaj papoj en Grekio aŭ la episkopoj de Romo preĝu por la malriĉuloj rifuzante vidi sian propran privilegiojn estas amputitaj tute aŭ parte. La disiĝo ĝi ankaŭ estas la fino de ĉi tiuj sendevigoj por parto de la loĝantaro kiu, entute, ne kreas multon.

La du aksoj de nia komuna batalo kiuj estas la reliefigante publikajn financojn deturnitaj por la avantaĝo de Preĝoj kaj religiuloj kaj ankaŭ la bezonon vidi la religiaj kulpaj de seksaj krimoj aŭ foje kunkulpuloj en tiaj malnoblaĵoj, tiuj du aksoj postulas por ajna liberpensulo kaj raciisto por prezenti la perspektivon de la Apartigo de Eklezioj kaj Ŝtato. Ni povus filozofii pri la naturo de la Ŝtato sed ke ĝi estu respublika aŭ federisma, centra aŭ malcentralizita, nia ĉefa ideo estas ke la niveloj de potenco ne povas interkovri, esti submetitaj aŭ esti submetitaj al iu ajn religia potenco.

Daŭ rigu la batalon por la Apartigo de Eklezioj kaj la Ŝtato

La alvoko lanĉita en Montevideo devus esti por ni a reflektio. Organizo, asocioj kaj personecoj el pli ol 27 landoj subskribis ĉi tiun alvokon. Ni devus en kunordigita maniero uzi ĉi tion en naciaj aŭ internaciaj reprezentantoj kie la AILP, kie nia propra asocio kaj organizo estas reprezentataj.

Por tio eble niaj internaciaj delegacioj devas akiri pezon kiu permesas al ni, kiel faris Keith Porteus Wood pri la krimoj de pastroj, por defii religiaj aŭ toritatoj, por pridemandi siajn servistojn.

Sur alia nivelo, estas mirinde vidi, kiel esprimas sin la tendenco de la reprezentantoj de katolikoj, ortodoksoj, protestantoj, islamanoj, budhanoj kaj judoj. cetere sur la internacia nivelo alimaniere. LA ekonomiaj aŭ liberkomercaj interkonsentoj, same kiel superŝtataj strukturoj estas ĉefe bazitaj sur Kristana doktrino de la ne-disigo de potenco. Tiel dum la kunsidoj de UN, kiu supozeble estas la esprimo de Ŝtatoj, Vatikano rigardas en la koridoroj, kiel observanto-membro, por influi decidojn. Li... ne ne faras tion kiel kvalita membro, alie ĝi devus apliki al si la diversajn internaciajn konvenciojn, precipe pri laborjuro. Ni ankaŭ notu

ke landoj kiel Saud-Arabio, en ĉi tiuj kunsidoj, antaŭ ĉio defendas siajn proprajn interesojn kiel geopolitika unuo. Religio do estas nur subterfuĝo, preteksto kiu ebligas al ni piedbati decidojn implikantajn la rajtoj de virinoj kaj viroj sed ĝi kondukto kadre de internaciaj institucioj ne estas en nenio malsimila, kiel Ŝtato, ol Usono aŭ la Francio ekzemple. " De Kazablanko ĝis Taŝkento, Islamismaj movadoj okazis kadre de Ekzistantaj Ŝtatoj de kiuj ili prenas la manierojn de ekzerco de potenco, strategiaj postuloj kaj naciismo ". La kazo mem de la tiel nomata " Islamisma Ŝtato " estas distordita ĉar ĝi estas nur heterogena konstruo, agregaj o de banditoj kaj militestroj sen ŝtata realo. Ni ne eniru la mortigan ŝablonon kie " kontraŭoj estas resanigitaj de kontraŭoj ".

Kaj ni devas fidi la fortojn, kiuj ne plu volas vidi tiujn parazitajn korpojn, kiuj estas la Eklezioj doni lecionojn de moralo, paco kaj virto kiam la historio konis tiom da masakroj, bruligadoj kaj ekzektoj

tion en la nomo de Dio.

Pli proze, la kazo de Thomas Bores se li ricevis signifan gazeton en Eŭropo kaj havis eĥon ankaŭ en Brazilo, pruvo, ke la demando de Disiĝo estas daŭra serĉo. Thomas Bores estas ĉi tio juna franco kiu laboras en Germanujo estas pridubita de la germanaj fiskaj aŭ toritatoj, denunciita de la konferenco de episkopoj de Germanio kiuj havis la liston de elmigrantoj baptitaj en Francio fare de iliaj francaj religiemoj aŭ toritatoj. Ne temas simple pri ĉi tiu neforviŝebla marko, kiun bapto metas sur vin. Ĝi estas precipe la paralela inter du landoj kun malsamaj juraj situacioj sed ankoraŭ koloniitaj de klerikismo. Akurata de la tutmonda registrado de individuoj, ni povas bonvenigi la retrogradan agadon de la registrado de individuoj flanke de la Vatikano. Estas individuaj bataloj, foje kolektivaj, kie deklari ne praktiki ajnan religion estas eble ankaŭ en la ombro sed estas esenca kaj determina elemento por la marŝo al la sekularigo de la socio. En Brazilo, en Paragvajo kaj aliaj latin-amerikaj landoj, kolektivaj apostazoj spertas sukceson, kiu devas pridubi la institucian kadron, do la bezonon de Apartigo de Eklezioj kaj Ŝtato. Eble ni devas identigi kaj doni videblecon al ĉi tiuj kuraĝaj virinoj kaj viroj, kiuj volas forlasi la sinon de la Eklezioj.

pli pligrandigita? Kiel tipaj kazoj, per la negacio de ilia rajto, vidi ilin aliri civitanekon protektitan de leĝo de Apartigo de Eklezioj kaj Ŝtato.

La fundo estas, ke apartigo permesas la unuan paŝon al libereco, diferencigo okazas en ekzerco aŭ ne de civitaneco. La demando pri publika spaco, tio estas la efika kadro de disiĝo, igas nin pripensi ĝajn limojn, ĝajn limojn, ĝajn eblecojn. Fakte, se "la ĉefa funkcio de ĉi tiu publika spaco estas konsistigi kapablon por kritiko kaj kontestado. Por permesi privatajn opiniojn aliri reklamadon

per interŝanĝo kaj debato, por promocii konstruado de kritika publika opinio" (JM Du-comte) tiam la Apartigo de Eklezioj kaj Ŝtato devas permesi la ekziston de tia publika spaco. Ĝi havante la rajto kaj ebleco esprimi sin sen malhelpo aŭ konscienco, nek la liberecon de la alia, sen atingi ilian dignon. En ĉi tiuj terminoj, estas interkonsiliĝo komuna al multaj landoj: tiu de Konkordatoj.

En 1904, ĉe la Roma Kongreso de la Internacia Federacio de Liberpenso, Georges Lorand rememoris: „Li estas vero, ke praktike la Katolika Eklezio ne efektivigas konkordans nur tion, kio estas al sia avantaĝo kaj tenas nenium konton pri la devoj kaj obstakloj kiujn ili trudadas al li. Kaj plue, li demandas ĉi tiun demandon kiu devus esti nia komuna pripensado koncerne la konkordatojn kiuj ekzistas aŭ kiuj trudita al ni, li skribas:

" La nocio de konkordato estas absurda: kiel registaro povas konsenti trakti suverenon fremdulo, aŭ tiel nomata tia, por aranĝi ordo-aferojn interna, ke la Ŝtato havas la rajton kaj la devon suverene reguligi sin? Li tiel akceptas fremdan potencon al la kundivido de ĝia suvereneco kaj rekonas inter siaj katolikaj ŝtatanoj duoblan ligan de submetiĝo al du malsamaj suvereneco kaj konstante en konflikto. Ĝi ne ekzistas, ne povas ekzisti du suvereneco, du potencoj, du potencoj kiuj devas trakti kiel egalaj

egalaj aŭ devas oficiale ignori unu la alian, respektante la limoj de la aŭ tonomeco de ĉiu homo: en niaj modernaj ŝtatoj la nacio sola estas suverena; el ĝi sole eliras ĉiuj potencoj, kaj ĉiuj devas obei

la leĝo, kiun la reprezentantoj de la nacio diktas; la nura limo de la suvereneco de la ŝtato estas en la respekto kiu lin ŝuldas al la individuaj rajtoj de homo kaj civitano. La Eklezio do havas neniujn rajtojn por aserti, neniujn privilegiojn por postuli, neniun specialan liberecon por alvoki. La Eklezio, laŭ leĝo, ne ekzistas; viroj sole havas rajtoj kaj liberecoj. »

Ĝi ne estas la sama demando pri la multipliko de konkordatoj evoluigitaj fare de la Eklezio por Italio (1984), Aŭstrio, Hispanio (1976 kaj 1979), Kolombio (1973), Pollando, Slovakio, Venezuelo (1964), Malsupra Saksio (1965), Argentino (1966), Peruo (1980), Monako (1983), Haitio (1984)?

Ni estas ĉi tie por la VII-a Kongreso de la Internacia Asocio de Libera Penso. Ni devas remeti ekde ĝa kreado en 2011, iuj elementoj en perspektivo. Vatikano travivas gravan krizon, rezignon de Benedikto la 16-a, kiu lanĉis la ofensivon instigante la religiulojn por montri kaj manifesti sin kun la klerikaluloj, kondukas al serio de solvo de dudekopo ene de la Curie sed ĝi ankaŭ estas la produkto de la malamo de miloj da katolikoj. Islamo ne pliboniĝas, tiel longe kiel ni Mi ne scias, ĉu vahabismo aŭ petrodolaroj kondukas al detruo de tutaj landoj. Kio estas certa, estas ke estas la liberpensuloj, la ateistoj, la raciistoj, la sciencistoj kiuj estas la ĉefaj celoj de la Preĝoj. Se la frenezuloj de Dio mortigas, estas ĉar la Eklezioj kaj iliaj reprezentantoj armis ilin, intelektuon aŭ materion.

Ĝi estas per nescio, per la detruo de edukado publika kiu devus esti garantiita kaj protektita perleĝo de efektiva disigo, ke la fervoraj ekzekutistoj de la malaltaj verkoj de la Eklezio estas varbitaj: Hypatia, Giordano Bruno, Vanini, la Chevalier de la Barre, Michel Servet kaj tiom da aliaj pagis por ĝi per siaj vivoj. Franca liberpensulo, verkisto, poeto, politikisto, Victor Hugo lanĉis: " Kiel forigi malriĉecon? Ni diris ĝin, per forigo nescio. »

DO

Kiam niaj usonaj amikoj kaj fratoj defendas la muron de disigo,

kiam niaj latinamerikaj amikoj kaj fratoj post havi konate la plej malbonaj diktatorecoj batalas por leĝo de Apartigo

kiam niaj amikoj kaj fratoj el la hinda subkontinento per ilia batalo metas iliajn vivojn sur la linion rezistante la fifaman

Kiam niaj afrikaj amikoj kaj fratoj batalas kontraŭ obsedoj-Kurantismo kaj la kolonia pezo de Religioj

kiam niaj eŭropaj amikoj kaj fratoj spertas senprecedencan klerikan ofensivon kaj postulas la finon de konkordatoj kaj la disigo de religiaj povoj kaj ŝtatoj,

Ĉi tiuj estas tiom da pliaj paŝoj por forigi nescio kaj obskurantismo.

Ni diras ĝin, ni estas amikoj, fratinoj kaj fratoj en komuna batalo, kiel estas skribite en la Manifesto por libereco de konscienco, adoptita en Oslo: " Sub ĉiuj latitudoj, en ĉiuj kontinentoj, la formo estas varia sed la bazo estas la sama: la postulo de libereco de konscienco! » Kaj morgaŭ aliĝos al ni niaj amikoj kaj fratoj el Mezoriento, el Rusio, el Japanio, el Ĉinio. Komprenibile, estas limoj sed estas nur unu Homaro.

Por fini, mi pripensas al vi. En 1904 okazis la Roma Kongreso de Libera Penso, centoj da Liberpensuloj ĉeestas antaŭ la pontifikaj palacoj. E, Januaron 1905, la katolika gazetaro atakas Liberpensulojn de klerikaluloj, misprezente la Kongreson de Romo, nomante ĝin de evidenta fiasko kaj sugestante ke la Pariza Kongreso kiu devis okazi en septembro 1905 estus la sama. De Marto ĝis julio 1905, debatoj malfermiĝis sur la Juro de Apartigo de Eklezioj kaj Ŝtato. En septembro 1905, la Pariza Kongreso estas sukcesa. La 9-an de decembro 1905, la Leĝo de Apartigo de Eklezioj kaj Ŝtato estas pasigita.

Ĝi el ni, kiu en sia lando alfrontis enen la amaskomunikiloj, en agado, la religiuloj kaj la klerikaluloj, ĉu el ni, kiu vidis nin akuzita de retrograda, gvidi bataloj de alia tempo ĉar ni nomumas Vatikano kiel politika-religian potencon. Jes, ĉiuj de vi scias, ke la perforto de la vortoj de la Eklezioj estas ĉe la apogeo de siaj propraj malbonoj. Ĝaj malfortoj. Kiel diris Voltaire: " Ni premu la fifaman "!

Dankon

Prezento de la Internacia Disiga Muro-Premio

Antaŭ 137 jaroj, en 1880, Charles BRADLAUGH, la ateisma parlamentano por Northampton, dekkvarjara fondinto de la Nacia Sekulara Societo, la brita sekcio de la Libera Penso-movado, estis inter la famaj liberpensuloj por lanĉi en internacia kongreso okazigita en Bruselo de la Unua Internacia Asocio de Libera Penso.

137 jarojn poste, la Nacia Sekulara Societo de Britio ankoraŭ estas lumturo en la furioza batalo kontraŭ religiaj privilegioj, por kompleta apartigo de Eklezio kaj Ŝtato. Ĝisjare, la NSS publikigis gravan Manifeston por Ŝanĝo fokusitan al ĉi tiuj decidaj temoj.

Naskita en South Yorkshire en 1946, li estis elektita 12-a Prezidanto de la Nacia Sekulara Socio en 2006. Li estas multjara laika aktivulo kaj senlaca batalanto por plenaj egalrajtigoj, sendepende de persona seksa orientiĝo.

La Internacia Asocio de Libera Penso (AILP-IAFT) estas tre fiera honori hodiaŭ per la Internacia Disiga Muro-Premio unu el ĉi tiuj fondaj membroj: Terry SANDERSON.

Pro sanaj kialoj, Terry ne povis esti kun ni hodiaŭ. Ni frate salutas lin.

Por ricevi lian premion, bonvolu kore bonvenigi la Plenuma Direktoro de la Nacia Sekulara Societo, preparolanto de la AILP-IAFT kaj organizanto de la internacia kampanjo de la AILP-IAFT kontraŭ la krimoj de la Eklezio, nian amikon kaj longtempan kamaradon: Keith Porteous Wood.

Keith Porteous Wood

3°- Keith Porteous Wood - Nacia Sekulara Societo, Unuiĝinta Reĝando

Pri seksa misuzo farita de pastroj

Jam pasis ses jaroj de kiam mi estis nomumita proparolanto de la AILP respondeca pri nia laboro pri seksaj krimoj faritaj de preĝoj kontraŭ infanoj. Nun estas la tempo por analizi tion, kion ni lernis.

Ni scivolas kial re-religiaj organizoj estas tiel inklinaj al ĉi tiu plago. Mi reliefigos kelkajn signifajn kazojn kaj eltiros kelkajn konkludojn. Kaj fine mi faros proponojn pri tio, kion ni ĉiuj povas fari por antaŭ eniri en ĉi tiuj aferoj.

Laŭ longe de ĉi tiu prezento mi mallonge uzos la terminon "infana seksa misuzo". Sed tio signifas seksan perforton, inkluzive de seksperforto kontraŭ neplenaĝuloj aŭ vundeblaj plenkreskuloj. Dum kelkaj kazoj rilatas al pedofilio, multaj aliaj koncernas adoleskantojn sub la aĝo de 18 jaroj.

Fizika perforto kaj psikologia perforto estas same maltrankvilaj. Tio estas precipe ofta en lernejoj prizorgitaj fare de monaĥoj kaj establadoj administritaj fare de monaĥinoj, kiel ekzemple Magdalene Laundries en Irlando. Tiuj al kiuj estis konfidentaj la respondeco prizorgi infanojn havas moralan kaj profesion devon certigi ilian sekurecon.

Mi montros, kiel tro ofte oni misuzas la aŭtoritaton kaj konfidon donitan al ili pro ilia religia statuso.

Mi ankaŭ uzas la terminon "viktimo", sed aliaj preferas "pluvivanto". Kiam mi uzas la vorton "kleriko", mi volas diri iun ajn, kiu havas aŭtoritaton super infanoj en religia medio.

Mia engaĝiĝo en ĉi tiu areo devenas de projekto de Nacia Sekulara Societo, kiu komenciĝis antaŭ proksimume 10 jaroj. Vatikano subskribis la Internacian Konvencion de Unuiĝintaj Nacioj pri la Rajtoj de Infanoj. La NSS kontribuis al la akuzo de Vatikano pro malobservoj de la Kongreso pro seksmisuzo farita fare de pastroj de la Romkatolika Eklezio tutmonde.

Fine, en 2014, Unuiĝintaj Nacioj faris sian verdikton pri seksa misuzo en la Eklezio kaj ĝi estis dama. Detaloj sekvos.

Mia unua demando estas: ĉu ĉi tio vere estas temo, kiu rilatas al sekularismo? Ĉu estas laŭleĝe, ke sekularistoj okupiĝu pri tiaj problemoj?

Niaj kritikantoj rapidas forĵeti la laboron, kiun ni faris pri ĉi tiu afero, kiel pretekston por ataki religion ĝenerale, kaj la katolikan eklezion aparte. Estas tial, ke antaŭ ol entrepreni ĉi tiun konsiderindan laboron, mi volis certigi, ke ni povos pravigi la implikiĝon de organizo kiel la Nacia Sekulara Societo en ĉi tiu kampanjo kontraŭ seksa misuzo. Ĉu tio estis legitima ekzerco por organizo, kies fina celo estas la apartigo de eklezio kaj ŝtato?

La prepara ekzameno rivelas ke la Romkatolika Eklezio ofte - tute senpune - funkciigis ekster ĉi tiu laŭleĝeco en aferoj de seksmisuzo farita fare de pastroj.

Malmultaj organizoj ekster religiaj organizoj elpensus ĉi tion.

Mi ankaŭ revenos al aliaj re-religiaj organizoj ene de kiuj seksmisuzo estas maltrankvila. Mi provizos ekzemplojn de malsukcesoj fare de civilaj aŭtoritatoj respondi taŭge al tiaj plendoj. Tio povas esti pro la influo kaj premo penitaj de religiaj organizoj. Sed tio eble ankaŭ ŝuldiĝas al la fakto, ke iliaj simpatiantoj laboras ene de la juĝmekanismo mem.

Ĉi tiu ĉi estas laŭleĝe zorgo por la sekulara, precipe konsiderante la suferon de la viktimoj, kies vivoj, en multaj se ne plej multaj kazoj, estis detruitaj kune kun tiuj de iliaj familioj. Kaj poste estas la geografia kaj nombra skalo de ĉi tiuj misuzoj, kiu estas grandega. Novaj abomenaj okazoj aperas ĉiutage. Multaj el tiuj fitraktadoj verŝajne okazis dum la longa historio de la eklezioj, kiel estas bone dokumentite en la verkoj de Doyle, Sipe kaj Wall. Do jes, tio ja estas zorgo de sekularistoj.

Ĝenerale, verŝajne estas pli da seksmisuzo okazanta ene de familioj, kutime kun fidinda onklo aŭ familiamiko.

Ekzistas ankaŭ misuzo ene de lernejoj aŭ ne-religiaj establadoj. Lastatempe aperis kazoj ene de skoltaj organizoj aŭ eĉfutbalaj kluboj.

Tamen, en familiaj aferoj aŭ en sekularaj institucioj civila juro plene validas. Nek do koncernas la laikojn.

Mia dua demando: ĉu organizoj religiaj estas pli inklinaj al tia misuzo?

Laŭ mia vidpunkto, ne estas hazardo, ke tiaj krimoj estas multe pli oftaj en religiaj establadoj. La Sendependa Komisiono de Enketo pri Infana Seksa Misuzo en Anglio kaj Kimrio petis min konfirmi ĉi tiun aserton. Mi resumos ĝin.

Plej multaj religiaj institucioj estas malfermitaj al junuloj. Tiuj, kiuj intencas misuzi ilin, estos allogitaj al tiaj institucioj. Lernejoj varbas por sportaj agadoj kaj multaj havas gastejojn.

Ambaŭ provizas ŝancojn por fizika kaj seksa kontakto. Pastro-seksperfortantoj ofte misuzas sian religion aŭtoritaton por postuli obeemon de viktimoj, eĉdum agoj de fitraktado. Ili ankaŭ uzas ĝin por postuli sekretecon de siaj viktimoj.

En la pasinteco, piaj gepatroj estus tiom dankemaj al pastroj, ke malmultaj kredintus, ke iliaj infanoj faras tiajn akuzojn. Kaj eĉse la gepatroj kredis tion, kion rakontis al ili la neplenaĝuloj, oni ofte farintus premon por ne malkaŝi iliajn zorgojn kaj ne alporti skandalon ene de religiaj institucioj.

Religiaj gvidantoj ofte certigas

gepatroj, ke taŭ ga agado estos prenita malantaŭ fermitaj pordoj ĉe kontraŭ la kulpuloj. Plej ofte ĝ estas mensogo.

Cinike, la kulpuloj ankaŭ reduktas la ebleco senmaskiĝi atakante la plej vundeblajn kaj tiujn, pri kiuj malpli kapablas paroli ĝ tio kun respondeca plenkreskulo. Ĝ tio inkluzivas la orfojn, la surdulojn kaj tiujn, kiuj havas lernmalfacilaĵojn.

Sekreteco plifaciligis tiomgrade establaĵoj ofte estas ŝirmitaj de ajna ekstera kontrolo, ĉar ili situas en malproksimaj lokoj kaj ŝlositaj malantaŭ grandaj muroj. Tiuj, kiuj kuras tiajn

institucioj certigos, ke ili estas en bonaj kondiĉoj kun la policoj kaj amaskomunikiloj por povi senkuraĝigi ajna viktimo, kiu havas la kuraĝon plendi. Nu certe, tiuj, kiuj intencas fari tiajn agojn estos allogitaj al tiaj institucioj.

Neeviteble, la kaz esploroj, kiujn mi diskutos estas mornaj sed mi finos per kelkaj konstruaj proponoj pri ebla progreso.

Unue, konsideru Vatikano.

En 2014, post pluraj jaroj de nia laboro ĉe la Unuiĝintaj Nacioj, la Internacia Komitato pri la Rajtoj de la Infano produktis damnigan raporton pri la Sankta Seĝo, kiu estas la diplomatia nomo por Vatikano.

Por doni al vi ideon pri la naturo de ĝ tio rilato, Mi elektis kelkajn el la rekomendoj faritaj de la Komitato el paragrafo 44:

(b) "Forliberigu tuj de tasko iun ajn persono konata aŭ suspektata pri seksmisuzo de infano kaj raportu ĝn al la kompetentaj policaj aŭ toritatoj celoj de enketo kaj procesigo;

(c) "Certigu travideblan kundiĉon de ĝ arkivoj kiuj povas esti uzataj tiel ke misuzantoj estas respondecaj pri siaj agoj same kiel pri ĝ tiuj kiuj kaŝis siajn krimojn kaj metis ilin konscie en kontakton kun infanoj.

(d) "... nuligi ĝajn dispoziciojn kiuj povus trudi devon silentigi viktimojn kaj ĝon tiuj informitaj pri tiaj krimoj."

Eĉpli okulfrapa, ĝ tio raporto ricevis grandegan diskonigon tutmonde, inkluzive en landoj kiuj neniam esprimis la plej etan kritikon al de Vatikano antaŭ e.

La Vatikano estis tiel furioza de ĝ tio raporto ke ĝ faris la senprecedencan paŝon publike ataki la rekomendoj kaj la Internacia Komitato en a oficiala respondo, akuzante lin je subfosado de la religia libereco de la Sankta Seĝo. Li fakte petis esti juĝta laŭ malpli striktaj kriterioj ol aliaj ŝtatoj ratifikinte la Konvencion pri Infanaj Rajtoj.

Li ankaŭ argumentis ke ne estis lia respondeco efektivigi tiun Konvencion preter la limoj de Vatikano. Ĝ tio malgraŭ la fakto, ke la Sankta Seĝo,

kiam ĝ konvenis al li, antaŭ e deklaris al Komitato ke ĝ estis la plej alta korpo en la hierarkio de la Katolika Eklezio.

Komunikado kun la Komitato de la komenco de la regado

de Papo Francisko estis necedema kaj limmalfavora. Lia reprezentantoj vokis por atesti kaj respondi demandojn faris tion en malstreĉa maniero irante preskaŭ ĝs impertinenteco.

Ĝ tio levas la demandon: ĉu la Vatikano volas ŝanĝi aferojn de la pasinteco kaj agu respondeca maniero rilate al seksmisuzo farita sur infanoj?

Se jes, li ne povus pli bone fari ol sekvi la rekomendoj starigitaj de spertuloj de Unuiĝintaj Nacioj Kunigitaj tra la mondo. Sed klare ĝ tio ne estas la kazo.

Kiel atendite, la papofico ignoris la rekomendojn kaj starigis Pontifikan Komisionon por Protekto de Neplenaĝuloj, plene senpotenca. Inter la 17 membroj de ĝ tio Komisiono, nur du estis viktimoj kaj ili ambaŭ ekŝis en abomeno.

Tiam oni starigis tribunalon, kiun oni diris subjuĝis la akuzitajn episkopojn. Estis provo klare malhonesta aserti, ke Vatikano povus liveri legitiman alternativon al civila justeco. La tribunalo faris nenion kaj ĝsis funkcii.

Ĝo ĝ reprezentas serion da nigraj punktoj por la Papo Francisko.

Ni estis inter la malmultaj, ĉe la NSS, por ne esti blindigita de la ŝajna "renoviĝo" kiam la nova papo estis nomumita.

Mi pensas, ke ni estis la unuaj, kiuj argumentis tion Francisko ne estis pli bona ol siaj antaŭ uloj en aferoj pri infana seksa misuzo. Tia vidpunkto estis konsiderita preskaŭ hereza, aŭ almenaŭ freneza kaj malĝentila. Nun, ĝ tio estas vaste tenata vidpunkto komuna kaj kun ampleksa subtena indico.

Ni nun turnu nin al Irlando. Ĝs antaŭ nelonge, ĝ tio malgranda lando estis ege religiema, kaptito de la Katolika Eklezio. Misuzo estis ofta tie: terura seksmisuzo kaj sadisma perforto estis senbrida. en katolikaj lernejoj, preĝejoj kaj infanaj establadoj. La sindonemo de la civitanoj signifis tion la eklezio prizorgis la registaron kaj agis plejparte super la leĝo.

En 2014, malgrandaj skeletoj estis malkovritaj en a amastombo en Tuam, okcidente de la lando, surgrunde de iama katolika establado bonveniganta patrinojn unuopuloj. Tiu tombo enhavis la restaĵojn de preskaŭ 800 infanoj, multaj el kiuj ŝajnis esti mortinta kiel viktimoj de neglektemo. Ĝ tio establado estis administrita fare de la ordo de Bon Secours, ĉefsidejis en Parizo.

La provoj de Libera Penso akiri pliajn informojn de ĝ tio ordeno aŭ de la Papo restis sen respondo. La malkovro de ĝ tio amastombo estis tamen vaste kovrita de la internacia amaskomunikilaro.

Estis ankaŭ en 2014 ke la Komitato de Unuiĝintaj Nacioj kontraŭ torturo denunciis kvar religiajn kongregaciojn pri la funkciado de la Magadeleno Lavotejoj en Irlando, kiuj estis, por tiel diri, tendaroj de sklavo. Tiuj ordenoj rifuzis pagi

financa kompenso al la viktimoj de ilia krueleco.
Ĉi tio ne estis la temo de la plej eta kritiko de la papofico.

Tri jarojn poste, la Komitato kondamnis la irlandan ŝtaton pro la malsukceso procesigi membrojn de la Romkatolika Eklezio implikitaj en la mistraktado de virinoj en la Magdalene Lavey.

Honte, Irlando ne estas sola havi unu leĝon por religiuoj kaj alian leĝon por ŝuldoj aliaj. Estas tamen signoj, ke irlandaj civitanoj forlasis la Eklezion. Lia kapablo eviti la leĝon malpliigas.

Boston, Masaĉuseco estas la plej granda diocezo en Usono. Ĝi estas la ŝtato en kiu eklezia potenco estas plej koncentrita kaj, eble antaŭvideble, en kiu seksmisuzaj skandaloj estis la plej malbonaj.

Dum jardekoj, la Eklezio sukcesis grandskale kovri tiujn fitraktadojn ĉar ĝi havis kontrolon de la amaskomunikilaro kaj la subtenon de la politika establado.

Baldaŭ post kiam Martin Baron transprenis kiel redaktisto de la regiona gazeto la Boston Globe, li ekkomprenis ke ekzistis grava problemo kun seksmisuzo de pastroj. La diocezo kaj la tuta Bostona establado sciis pri ĝi kaj faris brutalan kaj daŭrantan premon sur la gazeton por entombigi la aferon. Sed barono estis juda kaj de Florido do li ne estis parto de la establado. Tiu premo plu kuraĝigis barono en liaj klopodoj malkovri la singarde kaŝitan indicon. Ili poste malkovris ke 90 pastroj estis implikitaj kaj tio rezultigis serion da provoj ĝis tiam ĉefepiskopo devis aperi en tribunalo. Li evitis areston kaj fuĝis kiel fuĝinto al Vatikano kie li ricevis promocion kaj kie li daŭre estas loĝigita hodiaŭ. Li ricevis la titolon de ĉefepiskopo Emerito de Boston. En 2015, filmo nomita Spotlight rakontis ĉi tiun rakonton kaj akiris ŝuldojn laŭ dojn kiujn ĝi povis. Eĉ Radio Vatikana nomis ĝin "honestaj" kaj "konvinka" filmo.

Nun ni iru al Aŭstralio. Reĝa komisiono estis starigita por zorge ekzameni la uzadon de seksmisuzo en Aŭstralio.

En 2017, 4,444 viktimoj asertis esti mistraktitaj fare de la Romkatolika Eklezio dum 35-jara periodo. Kardinalo Pell, iam la plej alt-estra katolika gvidanto de Aŭstralio, estis konata pro uzado de advokatoj ofensive por protekti la eklezion kontraŭ procesigo. Pell estis akuzita je ambaŭ kaŝado de ĝeneraligita seksmisuzo kaj aranĝado de la fitraktado mem kiam li estis juna pastro. Malgraŭ tiuj pruvitaj akuzoj, li estis elektita fare de la papo por okupi la trian lokon en la hierarkio. Pell devis reveni al Aŭstralio lastan julion por alfronti multoblajn akuzojn de infanmistrakto, sed li neas kulpon. Lia proceso daŭras.

Sur la insulo Gvamo situanta en la Pacifiko, preskaŭ 100 pastroj estis lastatempe akuzitaj pri seksmisuzo de neplenaĝuloj. Ĉi tio estas dolora ekzemplo de la misuzoj faritaj de pastroj, kiuj okazas ekstere

Nordameriko, Eŭropo kaj Aŭstralio, kiun mi timas estas eĉ pli disvastigita fenomeno ol ni imagas.

Ni zorgas pri ambaŭ aferoj pri kriminala justeco kaj civila justeco, ĝi-lastaj inkluzive de financaj damaĝoj serĉataj de viktimoj. La Eklezio ofte imagas, ke ĝi havas specialajn rajtojn laŭ la leĝo, kiuj ŝparas al ĝi la ekzamenadon kaj sankciojn, kiujn devas alfronti ĝi, kiu okupiĝas pri kontraŭleĝa agado. Tro multaj okazoj, la leĝo rapide cedis al ĝi tiu rezonado.

Unue, krima justeco.

Mi estis informita pri du maltrankviligaj kazoj en Britio, lando kiu ŝatas fieri pri la kvalito de sia administrado de justeco.

• Anglikana Eklezio-episkopo, Peter Ball, estis implikita en la seksmisuzo de junaj viroj en religiaj institucioj dum jardekoj. Kiam tio estis malkovrita en 1993, li devus esti alportita al justeco sed tio ne estis la kazo. Plej certe ĉar li estis episkopo. La Anglikana Preĝejo sugestis ke li estis senkulpa kaj metis enorman premon sur la polico kaj la plendantoj tiel ke ekzistus neniu testo. Li eksciis sed dek jarojn poste, la episkopo reakiris sian antaŭan statuson.

Ni oficiale petis la policon esplori ĉi altrangaj religiaj oficistoj estas kulpaj de krimaj agoj rilate al tio. Ekzistas ankaŭ indico ke la polico kaj prokuroroj koliziis por eviti teston por Bishop Ball.

Fine en 2015, kiam Ball estis 83 jarojn maljuna, li konfesis esti kulpa de iuj el ĉi tiuj krimoj. Li ne estis akuzita pro la plej seriozaj kaj ankoraŭ evitis juĝon. Ni estas konvinkitaj, ke tio estas pro lia antaŭa religia statuso.

• Kardinalo Cormac Murphy O'Connor estis la plej altnivela katolika eminentulo por Anglio kaj Kimrio de 2000 ĝis 2009 kaj ĵus mortis. Funkciante kiel episkopo de diocezo, O'Connor estis informita ke unu el liaj pastroj, Michael Hill, fitraktis infanojn.

Sed prefere ol raporti ĝin al la polico, Murphy O'Connor transdonis lin al alia paroĥo kie li ne estis konata, permesante al li daŭrigi tiujn seksmisuzagadojn nekontrolitaj. Poste, O'Connor poŝtis Hill kiel armea pastro en Gatwick Flughaveno. Kiu evidente donis al li multajn ŝancojn fitrakti neakompanatajn infanojn. La fitraktado de Hill de infano kun akademiaj malfacilaĵoj devus esti rezultinta en lian malliberigon, sed O'Connor estis akuzita je malhelpado de sia proceso.

O'Connor estis konscia ke multaj pli da pastroj fitraktis infanojn sed, denove, neniam raportis ĝin al la polico. La BBC (publika dissendant) lanĉis enketon pri lia traktado de kazoj de pastroj kiuj fitraktis infanojn. Raportistoj komencis malkovri la veron pri la malsukceso de O'Connor protekti infanojn kontraŭ Michael Hill, sed kiam ili rivelis pli pri kio okazis, la enketo BBC-elsendo subite ĉesis subite. O'Connor uzis la

klasika taktiko de la Romkatolika Eklezio kiu konsistas el prezenti sin kiel la viktimo de sorĉinstiĉo kaj uzis sian influon sur la BBC por ĉesigi la enketon.

O'Connor kaj Ball, la nun-malliberigita anglikana episkopo, funkciigis de la sama loko sur la suda marbordo de Anglio kaj estis amikoj. Ili estis akuzitaj je kunlaboro por kaŝi seksmisuzon kaj finfine 36 pastroj estis raportitaj pri infanmisuzo, la plej granda parto en Sussex Distrikto.

La polico ne ĉiam estis tre entuziasma pri eks-subfosoj akuzojn pri misuzo en ĉi tiu regiono.

• En Francio, kie estas devige raporti misuzon en institucioj, kardinalo Barbarin, la plej alta katolika ĉefepiskopo de Lyon, konfesis, ke li ne malkaŝis ampleksajn jardekojn da misuzo de junaj skoltoj fare de pastro, pri kiu li respondecis. La senkulpigo donita de Barbarin estas neverŝajna: li estus malbone konsilita pri tio, kion fari.

Evidente, nescio pri la leĝo estas akceptebla senkulpigo por iu ajn alia persono, sed ŝajnas, ke la prokuroroj konsideris ĝin ankaŭ por Barbarin.

Ni laboris kun Libera Penso por certigi ke akuzoj estis prezentitaj kontraŭ la kardinalo, sed prokuroroj ŝajnis multe pli hezitemaj fari tion ol iu ajn alia civitano.

Kiel mi diris, Francio estas unu el la maloftaj landoj kie estas devigo raporti ajnan misuzon. Ni esperas, ke ĉi tio etendiĝos al kiel eble plej multaj landoj.

Nun ni rigardu civilan justecon kaj financajn aferojn.

La plej malbona kazo koncernas kardinalon Dolan, nun ĉefepiskopon de Novjorko. Kiam li estis ĉefepiskopo de Mil-Waŭ kee li transdonis 55 milionojn USD el sia diocezo antaŭ ol la mono povus esti uzita por pagi financan kompenson al viktimoj de fitraktado en lernejo por surdaj infanoj.

Vatikano donis rajtigojn por ĉi tiu translokigo. Por protekti viktimojn, ekzistis laŭ leĝo defio kontraŭ tiu skemo. Distrikta juĝisto kiu estis proksime ligita al la diocezo, kaj tial ne aŭ dis pri la kazo, malakceptis la defion.

Tamen, en 2015, post kiam la diocezo estis deklarita bankrota, la federacia apelacia kortumo forĵetis la juĝon kaj rifuzis la translokigon. Kiel rezulto, financo denove estis haveblaj por financa kompenso al viktimoj.

La Katolika Eklezio faris grandajn klopodojn tra la mondo por eviti ajnan respondecon. En Britio, ĝi asertis ne havi financan respondecon por la seksmisuzo farita de siaj pastroj en siaj institucioj. Ĉi tio dum la infanoj ĉeestis ĉi tiujn instituciojn ĝuste ĉar ili estis katolikaj. La argumentoj de la eklezio estis akceptitaj en la malsuperaj kortumoj sed feliĉe la peto estis malaprobata en la kasacia kortumo.

En Usono, la Eklezio celvarbas kaj pagas por malhelpi provojn prokrasti statuton de limigoj malhelpantaj burĝojn, kaj en kelkaj kazoj krimajn, agojn super fitraktado, kie tipe povas daŭri plurajn jardekojn antaŭ ol viktimoj sentiĝas sufiĉe memcertaj por prezenti plendojn.

Mia lasta ekzemplo venas el Skotlando kaj ĝi estas pozitiva. Post grandega kampanjo, la lando plejparte etendis la statuton de limigoj en civilaj infanseksmisuzoj.

Konklude

Hodiaŭ ni reviziis la plej spektaklajn kazojn. Ni nun faru kelkajn konkludojn el ĉi tiu kaj aliaj kazoj, kiujn ni ne havis tempon por trakti ĉi tie:

Infansekso misuzo fare de pastroj estas ege disvastigita. Ĝi estas sendube pli malbona ene de la Katolika Eklezio ol en aliaj religioj pro la eblecoj ofertitaj pro la granda nombro da lernejoj kaj establadoj kiujn ĝi administras. Tamen tiaj misuzoj sendube ekzistas en la plej multaj religioj.

Kazoj estas konataj, ekzemple, en institucioj regataj de islamanoj, judoj kaj Atestantoj de Jehovo sed malmulto estas konata pri ilia signifo pro ĉiam kreskanta kulturo de izolado kaj sekreteco kaj reprezaliigo kontraŭ denuncantoj.

La nombro da kazoj de infana seksa misuzo, kiuj faris fraptitolojn, sugestas, ke la problemo estas pli grava en Nordameriko, Eŭropo kaj Aŭstralio ol en aliaj partoj de la mondo. Tamen mi pensas, ke nur pro tio, ke ĉi tiuj landoj ofertas pli da eblecoj al viktimoj esprimi sin. Mi antaŭe vidas, ke ni aŭ dos pli kaj pli pri misuzo en aliaj partoj de la mondo, kie religio havas pli grandan regadon kaj do pli grandan potencon rompi kaj konservi sekretecon. Krome, veteranaj perfortaj pastroj el tiuj landoj, kiuj iĝis embarasaj, estis senditaj al la plej malproksimaj lokoj, kie ili povis daŭrigi sian misuzon, ofte sen ajna kontrolo.

Eĉen landoj kun reputacio por senpartia justeco, pastroj kiuj fitraktis infanojn kaj tiuj kiuj protektis ilin ŝajnas estinti kapablaj eviti la leĝon aŭ akiri preferan traktadon kiun neniu alia grupo povis havi.

Dum en eta proporcio kazoj de misuzo ne kaŭzas signifajn efikojn, en la plimulto de kazoj la psikologia damaĝo daŭras jardekojn por la viktimoj, aŭ eĉ dum la resto de iliaj vivoj. Ĉi tio povas kaŭzi drogon, kaŭzante terurajn akcidentojn kaj memmortigon. Viktimoj ofte estas nekapablaj havi daŭrajn rilatojn kaj tio aldonas al malriĉaj vivoj por ili kaj iliaj malesperaj familioj. La religiaj aŭ toritatoj ne montras la plej etan penton pri tio. Estas eĉ tiuj, kiuj atakas tiujn, kiuj atentigas pri misuzoj faritaj de pastroj kaj la severeco de religiaj institucioj.

La Katolika Eklezio en Vatikano kaj en la tuta mondo daŭre faras ĉion, kion ĝi povas por protekti

kulpuloj kaj tiuj, kiuj protektas ilin kontraŭ civila justeco kaj eviti devi pagi financon kompencon. Ĉi tio restis plejparte senŝanĝa sub papo Francisko. Ili malkaŝe asertas, ke ili agas je la intereso de la viktimoj, sed tio estas fikcio. Ĉiuj ĉi tiuj kritikoj validas preskaŭ senescepte por ĉiuj organizoj kaj ĉiuj religioj. Ĉi tio plimalbonigas la misuzon suferitan de la viktimoj.

Sufiĉe ofte tridek jaroj pasas inter la tempo kiam la misuzo okazas kaj la tempo, kiam viktimoj kapablas trovi la kuraĝon por raporti ĝin. La krimuloj kaj tiuj, kiuj ilin protektas, ofte eskapas de justeco danke al limigoj, kiuj malhelpas ke civilaj aŭ krimaj agoj estu komencitaj multajn jarojn post la misuzo. Ĉi tiuj limigoj malhelpas advokatojn akiri financajn kompromisojn, eĉkiam misuzo estis pruvita aŭ akceptita.

8. Kaj eĉkiam civilaj kompromisoj ne kaŭzis limigon, advokatoj klarigis al mi, ke estas ege malofte, ke religiaj organizoj proponas aranĝon eĉkiam oficialaj figuroj faris publikajn pardonpetojn. Ĉar peti kompencon estas tiel malfacila, multaj vundeblaj viktimoj ne povas konsideri ĝin. Ĉi tio pligravigas la agon de kiu ili suferis.

9. Kaj kiam aranĝoj estas faritaj, religiaj institucioj serĉas, kiam ili povas, teni kaj la misuzon kaj la aranĝon sekretaj. Unuiĝintaj Nacioj parolis kontraŭ tio. Kelkfoje, sed ne sufiĉe ofte, la tribunalo ne permesas sekreton.

Mia sekva demando estas: ĉu misuzo estas malpli ofta hodiaŭ?

Mi pensas ke jes. Infanoj estas malpli obeemaj al pastroj hodiaŭ. Feliĉe, ili havas aliron al sendependa telefona subteno. Gepatroj pli verŝajne kredas siajn akuzojn. Tamen, ni ne estu trompigitaj supozante, ke burokraciaj proceduroj solvos la problemon. Tro ofte, tiuj, kiuj havas intereson malhelpi esplorojn, provas manovri en pozicion, kie ili pli verŝajne sukcesos. Plej grave, ĉi tiuj organizaĵoj laŭ naturo faras ĉion, kion ili povas por eviti skandalon kaj elspezojn. Religiaj organizoj, kiuj pretendas esti gardantoj de moraleco, havas ĉiam pli grandan intereson eviti ĉi tiun skandalon.

Nun, kiam ni alproksimiĝas al la konkludo, mi traktos la plej gravan:

Kion ni povas fari?

Ni devas certigi, ke ekzistas sekurigiloj kaj proceduraj oĝoj en iu ajn religia konstruaĵo en nia najbareco.

Ni devas resti informitaj pri kazoj de seksa misuzo en niaj landoj, ambaŭ sur krima kaj civila nivelo kaj kolekti artikolojn aŭ amaskomunikiloj raportoj, notante precipe se la juĝoj aŭ toritatoj ŝajnas esti pli indulgaj al religiuoloj ol al aliaj civitanoj.

Kie infana misuzo ne estas punita de la polico aŭ juĝoj aŭ toritatoj, ni devas fari la plej fortan eblan premon, inkluzive de plendoj kontraŭ la aŭtoritatoj kaj doni maksimuman publikecon.

La plej bona maniero elradikigi ĉi tiujn fitraktadojn estas certigi, ke tiuj, kiuj faris ilin kaj tiuj, kiuj delokigis ilin, alfrontu justecon kaj pagu kompencon. Mi ŝatus peti vin kampanji por ŝanĝi la leĝon en viaj respektivaj landoj pri la sekvaj du aspektoj:

Unue, devas esti devo raporti. Ĉi tio jam ekzistas, ekzemple, en Francio. Tiuj, kiuj havas raciajn dubojn pri infana misuzo, almenaŭ ene de institucioj, devas havi laŭ leĝon devon raporti kaj pruvigi ĝin, sub puno de severaj krimaj sankcioj. Certiĝu, ke ĉi tio estas la leĝo en via lando kaj se ĝi ne estas, kampanjas por ŝanĝi la leĝon.

Due ni devas plilongigi la limigperiodojn. Bonvolu demandi ĉu, kiel en la plej multaj landoj, ekzistas limigoj pri datoj en civilaj kazoj (pri kompenso), kaj pli grave pri krimprocesoj. Se jes, kampanjas por ke ili estu nuligitaj.

La Komitato de Unuiĝintaj Nacioj pri la Rajtoj de Infano revizias la rekordojn de ĉi tiu lando ĉiujn 5 jarojn, kiam ili devas prezenti raporton. Kiam via lando estas inspektota, konsilu al la komitato, se necese, ke ne ekzistas raporta postulo kaj ke ekzistas statutoj de limigoj por civilaj kaj krimaj agoj, kaj ke vi ŝatus ke tio estu reviziita por helpi procesigojn kaj civilajn agojn. Vi ankaŭ povas mencii signifajn ekzemplojn de misuzo en la antaŭaj kvin jaroj. Ĉi tio povas esti nur aŭ du paĝoj, sed ne pli ol tri paĝoj. La limdato kaj adreso por skribi estas haveblaj en nia retejo.

Ĝenerala sesio pri virinaj rajtoj

Vendredo la 22-an de septembro - posttagmeze

Sub la prezido de : Maria Mantello (Italio), Wanda Nowicka (Pollando) kaj Babu Gogineni (Hindio).

Maŝisma sindromo kaj "feminicidio"

Maria Mantello

"Femmortigo" estas la pinto de la glacimonto: la videbla parto de la maŝa viruso, kiu daŭre estas transdonita per seksismaj stereotipoj por la kontrolo de la ina korpo.

Tiuj ĉi stereotipoj, instalitaj de jarcentoj kaj akceptitaj en la pasiveco de la kutimo, kreas ĉi tiun komplikitan socian solidarecon, kiu estas la nevidebla subteno de la maŝisma sindromo, esprimante ĝajn simptomojn en la plej diversa mizogina konduto de la vivo ĉiutage.

maskla" kaj "natura", kiel la supozebla supereco de viroj super virinoj.

Estas katolikismo, kiu ludis decidan rolon en nia Okcidento en la konstruado de ĉi tiu sistemo. Li transformis la biologian funkcion de patrineco en esencon, en karakterizan principon kaj ekzistencan finon, kiuj estus propraj al virinoj. Kaj, laŭ la esprimo uzata de la katolika pastraro hodiaŭ, tio estus "vokiĝo" kiu strukture igus virinon edzino-patrinon. Ajna virino, kun aŭ sen infanoj, estus "nature dediĉita al la viro". Eterna ripo de Adamo.

Stereotipoj povas esti difinitaj kiel kognia ŝparvojo por la menso. En instinkta asocio, fakte, la menso ignoras kritikan analizon kaj ampleksas la plej komfortan reakcian tradicion kiu disbatas individuecon sub seksa identeco etiketoj, funkcia al la daŭrigo de strukturaj malsimetrioj de potenco. Vera socia kategoriigo, pasigita kiel "nor-

Paŭlo el Tarso, la ideologo de la kristanismo, skribis: "Viro estas kapo de virino" (Letero al la Korintanoj I, 11.3); "La edzino devas esti tute submetita al sia edzo" (Letero al la Efesanoj, 5, 24, Letero al la Kolosanoj, 3:18); "Dum kunvenoj, virinoj devus silenti; se ili volas ekscii ion, ili demandu hejme sian edzon, ĉar estas maldece por virino paroli publike" (Letero al Korintanoj I, 14, 34-35); "Lasu la virinon lernu silente en la spirito de

submetiĝi. Mi ne permesas, ke edzino instruu aŭ estu kun sia edzo, sed ŝi restu silenta. Fakte, Adamo estis formita unue, poste Eva estis formita, kaj Adamo ne estis trompita, sed la virino [...] tamen estos savita ĉar ŝi naskos siajn infanojn kaj se ŝi persistos en la fido, en amo kaj en lia sanktigo kun modesteco" (Letero al Timoteo I, 2, 11-15).

Muta kaj obeema, najlita al la kruco de familia servuto de Marian-kulto. Bazŝtono de katolika ideologio de Patristics ĝis la nuntempo.

Tiu ĉi modelo estis revivigita fare de papo Wojtyła por kontraŭ stari la emancipiĝon de virinoj kaj resendi ilin al la rolo de reproduktantoj (Mulieris Dignitatem, Evangelium vitae, Letter to Women, ktp.); daŭrigis papo Ratzinger; ripetita de Papo Bergoglio kiu, dum la dudek kvin jaroj de la festoj de la Mulieris Dignitatem, neniam laciĝis ripeti: "Tamen estas la virino kiu gravediĝas, portas en sia ventro kaj naskas la infanojn de viroj. Kaj ĉi tio ne estas simple biologia fakto, sed ĝi implicas multajn sekvojn por la virino mem, por ŝia maniero de esti, por ŝiaj rilatoj, por ŝia maniero trakti la homan vivon kaj la vivon ĝenerale [...]» (Romo, Sala Clementina la 12-an de oktobro 2013).

Ni estas malproksime de paroli pri revolucio! La nia identigpadrono ne varias. Modelo, kiun la Katolika Eklezio daŭre pligrandigas kaj multobligas en la festoj de la serio de sanktuloj, kiuj ĉiam estas: virgulinoj, ĉastaj kaj dediĉitaj al ofero kaj morto.

"Oferspirito", kiu eĉ us estis altigita de katolika pastro ĉe la entombigo de viktimo de "feminicidio".

Immacolata Maria Rumi, mortigita kun batadoj fare de ŝia edzo. 35 jaroj da geedzeco, 35 jaroj da konstanta kaj perforta perforto, kiun ŝi neniam denunciis. Ankaŭ membroj de lia familio ne intervenis por kontraŭ stari tiun ĉi anoncitan epilogo. Tiu ĉi morto estis ricevita sen surprizo, ĉar la juĝisto de la antaŭ-enketoj deklaris: „Ne estis tipaj reagoj al subita morto: sed inverse, malespera rezignacio al preskaŭ antaŭdirita epilogo...“

Kiel unu el la infanoj de la malriĉa sinjorino atestas, "Mia patro suriris sian altan ĉevalon nur ĉar mia patrino respondis al li." Edzo-mastro, edzino de lia posedaj o, ĝis murdo detruos vin ĉar vi estas mia. Io alia ol

kidnapo! Ĉi tiuj viroj, kiuj mortigas, estas lucidaj kaj malvarmaj.

La edzo de Immacolata, la bastono por bati ŝin, preparis ĝin en la pluvombrelo kaj prenis ĝin kiam la pikpikoj, piedbatoj kaj pugnobatoj laŭ lia opinio ne sufiĉis. Ofera rito por konservi onies edzinon en linio.

Modelo sedimentita dum jarcentoj: "bona, pacienca kaj sindona al sia edzo", kiel rekomendis Sankta Aŭgusteno, montrante sian patrinon Monica en la ekzemplo, kiun mi citas: "Atinginte maturecon por geedziĝi, ŝi estis transdonita al edzo, kiun ŝi servis. Kiel lia mastro" (Konfesoj, IX 9, 19).

Pluraj jarcentoj pasis, sed ĉi tiu maŝisma putro daŭre reproduktas sin ruze estante "benita". Sed jes, ĉar ĉe la entombigo de Immacolata la pastro deklaris: "Ŝi estis liberigita en martireco".

"Femmortigo" tiel fariĝis rito de atesto (martireco) de la viktimo: ŝi restis hejme kiel edziĝinta patrino (6 infanoj), suferante de perforto dum jaroj kaj jaroj.

De la plej brutala kaj kruda perforto ĝis la plej subtila kaj kaŝita, la tuta maŝisma panoplio de tutmonda patriarkeco, kiu, per la regado de la virinaj korpoj, kondukas al la apero de la atako kontraŭ demokratio.

Ĉi tie, do, maŝismo devas esti rigardata kiel subtera sindromo, kiu minacas la demokration mem.

Estas la vira subkulturo kiu devas esti elradikigita. Ĉi tiu "nevidebla" maŝismo, kiu, kiel viruso, rezistas metamorfozon kontraŭ la antikorpoj de libereco kaj egaleco.

Maŝismo, kiu hodiaŭ pli kaj pli kaŝiĝas malantaŭ la masko de paternalismo por kaŝi la envion kaj konkurencon de viroj al virinoj, kiuj, kompare kun siaj kamaradoj, estas ofte pli inteligentaj, bone edukitaj... kaj eble eĉ pli socie realigitaj.

Do, la malsimetrio de potenco estas en krizo kaj nov-maŝismo klopodas reaserti ĝin per la kantistoj de Komplementareco. Sed atentu, ĉar ĉi tio estas nur la masko de "bonintenco" maŝismo, kiu revas restarigi la hierarkion de roloj. Ni volas malhelpi ĉi tiun egalecon, kiun la virinoj akiris en jura nivelo, esti establita en ĉiutaga praktiko, komencante de familia realo.

Sed estas pozitivaj briloj.

De kelkaj jaroj disvolviĝas en Italio vira asocio kontraŭ la maŝisma movado. La movado "Prima della Violenza (Antaŭ e Perforto)" estas ĉiam pli decidita denunci minacojn, ĉantaĝon, misuzon kaj viran superregadon: "Perforto de viroj kontraŭ virinoj - ni legas en ilia Manifesto - ne povas esti subtaksata kiel patologio de malmultaj viroj. Ŝi naskiĝas en nia normaleco [...]. Kondamni perforton sen rekoni la "kulturon" kiu produktas kaj pravigas ĝin estas malplena gesto. Ne temas pri starigi sin kiel juĝistoj de aliaj viroj aŭ defendantoj de virinoj per rekreado de ambigua paternalismo, aŭ agante nur por nuligi sian propran senton de kulpo aŭ pro sento de devo. Ni devas, male, pridemandi nin pri niaj deziroj, pri la kapablo rekoni la novan aŭ tonomecon kaj la novan liberecon de virinoj [...]. Ĉar por multaj viroj virina libereco estas neeltenebla, same kiel malsama sekseco.

anuitato [...]. Ĝi estas aliĝo al la supozitaj sintenoj de viroj kaj virinoj kaj la altrudo de regulo en la emociaj rilatoj, kiuj kontribuas al generi tiun perforton, al malriĝo de la libereco de ŝi kaj al limigo de niaj vivo en nevideblaj kaŝoj.

Ĝi estis tute neimagebla ĝis antaŭ nelonge, a tia "Vira Manifesto" kontraŭ maŝmo! Inima-ginebla en la pasinteco retejo:

"Viroj kontraŭ perforto", kaj reklamaj kampanjoj por progreso ("Pubblicità Progresso") kun subtenantoj – viroj, de kino, sporto aŭ kulturo... steloj de la ĝenerala publiko.

"Diskriminacio bazita sur sekso estas evidenta malobservo de la fundamentaj rajtoj de virinoj, kiu, neante ilian socian aserton, damaĝas la komunumon"

kiel asertite sub premo de feminismo en la Deklaracio de Unuiĝintaj Nacioj de 1977, kaj la teksto iĝis:

"Konvencio pri Forigo de Ĝuj Formoj de Diskriminacio Kontraŭ Virinoj".

Ĝi tio do ne estas nur problemoj kiu koncernas nur virinojn! Ĉar ĝi estas temo de Homaj Rajtoj, demando pri civilizo por ekstermi la maŝisman sindromon, kiu nun estas subtenata Eŭropo per multkulturalismo. Ĝi tio donas dignon farita al uzoj kaj kutimoj nekongruaj kun la demokratio.

Miskompreno kiu permesas, en Okcidento, politikan Islamon, ekzemple, por igi la vualon ĝa flago de identeco.

Sen mencii la faktojn el Kolonjo, kie pri subkulturo seksisma kaj maŝisma organizis veran politikan platformon de perforto kontraŭ virinoj por aserti malestimo kaj malamo kontraŭ islama fundamentismo.

Kial sekularismo kaj feminismo?

Rachel Ortiz

Kial sekularismo devas esti feminisma en sia argumento? Mi provos pravigi ĝin ĉi tie.

Mi prenas frazon de David Gozlan hieraŭ, kiam li diris, ke ni ne estas liberpensuloj, ke ni fariĝis. Jes, ni konstante fariĝis unu.

Ĝi tio donas al mi la instigon memori al ni ke ĝi Vi devas esti tre kritika, ĉiam malfermita menso.....

Ni povus komenci per dirado, ke ni loĝas en a mondo kie estas neeble apartigi la lokan de la tutmonda, kapitalismo, patriarkeco kaj religioj. Ni ne loĝas en pluraj mondoj, ni loĝas en loko, kie ne eblas apartigi iun el ĉi tiuj

potencoj. Estas vere, ke miaj vortoj povus finiĝi ĉi tie, sed mi tuj plonĝas en la elementoj kiuj estas principoj de sekularismo.

Ne ekzistas politika movado kun celo transformi, kiu ne estas la produkto de historio. Kaj ankaŭ de ĝa lumigado, de la agĝornamento kiel dirite Katolika Eklezio. Mi volas diri, ke en la Klerismo, laikismo havis celojn, en la 19-a kaj 20-a jarcentoj kaj aktuala. Sed ni vidu kial laikismo devas havi a feminisma perspektivo kaj ĉi ĝi devas esti konsekvenca kaj konsekvenca kun siaj principoj.

Sekularismo estas movado, kiu aperis en la tempo de Klerismo kaj emfazas la aserton de homaranismo kiu estas io transversa.

Ĝeneralaj principoj:

a) Akiru, ke la homoj aspiras al civitaneco kaj fariĝi subjektoj de leĝo.

b) libereco de konscienco

c) Denunco de ideologiaj privilegioj

d) Defendo de komunaj varoj, kion ni nomas bono publika por ĉiuj

e) Homoj klopodos liberigi sin de kutimoj, tradicioj kiuj malhelpas sian propran evoluon.

Kiam ni parolas pri homoj, ni devus pensi pri virinoj kaj viroj. Kompreneble, la klerismo

ne havis feminisman perspektivon kvankam jam estis voĉoj de virinoj kaj viroj kiuj kritikis la rolon duaj civitanoj. Memoru la Projekton pri Rajtoj de homo kaj la deklaro de la rajtoj de la civitano petita de Olympe de Gouges kiu ne prosperis kaj de vortoj de Amelia Valcárcel kiel "Feminismo estis nedezirata filo de la klerismo", aludante al la diskutado generita de liaj neatenditaj egalecproponoj.

La libereco de socio estas mezurita per la libereco ĝa virinoj povas disponi, laŭ la vortoj de Montesquieu.

Ni ne forgesu Poulain de la Barre, 1670-1750, kiu ankaŭ stigmatis la manieron kiel virinoj estis traktitaj kaj diferencoj laŭ sekso.

Condorcet, Stuart Mill, malplimulto sed ankoraŭ ...

Grava punkto por niaj organizoj: La libereco al

konscio, KAJ EN LA UNUA LOKO, KONSCIO, ĉi ne estas io neŭ trala, homoj ne naskiĝas ne kun blato nomita libereco de konscienco, ĝi estas konstruo, kultura kaj mensa produkto, sed kiu estas subjekto al historieco, ŝanĝebleco kaj koncerne la virinojn baziĝas sur malegaleco. Ni devas do malmunti ĉi tiun bazon de patriarka ideologio kiu disigas homojn laŭ sekso kaj kategorioj: tiuj, kiuj havas la potenco kaj tiuj, kiuj restas submetitaj.

En la vortoj de Yadira Calvo, en ŝia verko La Aritmetiko de Patriarkio: "La pezo de aŭtoritato, kiu malkvalifikis nin dum almenaŭ 2 500 jaroj en la Okcidento, daŭras.

havi efikon. Kovrite dum jarcentoj per religio, scienco, filozofio, antaŭ ĵuĝoj, veroj nekontesteblaj kaj determino de niaj gustoj, niaj sintenoj, niaj preferoj, niaj perspektivoj, niaj eblecoj kaj niaj ŝancoj.

Tial, parolante pri libereco de konscienco aŭ eĉlibereco se ĝi ne estas akompanata de destrukturi la ekzistantan modelon ne garantias ke ĉi tiuj deklaroj, ĉi tiuj rajtoj, povas esti realaj o.

Kiel Miguel Lorente, jura kuracisto, sperta pri maĝisma perforto "kulturo neniam estas neŭ trala, komuna scio pivotas ĉirkaŭ la vira kaj ĝi estas referencoj, kiuj difinas la diferencojn inter viroj kaj virinoj pri la valoroj de hegemonia vireco, kiu tiam manifestiĝas malegale en "normaleco"

Unu el la plej malnovaj kaj plej ofte rakontita, kiel Cruz Leal diras, estas tiu, kiu trudas la asimilado de malegaleco. "Rekono de biologiaj diferencoj, kiu utilas por legitimi malegalecon en rajtoj". Ĉi tio estis transdonita per la amo al ĉiutaga vivo, , en rikiu memorigas al ni, ke ni estas virinoj kaj viroj kun destinoj kaj atendoj malsamaj. Naturaj: patrinoj, virinoj: frenezaj aŭ sorĉistinoj, sed ĉiam malsamaj.

Kaj ĉiam koncentri niajn vivojn multe pli al la privata ol sur la publiko.

Nur rigardu nian Konstitucion en Hispanio, en kiu ne troviĝas eĉunu artikolo aludanta virinojn kiel homoj kun rajtoj kaj aŭtonomeco. Ili nomas ilin patrinoj aŭ edzinoj.

Jen la logiko de patriarkeco kaj androcentrismo, a sistemo de regado, kiu ŝuldas sian supervivon al la aliĝsubtila kiel kutimo, kies nerefutebla argumento estas tio ĉiam estas tiel. Ĉi tiuj estas argumentoj ekbruligitaj de kulturo kiu legitimas masklan superecon prenante sekson kiel mezuron de ĉiuj aferoj kaj kiu havas lasis profundan memindulgan spuron kun la viraj intereso en ĉia scio, en la sciencoj kaj homaroj. Virinoj restis nevideblaj malgraŭ siaj kontribuoj al historio komunumo, artoj, scienco kaj longa ktp.

Tial, parolante pri libereco de konscienco aŭ eĉlibereco se ĝi ne estas akompanata de destrukturi la ekzistantan modelon ne garantias tion ĉi tiuj rajtoj povas esti realaj o.

Ĉar ĝi estas nia DNA, nia skeleto kiel liberpensuloj kaj pensuloj, kiel sekularistoj, ni devas kuntekstigi

ĉi tiu koncepto. Ĉu ni povas diri hodiaŭ , ke ĉi tiu rajto estas a realeco? NE, ĝi ne estas senpaga kaj krome mi demandas min alia demando: Ĉu tiu novliberala kapitalisma socio povas certigi liberecon de konscienco? Kie li estas necesas atingi, certigi la kondiĉojn, kiuj permesas al individuoj ekzerci tian liberecon de konscio? Jen kial en mia enkonduko mi parolis

de kapitalismo, patriarkeco kaj religioj... Hodiaŭ , multaj parolas pri libereco kaj libera elekto. En kiu terminoj?

Libereco ne povas forpreni rajtojn nek doni a rolo de duaklasaj civitanoj. Se kondiĉoj ne ekzistas en kiuj homoj povas garantii tiujn rajtojn, parolante pri libereco de konscienco povas estu subkompreno por multaj homoj, precipe en aliaj latitudoj.

Kaj el ĉi tiu vidpunkto, mi dirus, ke humanismaj kaj kleraj politikaj movadoj devas retiriĝi, dekonstrui kaj reformi ĉi tiun vizion de konscio kiu estis konstruita el parto de la homaro: la potenco de vira. Por kio? Ĉar ni parolas pri konstruado socio en kiu ĉiuj homoj venkas : viroj kaj virinoj. Sekularismo kaj feminismo proponas modelon de socio bazita sur la egaleco de homoj sen seksa distingo, respektema, tolerema,

en defendo de la komuna bono kaj la digno de la homoj. Tion prezentas feminismo, emancipa movado por ĉiuj homoj, kie ne ekzistas duarangaj homoj kaj kun regata konscio.

kiel ĝi estis ĝis nun, kiel ĝi estas hodiaŭ .

Estas longa tasko, sed almenaŭ ni ĝustigu la diagnozon! Niaj celoj estas plenaj de espero, iuj diros, ke ili estas utopiaj, sed mi, kiel

kunordiganto de la Komisiono Laicismo y Feminismo de Eŭropa Laŭca, mi kredas, ke la vojo devas esti kun ĉi tiu feminisma perspektivo: Ĉesigi privilegiojn estas denunci kaj malmunti patriarkan ideologion. Ne estos facila vojo, sed ni havas la forton de racio kaj komuna prudento.

La rolo de religioj kiel aliancanoj kaj ideologiaj konformistoj de patriarkeco faras virinojn la plej interesitaj per sekularismo. La enmiksiĝo de religio en nia korpo, nia rajto decidi estas klare mekanika kaj, per sekve, la konkero de rajtoj en ŝtata modelo sekularismo estas nepre necesa por virinoj.

Tuta humanismo, kiu ampleksas ĉiujn homojn pere la simpla fakto esti.

Feminismo ne estas io ina sed koncernas ĉiujn homojn. Certe, feminismo havas kritikantoj: minoritata fluo serĉas hodiaŭ difini feminismon kiel komunumismon deklarante ke ni volas privilegii grupon.

sociaj. Pri kio ili parolas, kiu? Duono de la loĝantaro?

Alia fluo komplementa al la antaŭa konsistas el nuna feminismo kontraŭ maĝismo. Maĝismo feminisma.

Enrique Stola, psikiatro, feministo kaj perforteksperto de sekso: "Estas tre klare ke amasorganizo

kismo, en la servo de vira regado, volas ensvati la konvinkon, ke ankaŭ viroj suferas pro seksa perforto."

Ĝu ekzistas viroj kiuj suferas pro perforto? JES.

Ĝu estas perfortaj virinoj? JES. Kaj kio estas nova?

Virinoj apartenas al la homa raso por ke ili havas ĉiujn atributojn de homo. Kion ili ne havas ĉe en la mondo estas sociekonomika-kultura sistemo, kiu favoras la virinan figuron super la vira.

Ekzistas nur patriarkaj socioj, kie virinoj kaj aliaj feminigitaj korpoj estas en pozicio de subigo al

viroj kaj, sekve, simbolaj, psikologiaj,

fizika, ekonomia, ktp., vira seksisma perforto kontraŭ ili havas socian subtenon: Ĝu estas la perforto de

sekso, seksisma perforto en la servo de la disciplino de virinoj kaj tenu ilin en malsupera pozicio.

La perforto de virino kontraŭ viro, laŭ Ĝu intenseco kaj Ĝu damaĝo, estas karakterizita en la punkodo, sed ĉi tio ne estas seksa perforto.

Ni trovas demandojn pri la rolo de virinoj ekde la fino de la Mezepoko. Sed Ĝu estos el la Deklaracio

de la Rajtoj de Virinoj kaj Civitanoj en 1791 skribita

de Olympe de Gouges, kiu korektas la "forgeson" de la Deklaracio de la Homaj Rajtoj kaj de la Civitano de 1789, kiun ni

permesas al ni paroli pri klera feminismo. Ĝu tio estos via unua momento kaj viaj zorgoj fokusigis al emancipigo por elekti civilan staton kaj egalecon por

aliri edukado kaj legopovo. La dua feminisma momento daŭris Ĝu la fino de la Dua Mondmilito, markita de sufragista agado kaj la atingo de

politikaj rajtoj. Liaj mejloŝtonoj estas multaj, sed mi devas reliefigi deklaran dokumenton pri fundamentaj homaj rajtoj, gvidata de virino kaj al kiu ni devas emfazi la Universalan Deklaracion de Homaj Rajtoj.

la viro de 1948 kiu reguligis la etikan kadron de

nia demokratia kunvivado. Dank' al Eleanor Roosevelt kaj ŝia pragmatismo, ni povis imagi tion tie

havas ion, kion ni povas aspiri ŝati idealo en nia komuna homaro kaj al Ĝu, ni ŝuldas, kiam ni konotas ilin kiel virinoj

"homa", ni ne plu estos nevideblaj.

Ni ĉiam referencas al feminismaj momentoj

kiel ondoj, elvokiva simboleco, eble

ĉar en sia ŝvingo ili alportas novajn realigojn kaj reviziojn kaj, kvankam ili foje avertas pri sia ebla retiro, ni scias la nehaltigeblon de

ilia reveno kiel idealo de justeco, kiu mobilizas civilizan progreson.

Kio estus la tria ondo, feminismo hodiaŭ,

kiu atingis la antaŭajn rajtojn, renkontis siajn defiojn ne

nur konservi Ĝu validecon kaj kontroli Ĝu engaĝon, sed nature instali sin en la sistemoj kiuj permesas al Ĝu kontribui al sia forto. Kaj el ĉi,

Ĝu estas demokratio malgraŭ siaj neperfektaĵoj, Ĝu plej bona aliancano. Ajna totalismo aŭ religia aŭ socia diktatoreco malfermus la pordon al malsukceso pro Ĝu konsiderinda tendenco nuligi akiritajn rajtojn. La libereco de socio estas mezurita per la libereco kiun Ĝu virinoj povas havi, en la vortoj de Montesquieu. Rajtoj kaj ekspansio el Ĝu principoj estus Ĝu ĉefaj temoj, kiuj devas

esti teksita kun sistemo kaj tenaceco per reto de atingoj kaj pritraktataj defioj kiuj estigas

al modelo de homaro, kiu konsideras virinojn civitanoj de la mondo.

La plej persista akuzo kutime koncernas feminismo kontraŭ maĝismo. Maĝismo postulas forigi virinojn al pozicio de malsupereco per rilato al homo. Farante la akuzon pri feminismo ne estas havi ilin ĉiujn kun ili kiam temas pri fari aserti siajn postulojn. Feminismo kaj machismo ne havas nenion por vidi. Sed kompreneble, feminismo estas kontraŭ a al maĝismo kaj ajna "ismo" kiel ekskluda sinteno aŭ ideologio ĉiam kontraŭ a al Ĝu principoj.

humanistoj. Feminismo estas politika filozofio, kritika teorio de socio, sistemigita kaj metoda. Ĝu tio implicas la akiron de koncipa reto kaj nova

rigardu la faktojn. En la vortoj de aŭ toroj kiel ekz Gemma Lienas aŭ Célia Amorós kiuj parolas pri meti sin violaj okulvitroj, kiuj permesas al ni rekoni la kontraŭdirojn en la establitaj diskursoj, sed antaŭ e

dum levante aliajn specojn de demandoj, inkluzive de la graveco kuŝas en tio, ke ĉi tiuj estas la Ĝu demandoj, ke konduku nin al kompreno kaj scio.

Ĝu estas socia praktiko formita kiel movado aktivulo kun pretendoj influi la realon, estas la ago kaj ŝoforo de ŝanĝo en rilatoj inter virinoj kaj viroj kaj Ĝu efiko influas ĉiujn esencajn sferojn. Ĝu ne estas politika partio sed Ĝu estos ĉiam socia movado.

Ĝu estas maniero kompreni kaj vivi la vivon, kiu implicas la bezonon alfronti personan procezon de demandado kaj malkovro, de duboj, de timoj kaj necesa kaj foje malfacila konsistenco. Vi ne estas ne naskita feministo kaj esti virino ne garantias Ĝu ne.

Feminismo estas esence ŝoforo de socia kaj morala ŝanĝo kiu influas la tutan socion, kaj Ĝu debatoj, ĉiuj, konkuras kun Ĝu. Ni devas rekoni, ke ĉiujfoje kiam virino alfrontas truditan tradicion, ŝiaj atingoj havas moralan efikon kiu influas kutimojn sed ankaŭ civilan kaj politikan vivon kaj Ĝu

La tendenco estas vasta ĉar Ĝu influas duonon de la loĝantaro. En la komentoj de Amelia Valcárcel pri

la tutmonda tagordo, "la plej multaj temoj kiuj produktas viglajn debatojn en la tutmonda areno daŭras

esti ligita al tio, kio estas konsiderata konvena virinoj".

La defioj de feminismo hodiaŭ estas ĉiuj geografioj, ĉiuj virinoj moviĝas,

teknologioj kaj tutmondiĝo estis aliancano de la movado. Kvankam necesas rekoni tion en

mondo hiperkonektita, la situacioj ne estas identaj kaj la demokratio, kiu antaŭe enigis Ĝu, estas malofta bono.

Krizaĵoj devas esti konsiderataj la plej bazaj, kio estas la konservado de vivo. Perforto

al virinoj atingas terurajn figurojn de feminmortigo kiam militoj, sklaveco, trafiko, seksperforto,

intrafamilia perforto, rita perforto (kiel ekzemple kripligo, detranĉo,

infangedziĝo, ekskludo kaj forlaso...) estas kombinitaj kun malriĉaj ciferoj

kaj ke certaj seksismaj kondamnoj forigas ilin en la kunteksto de aliro al sano, edukado, varoj kaj servoj, ŝajnu ĝn giganta tasko kaj nebla. Virinoj estas fundamenta kolono de komunumoj, malgraŭ la fakto ke severaj sociaj praktikoj, protektitaj en tradicio, subfosas ilian supervivon.

La debato pri reigo kaj elpelo super uzo

de ilia korpo urĝas; kaj en la bildindustrio kaj en la seksa industrio, kaj nun, en patrineco Por luado. Virinaj korpoj estas en multaj kazoj la solaj posedaj oĵoj, kiujn ili havas antaŭ la altrudo de malriĉeco, kaj ĉi tiu korpo estas registrita en la plej ekstremaj situacioj kiel familia posedaj o.

Tiuj ĉi debatoj estas proksime ligitaj al kulturaj modeloj kaj sociaj, sed iliaj sekvoj estas sentebaj antaŭ ĉi en la ekonomio, sen ekonomia aŭ tonomio, libereco ne povas rezisti. Pri traktante la temon de dungado kaj je ĝaj kondiĉoj ne ekskluzive salajroj, sed la organizo (tagoj, kvotoj, egaleco... estas ripetitaj temoj) ŝanĝo en agadmodeloj

ekonomiaj, pridubantaj merkatojn kiel entoj ekster la socio, enspezo kaj ilia distribuado, la rolo de la ŝtato kiel dunganto aŭ decidanto, servaj sektoroj, persona prizorgo kaj loka zorgo... ĉi tiu debatoj kaj aliaj, kiuj pridubas la modelojn ĝs nun "tradicia", nepre devas esti revizitata laŭ la novaj konceptoj de feminisma ekonomio kaj ne ĉar ili celas ekskluzive virinojn, sed ĉar ili celas ŝanĝi la koncepto de laboro, de kio estas kaj kio ne estas, en socio spertanta inkluzivan ŝanĝon. Kaj ĉi tiu, ĉi tiu devas esti en-politikoj pri trejnado pri sekso kaj gvidado por virinoj fariĝas kutimaj por

subteni personajn integriĝajn procezojn.

Ĉi tiu ĉi defioj ne estas ekskluzivaj por feminismo, ili estas defioj kiujn la movado prezentas al la tuta socio. Ĉar ke ni estas en momento de ŝanĝo kaj timita regreso. Ĉesigi la falon estas grandega tasko al kiu ĉi tiu viroj kaj virinoj estas invititaj. LA feminismo malfermas siajn pordojn kaj postulas la engaĝon de virinoj, sed ankaŭ la alianco kaj kunlaboro de viroj. La historio avertas nin, ke ni ne plu havas multajn revoluciojn sur kiuj ni povas subtenu nin kaj tio informas nin, ke eble, se aliaj revolucioj malsukcesis, tio estas ĉar la mondo ne povas esti ŝanĝita sen konsideri pli ol duonon de ĝaj loĝantoj, ĉar inter la multaj respondecoj kiuj estis truditaj al virinoj, ĝ estas porti kun ili, aneksita, la pezo de la tuta dependa homaro. Per tio mi esprimas mian firman konvinkon, ke feminismo estas nuntempe la lasta universalisma idealo, a lumlumo por la vojo. Kaj malgraŭ mia optimismo markita, mi volas esti realisma kaj ĉesigi la obstine ripetantan faktan ŝutage, ke feminismo estas misfamigita. kun simpla insulto. Sed por klarigi ĝn kaj defendi ĝn necesas tempo kaj la aŭ skultado, persistemo kaj rezisto al la atakoj al kiuj ĝ estas submetita, inkluzive komprenita sur kompara nivelo. Kiam ni malfermas nian pordojn al aliancoj, ni estas lacaj de vidi ke ĉi tiu kiam homo konvinke nomas sin feministo, ni rekonas lian meriton, kaj ni laŭ das lin ĝs la ĉelo. kiel sia propra. Kiam virino montras sian fe-

minimumismo, ŝi estas etikedita kiel radikala. Sed mi insistas pri ĉi tiu punkto, feminismo estas nuntempe la lasta idealo universalisto, lumlumo por la vojo.

Mi memoras la vortojn, kiujn Nina Sankari diris hieraŭ pri polaj virinoj, kiuj ne nur batalis por iliaj rajtoj sed por demokratio. Sufiĉe leciono de demokratio kaj solidareco.

Sed atentu, hodiaŭ en 2017, kaj en ĉi tiu unua mondo, ĉar estas aliaj, kiuj estas multe pli malbonaj por ĉi tiu homoj, virinoj ne plu estas atakataj pri la defendo de malegaleco. Ĉi tiu preskaŭ ne plu koncernas iun ajn. Hodiaŭ, la atako sur la feminismo, radikala, lumigita feminismo, kiu aĝas 3 jarcentojn de la historio, tiu ĉi movado havas sian genealogion, ĝ estas tra diverseco kaj libereco, en socio kiu metas ĉi tiu ĉi prezo. Ĝi estas la nuna malaktiviganto kontraŭ egaleco, nia libereco elekti (prostituado, stomakoj por luado, pornografio, ktp.) Libereco de elekto, ĉi tiu estas inkluzivita. La libereco diri tion tie havas multajn feminismojn kaj longan... Ĝi estas la ĉefa malaktiviganto por ĉi tiu ajn movado, kiu alfrontas tion kapitalisma kaj patriarka sistemo, libereco de elekto. Jen la legitimigo de malegaleco, regado kaj la varigo de niaj korpoj.

Jam estas tempo por vidigi virinojn. mi komprenas ke Garibaldi, Jaures kaj multaj aliaj nur parolis de viroj sed eĉse neegaleco daŭras ni povas praktiki egalecon kaj rekonon en niaj organizoj kaj en niaj socipolitikaj rilatoj.

Mi finas kun la frazo de Kate Millet, feminisma kiu venas lasi nin: La persona aspekto estas politika, la gamo estas granda, ĉi tiu decidis ĉi tiu ĝ valoras ĝn.

Multan dankon.

Pollando: Pri la milito de la Eklezio kontraŭ la rajtoj de virinoj en liberticida potenco kontraŭ la rajtoj de ŝuoj

Nina Sankari

Preskaŭ tridek jarojn post la komenco de la transformo tiel nomata demokratio por kiu batalis milionoj, eliras polaj civitanoj

denove amase en la stratoj por protesti. Por kio? Ĉar la menciita demokratia transformo estis poluita de mortiga ĝermo: la alianco de trono kaj altaro.

La Eklezio - la vera gajnanto de ŝanĝo

Tiu ĉi fama transiro de 1989 en Pollando estis akompanata de la sistema alproprigo de potenco fare de la Katolika Eklezio danke al sia alianco kun la dekstro konservativa. La Romkatolika Eklezio prezentis pezan fakturon por sia nediskutebla rolo en la falo de la reĝimo nomata komunismo. La Pola Episkopejo kontraŭstaris tion la principoj de apartigo de Eklezio kaj Ŝtato, sekularismo aŭ neŭtraleco estas enskribitaj en la nova Konstitucio. Jen la tre kurioza principo de reciproka aŭ tonomeco kiuj anstataŭ igis ilin. La suvereneco de la ŝtato do reduktiĝis al aŭ tonomio. La procezo de transformo de ŝtato supozeble ateisto unufoje en vere konfesia ŝtato komenciĝis tuj. La pola intelektularo, fervora fariĝis la meza klaso, ne kontraŭstaris

ĉi maskerado, la liberala frakcio kverelante kun la konservativa frakcio ĝa virgeco de disidentoj de la reĝimo nomata komunismo. Kaj estis la Eklezio kiu eldonis la atestilon de aŭ tentikeco.

La Pola Eklezio kontraŭ virinoj

Polaj virinoj havis la rajton je aborto ekde 1956. Fakte, estis la rajto al abortigo pro sociaj kialoj sed sufiĉis por virino deklari, ke ŝi estas en malfacila situacio por ĉesigi la gravedecon. Ili ricevis ĉi tion tuj post parlamenta debato en subteno de la timigaj ciferoj: 300 000 kontraŭ leĝaj abortoj faritaj de "anĝelfaristoj" jare, 80,000 virinoj konfesis hospitaloj post kaŝa aborto, el kiuj 2% mortis.

Polaj virinoj multe pagis por la ŝanĝo en 1989. Reproduktaĵoj kaj seksaj rajtoj de virinoj estas fariĝi la militakiro de la Eklezio kaj ĝaj vasaloj politikoj. Tre restriktita kontraŭ abortisma leĝo (nomita en ŝu hipokriteco "la abortiga kompromiso") estis voĉdonita en 1993, kontraŭe al la opinio de la publika opinio kaj malobservante la fundamentajn principojn de demokratio. A civitana iniciato kolektis 1,5 milionojn da subskriboj, petante referendumon pri la demando, estis ĉi simple neglektita. Por dekstraj politikistoj foriris, ne estis tro alta prezo por pagi la subteno venanta el la prediko de la vero. Ĉi tiu kompromiso estis tial konkludis ne kun virinoj sed kun episkopoj. Tiel komenciĝis demokratio en Pollando. Tamen, kompromisoj kun demokratio estas multekostaj. Tiaj kompromisoj neeviteble kondukas al malmuntado de demokratio kaj detruo de rajtoj

de ŝuoj, ŝu en Pollando aŭ Afganio, Irano, Arabaj landoj aŭ lastatempe Turkio.

La Pola Eklezio kontraŭ demokratio

Jam sub la registaro de la Liberala Civita Platformo, la Eklezio lanĉis malferman militon kontraŭ virinoj indikante "genron" kiel la kaŭzon de ŝuoj la malbonoj en Pollando: "Genro detruas Pollandon, kiel detruas la familion, kiel: HALTU." Estas ankaŭ sub ĉi tiu registaro ke la leĝo de protekto de sentoj religia (la bastardo de la malnova blasfema leĝo) estis adoptita kiel multaj aliaj truditaj de la Eklezio.

Pollando "krucumita" de Parlamento al poŝtejoj kaj de infanvartejo al universitato; virinoj devigataj naski nevivoblajn infanojn; la publika lernejo transformiĝis en katolikan madrazon kun pli da religiokursoj ol biologio, kemio kaj fiziko kune; tie scienca esplorado sub premo; la artistoj buŝostopi paroladon; kuracistoj kaj instruistoj instigis rekoni la superecon de dia leĝo super tio de la Ŝtato, la juĝistoj fidantaj je kanona juro, la pastroj super la leĝoj kaj la deputitoj, kiuj preĝis por pluvegi - jen la situacio en 2014, antaŭ la ekkapto de la potenco de la partio Juro kaj Justeco.

La naci-katolika rajto en krucmilito kontraŭ la libereco de ŝuoj

En 2015, post la balota venko de la partio Juro kaj Justeco, subtenata de la Katolika Eklezio en la prezidant-elektoj kaj en la leĝonaj elektoj, nur la Konstitucia Tribunalo, en kiel kolono de demokrata potenco, ankoraŭ restis ekstere la atingo de la partio de Jaroslaw Kaczynski. Antaŭ ol komenci, la nacia-katolika dekstro komencis voĉdoni nokton post nokto de leĝoj celantaj malmunti demokration (jam lama) en Pollando. Ili faris la purigadon plene de la armeo, la sekretaj servoj kaj la polico, prenante postenojn en ministerioj kaj regiona potenco. Poste ĝi estis la muŝumado de la amaskomunikilaro kaj la mondo de kulturo, tiam la tielnomita vigladleĝo (la Interreto) kaj la leĝo limiganta la rajton je kunvenado. La ŝanĝo en la rajto al la organizo estas anoncita. La 22-an de decembro 2016, en la nokto, La Dieto, la Malsupra Ĉambro de la Pola Parlamento regita de PiS, adoptis tre polemikan leĝon kaj kontestas igi la funkciadon de la Kortumo nula kaj malplene. konstitucia. Ĉi tiu leĝo detruas la fundamenton mem de demokratio: la disiĝo de potencoj. Malgraŭ protestoj de la Mediatoro, la Prezidanto de la Supera Kortumo, la Prezidanto de la Nacia Konsilio de la Juĝistaro ĉi tiu leĝo, kiel multaj aliaj, estis voĉdonita de la Dieto en la nokto, konfirmita la sekvan tagon fare de la Senato kaj subskribita tuj fare de prezidanto Duda. La forigo de ekvilibro inter la plenuma, leĝona kaj juĝa povoj, ŝuoj submetita al la populisma naci-katolika partio, permesu la starigo de aŭ toritataj formoj de registaro.

Nova atako kontraŭ virinoj

Tiel la Katolika Eklezio alianciĝis kun la naci-katolika dekstro en Pollando plenumas la kondiĉojn por atingi sian celon de absoluta potenco en Pollando. Do la pola episkopejo emisias novan fakturon pagotan de la pola registaro kaj ĉi tiu fakturo ankaŭ estas nomita en valuto

kiu nomiĝas "virinaj rajtoj". La ultra-katolikoj surtabligi leĝproponon pri totala malpermeso de abortigo kaj de krimigo de virinoj, la kuracisto kaj la homoj partoprenantaj en la ago. Ĝi konsistigas malobservon de la rajtoj de virinoj ekde la intermilita periodo. "Patriotoj" traktas polajn virinojn

kiel faris la loĝantoj antaŭ cent jaroj dum la periodo de dispartigo de Pollando. Ĉi tiu projekto malkaŝe feminmortigo akiris la subtenon de la pola registaro, kondamnante al morto la virinon por kies vivo la gravedeco prezentas minacon. Li devigis aliajn porti la gravedecon al termino kun nevidebla feti kaj helpi, senhelpe, post la naskiĝo de la infano, al ĝia agonio. Li devigis aliajn naski infanon naskitan de krima ago. Laŭ nuna juro, tiuj situacioj teorie permesas laŭ leĝon aborton. Sed kiam la virino perdas la rajton elekti, eĉ la rajton je abortigo jura ĉesas esti aplikata por iĝi jura fikcio.

Virina ribelo por defendi siajn rajtojn

Rezisto al tiu barbara projekto sukcesis mobilizi neaktivaj amasoj ĝis. La unuaj protestoj okazis okazis komence de aprilo 2016 sub la slogano "Ne paŝo malantaŭ en". Feministoj decidis kapti la ŝancon por rompi la tiel nomatan hipokritan "kompromison" pri aborto, finitan super la kapoj de virinoj en 1993. April 2016, la Leĝona Iniciata Komitato "Savu la virinojn" proponis leĝproponon rilate al la rajtoj de virinoj kaj gepatreco. La projekto antaŭ vidis la eblecon laŭ leĝo kaj sekura ĉesigo de gravedeco ĝis la 12-a semajno, poste aborto estus permesita en kazoj risko de grava kaj neinvertigebla damaĝo al la feti, nekuracebla malsano minacanta ĝian vivon, ankaŭ de danĝoro por la vivo kaj sano de virinoj aŭ se la gravedeco estas rezulto de krima ago. La projekto ankaŭ disponigis al la publiko liston de

kuracistoj, kiuj alvokas la konscienco-klaŭzon por rifuzi ĉesigon de gravedeco. La Komitato kolektis preskaŭ 250 mil subskribojn kaj prezentis ilin al la Parlamento. Sed la reganta partio montris sian arogantecon kaj malakceptis la projekton post la unua legado. Aliflanke, la ultra-katolika projekto postulanta la totalan malpermeson de aborto kaj la krimigado de virinoj, post la unua legado estis direktita por la laboro en la komisiono. Tio kaŭzis koleregon inter la virinoj kiuj eliris en la stratoj je dekmiloj.

Nigra Lundo de la 3-a de oktobro 2016 kunigis pli ol 160 mil virinoj nigre vestitaj en Pollando, dekoj de miloj en grandaj urboj sed ankaŭ neniam faras vidite antaŭ e - virinoj, kiuj protestis en tre malgrandaj vilaĝoj. Varsovio estis inundita de tajdo de virinoj al la pluvombrelo (fariĝis simbolo de rezisto) kiu igis la registaron retiriĝi pri la plano trudi totalan malpermeson de aborto. Unua grava venko ne nur por virinaj rajtoj sed ankaŭ

kontraŭ la naci-katolika registaro de la "Dekstra" partio kaj Justeco". Sed la kampanjo de la Komitato "Savu la Popolon". virinoj" ankaŭ kontribuis al akcelo de popola edukado: hodiaŭ ne plu temas pri virinoj defendu la hipokritan kompromison sed postulu aborton tial la rajto de la virino libere decidi ĝin

korpo kaj ĝia sorto. La Protesto Eĉen la plej malgrandaj vilaĝoj, foje 2, 3 aŭ 4 virinoj kuraĝis protesti kun afiŝoj postulantaj iliajn rajtojn. Estis ankaŭ konscio pri la prema rolo ludita de la Eklezio al virinoj. Je la malfermo de la unua asembleo de la Nacia Virina Striko, kunigante la virinojn kiuj organizis la lundajn protestojn Nigra ĉe en Pollando, ne estis certe ke la postulo pri la laika ŝtato estos akceptita sed tio estis ĝuste la unua prioritato, sur kiu ĉiuj delegitoj.

konsentis. La strukturoj ĉe en Pollando estis starigitaj kunlabore kun jam ekzistantaj feminismaj strukturoj (Virina Kongreso,

Familia Planado ktp.). Ĝi estas atingo kiu nun estas utila platformo por nunaj kaj estontaj agoj.

La Komitato "Savu Virinojn" ĵus reaktiviĝis sub la titolo La Civitana Iniciata Komitato "Savu la virinoj 2017", registrita ĉe la Marŝalo de la Dieto pola kaj komencis novan kolekton de subskriboj. Ĉi-foje la celo estas 500 000 subskriboj. Ni (kaj ĉi-jare mi denove estas parto de ĉi tiu komitato) scias tre bone, ke ĉi tiu projekto ne sukcesos sed ĝia celo estas eĉ pli mobilizi la socion, ne nur virinojn sed ankaŭ virojn, montrante tion la milito kontraŭ virinoj estas la milito kontraŭ demokratio.

Virinoj ĉe la kapo de civitana rezisto kontraŭ aŭtoritata potenco

Antaŭ kelkaj jaroj, la granda manifestacio de la 8-a de marto marŝis en Varsovio sub la standardo "Demokratio sen virinoj estas duono de demokratio." Sed fakte ĝi tute ne estas demokratio! La demando de aborto, tio estas la demando de la libera elekto de virino, influas la socion entute. La sklavigo de virinoj fare de aŭtoritata registaro estas la komenco de la sklavigo de la tuta socio. Feministoj jam delonge komprenis tion, sed necesis iom tempo por ke tiu ĉi observo estu komprenata de pli granda grupo de virinoj kaj viroj.

Virinoj nun estas ĉe la kapo de civitana rezisto kontraŭ aŭtoritata potenco super ĉio frontoj: politikaj, ekonomiaj, sociaj, ekologiaj luktoj, por sekularismo ktp. Ofte ili estas pli aktivaj kiel reprezentantoj de la opoziciaj partioj kaj publika opinio publiko preferas ilin al nunaj viraj gvidantoj. Ĉi tio estas la virinoj, kiuj gvidas multajn el la protestoj kaj kiuj prenu la parolon. Ili protestas kontraŭ masiva arbohakado en la praarbaro de Białowieża en Pollando. Virinoj venas al la helpo de loĝantoj trafita en la nordo kaj okcidento de Pollando per ŝtormoj elradikigantaj dekojn da miloj da arboj en la nokto de la 11-a ĝis la 12-a de aŭgusto. Virinoj estas ĉe la origino kaj la gvidado de la plej granda alianco de por-demokratiaj fortoj nuntempe okazanta en Pollando. Sed ili ankaŭ estas la celoj de la polico,

suferante fizikan perforton dum protestoj de la polico (io neniam antaŭ e vidita en Pollando) kaj naci-katolikaj komandoj. Ili estas sekvis, aŭ skultis kaj pridemandis. Subpremo ekestas kaj de nun temas ne nur virinojn sed ŝuj, kiuj iel kontraŭ as la aŭ toritatan reĝmon en la povo.

Konkludo

Estas klare pli ol iam, ke sen aboli la premon kaj diskriminacio kontraŭ virinoj, ne estos demokratio. La liberala demokratio al kiu ambaŭ aspiras Victor Orban kiel Jaroslaw Kaczynski, estas liber-ticida potenco kontraŭ a al la ideo de homa emancipiĝo, kontraŭ staranta al la postuloj de libereco, egaleco kaj frateco (aŭ eĉfratineco). Ĝar ŝuj religioj subpremas kaj diskriminacii kontraŭ virinoj, des malpli ili povas influ

iliaj rajtoj kaj iliaj vivoj, des pli bone por virinoj. Tamen, ne plu temas pri virinoj postulantaj egalan rajton al amara peco de la patriarka torto sed aboli la sistemon, kiu premas virinojn sed ankaŭ viroj.

La hinda virino: diino aŭ homo?

Babu Gogineni

Antaŭ ol komenci mi ŝatus diri tion kiam mi aŭ das ke en kunsido pri virinaj rajtoj li ne povas havi nur virinojn, kiuj povas partopreni aŭ paroli tie, prezentas al mi kelkajn principojn. Homaj rajtoj kaj virinaj rajtoj,

batali por rajtoj ne funkcias tiel! Super ŝo en Parizo, en Francio, ni ne diras tion.

Virinoj batalas por siaj rajtoj, virinoj batalas por siaj rajtoj, infanoj batalas por siaj rajtoj kaj kion ni faros kun la bestoj? Se ĝ estas universala tio signifas, ke ŝu havas la rajton, la rolon antaŭ eniri kaj defendi siajn rajtojn.

De kie mi venas, kiam ni parolas pri virinoj, virinoj kiuj edziĝas, kiuj aĉetas virojn, kiuj pagas dotoj kaj restas sklavoj. Ĝ tio estas la unua fojo en ekonomio, ke vi vidis, ke vi povas aĉeti iun kaj restu lia sklavo. Ĝ estas mondo renversita.

Estas diino por edukado en la hindua panteono, ŝi estas la diino Sarasvati. Sed Barato ankoraŭ havas la plej analfabetan loĝantaron, kiun vi trovos. Ni 60% de virinoj estas analfabetoj. La diino de riĉeco estas Goddess Lakshmi, sed Barato ankoraŭ restas unu el la plej malriĉaj landoj kaj ĝ ne estas ne necesas diri al vi ke la granda plimulto virinoj estas malriĉaj.

Ni povas daŭ rigi tiel fari la liston de diinoj en la hindua panteono sed tio nenion diras pri la reala situacio de virinoj. Ni havis sinjorinon Gandhi kiel ĉefministron. Ni ankaŭ havis virinon kiel

proparolanto de la Parlamento kaj eĉkiel protektanto de nia konstitucio, tio estas Prezidanto de la Respubliko. Tio ne multe ŝanĝas. La nuna problemo en Barato, en Suda Azio, estas la

manko de virinoj. Mankas 200 000 000 virinoj ĉnio kaj Hindio. En la mondoparto influita de socia, filozofia, religia koncepto de hinduismo, vi trovos proksimume 830 virinojn po 1000; knaboj. Estas almenaŭ en Barato mem, 100.000.000 virinoj kiuj malaperis ĉar estas aborto, ĉar tiu teknologio faciligis biason, ekspluaton kaj misuzo de la rajtoj de viroj kaj virinoj. Estas antaŭ naska ultrasono kaj amiosintezo, kiuj faciligis ĉ tiun misuzon. Estas debato de 30 jaroj en la hinda parlamento: ŝu sidlokoj estu rezervitaj por virinoj? Viroj dum 30 jaroj certigis ne fari ne faciligi ĉ tiun leĝaron. Se ni komparas kun tio, kio okazas en Suda Azio laŭ ina reprezento en la parlamento, Barato alvenas en 5-a pozicio malantaŭ Afganio, Pakistano, Nepalo kaj Bangladeŝo. Barato estas vicigita 148-a en la mondo. Mi esperas, ke ĉ tio donas al vi ideon pri la vivkondiĉoj kaj ŝancoj por virinoj en ĉ tiu regiono de la mondo.

Ĝ ekzistas leĝoj? Kompreneble. Estas leĝoj kiuj malpermesas dotojn, estas leĝoj kiuj malpermesas testojn por koni la sekson de la infano antaŭ aborti. Estas leĝoj kiuj punas hejman perforton kaj tamen 30% de virinoj raportas esti atakitaj hejme. Ilin de membro de ilia familio. Precipe ilia edzo sed ne nur, ĉar ankaŭ la edzo havas familion, patron, patrino, fratoj kiuj ŝuj partoprenas en ĉ tiu senpuneco kontraŭ la rajtoj virinoj.

Se la leĝoj ekzistas, se estas virinoj kiuj estas sciencistoj, kiuj fariĝas prezidanto, ĉefministro, juĝisto, ktp kie estas la problemoj?

Por mi, same kiel por aliaj liberpensuloj, la problemoj kuŝas en hinda, hindua penso. La unua religia jura teksto, la Manu-darmasastraj,

klarigas tre klare, ke virinoj estas posedaj o.

Posedaj o estas donita al edzo post geedziĝo. Kiam la edzo mortas, ĝi iĝas la posedaj o de aŭ la frato de la edzo aŭ vira infano.

Ni ĉiam parolas pri la problemo de vidvinoj en Barato, kiuj estas diskriminaciaj ĉar ili estas konsiderataj respondecaj pri la morto de sia edzo. Ĝi estas religia koncepto. Ĝi respondecas pri ĉiuj problemoj de sia edzo.

Ĉu vi aŭ dis pri Aishwarya Rai, Miss India kaj Miss Universe? Ĝi estas escepta beleco laŭ la amaskomunikilaro. Ĝi sukcesis pri beleckonkurso, kiu, mi konfesas, ne estas inteligenta konkurso. Ĝi devis geedziĝi kun tre konata aktoro en Barato sed bedaŭrinde ĝi tiu fraŭlino naskiĝis marde, kio estas malbona signo ĉar ŝajnas, ke edzaj mortas rapide post geedziĝo. Necesis do trovi solvon.

La solvo kiu estis trovita estis edzigi ĝin tiun junulinon al sankta arbo. Sed sciante, ke ekzistas leĝoj, kiuj protektas arbarojn, ni ne povas lasi tian geedziĝon okazi, sciante, ke la arbo tuj mortos! Krome ĝi edziĝis al la aktoro tuj poste sen ekzedziĝo de la arbo! Bigamio ne estas permesita inter hinduoj.

Ĉi tio donas al vi ideon pri kie kulturaj valoroj troviĝas hodiaŭ en Barato inter kleraj homoj, kiuj havas lokon en la publika vivo!

Estas virinoj, kiuj batalas kontraŭ ĝi tiuj antaŭ juĝoj, kontraŭ ĝi tiu idioteco, ĝi tiu stulteco. Jean-Sébastien parolis pri unu el tiuj heroinoj: Madame Gauri Lankesh.

Gauri Lankesh estis murdita ĉar ŝi parolis pri homaj rajtoj, ŝi defendis la rajtojn de civitanoj kaj tio ne plaĉas al la registaro.

Lando kun multaj analfabetoj, lando kie virinoj havas nek statuson de diino nek homo, lando kie virinoj estas sklavoj ĉar ili ne havas elekton. Ili ne havas rajtojn super siaj korpoj, ili ne havas elekton de karieroj. Certe vi vidos en la gazetaro, esence kapitalisma, ke virinoj pli kaj pli prenas lokon en la ekonomia vivo de la lando, en novaj teknologioj ktp. Sed ĝi tio validas nur por 3% el ili.

Antaŭ juĝoj estas multaj en la hinda vivo.

Ekzedziĝo estas malsukcesa geedziĝo, honto. Ĝi estas perdo de socia statuso por la viro sed precipe por la virino.

Laŭ religiaj valoroj estas malpermesite al virino reedziĝi post ekzedziĝo aŭ iam vidvino. Ĉar geedziĝo estas ne por unu vivo sed por sep vivoj!

Reformo komenciĝis antaŭ 160 jaroj sed ĝa estonteco ne estas certigita ĉar la registaro en povo hodiaŭ volas starigi statuojn en honoro de Manu, la viro kiu skribis la dharmasastras pri kiuj mi parolis antaŭ e. Ĝi estas kontraŭ homa teksto, en kiu li anoncis, deklaris la leĝon iom kiel Moseo, ke virinoj ne havas la rajton al sendependeco, virinoj ne estas homo sed posedaj o de iu alia.

La registaro starigas statuojn por ĝi tiu viro en ĉiuj 29 ŝtatoj de Barato!

Ĉiuj ĝi antaŭ juĝoj estas pelataj de religio kaj kredoj. Ĝo ĝi farita je la nivelo de tabuoj kaj totemoj kaj

ne je la nivelo de la virina personeco. .

Mi scias, kion mi ĵus diris, ne estas tre optimisma sed por trankviligi vin, estas iuj ŝanĝoj. Mi citos du ekzemplojn.

Vi scias, ke Barato estas la vojkruciĝo de du militemo: tiu de la hinduoj kaj tiu de la islamanoj. Estas preskaŭ 200,000,000 islamanoj en Barato, pli ol en Pakistano.

Inter islamanoj ekzistas la "eksprima ekzedziĝo" kiu estas farita simple ripetante "talaq talaq talaq" tri fojojn, kaj la ekzedziĝo estas prononcita. Tio estas dispozicio de islama juro, kiu ne estas akceptita en Pakistano, nek en Bangladeŝo, nek en Irano, nek en Irako, sed ĝi ekzistis ĝis antaŭ unu monato en Barato. La kasacia kortumo nuligis ĝin tiun provizon. Bedaŭrinde la Supera Kortumo diris ke ĝi estas kontraŭ leĝo ĉar ĝi estas kontraŭ la moralo de la hinda konstitucio, tre bona, sed ankaŭ aldonis ke ĝi estas kontraŭ la Korano kaj Ŝario! Do la Supera Kortumo de laika ŝtato opinias, ke estas ĝuste decidi pri interpretoj de religio. Estas multaj homoj, kiuj ignoris ĝin tiun parton de la juĝo. Ĝi estas tre danĝera.

Unu el la plej grandaj pilgrimadoj en Hindio estas tiu de Saba-rimala en Kerala. Oni devas grimpi monton piede kaj ĝi estas nur por viroj. La argumentoj donitaj estas ke la grimpadado estas peniga, fizike malfacila kaj tial ke virinoj ne kapablas je ĝi. Ili forgesis diri, ke knabinoj sub 10 kaj virinoj pli ol 55 povas iri! Knabinoj havas la forton por grimpi ĝin tiun monton sed ne virinoj inter 10 kaj 55 jaroj!

Vi scias kial? Ĉar knabinoj kaj virinoj en graveda aĝo ne estas bonvenigitaj en la Templon ĉar Dio estas fraŭla!

Virinoj ne estas permesitaj en Temploj kaj moskeoj sed post iom da agitado kaj du instrukcioj de la Justicministerio kaj la Supera Kortumo, du Temploj en la lando diris, ke ili malfermos siajn pordojn al virinoj.

Imagu, en la jaro 2017 ni parolas pri virinoj malpuraj, kiuj ne povas eniri preĝokolon por Dio, kiun ili amas! Malpermeso de ateistoj estas io alia.

La fundamentoj de ĉiuj ĝi tiuj malegalecoj estas religiaj kredoj. Jen kial ni daŭrigas nian batalon kontraŭ religio. Tial ni batalas kontraŭ la Dieron, la Diinojn, kiuj ne ekzistas, por ke ni povu savi tion, kio restas de la homaro en la lando. Sed kun la pliiĝo de hindua aktivismo tio fariĝas ĉiam pli malfacila.

Vi aŭ dis pri Ĝhado por Dio sed ekzistas Ĝhado de amo. Ĝi tiuj estas islamaj viroj kiuj geedziĝas kun hinduaj virinoj por konverti ilin.

Hinduaj aktivulaj grupoj prenis la flankon de teni hinduajn virinojn puraj kaj malpermesado de geedziĝoj inter religioj. Ne estas laŭ leĝo komprenebla, sed ĝi en ĉiuj kvartalo estas homoj, kiuj zorgas, ke tio ne okazu.

Estas homoj hodiaŭ kiuj volas inspekti vian fridujon por vidi ĝin estas bovaj o. Ĝi tio

Viando estas malpermesita de religio. Ili eĉmortigis kelkajn homojn ĉar ili suspektis ilin manĝi viandon.

Okazis murdo en la nordo de la lando: viro suspektita de havi bovaĵon en la fridujo. La polico venis por esplori kaj unue prenis specimenojn por ekscii, ĉu vere temas pri bovaĵo.

La kunteksto estas jena: bovino estas pli grava ol viro. Viro estas grava sed virino ne havas la statuson de homo.

Virinoj estas diinoj sed ne homoj.

Tial mi volis informi vin pri tio, kio okazas hodiaŭ en Barato. Religio revenas kun forto kaj kun la helpo de la Ŝtato. Ŝi revenas kun la superstiĉoj.

Estas liberpensuloj, sed malmultaj kaj ili estas minacataj. Hodiaŭ matene ni ricevis la vokon de Profesoro Dawkins. Kiam ni kreas niajn projektojn por protekti liberpensulojn, ni ne devas forgesi, ke sesono de la homaro loĝas en la subkontinento. Subkontinento kiu konas sekularismon kaj kiun ni riskas perdi hodiaŭ.

Ni devas do esti pli singardaj kaj ankaŭ pli atenti la sorton de virinoj ĉar eĉ inter la netuŝebluloj la unua viktimo estas la virino. Inter la netuŝebluloj, la dalitoj, kiuj estas ĉe la fundo de la skalo, diskriminacio kontraŭ virinoj estas eĉ pli malbona.

Dankon.

Noto: ĉi tiu teksto devenas de la transskribo de la registrado de la interveno.

Temoj ĉirkaŭ virinaj vestaĵoj

Hansi Brémond

Hodiaŭ mi sugestas, ke vi pripensu la demandon pri vestaĵoj, kiujn portas virinoj. Mi ja trovas tiun ĉi demandon tre karakteriza por la situacio en kiu

ni estas...

Ĉi tiu ideo por prezento venis al mi dum la somero de 2016 dum la "debato" pri la burkino...

Efektive, la somero de 2016 estis la temo de unu el la plej frenezaj debatoj en la lastaj jaroj; ĉi ni akceptu la burkinon sur francaj strandoj aŭ ne?

Ni vidis kaj aŭdis ĉion pri ĉi tiu demando; iuj informoj foje eĉmontriĝis malveraj, kiel ĉi tiu rakonto pri privatigo de strando fare de islama familio kun virinoj en burkinoj kaj kiu supozeble batalis kontraŭ korsikanoj...

La prokuroro de Bastia mem metis la aferojn en perspektivon, klarigante, ke unuflanke temas pri familio de homoj, kiuj stulte privatigis golfeton kaj ke aliflanke ne ekzistas pli inteligentaj homoj, kiuj rebatis, sed en neniu kazo estis burkino. en ĉi tiu rakonto...

1

Poste en la sama somero (la 7-an de septembro) ni eksciis (antaŭ ol denove aperis neo), ke junuloj el distrikto de Toulon atakis junajn trotantojn ĉar la knabinoj en la grupo portis pantalonon...

La sekvan tagon la ĵurnalo var matin2 malkonfesis kun subteno intervjuon kun unu el la junuloj, kiuj nenion komprenis pri la polemiko, kiu klarigis, ke iliaj vestaĵoj neniel rilatas al la atako sed ke ĝi estas senpaga perforto. Krome, la junaj virinoj ne portis pantalonon...3

Ne gravas, tiu ĉi modifita kaj aranĝita atako konvenis en la skatolojn de la legoprismo adoptita de tuta parto de Francio, precipe dekstre kaj ekstrema dekstra... Denove virinoj estis viktimoj de

la "islamigo" de Francio. La dekstro kaj la ekstrema dekstro povas havi kampan tagon: Marion Marechal le Pen diris en ĉirpeto: "En #Toulon jam estas ŝariable: porti pantalonon povas vin enhospitaligi!" Subteno por ĉi tiu traŭmata familio. https://twitter.com/var_matin/status/773199971801767936

... »

La premio iras al ĉi tiu rubriko de Lydia Guirous (LR) en Valeurs Actuelles: "Atakita en Genevilliers ĉar ŝi portis jupon, atakita

en Reims ĉar ŝi sunbanis en publika parko en naĝostumo, atakita en Charente-Maritime ĉar ŝi sunbruniĝis, nudmama, atakita en Toulon ĉar ili ruliĝis en pantaloneto kun sia familio. Ĉu estis necese, ke ĉi tiuj virinoj portu djellabon kaj vualon por esti respektitaj? Ĉu nun ekzistus vestokodo por respekti en iuj distriktoj de Francio? Hieraŭ virinoj junaj kaj maljunaj suferis insultojn kaj stratĉikanadon. Hodiaŭ la malamo al liberaj virinoj atingis novan etapon, fizika perforto en kunvenoj, ofte antaŭ iliaj infanoj kaj iliaj edzoj, ankaŭ batitaj de tiuj islamismaj barbaroj."

En Reims, la procesigo insistis ke ekzistis neniu religia motivo. Por la agreso en Charente Maritime, Charente Libre devis precizigi en noto, ke "la agreso ne havas religian signifon". Kaj koncerne Toulon, la religia vojo ŝajnis apenaŭ pli subtenata.

En ĉi tiu somero de 2016, ĉi tiuj defendis la rajton de virinoj porti bikinojn, montri siajn krurojn... Valls klarigante foje, ke Marianne havis la mamojn nudnud, ĉar ŝi estis libera...

Ĉi lasta apogis la municipajn dekretojn de la komunumoj Cannes, Leucate, Sisco, Le Touquet kiuj ĉi foje uzis la samajn argumentojn por malpermesi burkinojn (rekonante ke la fenomeno estis

anekdota aŭ eĉneekzistanta: kazo de Le Touquet): "Manko de higieno, nerespekto de sekularismo aŭ eĉla batalo kontraŭ terorismo por pravigi ilian decidon. »

Ni povas rimarki, ke ĉi tiu sensacia debato okazis kelkajn semajnojn post vasta socia movado por la retiro de reformoj, kiuj detruis la laborkodon...

Ĉu devintus esti distraĵo? Dividi la loĝantaron pri religiaj aferoj?

Ĉu tiu diskutado en la somero de 2016 levis multajn demandojn por mi kaj mi volas dividi multajn el ĉi tiuj demandoj kun vi:

Ĉu la Burkino estas simptomo de la radikaliĝo de kelkaj islamanoj?

Kiel banado en burkino pridubis sekularismon?

Ĉu ĉiuj virinoj, kiuj portas kaptukon aŭ burkinojn sub premo de viro, krome, estas islamismaj?

Ĉu okcidentigita virino estas pli libera?

Kial ni ankoraŭ maltrankviliĝas pri religia vestaĵo de islamaj virinoj? Ne la aliaj?

Kial djellaba portata de viro ne estas danĝera?

Kial bona fratino ĉe la plaĝo neniam ŝokis iun ajn?

Kial ankaŭ pastroj en sutano, kiuj akompanas infanojn al la marbordo, ne ŝokas?

Ĉu ĉiuj ĉi tiuj novaj specoj de "feminismaj" aktivuloj estis vere feminismaj?

De kio estas simptomo ĉi tiu tuta diskutado?

Kial, ĉi-somere 2016, de la ekstrema dekstro ĝis la maldekstro (Valls ekzemple) ĉiuj estis ofenditaj pro kelkaj burkinoj sed neniu reagis kiam altranga ŝtatoficisto, akompananta François Hollande en delegacio ĉe la Papo, devis porti la mantelo?

Ŝajnas al mi ŝoke, ke la renkontiĝo kun la estro de la eklezio fare de la prezidanto de laika respubliko postulas, ke la virinoj de la franca delegacio estu devigataj porti vualon... kaj ja estas atako kontraŭ sekularismo ekde ĉi tio estas altranga ŝtata oficisto

1 - Tiuj, kiuj volas kaŝi virinojn kaj kion tio signifas.

Ĉu Islamo postulas kovri virinojn? Jes!

Ĉu li estas la sola? Ne

En la Biblio estas skribite:

"Ĉar se virino ne estas vualita, ŝi devas ankaŭ tondi siajn harojn. Nun, se estas hontige por virino, ke ŝi estas tondita aŭ razita, ŝi vualu sin.

Viro ne devas kovri sian kapon, ĉar li estas la bildo kaj gloro de Dio, dum virino estas la gloro de viro. Ĉar viro ne estis prenita de virino, sed virino estis prenita de viro; kaj viro ne estis kreita pro virino, sed virino estis kreita pro viro. Jen kial la virino, pro la anĝeloj, devas havi sur la kapo markon de aŭ toritato, kiu

dependas" (Korinto).

Laŭ Mohamed Kacimi, Alĝeria romanverkisto, la unuaj historiaj spuroj de la portado de la vualo devenas de la sumera antikveco.

"Efektive, tre antikva semida kredo atestita en Mezopotamio konsideris la hararon de virino kiel la reflektado de la puba hararo! [...] Do, ni devis kovri lian kapon tre frue, por kaŝi liajn genitalojn! Tiu kredo estis tiel disvastigita en orientaj landoj, precipe en Mezopotamio, ke ĝi finis havi la forton de leĝo.

Ankaŭ, porti la vualon estis devigata en la 12-a jarcento a.K. fare de la reĝo de Asirio, Teglath-Phalazar I: "Edziĝintaj virinoj ne devas havi siajn kapojn malkovritaj.

Prostituitinoj ne estos vualitaj. » Tio okazis dek sep jarcentojn antaŭ Mohamedo kaj ĝi okazis en Asirio, nuntempa Irako. »

La Biblio nur ripetos kaj plifortigos ĉi tiun praktikon donante al ĝi la forton de leĝo.

En la Korano estas skribite jene: "Kaj

diru al la kredantaj virinoj mallevi sian rigardon, konservi sian ĉastecon kaj montri de siaj belaj oĝoj nur tion, kio aperas, kaj ke ili tiru sian tukon sur la bruston.

» Korano (24:31)

Fine en surao 33, Al-Ahzab (la Kunigita), en verso 59, estas dirite: "Profeto! Diru al viaj

edzinoj, al viaj filinoj kaj al la edzinoj de kredantoj, ke ili kunportu grandajn tukojn: ili estos rekonitaj pli rapide kaj evitos ofendi. » Korano (33:59)

Ni ĉiam trovas ĉi tiun klasikan dikotomion de la perfekta virino,

la patrino, la fratino, vualita, digna, kaŝita ĉo aŭ parto, la virino de interne kiu kontraŭas la bildon de la prostituitino, kiu kontentigas la bezonojn virojn, knabinon de ekstere, kiu ne kaŝas...

Malantaŭ ĉi tiu diskurso pri la virina korpo kaŝiĝas pluraj ideoj kunhavitaj de la grandaj monoteismoj.

Estas la ideo de submetiĝo al Dio, certe, sed ankaŭ la ideo protekti virojn kontraŭ la deziro de virinoj, protekti geedziĝajn kaj fidelecon, sed ankaŭ la ideon protekti virinojn kontraŭ viroj...

En patriarka socio, ni devas kontroli posteulojn, heredaĵojn, filiojn, kaj tial virinajn korpojn...

La virino estas malsupera estaĵo, venala, lasciva, eĉklare nimfomano, tentanto, danĝero...

La virino estas la objekto de deziro por viroj, kaj prefere ol kontroli iliajn impulsojn, estas pli bone kaŝi la objekton de tento... ni inversigas la kulpon...

La ideo ke viroj estas seksaj predantoj nekapablaj regi sin.

Kaj samtempe, ĉu vestaĵo kiu validas nur por unu sekso finfine ne markas eĉpli la diferencojn?

seksaj referencoj? Ĉu ni ne traktas hiperseksigon de korpoj?

Mi referencas vin al legado de la libro Kiam la vualo iĝis islama de Bruno Nassim Abouddar

Inter la fondintoj de kristanismo, ni jam trovas ĉ tiun malamon al virinoj.

Cipriano, Episkopo de Kartago "virino estas la instrumento uzata de la diablo por posedi niajn animojn".⁶

Sankta Klemento de Aleksandrio "Ni hontas kiam ni pripensas la naturon de virinoj".⁷

Sankta Johano Krizostomo "virino estas necesa malbono, tento de la naturo, mizera malfeliĉo, hejma danĝero, fascino, malsano" 8 Sankta Hieronimo "virino estas la pordo de la diablo, la vojo de maljusteco" 9

Tiuj ĉi argumentoj bedaŭrinde estas ne nur formulitaj de kelkaj ekscititaj islamanoj aŭ kristanoj, sed estas disvastigitaj ĉie en pli-malpli eksplicita, nereakta, konscia aŭ ne.

Mi proponas, ke vi komentu kelkajn artikolojn ĉi tie kaj tie kolektitajn, kiuj montras, kiagrade ĉi estas ĉi... en islamaj landoj, sed ankaŭ aliloke.

En enketo publikigita en septembro 2016¹⁰ kaj citita de la Ministerio pri Virinaj Rajtoj, ni povus legi:

"Unu el du virinoj ankaŭ diras, ke ili ŝanĝis la manieron vestiĝi (por eviti seksisman rimarkon) kaj preskaŭ 40% rezignis iri al certaj lokoj pro la komentoj kaj ĉirkaŭoj, kiujn ili renkontis tie"

En artikolo pri la geopolita retejo, ni lernas, ke mamnutrado ŝajnas esti vaste praktikata en Kamerunio. La fenomeno estas ofta en la kristana komunumo kaj inter animistoj en la sudo de la lando, malpli en la islama nordo, kie nur 10% de virinoj estas tuŝitaj [...] Avinoj, patrinoj, onkloj: ĉiuj konsentas, ke tiu ĉi tekniko estas la sola maniero teni virojn for de ĉi tiuj knabinetoj¹¹

En januaro 2017, irana korporejnistino estis kondamnita pro memfotografado sen kaptuko en kiu ankaŭ ŝiaj brakoj kaj gamboj estis videblaj.¹²

Ni memoras ankaŭ la kazon de Debrahlee Lorenzana en 2010. Ĉi tiu novjorka bankistino estis maldungita de City Bank ĉar ŝia fiziko kaj la maniero kiel ŝi vestis estis "tro seksecaj", kaj ĉar ŝiaj kolegoj "ne povis koncentriĝi pri sia laboro".¹³

Pli lastatempe, Eric Raoult estis trafita per seksĉikanado-skandalo kontraŭ unu el siaj dungitoj. La eksministro de la epoko de Chirac, tiama urbestro de UMP de Raincy, fakte sendis preskaŭ 15 000 tekstmesaĝojn, inter oktobro 2011 kaj junio 2012, (kompilitaj de vokto) al iama urbdoma oficisto! Ĉi tiu virino, iama partoprenanto en reality show kaj

gogo dancisto, tiam estis dungita kiel direktoro de la municipa socia agadcentro. Ŝajnas, ke la dungito rifuzis la eksplicitajn avancojn de la Urbestro, ĉi per tekstmesaĝoj aŭ dum komercaj vojaĝoj. Ĉi tiuj estis sufiĉe eksplicitaj kaj sufiĉe grajnceaj.

Sen antaŭjuĝo la konkludojn de ĉi tiu kazo, la argumentoj uzataj de Raoult por defendi sin estas karakterizaj de la ĉirkaŭa a seksismo kaj ĉi tiu fama renversita kulpo.

Jen laŭ vorte la argumentoj uzataj de ĉi tiu politikisto, ili parolas por si mem: "Kelkaj [...] estis skribitaj per humuro" "Inter la momento, kiam ŝi estis dungita kaj la momento, kiam mi dungis ŝin, renkontis, ŝi havis sian bruston rekonstruita. kaj ŝia aspekto ŝanĝis"

"Ŝi ne timis montri sian korpon. Mi estas suspektata pri ĉikanado. Sed vi ne suspektas knabinon esti deloga."

Tiu ĉi maniero defendi sin estas karakteriza por la seksisma ideologio portata de ĉi tiu politikisto. Mi eksciis dum mia esplorado pri ĉi tiu viro " Akuzita je "perforto kontraŭ edzino" kaj minacoj kontraŭ sia edzino Corinne, de kiu li estas disigita, Éric Raoult estis finfine malkondamnita en februaro 2013, malgraŭ la rekvizicioj de la procesigo kiu petis tri. -monata mallibereca puno kun "averta" valoro. Akuzite, ke li plurfoje vangofrapis, ŝovis kaj insultis sian edzinon inter decembro 2011 kaj oktobron 2012, li nur akceptis insultojn. "Diri al via edzino, kiu estas dek kvin jarojn pli juna ol vi, 'vi vestiĝis kiel ĉapelo', ne estas hejma perforto," sin pravigis la elektita oficisto de UMP, viktimo de pluraj sanproblemoj. »¹⁴

April 2011, Jasmijn Rijcken estas arestita fare de policisto en la stratoj de New York. Lia krimo? Ŝi portis jupon dum biciklado kaj la policisto tiam konsideris, ke ŝi prezentas danĝeron distrante aŭ tistojn. Do, ne dependus de la ŝoforo esti atenta kaj administri la danĝeron dum la veturado sed de ĉi tiu virino sin kovris. 15 ?

La 2-an de februaro, tri junaj virinoj en Argentino estis kondamnitaj kaj poste ekskluditaj de strando fare de ĉirkaŭ dudek policistoj.¹⁶

Dorsa Derakhshani estas ekskludita el la irana ŝakteamo ĉar ŝi ne portis la vualon dum turniro en Hispanio en februaro 2017. 17

En 2014, denove batalo en sociaj retoj sed ankaŭ manifestacioj surstrate, en Kenjo, kontraŭ staris virojn kaj precipe virinojn, kiuj defendis la rajton porti jupojn kontraŭ reakciuloj, kiuj tiam batalis " kontraŭ maldecaj vestaĵoj" kaj kontraŭ la "nudismo". " de virinoj. Ĉi komenciĝis "de okazaj o [...] en Najroba busstacidomo: virino estis atakita de grupo de viroj, kiuj konsideris ŝian kostumon "maldeca". Sed anstataŭ kovri ŝin, ili perforte senvestigis ŝin. La sceno estis filmita per poŝtelefonoj kaj afiŝita interrete, ekigante kaj nacian ŝokon kaj ĝeneraligitan debaton pri kiel virinoj devus esti vestitaj en publikaj lokoj. »¹⁸

En 17 landoj tra la mondo, estas pli danĝere rajdi

premu viajn mamojn ol porti pafilon19 !

“Unu el la unuaj aferoj, kiujn vi vidas, kiam vi venas en la mondon? Mamoj! Sed en multaj landoj tio ne estas la kazo. Inter ili, estas fakte pli bele kontempli pafilon ol la kurbon de brusto... Efektive, ĝi estas rajtigita porti armilon sur si en publikaj lokoj dum samtempe, virinoj Estas sankcioj (pli-malpli). peza) se ili montras sian bruston. ". Inter ĝi tiuj landoj ni notas Meksikon, Irlandon, Rusion, Turkion, Egiption, Maroko, Singapuron, Tajlandon...

Ĝi ni trovas ĝi tiun tre disvastigantan ideon, ke la viktimo serĉas sian seksperforton! Tiu ĝi abomena antaŭ juĝo estas disvastigita ĝe, inkluzive en rondoj kiuj asertas esti pli progresemaj.

Pasintjare en broŝuro por junuloj ni skribis pri portado de jupo, priskribita de iuj kiel "voko al seksperfortado".

“ Ĝi la jupo estus alvoko por seksperforto? "Falsaj!

85% de seksperfortoj estas faritaj en kunteksto kie la viktimo konas sian atakanton, ekzemple ene de la familio (patro, duonpatro, onklo, ktp.), en la lernejo aŭ en la laboro.

Ne estas pli seksaj atakoj somere ol vintre, do la malpezeco de la vestaĵoj ne estas pridubita.

La unua seksa perforto okazas por "51% antaŭ la aĝo de 11 kaj 21% antaŭ la aĝo de ses"... Ĝi ankoraŭ estas frenezuloj kiuj diras, ke kulpas la viktimo kaj ilia kostumo?

En Barato, virino estas seksperfortita ĉiujn du horojn kaj tamen porti jupon ne estas vere la tendenco en ĝi tiu lando...

Ĝi ne estas tempo por finfine rekoni, ke seksa atako estas nur la laboro de la atakantoj? Ĝi ne estas tempo lasi virinojn solaj kaj demandi la verajn demandojn? »

Ĝi tiuj demandoj estas malproksimaj de esti la sola zorgo de kelkaj reaciaj islamanoj:

Lastatempaj ekzemploj montras al ni, ke tio eĉekzistas en Francio en institucioj kiuj havas nenion komunan kun Islamo:

Inkluzive en publikaj lernejoj, polemikoj estiĝis por denunci jupojn aŭ pantalonetojn, taksitajn kiel "alvokoj al seksperforto"...

Ĝuste tia estas la esprimo, kiun instruisto en mezlernejo en Ruelle-sur-Touvre en Charente estus uzinta por kritiki la fuŝkontaktojn konsideratajn tro mallongaj de certaj lernantoj de la 3-a klaso.

Ili esprimis sian ŝokon. "Sento kunhavita de [a] patrino, Isabelle Rousseau, mem instruisto: "Mi estis tre surprizita, ke ŝi estis ekskludita de klasoj. Ŝi portis klasikan jupon. Mia propra patrino estis alvokita por tio, sed tio estis en la 70-aj jaroj!" La patrino

donas krediton al la komentoj raportitaj de lia filino, kaj pluraj el liaj amikoj. "Ĝi estas neakceptebla. Vi ne diras tion al 15-jaraj knabinoj, kiuj estas en la mezo de konstruado."

Du monatojn antaŭ e simila skandalo eksplodis en mezlernejo en Drôme : " La administrado de la mezlernejo Emile Loubet en Valence (Drôme) ĵus faris decidojn konsideratajn "seksisma". Laŭ iuj studentoj, estas malpermesite porti jupojn tro mallongajn kaj ĝinon kun truoj. Kaj por ke la novaj regularoj estu respektataj, la rektoro kaj ŝia asistanto havus suspektindajn praktikojn. Ili estas tiel akuzitaj je "mezurado de la jupoj" de knabinoj antaŭ ol ili iras al klaso sed ankaŭ pri kontrolado de sia ŝminko. Se ĝi estas tro prononcita aŭ se la vestaĵoj ne estas konsiderataj "taŭ gaj", ili estas invitatataj turniĝi.

Sekve, pluraj mezlernejaj knabinoj lanĉis alvokon por manifestacii: ili denuncas la sendon hejmen, la rimarkojn faritajn nur al virinoj sed ankaŭ la atakon kontraŭ "esprimlibereco". [...]

Lastatempe, gimnaziano havis la ideon foti ŝian kostumon kaj afiŝi la foton en Tvitero, por ke retumantoj povu juĝi ŝian "maldecan" vestaĵon. »

Nenio ŝoka; la kostumo estis eĉsufiĉe klasika.

En la establaĵoj, en kiuj mi laboris, ni hazarde parolis pri vestaĵoj kun kelkaj studentoj (malalta talia ĝinzo, kiu malkaŝis la boksan pantalonon, zonan kun tondo-pako, feriajn vestaĵojn, ktp.), sed tio estas afero de escepto. kaj deca vesto estis limigita al ne vestiĝi kiel oni faras ĉe la plaĝo aŭ montri vulgaraĵn, religiajn aŭ politikajn signojn, nek montri sian privatecon... Ĝi foje, la studento estas akceptita kaj lia kazo estas diskutita - tranĉita kun li...

Ŝajnas ke de pluraj jaroj strikta moralo rilatanta pli al moralismo ol al edukado estis establita en certaj establaĵoj, konservante tiun malnovan diskurson de "la voko al seksperforto" kaj ofte atribuante intencan kiu ne estas ilia al Knabinoj ...

Porti jupon estas nek alvoko por seksperforto nek krimo...

Ĝi ni ne lasu individuojn vestiĝi kiel ili deziras?

La parolado pri "protektado" de virinoj per vesto estas absurda. En iuj landoj kiel Barato aŭ Egiptio, la "mondaj ĉampionoj" laŭ seksa atako, virinaj vualoj kaj kovrantaj vestaĵoj ne protektas ilin kontraŭ siaj atakantoj. Tute male; viroj kreskas en perversa sistemo, vera seksperforta kulturo kie religiaj kaj seksismaj diskursoj kaj vestaĵoj kreas pli da perversaĵoj kaj donas senkulpigojn al atakantoj.

De la korneto ĝis la burko, de la mantilo ĝis la hiĝabo, ĝi tiu diskurso, ofte inspirita de religia diskurso, plimalbonigas la kondiĉon de la virinoj, kreas realan kulturon de seksperforto kaj ŝanĝas la kulpon sur la viktimojn prefere ol la verajn kulpulojn.

Ĝi tiu seksisma kaj danĝera pensado renversas la kulpon de eblaj atakoj. Tiu ĝi doktrino estis perfekte ilustrita per la vortoj de itala pastro en 2012 kiu tiam deklaris; " Plilongigu jupojn por ne provoki krimulojn [...] virinojn, kiuj provokas

per siaj koncizaj vestoj, kiuj distancigas sin de la vivo virtaj kaj familio, provoki la instinktojn kaj devas okupiĝi pri sana ekzameno de konscio, scivolante: eble ni serĉas lin?

2 – Tiuj, kiuj volas senvestigi ilin

Tamen, ĉu ni konsideru, ke la parta aŭ tuta nudeco de virinoj estas signo de libereco? Montru sonon Ĉu la korpo estas sinonimo de libereco? Lastatempe okazis diskutado pri seksismaj reklamaj afiŝoj por vestaĵoj de la marko Yves.

St Laurent...la virinoj estis prefere senvestitaj sed ĝi ne estis vere signo de egaleco aŭ libereco.

Ĉu la stilistoj, la grandaj nomoj en modo, la reklamantoj kaj pornistoj estas feministoj? Kvankam ili ĉiuj proklamas ami virinojn kaj "liberigi" siajn korpojn de vestaĵoj?

Reklamado, modo, televido, kino trudas tre striktaj belecnormoj, la korpo devas esti svelta (90-60-90), juna, sen celulito, blanka sed sunbrunigita, alta mamoj, firmaj postaĵoj, sen celulito, abs...

Kiel rezulto, nigrulinoj rektigas siajn harojn, En Azio, ni sekvas operaciojn por purigi la okulojn, ĉe kie la haŭto estas kolora, ni vendas blankigantajn produktojn. Eĉ la sekso de virinoj estas la objekto de diktato, tiel lipaj operacioj multiĝas 20 fojojn.

"En 2010, la franca kosmetika prizorga merkato sveltigaj produktoj drenis proksimume 110 milionojn da eŭroj. 21. Blankaj homoj devas esti sunbrunigitaj, kolora haŭto devas esti blankigita. Diktatoj de beleco regas kaj "aferoj" aperas jen kaj jen en la gazetaro:

Ni citu ĉi tiun aferon, kiu okazis en Britio; "Kostumo, lipruĝo... Ĉu la dunganto povas trudi a stereotipa virineco en laborkontrakto? Dum Britaj parlamentanoj nuntempe diskutas ĝin, en Francio, jura malprecizo kaj misuzo daŭras. Anglo estis maldungita ĉar ŝi rifuzis porti kalkanajn plu 5 cm.... Kaj la stevardoj, la akceptistoj de la aŭtospektaklo? ... »22

Trump komence de februaro 2017 diris, ke li ŝatas virinojn, kiuj vesti kiel virinoj "ni eksciis, ke li kontrolis la vestaĵojn de siaj kolegoj...23 estas ĉi tiu libereco virinoj?

Ni eĉ vidis gimnazianon forpelitan el ŝia mezlernejo Seine et Marne en majo 2016 por jupo konsiderata ankaŭ longa....²⁴

Se ŝi konsentis forigi sian vualon, ĉu ni povas krome, petis vesti sin kiel ĉiuj?

Ĉu ni povas devigi iun montri siajn kruojn... ĉe nomo de kio? Ĉu la relativa "libereco" de virinoj en la Okcidento tradukus ankaŭ en vestajn ordonojn?

Do laŭ Valls kaj la burkinaj polemikistoj, esti en bikino estus simbolo de virina libereco en Okcidento?

La fakto, ke okcidentaj viroj kaj virinoj kaŝas

parto de ilia nudeco kiam estas varme aŭ dum banado, ĉu tio ne estas pruvo, ke niaj socioj ne havas ankoraŭ ne tute liberigita de religiaj diskursoj sur la korpo?

Libereco prefere konsistus el ĉi individuo viro aŭ virino ne havas sian manieron esti truditaj al ili aŭ vestiĝi.

Krom publikaj lernejoj, urbodomoj, kaj kio koncernas de sekularismo ni ne povas malpermesi religiajn vestaĵojn aŭ trudi oficialajn naktajn vestaĵojn sur la strandoj... En urbaj naĵoj, estas pro higieno, ke la regularo postulas la redukton de la ŝtofa surfaco.

3 – vestu vin kiel vi volas, estu maljuna, estu dika, estu nuda aŭ vestita, sed liberigi de ŝi korpo

Ĉu jare la aktorino Emma Watson pozis parte nuda, ŝi montris parton de sia brusto. Ŝi suferis atakoj, homoj sentis, ke ni ne povas estu feministo kaj montru vin tiel...

Sed ŝia aliro estas feminisma, ŝi faras la elekton forigi sian korpon... ĉi dependas de la libereco de la individuo pozici aŭ ne, kaj ĉi tio sen ekstera limo.

Tiom da virinoj batalantaj por siaj liberecoj povas uzi siajn nudajn aŭ parte nudajn korpojn por defii moralajn aŭ toritatojn.

En oktobro 2011, kelkajn monatojn post la komenco de la egipta revolucio, Aliaa Elmady afiŝis en sia blogo foto de ŝi nuda klarigante ke ŝi estas "ateisto", "individualisto", kaj parolante "kontraŭ socio de perforto, rasismo, seksismo, seksdiskanado kaj hipokriteco.

Ŝi tiam deklaris: "Kondamnu la modelojn, kiuj pozis nudaj ĉe la Fakultato de Belartoj en Kairo komence.

1970-aj jaroj, cenzuras artlibrojn, detruu la arkeologiaj statuoj... Poste senvestiĝi kaj rigardu vin en spegulon. Bruligi ĉi tiujn korpojn, kiujn vi malamam tiom kaj forigu viajn kompleksojn seksa antaŭ ol insulti min kaj malhelpi min esprimi min libere"

En 2012, du iranaj kaj tuniziaj aktorinoj pozas parte nuda por revuoj per rekomenco diskurso de emancipiĝi kaj seksa egaleco. La aktorino irana; Golshifteh Farahani, montras mamon, provokas la kolero de la iranaj aŭ toritatoj kaj nun vivas en Francio pro fari ĉi tiun agon konsiderata kiel "serioza" en a teologia stato.

En la sama procezo de emancipiĝi kaj reappropriado de korpoj per parta aŭ totala nudeco, ni povas citu ankaŭ la kazon de Sila Sahin, germana aktorino de islama familio, kiu pozas nuda por denunci la statuson de virinoj en sia devena kulturo.

Ni citu ankaŭ la ekzemplon de subtena kalendaro por Golshifteh en kiu egalecaj aktivuloj, liberaluloj

bonaj pensuloj kiel nia pola kamarado Nina Sankari, pozas nuda akompanita de sloganoj kiel "neniu dogmo diros al mi kiel mi devus vestiĝi" aŭ "eĉ"libera penso en libera korpo".

Libereco, ĉu feminismo ne signifus batali por la liberecon de ĉiu individuo forigi sian korpon, lia konscienco, egale al aliaj, kio ajn lia sekso?

Redukti la debaton al ĉu uzi aŭ ne vestiĝi estas afero de la plej stulta dogmatismo. Virino kiu portas pantalonon kiam socio malpermesita estas feminisma.

Portu juojn por protesti kontraŭ tiuj, kiuj nomas vin "malĉastulino"; Ĝi estas feminisma.

Kiam Hermine Cadole, amiko de Louise Michel, inventas la mamzono por rompi la korseton, ŝi pruvas feminismon... Kaj samtempe, ĉi tiuj virinoj, kiuj bruligas sian mamzono, kelkajn jardekojn poste, ankaŭ faris pruvo de feminismo.

Kiam policanoj monpunis virinojn en uniformo bano kiu montris tro multe de ilia kruro, ili pravis batali... kiam ni devigas virinojn stari bikino antaŭ aŭ toj por fari numerojn, ĉi tiun saman vesto fariĝas simbolo de subpremo...

Kiaj limigoj?

"Progresemaĵ" homoj perfekte komprenis la seksisman signifon de certaj religiaj kostumoj kaj tial volas malpermesi ilin. Ili ofte estas kunigitaj

de tiuj, kiuj pretekstas feminismon aŭ laikan diskurson sed kies vera instigo estas stigmatigi partion Loĝantaro.

Ni povas kompreni la unuan pozon sed ni ne povas legitimigi ĝin. La leĝo pri apartigo de Eklezioj kaj Ŝtato ne permesas estas al la Ŝtato decidi kio taŭgas aŭ ne en aferoj vesto en la strato, privata vivo aŭ sur plaĝo... Krome, stigmatigo, minacoj de malpermeso, polemikoj ĉirkaŭ vualoj kaj aliaj burkinaj donas a publika, identeco kaj preskaŭ subfosa aspekto de ĉi tiuj vestiĝoj... Ni vidas ĝin en Francio, la debato pri nacia identeco lanĉita de Sarkozy preskaŭ donis subfosan flankon al Islamo igante lin preskaŭ ribelema kaj alloga por kelkaj juneco.

Ne estas per malpermeso de religioj aŭ certaj iliaj praktikoj, ke ili estas repuŝitaj... Tute male, la monoteismoj ĝojas pri martireco kaj stigmatigo. La religiuoj faras ĉi tiuj polemikoj maniero plifortigi ilian tenon sur kredantoj... La respublikanoj de hieraŭ ne forpuŝis religion Francio malpermesante ĝin sed apartigante la Ŝtaton de la Eklezioj kaj per progresigo de la sociaj kondiĉoj kaj la edukado de ĉiuj.

Kiam temas pri religiaj signoj kaj vestiĝoj, ni devas antaŭ ĉio batali por konservi kaj restarigi la ekzistantan juran kadron; la leĝo de 1905 kaj la cirkuleroj de Jean Zay. Ĉi tiu lernejo

sekulara ekzemple: neniu kruco, neniu koltuko, neniu yarmulke. Same por ŝtatoficistoj...

Koncerne al la rakontoj de infanvartejoj, vizitoj akompanitaj de vualitaj patrinoj aŭ aliaj polemikoj tiamaniere sufiĉas krei ankaŭ publikajn infanvartejojn same kiel poziciojn por akompani lerneajn ekskursojn. Ĉi tio ne estas la logiko de sinsekvaj registaroj.

En kompanioj, kostumoj estas intertraktataj kun dungitoj laŭ la bezonoj antaŭ e difinitaj... Ne sekularismo en privata spaco sed regularoj! Nekompreneblas, ke fabriko ne povas permesi al frezturnanta laboristo havi longajn, malstrikajn harojn... Aliflanke, tiuj, kiuj proponas laikecon en la privata sektoro, minacas liberecon de konscienco kaj sekularismon.

Ĉu ni trudos al monaĥejo, kiu produktas fromaĝon (do privata firmao) neŭ traleco al ĝaj dungitoj? Korporacia sekularismo... estus malpermeso de tenado ĉu kristana aŭ juda librovendejo? Ĉu halala buŝto? Aŭ malpermesi al vartistino havi krucifikson en ŝia hejmo?

Ni povas klare vidi, ke ĉi tiuj diskutoj pri vestiĝoj kovras multajn demandojn kaj havas sian lokon nia laboro.

1 <http://www.lejdd.fr/Societe/En-France-une-polemic-mais-combien-de-burkinis-803815>

2 <http://www.varmatin.com/faits-divers/familles-agressees-cetait-pure-ment-gratuit-et-nos-tenues-ne-sont-pas-en-cause-76563>

3 http://www.liberation.fr/desintox/2016/09/09/hallucination-collective-a-toulon-les-femmes-agressees-ne-portait-pas-de-short_1490974

4 http://www.huffingtonpost.fr/2016/08/20/conseillere-elysee-hollande-voile-pape_n_11635698.html?ncid=fbklnkfrhpmg00000001

5 <http://www.slateafrique.com/97015/linvention-du-voile-religion-ma-chisme>

6 Citita en Libera Penso kaj Virinoj, virinoj kaj libera penso de Louis Couturier

7 Same

8 Same

9 Same

10 http://www.20minutes.fr/societe/1920443-20160907-femme-deux-change-facon-dress-cause-sexisme?utm_medium=Social&xtref=twitter.com&utm_campaign=Echobox&utm_source=Twitter=Autom_term_feed#link_time=1473264903

11 <http://geopolis.francetvinfo.fr/le-repassage-des-seins-mutilation-geni-tale-feminine-trop-peu-connue-37901>

12 <http://fr.sputniknews.com/international/201701191029671618-cultu-riste-prison-selfies-iran/>

13 same

14 http://www.purepeople.com/article/eric-raoult-accuse-agnes-la-plai-gnante-a-participe-al-amour-est-aveugle_a138283/1

15 <http://www.slate.fr/lien/39581/velo-jupe-danger>

16 http://www.20minutes.fr/monde/2007703-20170202-argentine-trois-femmes-seins-nus-expulsee-plage-polemic-enfle?utm_campaign=Echobox&utm_medium=Social&utm_source=Facebook&xtref=facebook.com#link_time=1486062676

17 Dorsa Derakhshani

18 <http://rue89.nouvelobs.com/2014/11/17/femmes-indecetes-rue-ba-taille-hasthags-kenya-256090>

19 <http://www.demotivateur.fr/article-buzz/dans-17-pays-du-monde-il-est-plus-dangereux-de-montrer-ses-seins-que-de-porter-une-arme-4090>

<http://www.rue89.com/rue69/2013/02/21/contre-limage-de-la-vulve-par-faute-elles-se-rebellent-sur-internet-239817>

Xerfi-studo de 2010 citita en Causette, speciala numero somero 2012

http://www.liberation.fr/france/2017/02/14/au-travail-les-femmes-vic-times-de-la-loi-du-talon_1548492?utm_campaign=Echobox&utm_medium=Social&utm_source=Facebook# link_time=1487158947

http://www.liberation.fr/planete/2017/02/04/pour-trump-les-femmes-doi-vent-s-dress-comme-des-femmes_1546345

<http://tempsreel.nouvelobs.com/societe/20160504.OBS9867/une-ado-expulsee-de-son-lycee-a-cause-de-sa-robe-jugee-too-longue.html>

THOMAS PAINE TOUR

Travojaghu Parizon laŭ la paŝoj de Thomas Paine kun Margareth Downey kaj Thomas Paine Memorkomisiono (Usono)

Thomas Paine estis unu el la gvidaj figuroj de la Franca Revolucio.

Li skribis "Komunan Racion" kiu devigis la francojn faligi la monarkion.

La libro estis represita en la franca post la Usona Revolucio kaj vendita tiom da ekzempleroj en Francio kiel en Ameriko.

Paine estis unu el nur du eksterlandanoj kiuj sidis sur la Franca Nacia Konvencio.

Ĉi tiu Turneo klarigas, tra 8 stadioj, la rolon kaj influon de Thomas Paine en la historio de Francio kaj en la Franca Revolucio:

1- Rue du Faubourg St Denis (10-a ar.) kie T. Paine luis domon 2- Hôtel

Cusset, rue Richelieu (dua halto.)

3- White's Hotel, rue des Petits-Pères (8-a ar.)

4- Tuilerie (unua halto.)

5- Hôtel de la Monnaie, quai Conti (6-a halto.)

6- Luksemburgia Palaco (6-a halto.)

7- Loĝejo Bonneville, rue de l'Odéon (6-a ar.)

8- Statuo de T. Paine, Bd des Maréchaux (14-a halto.)

Sabato la 23-an de septembro

Urbodomo de la 10-a arondismento 72

rue du Faubourg Saint-Martin

La Urbodomo de la 10-a arondismento estas kreaĵo de la arkitekto Eugène Rouyer. Gajninte la duan premion en la konkurso por la rekonstruo de la Pariza Urbodomo, li volis fari kopion de ĝi.

Ĝi estis inaŭgurita la 28-an de februaro 1896 en ĉeesto de Félix Faure, Prezidanto de la Respubliko.

Mateno

Diskuto post la tri enkondukaj raportoj

La sabatmatena sesio estis prezidita de:

David Silverman (Usono)
Elbio Laxalte (Urugvajo)
David Rand (Kanado) (de maldekstre al dekstre en foto)

Sinsekve intervenis la jenaj:

- David Rand: Ateaj Liberpensuloj - Kanado
- Michael Nugent: Ateistoj Irlando - Irlando
- Francisco Delgado: Europa Laŭca - Hispanio
- Robert Boston: Usonanoj Unuiĝintaj por Apartigo de Eklezio kaj Ŝtato - Usono
- Attila Jakab - Hungario (Komuniko legita de Philippe Besson)
- Elbio Laxalte: Libera Penso - Urugvajo
- Georges Saad - Libano
- Carsten Frerk: IBKA - Germanio
- Cornelia Mathys - Belgio
- Konstancio Ozono - Rumanio

Komunumismo, la ĉefa minaco por sekularismo en Kanado

David Rand

Kanado ne estas laika lando. La konstitucio kaj la leĝoj de la lando ankoraŭ enhavas multe da religia enmiksiĝo. Tamen la loĝantaro ne estas tre religia.

Tiuj sen religio kaj ne-praktikantaj kredantoj estas pli kaj pli multnombraj. Sed la sekularigado de institucioj publiko estas tre endanĝerigita de du neeviteblaj faktoroj:

Unue, multkulturismo, tio estas komunumismo, estas la oficiala ideologio de la federacia registaro. Ĉi tiu politiko, kiu estas ofte konfuzita kun la

simpla kultura diverseco, sed kiu pli proksime similas al kultura relativismo, havas la sekvon, ke la etnoreligia identeco de ĉiu individuo fariĝas pli grava ol ilia civitaneco, precipe por minoritatoj. Ĉi tio

ideologio estas sankta bovino en Kanado, transdonita kiel solvo de rasismo sed kiu prefere havas la kontraŭan efikon krei dividajn.

Due, la kanadaj "du solecoj", tio estas la grava rompo inter la du lingvaj grupoj, la franclingvanoj, la plimulto en Kebekio.

nur, kaj anglalingvanoj, la plimulto ĉe aliloke. Laŭ la mezuro, ke sekularismo akiras subtenon en Kanado, la speco de sekularismo estas tre malsama en ĉi tiuj du grupoj. En Kebekio ĝi estas respublikana sekularismo (aŭ sekularismo tute simple) de franca tradicio kiun oni preferas, dum en la resto de Kanado ĝi estas Lockean-sekularismo (kp John Locke) de angla tradicio, detranĉita formo kaj nekompleta sekularismo kie ne ekzistas disiĝo inter ŝtato kaj religioj, kaj la neŭtraleco de la ŝtato estas interpretita kiel egaleco inter la diversaj konkurantaj religioj, ne egaleco inter religio kaj senreligio. La supereco de kiu ĝi sekularismon de la angla tipo serioze limigas ĉion sekulariga movado.

Estas pluraj kazoj de religiaj privilegioj en la leĝaro Kanada federacia:

— Komenciĝas la preambulo de la konstitucio de 1982 per la rekonado de "la supereco de Dio". Tamen grava decido de la Supera Kortumo de Kanado de la 15-a de aprilo 2015, kiu malpermesas preĝon dum

magistratoj, limigis la amplekson de tiu ĉi mencio rekonante ke libereco de kredo devas inkludi

implicite liberecon de nekredemo kaj kondiĉante tion la ŝtato kaj ĝiaj agentoj devas agi kun religia neŭtraleco.

— En la Kriminala Kodo, sekcio 296 krimigas tielnomita "Blasfema Kalumnio". Tamen, sekvante de peticio subtenata de pluraj humanismaj kaj laikaj asocioj kaj prezentita al la Parlamento, tiu ĉi provizo devas baldaŭ malaperi ĉar leĝprojekto devas

nuligi ĝin.

— Ankaŭ en la Kriminala Kodo, la leĝo kontraŭ "malama propagando", inkluzivas religian escepton kiu donas senpunecon al iu ajn kiu "esprimis a

opinio pri religia temo aŭ opinio bazita sur a religia teksto en kiu li kredas.

— Estas "Kanada Multkulturismo-Leĝo" kiu promocias diversajn lingvojn, religiojn kaj praktikojn apartaj kulturaj valoroj, malprofite de civitaj valoroj dividita.

— Fine, regularo pri civitaneco kondiĉas tion juĝistoj devas doni "la plej grandan eblan liberecon koncerne la profesion de religia kredo" kiam la ĵuro de civitaneco.

Ĉiuj ĉi tiuj dispozicioj konsistigas privilegiojn donitajn al religioj kaj kredantoj, en malutilo de nekredantoj. Kaj mi eĉne parolis pri la impostaj avantaĝoj donitaj al religiaj organizoj.

La ĉefministro de Kanado, Justin Trudeau, havas kutimon de vizitado de didomoj kiel ekzemple moskeoj kaj sikhaj temploj, foje surmetante kostumon de

la religio de la loko, evidente por klientistaj celoj.

Ĉi tiu tre kontraŭ sekulara praktiko estas konsiderata de propagandantoj de multkulturismo kiel pruvo de ĝia boneco kaj ĝia malfermo al la sankta "diverseco". Lastatempe, religiestro de la Ahmadi islama sekto

vizitis Kanadon. Kanadaj aŭtoritatoj permesis - al li kaj liaj samreligianoj - havi kunsidon de preĝejo ene de la kanada parlamento!

En Kebekio, aferoj okazas iomete alimaniere, sed la fortoj de komunumismo faras enorman premon kun la celo sufoki tiun Kebekian apartecon. Vi certe konas la historion de la Ĉarto,

proponita en 2013 de la tiama registaro, kiu establintus la formalan sekularecon de la Kebekia ŝtato. Ĉi tio La Ĉarto renkontis furiozan opozicion, precipe de islamistoj kaj multkulturistoj, kiuj estis objektivaj aliancanoj. Ĝi estas antaŭ ĉio la malpermeso de religiaj simboloj portita de oficialuloj kiuj renkontis la plej fortan reziston. En Kebekio, preskaŭ ĉiuj grupoj laikoj (inkluzive de nia LPA-asocio) subtenis tion Ĉarto dum, ekster Kebekio, plej supozeble laikaj homoj kontraŭstaris al ĝi (sed feliĉe ne ĉiuj).

La Ĉarto de Sekularismo mortis kiam ĉi tiu registaro estis venkita en aprilo 2014, sed la Kebekia loĝantaro restas forte favora al sekularismo. La nova registaro tiam elektita kaj ankoraŭ en povo estas tiu de la Partio Liberala de Kebekio, dekstra partio, malgraŭ sia nomo, kiu rekomendas ekonomian severecon kaj kontraŭas sekularismon kun lukto. La gvidanto de ĉi tiu partio, la ĉefministro Philippe Couillard, eĉdeklaris, ke fundamentismo estas a privata afero kaj damaĝas neniun (kvankam, pli lastatempe, li ankaŭ deklaris ke islamanoj havas respondecon denunci la tielnomitan "perversion" de Islamo kiu instigas islamismajn teroristajn abomenaĵojn).

Lastatempe, post plendo de paciento, hospitalo en Kebeko forigis krucifikson, elvokante la principon de religia neŭtraleco. Sed la decido estigis tumulton de protestoj, inkluzive de a peticio de pli ol 13 mil subskribintoj, kaj tial la hospitalo inversigis sian decidon kaj reinstalis la krucifikson, elvokante ĝ-foje la heredaĵon kaj historian karakteron de la objekto. Ni vidas ĝ-tie esprimon de komunumismo ene de la Kebekia katolika plimulto (kvankam ke la plimulto estas nepraktikantoj), sendube reago al la sukcesoj de la islamistoj kaj iliaj trompoj.

Ĝ-tiu registaro proponis Bill 62 kiu asertas establi certan "religian neŭtralecon de la Ŝtato", malpermesi vizaĝkovraĵojn en la publika servo kaj reguligi "religiajn loĝojn". Sed ĝ-tio enkadrigo estas tiel malklara kaj malklara ke, fine de Fakte, preskaŭ ajna religia signo estas permesita, inkluzive de la plena vualo. Tiu ĝ-leĝo plej verŝajne estos adoptita antaŭ la venontaj elektoj. Ni, de la asocio Ateismaj Liberpensuloj, kiel pluraj aliaj por-laikaj asocioj, prezentis raporton al la Parlamenta Komisiono respondeca pri studado de ĝ-tiu leĝopropono.

En Kanado, sinesprimlibereco estas minacata de tri parlamentaj mocioj kondamnantaj tielnomitan "islamofobion", esprimon kiu ĝ-jigas islamistojn en stigmatizanta kritikon de Islamo. La plej lastatempa el ĝ-tiuj mocioj estas M-103, adoptita la 23-an de marto 2017 de la Kanada Parlamento, unu el kies ĉefaj celoj estas "kondamnu islamofobion kaj ĝ-jajn formojn de rasismo ...". Ni vidas la intencan konfuzon inter religio kaj raso, kvankam du tute

malsamaj unu de la alia, religio estante trajto akirita, kiel politika opinio, dum la tiel nomata "raso" baziĝas sur denaskaj heredaj atributoj. Ĝ-tiu konfuzo faciligas kalumnii kritikistojn de Islamo per falsaj akuzoj de rasismo.

Feliĉe, Motion M-103 ne havas leĝforton, sed ĝ-ankoraŭ reprezentas paŝon al adopto ebla de nova ofendo de blasfemo, kiun mem riskas esti pli malbona ol artikolo 296 (baldaŭ nuligota) ĉar ĝ-favorus unu religion precipe, Islamon, malprofite de aliaj, tiel estigante interreligiajn konfliktojn.

Inter la damaĝo kaŭzita de kanada multkulturalismo, verŝajne la plej fama estas la malĝoja venko de Zunera Ishaq, islamisma fanatikulo kiu venkis, en tribunalo federacia, la "rajto" porti la nikabon dum la ceremonio de civitaneco, dank'al la Kanada Multkulturalismo-Leĝo kaj la jam menciitaj Reglamentejoj pri Civitaneco.

Vi sendube scias, ke apostateco estas forte subpremita kaj krimigita en Islamo, foje punita per la puno de mortinta. Ĝ-estas absoluta neo de la libereco de konscio. Komunumismo, kiu etikedas ĝ-ajn kaj ĝ-kun la sigelo de sia etnoreligia origino, estas kiel la malpeza versio de ĝ-tiu subpremo, malgranda neado de libereco de konscio, rifuzante rekoni la individuon sendepende de ĝ-tiu origino. Ĝ-estas a sinteno kiu povas favori nur la plej piajn kaj la plej fundamentismaj religiaj proparolantoj.

Por fini, mi ŝatus reveni al la decida diferenco inter respublikana sekularismo kaj Lockean sekularismo. Sole ĝ-lasta povas kongrui kun komunumismo.

Tamen, la historio de kanada multkulturalismo estas malkaŝa. En 1963, ĉefministro Pearson - antaŭ ulo de Pierre-Elliott Trudeau, patro de la nuna ĉefministro — havas establis "Reĝan Komisionon pri Dulingvismo kaj Bikulturalismo" kies rekomendoj estis gvidi la lingvajn politikojn de la registaro.

federacia registaro dum venontaj jardekoj. Sed kelkajn jarojn poste, la principo de "biculturalismo", referencante al angla kaj franca kulturoj, komencis cedi loko por la koncepto de multkulturalismo kiu donis certan statuson al diverseco de kulturoj, inkluzive de tiuj rezultigantaj el enmigrado. La longtempa rezulto estis tio La angla estis akiranta gravecon dum la franca estis perdita, iom post iom forigita al apenaŭ alia statuso aliaj minoritataj lingvoj.

La ironio estas tiu tiel nomata kanada multkulturalismo estas monokulturo: ĝ-estas la regado de kulturo Anglo-kanada super ĝ-uj aliaj. Kaj kun la perdo de rapideco de la franca en Kanado ankaŭ venis la malplivalorigo — kaj foje eĉdenigracio — de certaj aspektoj de ĝ-a kulturo, aparte tradicia sekularismo franca. Krome, la evoluo de movado rekomendanta la sendependecon de Kebekio ekfunkciigis ondon de timo kaj malamikeco fare de kanadanoj ekster Kebekio, dum multkulturalismo estas fiera punkto por multaj anglo-kanadanoj. Ĝ-tiuj du faktoroj evidente nutras ĝ-tiun disputon inter la du grupoj. Sekularismo estas

ĝ-am pli misfamigita, kalumniita, asociita kun ksenofobio kaj maltoleremo.

Inter subtenantoj de multkulturalismo, la kalumnio de sekularismo, kaj tiuj kiuj rekomendas ĝ-n, estas esenca. Justin Trudeau komparas la por-ĉarton de Sekularismo kun por-Trump. Li kaj multaj aliaj asertas ke la publika debato ĉrkaŭ tiu ĉarto estis kialo de la mortigoj en

la Kebekia moskeo en januaro 2017. Tio signifas ke la pro-sekularistoj estas akuzitaj pro esti preskaŭ kunkulpuloj masakro! Krome, homoj kiuj kritikas moviĝon M-103 estas akuzitaj esti dekstraj aŭ eĉekstremdekstraj.

La situacio ne estas tre bona. Mi estas tre pesimisma pri la proksima estonteco. Tamen, la Kebekia loĝantaro restas forte engaĝita al

principo de sekularismo. Ĝe en Kanado, kaj precipe en Kebekio, malfido al religioj kreskas. La reveno de religio kaj la religia perforto, kiun ni nuntempe atestas, estas eble nur la mortbrulado de religioj en tempo kiam la malpleno kaj danĝero de ĝ-tiuj fariĝas pli kaj pli evidentaj kaj ekskredantoj multigi.

Religia diskriminacio en Irlando

Michael Nugent

Ateisma Irlando reprezentas du aspektojn de nia laboro. La unua parto de nia laboro estas, ke ni promocias ateismo kaj racio preter supernaturalismo kaj superstiĉo. Kiam ni faras tion, ni engaĝas kun la ĝenerala publiko, kaj ni malkonsentas kaj diskutas kun homoj de malsamaj religioj.

Ni forte asertas, ke fido estas maniero ne fidinda por kompreni la realon kaj moralon.

La dua parto de nia laboro estas antaŭ enigi etikan sekularismon, serĉante la apartigon de la Eklezio kaj la Ŝtato, en nia konstitucio, nia parlamento, niaj leĝoj, niaj lernejoj kaj hospitaloj. Farante tion, ni laboras kune kun irlandaj religiaj malplimulto, kiuj ankaŭ alfrontas diskriminacion, kiel kristanaj evangeliistoj kaj islamanoj.

Ahmadi.

Mi parolos hodiaŭ pri la dua parto de nia laboro: antaŭ enigi la apartigon de eklezio kaj ŝtato kaj uzi la principojn de homaj rajtoj kiel bazon por

ĉi tiu kampanjo

Historio de religia diskriminacio en Irlando.

Kiam Irlando estis dividita antaŭ jarcento, ni Ni trovis nin kun du sektaj ŝtatoj. La Nordo estis protestanta sekta ŝtato kiu praktikis diskriminacion kontraŭ katolikoj. Irlando estis ŝtato Katolika sekto kiu diskriminaciis kontraŭ protestantoj. Kaj ambaŭ ŝtatoj diskriminaciis kontraŭ aliaj religiaj malplimulto kaj ankaŭ kontraŭ ateistoj.

La Irlanda Konstitucio de 1937 komenciĝis deklarante tion ĉi aŭ toritato fluas el la Sankta Triunuo. Ĝi daŭrigas en dirante, ke la Ŝtato rekonas, ke la publika omaĝo estas ŝuldata al sindonemo al la ĉiopova Dio. Ĝi inkluzivas ĵurojn religiaj devoj por la prezidanto, juĝistoj kaj la ĉefministro. Ĝi inkluzivas konstitucian delikton de blasfemo.

De la komenco de la nova Ŝtato, la Katolika Eklezio prenis la kontrolo de la plej multaj el niaj lernejoj kaj hospitaloj. Hodiaŭ 90% de publikaj bazlernejoj financitaj de la Ŝtato estas gvidataj de la Katolika Eklezio kaj ili havas sendevigoj de niaj egalrajtaj leĝoj kiuj permesas al ili diskriminacii kontraŭ studentoj, gepatroj kaj instruistoj pro religiaj kialoj.

En 1983 ni aldonis konstitucian malpermeson de abortigo en preskaŭ ĉiuj cirkonstancoj. En 1992 ni havis la X-Kazon, per kiu la Ŝtato eldonis ordono por malhelpi seksperfortitan adoleskanton de vojaĝi al Anglio por aborti. En 2012 graveda virino, Savita Halappanavar, mortis en irlandia hospitalo post esti rifuzita. abortigo.

En la lastaj jaroj ni havis la plej seriozan pruvon pri la grado, al kiu religio venenis

politiko en Irlando. Estis finfine pruvite, ke dum jardekojn, dum ĉio supre menciita estis en progreso, katolikaj pastroj malobservis kaj mistraktis infanojn, kaj la katolika eklezio kovris ĉion ĉi tio movante la pastrojn, dum la Ŝtato nenion faris neniu taŭga enketo pri plendoj registritaj kontraŭ la Eklezio.

Ateisto Irlando kaj Homaj Rajtoj.

Estas en tiu ĉi kunteksto ke Ateisto-Irlando estis fondita tie havas naŭ jarojn. Nia unua tasko estis normigi la uzo de la vortoj ateismo kaj sekularismo, kiuj ĝis tiam estis uzata plej ofte kiel insultaj terminoj. Ni multe superis ĉi tiun celon.

Ni nun aperas regule en la irlandaj amaskomunikiloj.

Ni lobi kaj informas politikistojn. Ni ni estas adresitaj al parlamentaj komitatoj kaj konstituciaj konvencioj.

Ni estas la unua ateisma grupo en la historio de la Ŝtato por esti oficiale renkontinta la irlandan ĉefministron.

Ni bazas niajn kampanjojn por sekularismo sur rajtoj universale agnoskitaj rajtoj de homo, kiel la libereco de religio kaj kredo sen diskriminacio, egaleco antaŭe la leĝo kaj la rajto al efika rimedo. Ni laboras kun aliaj homaj-rajtoj-grupoj en Irlando kaj internacie.

Ni kredas, ke homaj rajtoj estas la plej bonaj fundamento sur kiu ni povas konstrui niajn aliajn sekularaj politikoj ĉar homaj rajtoj ne estas ne altaj aspiroj, sed estas la absolutaj minimumaj normaj normoj kiujn ni devus esperi havi sen eĉdevi kampanji por ili.

Ni informas la Unuiĝintajn Naciojn, la Konsilion de Eŭropo kaj la OSCE pri malobservoj de homaj rajtoj en Irlando. Ĝi-jare ni ankaŭ informis la Komitaton de Homaj Rajtoj de Unuiĝintaj Nacioj pri religia persekutado en Pakistano, de komuna delegacio de Ateisto Irlando, la Irlanda Evangelia Alianco kaj la Ahmadismo Islama Komunumo de Irlando.

Kion faras Ateisto Irlando ?

Koncerne specifajn demandojn, ni laboras ĉesigi religian diskriminacion en civilaj geedziĝoj, religiaj ĵuroj por altaj postenoj nivelo kaj la irlandia leĝo pri blasfemo kiun la Ŝtatoj Islamaj principoj reliefigas pli bone plifortigi la ilia. La irlandia registaro decidis okazigi referendumon por nuligi la blasfeman leĝon, kaj ni laboras forte por certigi, ke ĝi plenumas. sindevontigo.

Post jaroj da forta lobiado, la registaro fine ŝajnas trakti la temon de religia diskriminacio en lernejoj. Tamen li faras tion en proponante la plej malgrandajn ŝanĝojn, per kiuj li povas fari ĝin ekstere.

Ni daŭ re kampanjas por fundamenta reformo de la kvar same gravaj aferoj de sponsorado, aliro, instruplano kaj instruado.

Dume ni helpas ateistojn kaj familiojn de religiaj minoritatoj kiuj alfrontas diskriminacion lernejoj. Ni akiris inkluzivajn ofertojn por trianivelaj kapelejoj. Ni baldaŭ publikigos libron kaj lecionplanojn pri libereco de religio kaj kredo por infanoj kies gepatroj eligis ilin el klasoj pri religia edukado lernejo.

Ni estis parto de la sukcesa kampanjo por leĝi geedzigecon. Irlando estas nun la unua lando se temas pri leĝi geedzecojn per voĉdono

populara. Ni ankaŭ estas parto de la koalicio por referendumo por nuligi la konstitucian malpermeson pri aborto kaj la registaro estas devontigita por okazigi tiajn referendumo venontjare.

Irlando ne plu estas katolika lando

Irlando ne plu estas katolika lando. Irlando nun estas plurisma lando, sed kun katolikaj leĝoj.

La plej lastatempa enketo montras, ke unu el dek homoj ne havas religion, pli ol ĉiuj religiaj minoritatoj kombinita. Kaj la ciferoj pri religia ĉesto estas eĉ pli malfortaj ol tio.

Plej multaj homoj kiuj nomas sin katolikoj nur havas la nomo.

La Katolika Eklezio ne plu regas homojn, sed jes ankoraŭ sektaj leĝoj en loko per kiuj ĝi kontrolo. Multaj el tiuj leĝoj estas protektitaj fare de la sekta Konstitucio de 1937 kaj ĉiuj ŝanĝoj al la Konstitucio postulas popularajn referendumojn.

Do progreso eble ŝajnas malrapida, sed mi estas optimisma. Ni vivas en tempo kie ni ne scias kiam politika ŝanĝo povas okazi, sed se ĝi okazas ĝi povas okazi subite kaj neatendite.

Dum nia vivo ni vidis la falon de la muro de Berlino en Germanio, la fino de rasapartismo en Sudafriko, la disfalo de Sovetunio, la fino de la kampanjo de la IRA en Irlando.

Pli lastatempe ni vidis Unuiĝantan Reĝadon voĉdoni forlasi la Eŭropan Union kaj Donald Trump estis elektita prezidento de Usono.

Mi ne scias, kio ekigos la finan disiĝon de Preĝejo kaj Ŝtato en Irlando, sed mi certas, ke ĝi tio okazos.

Kaj kiam tio okazos, mi kredas, ke ĝi okazos tre rapide.

Kaj kiam tio okazas, la tuta laboro de Ateisto Irlando, preparante detalajn politikojn por etika laika ŝtato iĝos utila retrospektive.

Intertempe, ni ĉe Atheist Ireland daŭre laboros, pacience kaj forte, por antaŭ enigi ateismon, racio kaj etika sekularismo, kaj en Irlando kaj kun vi, niaj amikoj kaj kolegoj tra la mondo.

Publika financado de religioj

Francisko Delgado

Enkonduko

Financado konsistas el akiri ekonomiajn rimedojn, kiuj ebligas atingi specifan celon.

Religioj celas konkretan celon, de karaktero aparta kaj tial de privata naturo.

Ĝenerale ĉi tiu financado estas postulata por endoktrinigo en apartan kredon aŭ kredon, por fari propagandon kaj prozelitismen, konstrui kaj konservas centrojn de kulturo kaj , kaj eĉ centroj edukado kie ili propagandas sian doktrinon, kaj tie plenumi ĝaspecajn liturgiajn agadojn.

Religioj akiras financadon per malsamaj kanaloj:
1-A amaso

propraj komercaj agadoj (tre varia komerco, turismo, vendo de religiaj servoj, asistado, luo de heredaĵo, ktp.); 2-Partopreno en la financa sektoro kaj kapitalgajnoj; 3- Eksploatado de ilia kultura kaj religia heredaĵo (vizito al katedraloj, monaĥejoj,

tombejoj, muzeoj, ktp.), kies restarigo kaj konservado estas, tamen, respondeco de la publika sektoro; 4- Privataj donacoj (de iliaj sekvantoj aŭ aliaj entoj privata); 5-Per signifaj subvencioj kaj rektaj donacoj, kiujn la Ŝtatoj donas al ili (sur la loka, teritoria kaj ŝtata nivelo.); 6-Granda parto de la financado

nerekta atingas ilin per multoblaj sendevigoj impostoj kiujn la Ŝtatoj donas al ili.

Ŝtatoj (registaroj) emas financi religioj (kaj -ankaŭ - aliaj sociaj kaj sindikataj estaĵoj privata), ĉar ĝi estas maniero ekzerci potencon socian kontrolon, esence tra tra religiaj korporacioj.

Ĉi tiuj religiaj estaĵoj estas tute privataj. Ĝi estas kial, NE ESTAS demokratia, NEK pravigebla, ke la Ŝtatoj traktas ilin kiel publikajn entojn kun esceptaj normoj, malsamaj ol tiuj aplikataj al iu alia asocio.

1-La politika potenco de religiaj korporacioj

kreskas kaj kun ĝi financado de la Ŝtatoj.

Komence de la 21-a jarcento, eĉinter la registaroj plej pretaj, historie, favori la sekularecon de institucioj, ni detektas certan regreson.

fronte al la neceso konstrui laikajn ŝtatojn.

Eĉpli en landoj kiel Hispanio, kie tradicio konfesejo (katolika) estas potenca.

En la lastaj jardekoj, religiaj korporacioj gajnas "publikan terenon" sur la tuta planedo: ili solidiĝas en Latin-Ameriko (la katolikoj, alfrontante la evangeliistojn, precipe kun la Papo;

Franĉio); vasta diverseco de evangeliaj grupoj establas kaj kreskas "laŭ la elekto de la konsumanto", ĉefe la pentekostaloj en Brazilo. La potenco de religio pliiĝas en Usono kaj Kanado. En la Oriento de Eŭropo, en Grekio kaj Balkanio, estas la nombro da ortodoksaj kristanoj kaj katolikoj kiu kreskas same kiel iliaj renovigitaj privilegioj. En landoj kun evangelia tradicio,

la ĉermanoj, kiel la saksoj, estas la diversaj Islamaj grupoj kiuj gajnas multe da tereno, precipe en Okcidenta Eŭropo kaj Balkanio. Historio

"Laika Francio" cedas - dum jaroj kaj tre malmulte al malgranda- sub premo de religiemaj grupoj (katolikoj, islamanoj kaj, en pli malgranda mezuro, evangeliistoj kaj aliaj minoritataj religioj).

La fluo République estas en la procezo de "senkafeinado" de la leĝo de 1905 kaj ĝi situas en multkonfesia ŝtatprocezo, kiu provas rompi kun la sekulara tradicio de Francio.

Mi ne eniros en detalojn pri la grandega progreso de la islamisma mondo en Afriko, en Azio, kaj mi ne alparolos nek la demando de Turkio - ĉi tiu lando kiu transdonis pridubas sekularismon kaj kreas gravan konflikton por demokratio kaj liberecoj, ĉar mi devus dediĉi tuton. elmontrita. Kaj mi ne citos, pro nescio, la rolon emerĝanta publiko de la diverseco de orientaj religioj en Japanio, Ĉinio, Hindio.... ktp.

La kreskanta sekularigo de granda parto de la monda socio (danke al scienco kaj humanismo), kontrastas kun la kresko de politika fanatikeco kaj religiuloj kunigitaj (ĉi-kaze per la Kruco).

Ĝi povas esti observita, kun granda zorgo, en la Eŭropa kadro, kun ultrakristanaj plimulto, en kazoj kiel tiu de Pollando kun la PiS kaj la progreso en multaj aliaj parlamentoj.

2-Favora turnopunkto por religia potenco kaj ĝia financado, kiu okazas en la mezo de la 20-a jarcento.

En la okcidenta mondo necesas citi tre lastatempan fakton (el historia vidpunkto) kaj tre signifa, kiu ege pezas hodiaŭ : La ŝtato de Vatikano.

Italio. En 1923 la Banko de Romo bankrotis. Ĝi estis tie banko kiu administris ĉiujn kontojn de la Sankta Seĝo. Tio starigis gravan problemon por la financo de Vatikano. Mussolini savis ĝin kun 90 milionoj USD.

Ĉi tiu malabunda situacio venis de antaŭ e. Dum la reunuiĝo de Italio, la eklezio perdis grandajn areojn de teroj, antaŭ e okupitaj de la Papa Ŝtato, kiuj ebligis generi konsiderindan enspezon. Kun la perdo de la Papa Ŝtato, krom la teroj, palacoj kaj aliaj konstruaĵoj, la Eklezio perdis politikan suverenecon super teritorio.

En 1929 Mussolini kaj Pio la 11-a subskribis Konkordaton (la Laterana Traktato) kun politika kaj ekonomia enhavo, en kiu kontraŭ subteno al faŝismo la Eklezio akiris la sekvajn avantaĝojn:

-Ni rekonis la suverenecon de Vatikano kiel ŝtaton sendependa.

*(Nuntempe honte rekonata de ĉiuj Internacia komunumo, UN inkluzivita)

-Katolikismo fariĝis la oficiala religio de Italio.

-Financinterkonsento: 1-Donaco de 90 milionoj da dolaroj (de la tempo); 2-La itala registaro supozis la salajron de salajroj de pastroj, pagitaj per naciaj buĝetoj; 3-Impostaj sendevigoj.

De ĉi tiu interkonsento la kolosa komerca imperio kiu ampleksis komercon entute sekso (de la armilkomerco ĝis agadoj kiujn la Eklezio estis kvalifikita kiel eluziĝi). La arkitekto estis Bernardino Nogara, speciala administranto de la Sankta Seĝo kiu komencis investi vaticanan monon en ĉiuj specoj de italaj kompanioj, en nmoveblaĵoj, en la sektoro financa, ktp. Pio la 11-a kreis la Specialan Administradon de Sankta Seĝo por certigi, ke la Eklezio ne plu troviĝu en ĉi tiu situacio de ekonomia malfortikeco kaj donis plenajn potencojn al Nogara por administri la ĉefurbon prioritante pure ekonomiajn kaj ne doktrinajn aŭ religiajn kriteriojn. Li ricevis "carte blanche" por ĉio.

speco de transakcioj (akcia spekulado, akcia havo en kompanioj, kiuj venis en konflikton kun tiel nomata katolika doktrino, kiel fabrikistoj de armiloj aŭ kondomoj, ekzemple).

Por fini kun ĉi tiu historia memorigilo: En 1935 Italio invadis Etiopion kaj la kompaniojn kontrolitajn de Vatikano, kiel la kompanio Reggiane Nazionale Aeronautica kaj Breda, iĝis la ĉefaj provizantoj de armiloj kaj municio de la itala armeo.

Flank tiam, la 90 milionoj da dolaroj multiĝis je nekredibla rapideco. Ĉi tiu prezentis alian problemon: Kiel fari ĉi tiun imponan fluan

de riĉeco eskapas la kontrolon de la publika opinio? La Eklezio devis konservi la "bildon de malriĉeco" kiu havis ĉiam donis tiel bonajn rezultojn. Tiucele ni efektivigis metas kompleksan reton de bankoj kaj kompanioj tiel ke la mono neniam iris rekte al la Sankta Seĝo, sed finiĝis en sekretaj bankdeponejoj svisaj kaj en gamo da impostaj paradizoj kaj tiel, ĝis niaj tagoj...

3-La financado de religio (La kazo de Hispanio)

Kiel ekzemplon de financado de adoro mi faros koncentriĝi pri la hispana kazo.

La Katolika Unueco de Hispanio devenas de la Tria Koncilio

de Toledo en la jaro 589, kun la forlaso de Arianismo de la gotikaj reĝoj. Ĝi estis plifirmigita dum la Re-konkero kaj kun la potenco de la katolikaj reĝoj en la 15-a jarcento. jarcento, ĝi daŭras kun la starigo de la Inkvizicio (kiu daŭros ĝis la mezo de la 19-a jarcento) en la dum la imperio de Karlo la 1-a kaj Filipo la 2-a tiam, poste, kun la koloniigo kaj kristanigo de Ameriko.

En Hispanio la protestanta reformo kaj la principoj de la klerismo havis preskaŭ nenian influon. Kun la komenco de 19-a jarcento unua liberala konstitucio estas aprobita (1812), sed ĝi plifirmigas nesolveblan Katolikismon kaj eterna de la hispana nacio, per malpermeso de ajna alia religio.

Dum ĉi tiu turbula 19-a jarcento, liberalaj sektoroj provis establi liberecon de religio, limigi la potencon de la Romkatolika Eklezio, pluraj deprecoj okazas sur morta posedaĵo de la Romkatolika Eklezio, kiuj estas revenditaj al la nobelaro, esence por stabiligi la deprimitajn ŝtatajn kazojn kaj repagi la ŝuldojn.

Tamen en linio kun la konkordatoj de 1418, 1737 y 1753, la Elizabeta Konkordato de 1851 estis subskribita (ideologia kaj politika bazo de la nunaj interkonsentoj de 1979), kie: 1- La preferaj rilatoj inter la Hispana Ŝtato kaj la Sankta Seĝo estas restarigitaj, ekde la rompo, kaŭzita de la deprecoj de Mendizábal (inter aliaj), kaj konfliktoj pro la subteno de la papofico al karlismo. 2-La katolika kaj romia religio estas deklarita la sola religio de la Ŝtato, aliaj religioj estas malpermesitaj. 3-Grandaj povoj estas donitaj al la Eklezio Katolika tiel ke ĝi ekzercas sian influon en instruado kaj ĝi ricevas la kapablon cenzuri skribajn verkojn kontraŭ ajn al katolika moralo. 4-La kulto la pastraro estos oficiale subvenciata kaj ĝi estos grandegaj impostaj sendevigoj.

Jarcento poste, la Franco-diktaturo ĝisdatigos la Konkordato (en 1953) donanta enormajn privilegiojn fiska, ekonomia, simbola, jura kaj en aferoj de Edukado kaj Sociaj Servoj.

Ĝuste en la mezo, la "laika oazo", do demokratia, de II Hispana Respubliko, kiu provis starigi Ŝtaton sekulara, unika kaj laika instruo, libereco de kultado, kiu forigis simbolajn, laŭleĝajn, politikajn privilegiojn, fiskaj kaj ekonomiaj de iu ajn religia ento.

Ĉi tiu nova situacio estas adoptita -formale- kun la aprobo de la Respublikana Konstitucio de la 9-a de decembro 1931 (kiu koincidas kun la aprobo de la "Leĝo de apartigo de la Eklezio kaj la Ŝtato" de la Franca Respubliko de 9.12.1905).

Tial Europa Laica festas, ĉiun 9-an de decembro, la "Internacia Tago de Sekularismo kaj Libereco de konscio".

La Dua Respubliko eĉne pluvivis dek jarojn. Internacia faŝismo kaj liberalaj potencoj (Francio, Usono, Anglio...) laboris, rekte aŭ nerekte, por ataki respublikanajn valorojn kaj sekularistoj... kun la "fala argumento" kiu pledis tion

la respubliko falus en la manojn de komunismo internacia.

En 1978, formala demokratio estis establita, Konstitucio estis aprobita kiu deklaris la Ŝtaton kiel nekonfesia. Sed kelkajn tagojn post Registaro

provizora laboristo subskribas kvar konkordatajn interkonsentojn (inkluzive de la konstitucio levigas dubojn) kiuj konsekras grandegaj simbolaj, juraj, ekonomiaj, fiskaj kaj edukaj privilegioj. Tiuj ĉi interkonsentoj estas nuntempe validaj.

4-Fanco de kultado en Hispanio

En Hispanio religio estas tre profita komerco. La Romkatolika Eklezio profitas de granda imposta paradizo. Por la Ŝtato, rekte aŭ nerekte, la katolika religio reprezentas koston de 11.000 milionoj da eŭroj jare, pli ol 1% de la MEP.

Ĉiu civitano (katoliko aŭ ne, kredanto aŭ ne) pagas al la katolika korporacio "devigan" sumon ĉirkaŭ 240 € jare.

Jen kiel ĉi tiu mono estas asignita:

*Rekta financado prenita de enspezimposto.

- Atribuo al la Katolika Eklezio (kultado, pastraro, propagando, ritoj, ktp.): €250 milionoj
- Al la tiel nomata Socia helpo: €140 milionoj

*Por la instruado de la katolika ideologio €5,010 milionoj

- Privataj subvenciitaj katolikaj centroj: €4.400 milionoj
- Homoj, kiuj instruas la katolikan religion: €600M
- Interkonsentoj kun malgrandaj seminarioroj: €10M

*Por sociaj laboroj kaj helpaj laboroj (inkluzive de 57 hospitaloj): 2 900 milionoj da eŭroj

*Salajroj de katolikaj armeaj oficistoj: 40M€

*Konservado de la kultura heredaĵo de la Katolika Eklezio: €600M

*Subvencioj de malsamaj katolikaj eventoj, (Loka kaj teritoria, ŝtata domajno, ktp.): €300M

*Bonfarado kaj aliaj religiaj entoj, fondaĵoj, ktp.: 30M€

*Malsamaj impostaj sendevigoj (posedaĵo-imposto, aktivoj, kompanioj, verkoj, ktp.)

La Ŝtato, municipoj, Aŭtonomaj Komunumoj perdi enspezon je la melodio de: €2,000M

Financado de aliaj religioj.

Ne-katolikaj religioj reprezentas nur 3% de la hispana loĝantaro, laŭ malsamaj enketoj oficiala.

Ĉi tiuj religioj ankaŭ estas ĉiam pli financitaj de la tra pluraj kanaloj, lokaj, regionaj kaj ŝtataj. Ili ankaŭ profitas de impostaj sendevigoj kaj ni donas ilin publika tereno por konstrui diservojn kaj aliaj religiaj servoj. Ĝi ĉefe koncernas religiojn kiuj estas konsiderinde enradikiĝintaj, ĉar ili havas finis kunlaborajn interkonsentojn kun la Ŝtato en 1992 (Israelaj Komunumoj, Islama Komisiono kaj Federacia

porcio de Evangeliaj Religiaj Entoj).

Ekzemple, la fondaĵo Fundación Pluralismo y Convivencia, ligita al la Justicministerio, kiu siavice subtenas la Observatorion de Religia Pluralismo "Observatorio del pluralismo religioso", donis al diversaj religioj pli ol 2 milionojn da eŭroj en 2017.

La plej grandaj subvencioj estis aljuĝitaj al:

-Federacio de Evangeliaj Religiaj Entoj de Hispanio (FEREDE): 356.800,00 €.

-Federacio de Judaj Komunumoj de Hispanio (FCJE): 169.362,83 €.

-Islama Komisiono de Hispanio (CIE): 255.000,00 €.

Tiel la Aŭtonomaj Komunumoj (regionaj registaroj) kaj multaj urbodomoj profitas de subtenlinioj kaj rektaj subvencioj por tiuj religioj.

minoritatoj, kies buĝeto estas preskaŭ neeble taksebla, sed kiu verŝajne superas 10 milionojn da eŭroj.

5-Sekularigo de la hispana socio

Oni povas substreki, ke, fronte al la konfesieco de la publikaj aŭtoritatoj, la hispana socio ĝiam pli sekulariĝas, krome, de jaro al jaro.

Kelkaj kvantaj ekzemploj:

Eĉse ili konsideras sin kulturaj (tradiciaj) katolikaj, iom pli ol 60% de la loĝantaro de ĉiuj aĝoj (inter tiuj sub 35, la indico estas 40%) estas difinita jene:

-Malpli ol 28% diras, ke ili kutime partoprenas ritojn kaj plenumi religiajn dogmojn, (por tiuj sub 35 jaroj, la indico estas 9%).

-La civilaj geedzeco en 2016 reprezentas 72%, katolikaj, la maledzeco 27%, tiuj de aliaj kredoj 1%.

-Infanoj baptitaj en 2016 konsistigas 55% de naskiĝoj.

-La impostpagantoj, kiuj markas la skatolon, por ke la Ŝtato financas la katolikan eklezion reprezentas 33%.

-Malpli ol 50% de studentoj en publikaj lernejoj petas la studon de religio (averaĝe tutŝtate).

-Homoj de ĉiuj aĝoj kiuj deklaras sin ateistoj kaj/aŭ nekredantoj, konsistigas 26% (inter tiuj sub 35 jaroj, la indico estas 45%).

Aliflanke, religiaj (katolikaj) alvokiĝoj falas plenrapide, ĉiujare en Hispanio estas averaĝe 200 malpli da aktivaj pastroj, la averaĝa aĝo en 2014 estis pli ol 60-jara. Tiel ke la Katolika Eklezio mem devis lanĉi kampanjon -en 2012- sub la

slogano: "Mi promesas al vi ekscitan vivon kaj laboron dum la tuta vivo". Ankaŭ la monaĥejoj malpleniĝas, eĉse ili provu renovigi sin kun homoj de la tria partio mondo... Kaj ĉi tiu tendenco estas observita ne nur en Hispanio, ĝi etendiĝas al la tuta katolika mondo, precipe en Latin-Ameriko.

Konkludo:

Religioj, kiuj estas privataj estaĵoj kaj - cetero - de ideologia naturo, ne devus ricevi - en maniero rekta aŭ nereakta - neniu financado de Ŝtatoj. Ili devus financi sin per sia posedaĵo, komerco, donacoj, kaj iliaj privataj kontribuoj.

La atako de Trump sur la muro inter Eklezio kaj Ŝtato

Robert Boston

En 2002, mi parolis ĉi tie en Parizo dum la prezidanteco de George W BUSH. Tiutempe, mi pensis tion tiom kiom koncernas la apartigon de eklezio kaj ŝtato, afero ne povus plimalboniĝi en Usono. La politikoj de Bush estis tiel malbona.

Mi malpravas. La situacio hodiaŭ en mia lando estas multe pli malbona. Pro kia ajn kialo, miaj samcivitanoj en Usono opiniis taŭga elekti kiel prezidanton kruda, egoisma, aroganta, malscivola kaj intelekto malfruiga viro, sen politika sperto, viro, kies ĉefa pretendo je famo estis al vendante sian nomon ligitan al gamo da mezbonaj produktoj kaj aperante en televidprogramoj kie li kriis al homoj kaj malgrandigis ilin. Li asertas esti realiganto de nemoveblaĵoj, sed la plej multaj el liaj projektoj malsukcesis aŭ pluvivis nur ĉar li estis subtenita de aliaj kaj rifuzis pagi siajn fakturojn.

Ĉi tiu viro, kiu estas fakte konfesita sekskrimulo, havas malofte diris vorton pri Dio aŭ religio antaŭ ol decidi kandidati por prezidanto. Dum li kandidatiĝis, li klare pruvis, ke li estis analfabeta kiam temas de la Biblio. Ĉi tio ne estas surpriza, kiel ĝi ankaŭ aperas ke li estas funkcie analfabeto, punkto. Tamen, li akiris multe da subteno de ekstremismaj kristanaj konservativuloj en Ameriko, kiuj helpis propulsi lin al venko.

Mi pardonpetus pro Donald Trump, se mi pensus ke li povas fari ion bonan. mi demandas pardonon la fakton, ke li ofendis mondgvidantojn kaj ke li perdis la rolon de gvidanto de Usono sur la scenejo tutmonde. Mi petus pardonon pro tio, ke ĝi turniĝis niaj dorsoj al niaj longtempaj aliancanoj kaj akceptis la aferon de diktatoroj.

Ne necesas diri, ke estas milionoj da usonanoj – kaj mi estas unu el ili — kiu vekigis ŝumatene embarasita pro nia nacio, hontas pri nia prezidanto, timas la estonteco, sed - kaj tio estas grava - decidita kontraŭ stari ĝn.

Jes, estas multe por pardonpeti kaj multaj kialoj honti. Sed, memoru, milionoj da miaj samcivitanoj ne voĉdonis por ĉi tiu viro.

Fakte li perdis la popolan voĉdonon je preskaŭ tri milionoj de voĉoj. Li ŝuldas la prezidantecon nur danke al la stranga strangaj o de amerika politika vivo nomita la Kolegio Balota.

Milionoj da ni mobilizas kontraŭ Trump. De la milionoj ne pikas siajn vortojn. Milionoj esperas vidu lin for en 2020. Sed ĝis tiam, doloras min diri ke ĝi povas – kaj faros – multe da damaĝo.

Multaj el ĉi tiuj damaĝoj influas mian fakon, la apartigo de Eklezio kaj Ŝtato. Nun mi ne volas ne fanfaroni, sed mi vere pensas, ke ni, en la Usono, ni estis la pioniroj de ĉi tiu principo de formala divido inter religio kaj registaro. Kaj mi pensas ke ni meritas iom da kredito pro tio.

Por esti klare, estas multe por admiri en socioj eŭropano. Vi donas al viaj laboristoj multe pli ol ni en Ameriko, kaj vi estas sufiĉe saĝaj por realigi tion Socia Sekureco

medicina prizorgo estas fundamenta homa rajto, ne nur a io, kion nur la riĉuloj povus pagi.

Multaj eŭropaj nacioj donas subtenon al iliaj aĝuloj kaj certigi ke junaj patrinoj ricevu tempon de sia laboro. Sekureca reto protektas homojn kontraŭ ekonomiaj danĝeroj. Do jes, ekzistas multe por admiri sur ĉi tiuj bordoj, kaj mi, kiel multaj usonanoj, rigardas multon de tio, kion vi vi faris kun deziro.

La ekstrema dekstro en mia lando ŝatas moki "Eŭropan Socialismon". Sed mi dirus ĉi tion pri ĉi tiu vizio: ĝi estas socialismo kiu almenaŭ provas ebenigi la ludkampon kaj provizas helpon al bezonantoj. Al En Usono ankaŭ ni havas socialismon - esprimitan ĉefe per niaj bizancaj leĝoj - sed ĝi tendencas ĉefe helpante la riĉulojn.

Krei sekuran socian sekurecan reton estas admirinda, sed pardonu min, ke vi diras, ke vi ne tute komprenis la rilatojn eklezia-ŝtatajn. Ĉi tio estas komprenebla pro la aĝo de viaj landoj kaj la spertoj

historioj kiuj forĝis ilin. Ni nun scias tio instituciigis preĝojn kaj devigan impostadon ĉar religio ne estas la vojo.

Tre malmultaj en la 14-a jarcento kapablis kompreni tion, kaj la malmultaj kiuj estis estis submetitaj al drakonaj punoj se ili kuraĝis diri aŭ skribi ion ajn. Ĝi temas pri la temo. Ili devis esti kontentaj aŭ skulti la grandioza muziko de Machaut tenante sian langon rilatoj eklezio-ŝtataj, aŭ kio ajn.

Do Usono, kiam ĝi komenciĝis,

provizis pli bonan manieron. Viroj kiel Roger Williams, Thomas Jefferson, James Madison, John Leland kaj aliaj argumentis por tranĉi la oficialan ligon inter religio kaj registaro. Ili faris ĝin por ne damaĝi la religion, sed protekti ĝin. Ĝi estis eksperimento kaj ĝi funkciis. Nia vigla, multreligia, plurfilozofia socio en Ameriko estas atesto ke.

Tial mi tiom zorgas pri tio, kio okazas en mia lando nun. Ni alfrontas serion de fundamentaj minacoj al tio, kion Jefferson nomis "la muro de apartigo inter eklezio kaj ŝtato", projektoj kiuj, se ili estas promulgitaj, ŝanĝos la manieron preĝoj kaj ŝtato interagi en Ameriko, proksimigante ilin streĉa en brakumo kiu sufokus individuajn rajtojn.

Lasu min diskuti kelkajn specifajn minacojn ke ni alfrontas:

La rolo de eklezioj en politiko : En Ameriko, religiaj gvidantoj, same kiel ŝi aliaj civitanoj, havas la rajton esprimi sin pri politikaj aferoj. Sed ni havas leĝon, kiu diras preĝojn kaj aliajn grupojn kiuj estas esceptitaj de pagado de impostoj, ne povas labori elekti aŭ venki kandidatojn por publikaj oficoj. Ĉi tiu provizo ne venas de nia konstitucio, ĝi estas leĝo - kaj Trump volas forigi ĝin.

Forigi ĉi tiun leĝon transformus niajn ekleziojn en politikaj estaĵoj – kies enketoj montras, ke la plimulto de usonanoj kontraŭas ĝin. Pli da mono regas la tutan politikon en Usono kaj forigas ĉi tiun leĝon nur aldonus ĉi tiun problemon. Homoj povus donu milionojn al preĝoj, neimpostita ento, kaj la eklezio povus, kontraŭe, doni ĉi tiun monon al kandidato.

Imposta financado de religiaj institucioj: unu el la kialoj, ke ni havas disiĝon de eklezio kaj ŝtato en Ameriko estas tio antaŭ longe, dum la eŭropa koloniigo de la kontinento Usonanoj, homoj ofte estis devigitaj pagi impostoj por subteni la ŝtatajn ekleziojn al kiuj ili ne apartenis – kaj ĝi kolerigis ilin

Kiam Jefferson kaj Madison Malfondis la Ŝtatan Preĝojn En Virginio, ili certigis ke la leĝo faranta tion ankaŭ certigis ke neniu estus devigita disponigi financan subtenon al preĝoj kontraŭ ĝia volo.

Madison esprimis ĝin bone en 1785: "Kiu ne vidas tion sama aŭ toritato kiu povas establi kristanisman, ekskludante de iu alia religio, povas kun la sama facileco establi ajna sekto de kristanoj, ekskludante ŝi aliaj sektoj?

Ke la sama aŭ toritato, kiu povas devigi civitanon kontribui nur tri denarojn el sia poŝo por la subteno de iu establaĵo, povas devigi lin al

obei iun alian starigon, kia ajn la kazo?"

Tamen hodiaŭ en Ameriko ni drivas de la vizio de Madison. Trump proponis, ke ni elspezu

miliardoj da dolaroj por subteni religiajn lernejojn - kvankam 90% de infanoj en usonaj lernejoj ĉeesti laikajn publikajn lernejojn. En aliaj kuntekstoj, oni argumentas, ke la malsukceso de la registaro etendi helpon al religiaj grupoj estas a formo de diskriminacio.

Dum pli ol 200 jaroj, didomoj en Ameriko devis vivteni sin memstare - kaj ili prosperis. Ili kolektis miliardojn da dolaroj en privataj financoj. Ili sufiĉe bone sukcesis. Tamen oni nun diras al ni, ke ni devas forlasi ĉi tiun pruvitan sistemon kaj iru al alia, kie la ŝtato subtenas religion.

Ĉi tio estas sensecaĵo, danĝera kaj tute kontraŭa al nia historio.

La atako kontraŭ seksa privateco kaj aliro al kontraŭ koncipado

Ĉi tio eble ŝuldiĝas al niaj puritanaj originoj, sed ekzistas ĉiam havis strion de prudeco tra irante amerikan kulturon. En 2015, nia Supera Kortumo aprobis la geedziĝon de la sama sekso. Ĉi tio devus solvi la aferon, sed ultrakonservativaj kristanaj fortoj ankoraŭ kontraŭas ĝin. Ili argumentas, ke entreprenoj devus esti en kapabla maldungi geajn parojn kaj eĉke registaraj oficistoj devus povi nei al ili laborpostenojn. bazaj servoj. Tiu diskriminacio estas pravigita nome de "religia libereco".

Fakte, multaj homoj en Ameriko, religiaj kaj nereligiaj egale, opinias, ke estas granda perverso de religia libereco igi ĉi tiun noblan principon.

instrumento de divido kaj malamo, Sed ĝi estas, bedaŭrinde, malnova rakonto en Ameriko, kaj Trump nur plimalbonigis la situacion per sia allogo al elementoj. ekstremdekstraj religiuloj.

Samtempe, Trump eldonis novajn provizojn kiu malfaciligos la aliron al pagebla kontraŭ koncipado. Memoru, en Ameriko, plej homoj ricevas sian sanasekuron per sia dunganto. Sub la novaj reguloj de Trump, se via estro ne volas kontraŭ koncipadon en via

sanasekuro ĉar li havas religiajn objetojn aŭ moralo, li ne devas fari tion — malgraŭ tio, ke kontrolo de naskiĝoj estas grava parto de vivstilo sana kaj ĝi estas uzata de plej multaj usonanoj al iuj momentoj de iliaj vivoj.

Registaro kaj apogo al religio - plejparte kristanismo:

Trump malgraŭ sia senmorala persona vivo kaj lia evidenta biblia nescio, poziciigis sin kiel defendanto de la kristana kredo. Dum la kampanjo, li ĵuris protekti kaj antaŭ enigi kristanismon. Kion ĉi tio signifas por publika politiko restas por vidi. vidu, sed estas multaj disputoj okazantaj en la Usono pri la taŭga rolo, kiun religio devus ludi en la socio, kiu povus esti tuŝita.

En la registara kampo, tio tendencas okazi en bataloj super tiaj aĵoj kiel kristanaj krucoj instalitaj sur registarposedaĵoj,

la uzo de la Biblio kaj religia lingvo por pravigi

leĝoj kaj la altrudo de religio en programoj de niaj publikaj lernejoj. La influo de Trump en ĉi tiuj areoj verŝajne estos negativaj.

Malakceptante sciencon: Plejparto de ni aprobus la fakton, ke ekzistas aferoj, kiuj scienco povas rakonti al ni pri la mondo. Per procezo memkorektanta, scienco estas regata de reguloj striktaj - kuna revizio kaj duoble blindaj eksperimentoj, por nomi nur du - kiuj povas, se aplikite ĝuste, malebligu ĝan drivon. Trump ne estas ne tiom mistrakti sciencon, kiom ignori ĝin. Do ni vidu lian malakcepton de bone establita scienco pri klimata ŝanĝo, por citi nur unu ekzemplon.

Ni ne scias pri kio estas la pozicio de Trump la instruado de evoluado en publikaj lernejoj. Mia suspekto estas, ke li ne multe pensis pri la demando ĉar ĝi estas komplika temo, kaj Trump ne ŝatas komplikajn temojn. Sed konsiderante lian tendencon ŝraŭbi ekstremdekstrajn fundamentismajn kristanojn, mi ne vidas kialon por kredi ke li faros subteni rezonan sciencon en iu publika institucio.

La rolo de la tribunaloj: En Ameriko, la tribunaloj estas ofte la lasta defendlinio en protektado niajn rajtojn. Kiam leĝdonantoj ĉe la ŝtato aŭ ĉe la federacia nivelo ignoris la klaran lingvon de la Konstitucio, ni kutime povas iri al tribunalo kiel rimedo.

Kiel prezidanto, unu el la respondecoj de Trump estas nomumi federaciajn juĝistojn por plenigi la postenojn vakantaĵoj, kaj li estas tre okupata nomumante virojn kaj virinojn virinoj kiuj kunhavas lian vizion de la mondo. Li jam nomis juĝisto de la Supera Kortumo, kaj li povus havi la ŝancon nomumi aliajn, surbaze de la progresinta aĝo de kelkaj el la juĝistoj.

Mi pentris malgajan bildon kaj pro unu kialo: la situacio en Ameriko estas tre malbona. Tiuj el vi kiuj rigardante ĉi tion disvolviĝis de aliaj marbordoj estas ĉe prave terurigitaj. Imagu kiel tiuj el ni kiuj vivas ĝin sentas ĝin.

En teorio la usona politika sistemo devus havigi iom da reliefo. Estos elekto en 2018 kiu devus doni al ni la ŝancon malakrigi la potencon de Trump, sed ne estas garantio ke tio okazos. produktos.

Konservativaj leĝdonantoj en multaj ŝtatoj desegnis politikajn limojn tiel, ke multaj sidlokoj ne estas vere konkurencivaj. En Samtempe ili senlace laboris por fari pli malfacile por minoritatoj voĉdoni ĉar ili konscias ke membroj de minoritatoj emas voĉdoni kontraŭ la ekstrema dekstro.

Sed post kelkaj monatoj, mi vidas brilojn de espero. Trump ne estas populara prezidanto. Ne estas ne pli inteligenta. Li daŭre faras mispaŝojn. Fine li povus fari unu kiu estas tiel serioza ke ĝi estus devigita retiriĝi de sia posteno.

Dum li estas en oficejo, ni alfrontas
alia minaco: kiam vi ne estas tre inteligenta
vi emas lasi aliajn pensi por vi.
Kiu pensas por Trump?
Ni ĉiuj estas konsciaj pri rakontoj de malbonaj aŭ malfortaj romiaj
imperiestroj kiuj indulgis en malbonhumoron,
dum iu alia tiris la levilojn de potenco.
Kutime, ĉi tiu individuo estas maquiavélica, ambicia kaj
danĝera. Kiu estas Séjean de Trump? Lia Cleander?
Tiaj pensoj tenas min veka nokte, same kiel
timu, ke eĉse Trump estos forigita, ni ankoraŭ havos
trakti la perspektivon de Mike Pence kiel prezidanto.
Male al Trump, kiu ŝajnis sian piecon, Pence estas a
vera kredanto kaj havas iom da religia fervorulo. Aliflanke, ĝi estas sana
menso, io, kion mi ne povas diri
ajnan konfidon rilate al nia nuna prezidanto. Ĝi estas
vere dilemo.

Mi konkludas dirante al vi, ke la organizo por kiu
Mi laboras, Usonanoj Unuigitaj por la Apartigo de Eklezio
kaj Ŝtato, daŭre batalos kiom ajn. Ĉi tio
jaro, 2017, Americans United festas sian 70-an datrevenon. Ni ne estas
novuloj
ĉi tiu batalo.

La protekta baro kiun Thomas Jefferson vokis
"la muro de apartigo inter eklezio kaj ŝtato" devas esti defendita denove
kaj denove. Ĉi tiu tasko neniam estas

sed kompletigita. Ĝi ankaŭ estas longdaŭra projekto. Ni
povas efektive suferi kelkajn malsukcesojn sub ĉi tiu prezidanto
profunde konfuzita kaj misgvidita, sed kvankam
ni parolas, nova generacio de defendantoj estas
enketo.

Mi ankaŭ konscias, ke ĝi estas, multrilate, a
intelekta batalo. Kaj sur ĉi tiu tereno, ne ekzistas komparo. La saĝeco de
Jefferson kaj Madison estas eterna. La saĝo de Donald Trump ne ekzistas.
De la
malbone informitaj homoj foje povas sukcesi neuzigi potencajn ideojn,
sed ili neniam povas
vere forviŝi ilin.

Mi vere kredas, ke longtempe, nescio,
kolero kaj kalumnio ne povas rezisti la veron. Sed
ili povas damaĝi la veron, kaj la venontajn kelkajn jarojn
en mia lando estos tre malfacila, ĉar ni luktas por konservi la veron antaŭ
tiuj, kiuj diras, ke ĉi tio
ne estas la vero kaj ke la vero estas ĉi, kion ili diras.

Subteno de vi, niaj internaciaj aliancanoj, estos absolute esenca. Bonvolu
turni vian dorson al nia
prezidanto, sed bonvolu ne turni la dorson al nia
nacio. Multaj el ni fidis je vi
helpu nin pluvivi. DANKON

La ideo de sekularismo en Hungario

Atila Jakab

Laŭ Alain Touraine, sekularismo estas fundamenta ideo
esenca al socio, politiko kaj kulturo al
ke ili ne falas sub la tutan influon de Eklezio
aparta, religio aŭ ideologio. (La fino de
societoj, Seuil, Parizo, 2013, 194). Bedaŭrinde, sekularismo estas praktike
nekomprenebla koncepto.
nur en Hungario, sed en ĉiuj landoj de
balasto. Kontraŭe al popolkredo, komunistaj reĝimoj - malgraŭ sia
elmontrita ateismo kaj kontraŭ klerikalismo -
nenion ŝanĝis en la kutimaj praktikoj en ĉi tiu parto de Eŭropa de
instrumentigo de la eklezioj.

En Hungario, ekzemple, la nekompreneblo kaj malamikeco esprimitaj
kontraŭ sekularismo estas proksime ligitaj al la foresto
totalo de preskaŭ ajna respublika ideo. Respublikanismo, kiel tia,
preskaŭ neniam profitis
nek serioza politika subteno nek signifa socia subteno en la historio de la
lando. La fundamenta kialo
de ĉi tiu stato de aferoj kuŝas en la tre profundaj radikoj
de la institucia organizo kaj socipolitika pensmaniero de la lando en la
feŭda sistemo. En ĉi tio, komunismo praktike nenion ŝanĝis, sed jes

antaŭ ĉi tiu reorganizis kaj konservis ĉi tiun sistemon (institucia
kaj mensa), precipe per la redistribuo de
potencoj.

Dum la ĝeneraligita putriĝo de la sovetia sistemo en 1989, Hungario ankaŭ
profitis el la

internacia kaj eŭropa kunteksto. Ĝi decideme
engaĝitaj al la vojo de demokratiigo kaj starigo de la jurŝtato kadre de
respubliko (23).
oktobro 1989). Sed ni ne forgesu: ĝi estis verko de la
Partia nomenklaturado kiu gvidis la ŝanĝojn. Por
Tial ne vere la respublikanoj establis la Respublikon, sed ni konfidis

tiu lasta havas la taskon trejni la respublikanojn necesajn por sia funkciado
kaj daŭripovo. ĉi tio estas
krome konstanto de la hungara respublikanismo: la starigo de la
Respubliko (en 1918 aŭ 1946) ĉiam havis
antaŭe la respublikanojn. Sed, fakte, la Respubliko
Hungara registaro malsukcesis en tiu tasko. Tial la ideoj
de la Respubliko kaj sekularismo neniam atingis
vere enradikiĝi en la hungara pensmaniero.

Por kio? Pro historiaj kaj sociaj kialoj. Por
pli bone kompreni ĉi tion ni devas reveni al la ŝanĝo de
reĝimo de 1989, se ne en la jaroj kiuj antaŭe is ĝin.
En realeco, la lando ankoraŭ konservas feŭdan pensmanieron,
kiu influas ankaŭ la rilaton de la ŝtato kaj eklezioj.
Por diri ĝin iomete malklare: la reĝimŝanĝo de 1989
en Hungario estis nenio alia ol intertraktata redistribuo - kun la
interkonsento kaj sub la vigla rigardo de Usono kaj
Sovetunio - de potenco (politika, ekonomia kaj financa)
inter la reformisma alo de la Komunista Partio kaj la opozicio
nomata demokrata. De 1983-1984 tiu hungara opozicio estis formita kaj
influita fare de George Soros. De

Ĉi tiu fakto, koncerne la unuan demokratie elektitan parlamenton de Hungario (1990), ni parolis sincere pri "rangoj Soros" kiu sidis tie.

La formala demokratiigo de la lando, kiu okazis sufiĉe rapide, ankaŭ kaŭzis evoluon en la politika kampo al plurpartiiismo. La novaj formacioj estis poziciigitaj en klasika maniero dekstraflanke, en la centro kaj ĉe MALdekstre. Estis la Hungara Demokrata Forumo (MDF), kun modere naciisma konservativa ideologio kaj novliberala, la liberala kaj antiklerikala Fidesz, la liberaluloj de la Liberala Demokrata Alianco (SzDSz) kaj la Socialista Partio (eksaj komunistoj konvertitaj al demokratio). Sed ĉi tiu agordo, kiel aliaj landoj

de centra kaj sudorienta Eŭropo, daŭre kreskis rekonstrui kun la tempo. Ĉi tiu rekonstruo inkluzivas ankaŭ la preskaŭ daŭran repoziciigo de politikistoj. Tiel, en la 1990-aj jaroj, Fidesz estis rapide iĝis la gvidanto de la dekstro, loko vakigita de malsukcesa MDF; dum la MSZP kaj SzDSz kreis maldekstra-liberalan aliancon. Neniu el ĉi tiuj partioj iam faris sian ideon de sekularismo.

Tute male: ili eternigis la tradicion, laŭ kiu politiko kaj religio devas havi rilatojn. En ĉi tiu serĉado de rilato, prapeko sendube revenas al la soci-liberala registaro de Gyula Horn kiu – en 1997 – finis Interkonsenton kun Vatikano, kaj poste – laŭ tiu ĉi modelo – starigis sinsekvajn interkonsentojn inter la Ŝtato kaj privilegiiitaj religiaj konfesoj. (katolika, reformita, luterana, hebrea). Ĉi tiuj interkonsentoj ne faras faras nenion alian ol revigligi diskriminacian situacion antaŭ la dua mondmilito inter konfesoj ricevataj unuflanke, kaj akceptitaj aliflanke. Dankon al ĉi tiuj interkonsentoj nun eblis doni subvenciojn el publikaj monrimedoj al certaj konfesoj privilegiiita.

Kio estis la motivoj de la soci-liberala registaro de Gyula Horn. Sekvante tradicion kaj logikon de la komunisma reĝimo de Kádár, la socialisma ĉefministro tute stulte pensis aĉeti la neŭtralecon de la gravaj konfesoj - precipe tiu de la Katolika Eklezio – cele al la leĝonaj elektoj de 1998. Afero perdita anticipe. La Katolika Eklezio rapidis en la kampanjon kune kun la dekstraj partioj, kontraŭ la socialistoj kaj la liberaluloj.

Sinsekvaj registaroj, dekstre kaj maldekstre neniam ŝanĝis ĉi tiun leĝon. Kio plej pozis problemo estis la opakeco de publika financado de kredaj lernejoj. La subvencioj ne ĉesis pligrandigi. Estas sufiĉe amuza ke la registaro sociliberala kreis, en 2006, komisionon por ekzameni "la rezultojn kaj efikojn" de la Interkonsento de 1997. konkludas kun Vatikano. La verdikto de ĉi tiu komisiono estis sen surprizo. Ĝi finis ke "ĝi ne estas necese denunci ĉi tiun Interkonsenton aŭ retiriĝi de ĝi. Tamen ekzistis interkonsento ke la Interkonsento kaj la leĝaro modloko estis malmoderna kaj havis mankojn. Institucioj edukaj kaj sociaj servoj rilataj al religioj estis praktike financitaj per publikaj fondusoj en tre granda mezuro. opakeco. La kultoj ne vere metis ajnan arton en ĝin.

gent en ilia operacio.

Ni povas diri, ke danke al la soci-liberala registaro de Gyula Horn la ideo de sekularismo suferis amaran malvenkon, de kiu ĝi neniam resaniĝis. Diri

mallonge: praktike mankas literaturo inda je la nomo pri la temo de sekularismo en Hungario; kaj neniu partioj - precipe la tielnomita demokrata opozicio – ne kuraĝis adopti nek laikecon nek la realan disiĝon de la Eklezio kaj la Ŝtato.

La nuna hungara registaro do faris nenion alian ke li sekvis tiun ĉi linion de interkonsentoj kaj tute reorganizis la religian merkaton. Konfesoj privilegiiitaj de politika povo estas nomitaj "preĵoj"; dum la resto de la konfesoj devas enhavo kun la nomo kaj statuso de "asocio religia." La unuaj havas la rajton fari katekismen en publikaj lernejoj, same kiel ricevi publikaj monrimedoj – kaj publika mono fluas libere por la Precipe katolikaj kaj reformitaj eklezioj; dum la sekundoj ne havas ĉi tiujn privilegiojn.

La malkresko de la ideo de sekularismo kaj tiu de la disiĝo de Eklezio kaj Ŝtato estas tre klare perceptebla en la kampo de edukado. La nombro da lernejoj venditaj de municipoj de diversaj kredoj estas konstante pliiĝas.

Tamen, se la rilato inter la Ŝtato kaj privilegiiitaj kredoj daŭre plifortiĝas, samtempe la La hungara socio rapide sekulariĝas, forturniĝas iom post iom el grandaj preĵoj, kaj ĉesas partopreni en adorado. Tiusence la censo de 2011 estis vera snubo por la eklezioj. La tendenco ne havas nenio ŝanĝis de tiam. Ni estas atestantoj de vera rompo inter naci-kristana politika retoriko kaj hungara socio kun grandega adaptkapablo al iu ajn politika situacio. Bedaŭrinde, ajna timigado nur plifortigas hipokritecon. Estas ĝuste kio okazas en Hungario.

Kiam ni rigardas la statistikojn de la censo de 2011 ni tuj komprenas kial ni devis atendi se longa tempo por scii la rezultojn. El unu vidpunkto sociaj ili estis katastrofaj. Havante la efikon de a malvarma duŝo estas neniel surpriza, ke neniu debato seriozeco ne estis komencita pri ili. Neniu scias – kaj ankoraŭ ne scias – kion diri, do ni preferas silenti. Ĉi tio mirinde rimas kun la domina hungara sinteno; nome: rifuzi rigardi la realon en la vizaĝon. Ni vivas en iluzio: tio, pri kio ni ne parolas, ne ekzistas.

Ĉar kion diras la ciferoj de 2011? La loĝantaro de Hon-grie malpliiĝas kaj maljuniĝas, mikroregionoj senhomiĝas (kaj iĝas videble pli malriĉaj), la nombro de tiuj kiuj vivas geedza rilato falas (nur 44,4%), dum tio de divorcitaj homoj daŭre pliiĝas (607,000 en 1990, 758 000 en 2001, 980,000 en 2011).

Ni ankaŭ ĉeestas fenomenon de malsimilado. Ĉi tio signifas ambaŭ la signifan pliiĝon en tiuj kiuj deklaras sin aparteni al nacia malplimulto (precipe romaoj kaj germanoj), kaj tiuj, kiuj ne deziris

ne respondu la demandon, kiu rilatis al membreco nacia kaj gepatra lingvo. La nombro de ĝ-lasta pliiĝs de 541,106 (2001) ĝs 1,443,840 (2011). Faru interesa en la censo: la nombro de tiuj, kiuj deklarante sin etne hungaraj malpliiĝs de 9,4 milionoj (2001) al 8,3 milionoj (2011). La registaro provas solvi ĝ tion donante civitanecon hungare al preskaŭ ĉiuj, kiuj petas ĝn - aŭ precipe al tiuj, kiuj aĉetas ĝn je alta prezo - kio, fakte, subfosas nacian koherecon.

Estas tute evidente, ke la hungara socio estas en kadukiĝo kaj meze de identeckrizo. En kunteksto kie praktike ne estas politika ideologio, kie ĉio iĝas malplena de sia signifo, naci-kristana retoriko fariĝas anstataŭ anto de politika ideologio. La rolo de eklezioj privilegiitaj kaj provizi subtenon kaj certigi lojalecon de iliaj lojaluloj al la politika potenco en loko. La grandega La peko de la demokrata opozicio estas akcepti la disdonadon de roloj kaj ludi la rolon, kiu estas atribuita al ĝ ĉ tiu sekcio.

La problemo, kiun la censo iel montras brutala, estas ke la naci-kristana reĝimo en loko devas trakti hungaran socion meze de ĝa dekris-tianiĝo. La ciferoj tiom ŝokas tion mirigitaj preĝoj ne povas kredi ĝn. Do la nombro de tiuj kiuj deklaris sin katolikaj pliiĝs de 5 558.961 (2001) ĝs 3.871.881 (2011), tiu de la reformita 1.622.796 (2001) ĝs 1.153.442 (2011) kaj tiu de evangeliistoj (luteranoj) de 304.705 ĝs 214.965 (2011). Samtempe, la nombro de homoj sen religio iomete pliiĝs. pliiĝs de 1,483,369 (2001) ĝs 1,659,023 (2011) kaj aperis nova kategorio, tiu de deklaritaj ateistoj. Ili havas 147,386, multe superante la nombron da fideluloj kiujn la plej multaj eklezioj povas landi. oficiale agnoskita de la registaro.

Por ke la snubo kaŭ zita kaj al la eklezioj kaj al la reĝimo estu totala, ni devas ankaŭ konsideri, ke 2 699 025 el homoj rifuzis respondi la demandon koncerne konfesian aliĝon. Ilia nombro ne estis ol 1 104 333 en 2001. Tio signifas, ke nuntempe

45,4% (27,2% ne respondis, 16,7% estas sen religio kaj 1,5% estas ateistoj) de la hungara loĝantaro distancigita de religiaj institucioj.

En la jaroj ekde la 2011-datita censo fariĝas evidenta, ke sen publika mono, proponita praktike sen kalkuli preĝojn - dum ĉe aliloke (sociaj avantaĝoj, supera edukado, sano) estis faritaj drastaj buĝetreduktoj -, ĝ-lasta kolapsus.

Malgraŭ tio, ke Hungario estas fakte relative pagana lando, kie kristanismo estas pli fasado kaj vera fido koncernas relative malmultajn homojn, ni atestas tamen al la starigo kaj solidigo de a Bizanca-tipa politika-eklezia sistemo.

Volante repoziciigi kristanajn preĝojn - kies mankoj de homaj rimedoj kaj prokrasto en la kampo de la produktado de teologia-religia scio estas evidenta - en la centro de kriza socio, duonpagana, materiisma kaj individuisto povas ŝajni bonega afero al pinto de potenco, tute malkonektita de la realo. Esence, tamen, ĉ tiu deziro prezentas sin tute alie. Ĝ ĝeneros plurajn konfliktojn,

plu akcelante kaj akcentante la putriĝon de la socio. Ĉ tio estas ĝuste la malo de la atendata rezulto: la unuiĝo kaj homogenigo de la hungara "nacio" ĉrkaŭ sia Supera Gvidisto.

Ni ne timu; venos la kontraŭ reago. Kiam ĉ tiu sistemo kolapsos la eklezioj pagos tre peza beko. Domaĝe blindigita kaj ebriigita de mono kaj potenco - entute efemera - ili ne vidas nenio venas ankoraŭ . Tial vekiĝo estos abrupta kaj dolora. Ili havos teruran postebrion!

Mi estas certa pri tio: en Hungario, sur societa nivelo, nun estas preparita favora tereno por la ideo de laikismo. kaj la radikala apartigo inter Eklezio kaj Ŝtato. Ĉiuj la La demando estas scii, kiam venos la tempo, ĉ ekzistus sufiĉe lucida kaj kuraĝa politika formacio por inkluzivi tion en sia programo? Ni esperu tiel!

Demokratio kaj atakoj kontraŭ sekularismo en Urugvajo

Elbio Laxalte Terra

Urugvajo estas lando de modestaj dimensioj, situanta en sude de la amerika kontinento inter Brazilo kaj Argentino. Ĝia nuna loĝantaro estas 3.400.000 loĝantoj.

La lando historie spertis favorajn kondiĉojn al ĝa sekularigo: malfrua hispana koloniigo sen ia rimarkinda ĉesto de la Inkvizicio. La procezo de sendependeco komenciĝis ĉirkaŭ 1810, ĝi estis pelita de radikala respublika fluo, kies sekularismo estis enhavita en la semoj ĉar li proponis Ŝtaton sen religio oficiala.

Tamen, ĉi tiu projekto parte fiaskis kun la malvenko de la revoluciuloj kaj la okupado de la lando ambaŭ flanke de niaj argentinaj najbaroj ol tiu de niaj portugalaj najbaroj, poste brazilanoj. Nur en 1830 la Respubliko estis establita, sed la Konstitucio, akordigita kun la tendenco domina sur la kontinento, deklaris la katolika religio, oficiala religio.

Tamen, la malstabileco de la regiono generis novan armitaj konfliktoj, tiel ke en la 1840-aj kaj 1850-aj jaroj, la ĉesto de figuroj kiel ekzemple generalo Giuseppe Gari-baldi, ŝi de la Saint Simonians, de la franca Fourierists kaj kreoloj plifortigis liberalajn kaj respublikanajn ideojn de pli radikala naturo.

Ekde 1861 komenciĝis la procezo de sekularigado. Ĉi tiu tempo nova, pli ekstremisma katolika hierarkio estis establita. Tiel post la morto de kuracisto nomita Jacobson, katoliko de profesio, sed ankaŭ Framasono, estis rifuzita entombigo. La Eklezio kontrolis poste la tombejoj. Tio devigis la registaron interveni - la prezidanto - mem masonisto, cetere - naciigi tombejojn, forigante de la Eklezio la privilegion enterigi la mortintojn. Tiu ĉi evento konsistigis la unuan grandkala sekulariga ago. Aliaj sekvis kaj ĉi tiu procezo kulminas en la konstitucia reformo de 1917, tute apartigante Eklezion de Ŝtato.

Kelkaj sekularigaj agoj:

Leĝo pri Edukado de 1877 kiu forprenas de la Eklezio kontrolo de infana edukado, establado deviga kaj laika libera edukado, kvankam la opcio studi religion en la lernejo estis konservita.

Leĝo pri Civila Statuso de 1879 kiu forigas de la Eklezio la kontrolo kaj registrado de naskiĝoj, geedziĝoj kaj mortoj.

Leĝo pri deviga civila geedziĝo kiu neas ajnan laŭ leĝcon al religia geedziĝo.

En 1904 estis establita liberala, respublikana kaj radikala registaro kiu iniciatis procezon de reformoj de fono sur socia, politika kaj ekonomia nivelo, kiu faros kondukas al granda ekonomia kaj socia progreso. Kelkaj ekzemploj:

Forigo en 1906 de pias bildoj en publikaj hospitaloj kaj poste en ĉiuj publikaj institucioj.

Forigo en 1907 de la devo por leĝdonantoj ĵuri sur la Biblio

Divorca leĝo, inkluzive de la sola volo de la virino en 1913

Reformo de edukado - mezlernejo inkluzivis -, forigante la studon de religio kiu restis laŭvola.

Forigo de religiaj referencoj en 1911 en la milita kodo.

La konstitucio de 1917, kiu ekvalidis en 1919, deklaris, ke Urugvajo agnoskas religian liberecon sed ke la ŝtato estis a-konfesia.

En la sama tempo aliaj reformoj estis efektivitigitaj loko. Ekzemple: la forigo de la mortopuno en 1907, la 8-hora labortago, 1915, la leĝo pri socia sekureco 1919, kaj tre grava: la Konstitucio de 1919 enkondukis universalan voĉdonrajton kaj virinajn voĉojn kiu estis efektivitigita en 1927. Notu ke Urugvajo havas Estis la unua lando en Ameriko adopti ĉi tiun mezuron de progreso.

Ni povus pligrandigi, sed kio estas klara en la urugvaja politika procezo estas, ke de la komenco, la reformoj kiuj permesis la sekularigon de la Ŝtato estis ligitaj. demokratiaj kaj laikaj respublikanaj valoroj, libereco, plureco, toleremo sed ankaŭ sociaj rajtoj. En ĉi tiu areo la Ŝtato ludis gravan rolon. Ĉi tio kaŭzis a kolizio inter la interesoj de religiaj komunumoj, aparte katolikoj, kiuj iom post iom perdis a parto de ilia influo kaj ilia politika kaj ekonomia potenco. Male al aliaj landoj de nia kontinento, la Urugvaja Ŝtato ne oficiale finansas la

religioj, krom per la sendevigo de imposto sur didomoj kaj instruejoj.

Ne estas dubo, ke ĉi tiu procezo kontribuis al la bono sano de demokratio en Urugvajo kvankam, de 1973 kaj 1985, la lando estis sub la dikfingro de milita diktaturo. La demokratia indekso de la gazeto "The Economist" lokas Urugvajo inter la 25 plene demokratiaj ŝtatoj. Freedom House-studoj lokas lin inter la 10 plej liberaj ŝtatoj en la mondo kaj la unuaj en Ameriko la latina. Urugvajo estas konsiderata de la Disvolva Programo de Unuiĝintaj Nacioj kiel altriskan landon. Homa Evoluo.

Ĝi estas plej certe, de ĉi tiuj parametroj kaj en aparta de la historia ĉesto de sekularismo, ke en En la lastaj jaroj, aliaj sociaj progresoj aperis. Ekzemple: la rajtoj akiritaj de la LGTB-komunumo kiel la legalizo de sindikatoj de

samseksemaj paroj (2007), adopto de infanoj de samseksaj paroj (2009). Nia lando estis pioniro en tiu afero, sur la kontinento. La ŝanĝo de nomo kaj de sekso estis rajtigita en 2009 kiel estis la akcepto de samseksemuloj en la Armitaj Fortoj (2009). Tiam ni venis la rajtigo de samseksema geedziĝo kiu metis nian landon en la 2-an lokon en Latin-Ameriko kaj 12-a en la mondo, laŭ aprobo de tiu leĝo. Same, ĉiu infano naskita en Urugvajo povas porti la antaŭ nomon de iu ajn el siaj gepatroj tiam ke, en la pasinteco li devis porti unue la patran familinomon, poste la familian nomon de la patrino. Krome, ni iom progresis en rajton morti digne.

Alia rimarkinda reformo: en 2012 la Leĝo pri seksa kaj reprodukta sano, kiu leĝigas la libervolan ĉesigon de gravedeco je la sola iniciato de la patrino kaj sen pravigo. Tamen, se ili alvokas la konscienco-paragrafo, kuracistoj kaj aliaj sanprofesioj povas kontraŭi ĝin.

La procezo de sekularigado malfortigis la katolikan eklezion ĝis la mezuro, ke ĝi perdis parton de siaj rektaj ligiloj kun politika povo kaj ĝiaj fontoj de financado. Ĝi vidis sian hegemonion defiita per la aspekto aliaj formoj de religieco.

Ĝuste en tiu ĉi kunteksto la Katolika Eklezio rekomencis la ofensivon kontraŭ sekularigado.

La Romkatolika Eklezio, malgraŭ la malkresko de sia influo, restas la ĉefa religia institucio. Ĝi starigis strategio de rekonkero nomata "Nova Evangelizo".

Kelkaj ekzemploj: kreado de Instituto de Pastoralaj Studoj, multimedia strategio, aĉeto de radiokanalo, stimulado kaj disvolviĝo de reto de asocioj, junularo precipe, proksimiĝo kun la aktoroj de politiko inkluzive de iamaj kontraŭuloj kiel ekzemple la partio komunisto, plifortigo de la katolika liturgio, kreado de junulara pastoreco, interveno en diversaj aspektoj de socia vivo, kiuj koncernas la loĝantaron, amasoj inter la militistoj, plifortigo de la katolika partio metante ĉe ĝia kapo la propran filon de la prezidento de la Respubliko, praktikanta katoliko kaj membro de la Episkopa Komisiono kiu studas la kanonigon de konata karaktero de la 19-a-jarcenta loĝejo en tiu komunumo, ktp.

Tiu ĉi strategio havas la deklaran celon forigi sekularismon. En sia parolado, la Eklezio asertas esti subtenanto de sekularismo. Sed rigardante pli proksime, ŝi akuzas ĉi tiun esti jakobena kaj militema. Ŝi volas pozitivan aŭ malferman sekularismon, kiu signifas igi ŝin ne a institucio dediĉita al spiritaĵoj sed privilegia interparolanto de la Ŝtato, gvidanta tion, kion ĝi nomas "pozitiva kunlaboro", tio estas, ekzemple la Eklezio respondecas pri instruado de sociaj verkoj kaj ricevas ŝtatajn subvenciojn interŝanĝe. Ŝi volas esti konsultita pri ĉiuj sociaj aferoj kaj/aŭ gravaj politikoj por la lando.

En tiu strategio, la okupado de publika spaco okupas

prenas lokon de elekto: plifortigi ĝin ĉeeston en la strato, publikaj kunvenoj, mesoj, procesioj, solidarecaj kampanjoj kun malfacilaj homoj, ktp. Ĝi ĉi kongruas kun publikaj liberecoj. Sed la sekva paŝo estas serĉi manierojn konstanta ĉeesto en publika spaco. Jen kiel ke oni instalas kapelon en la Milita Hospitalo kun la kunkulpeco de la ĉefo de la Armeoj, praktikanta katoliko. Kun kun la subteno de la edzino de la Prezidanto de la Respubliko kaj la Nacia Mararmeo, statuo de la Virgulino estis konstruita sur insulo kiu frontas al la enirejo al la ĉefa haveno de la lando. De eĉ estis provo starigi enorman statuon de la virgulino sur unu el la plej okupataj promenoj de la urbo.

Ĉi tiu lasta iniciato subtenata de la Financa Asistanto de la urbo Montevideo, nia ĉefurbo, estis la temo de a Urbodelegitaro voĉdono kaj finiĝis en malvenko pikanta post profunda laboro de laikaj aktivuloj en publika opinio, la Konsilio voĉdonis kontraŭ unuanimeco.

Alia strategio konsistis - kun la kunkulpeco de la Ministerio pri Ekonomio gvidata de praktikanta katoliko - krei senpagajn altlernejojn financitajn de kompanioj. Aŭ, sed per Dekreto de la Ministerio pri Ekonomio, la diris kompanioj deprenas ĉi tiujn kontribuojn el sia imposto kiu transformas ĉi tiun avantaĝon en nerektan subvencion.

Kompreneble, li havis konfrontiĝojn rilate al la leĝpropono pri seksa kaj genera sano, la leĝo de aborto kaj tiu de geedziĝo por ĉiuj, pro la malvenko de konfesiaj pozicioj konservativa.

Nuntempe novaj situacioj aperas pro tio al la postuloj de la juna islama religio kiel ekz la libera disponigo de konfesia tombejo. Estas ankaŭ insinuite ke la Ŝtato devus konstrui moskeon disponebla por praktikistoj.

Konklude, nia socio, kiel ni vidis, havas plifirmigis ĝin demokration ĉar sekularigado, sekularismo, la apartigo de Eklezioj kaj Ŝtato estis kontentige aplikataj.

La nuna tendenco, fare de pluraj religioj kaj la Katolika Eklezio ĉefe, konsistas en ataki la sekularismon per malgrandaj iniciatoj, kiuj formale ne kompromitas ĝin laŭ leĝon sed povas sukcesi danke al kontraŭ sekularaj instituciaj relajoj.

Hodiaŭ ni ĉeestas naskiĝon de movado - sub la impulso de Urugvajaj Liberpensuloj kiuj ludis decidan rolon dum pli ol 20 jaroj - kiuj komencas kompreni, ke la defendo de vera sekularismo estas la plej bona garantio por demokratio ĉar ĝi certigas la libereco de konscio kaj esprimo, la ŝlosilo al socia paco. Ni lastatempe blokis plurajn iniciatojn kontraŭ sekulara. Ni daŭrigu la batalon.

Juro, justeco kaj konfesiismo en Libano

Georges Saad

Konfesiismo ruinigas la libanan socion. Ĝi devus por kompreni ĝin, reveni al la historio. Estis klopodoj sanktigitaj en nia nova konstitucio forigi la politika konfesiismo. Sed ve inko sur papero. Ĉi tiuj demandoj estos la privilegio de la unua sekcio. La dua sekcio traktas la kiel kaj

kial tiu ĉi furioza rezisto al sekularigado de la ŝtato Libanoj permesi al la tria sekcio la lukson montri la ĝenan kunkulpecon de la administra juĝsto kun profesiismo.

Sekcio 1. Konfesiismo en Libano

Konfesiismo en Libano: iom da historio

Konfesiismo ruinigas la libanan socion. Li respondecas pri la dividoj, la politika blokado kaj la ankoraŭ prezentas riskojn de militoj komenci denove. Iom speciala stato sur la ŝaktabulo de Mezoriento, la Libano povas esti difinita kiel formo de "demokrati konsenta", ĝis la mezuro ke la komunumoj (esence kristanaj kaj islamaj) dividas la potenco laŭ ilia demografia pezo aŭ reguloj de nacia kompreno. Libano estas lastatempa kreaĵo (1920): la Ligo de Nacioj donas Francion

mandato super Libano kiu ekzercas ĝin ĝis 1943. Ekde sia kreado, Libano vivis en delikata ekvilibro inter malsamaj kredoj. La proklamo de Granda Libano, en 1920, kreis la bezonon establi a ekvilibro inter la malsamaj religiaj komunumoj de la nova ŝtato.

Fiasko de la projekto por subpremi konfesiismon politiko

Iuj konsideras, ke la tempo ankoraŭ ne estas venis por la subpremado de politika konfesiismo. kristanoj precipe. Ĉar la subpremado de politika konfesiismo profitas islamanojn, kiuj estas demografie pli multaj. Kristanoj estas ligitaj

al la principo "Kvindek-Kvindek" malgraŭ ilia pli malgranda nombro.

La celo de la T3aef-interkonsentoj estis modifi la ekvilibron povoj ene de la Ekzekutivo kaj efektiviĝi a (pli) parlamenta sistemo.

En la libana konstitucio, male al ĉiuj aliaj arabaj konstitucioj ne estas referenco al a specifa religio, dum en ĉiuj arabaj landoj: aŭ Islamo estas la ŝtata religio, aŭ ĝi estas la ĉefa fonto de la leĝo. Relative tial la libana konstitucio estus sufiĉe laika konstitucio.

Ni daŭre ripetas ĝin: estas 18 religiaj aŭ almenaŭ politika-religiaj komunumoj en Libano kaj ĉiuj. la mondo volas ilian parton de la fromaĝo. Amuza sceno, ne alia termino.

Dua sekcio: Rezisto al evoluado al sekularismo

Rifuzo de civila geedziĝo kaj rezisto al reformoj

Ĉi tiu rezisto manifestiĝis per la rifuzo de komunumoj sed ankaŭ politikaj grupoj de geedziĝo civila, eĉ laŭ vola. Estis provoj: paroj edziĝinta civile en Libano adoptante vasta lego de la leĝo sed la administrado kaj libana justeco kontraŭ staris ĝin (limiga interpreto de tekstoj).

La neakceptebla protekto de religiaj institucioj de la Libana ŝtato

Religioj estas tre multekostaj por la libana ŝtato

Religioj estas tre multekostaj por la libana ŝtato. Politika konfesiismo permesis la aperon de privilegioj en profitu la malsamajn komunumojn de la lando. Ĝi estas forta perdo de gajno por la libana ŝtata kaso.

La laika franca ŝtato rifuzas ajnan subvenciojn al kultoj

Malgraŭ la kritikoj faritaj de francaj sekularistoj koncerne la fakton, ke Francio daŭre favoras religiajn instituciojn (nerekte helpe), ĝi tamen restas

ke la situacio estas malfacile komparebla kun Libano Kompreneble.

Sekcio 3. Komplikeco de administra justeco libanoj

Ĉi tie mi ŝatus dividi komenton, kiun mi faris pri a malsukcesa decido de la Libana Ŝtata Konsilio de 21-3-2016 kiu plifortigas konfesiismon anstataŭ mildigi ĝin. (legu la tutan komenton en la artikolo kiu estos publikigita en la Aktoj de ĉi tiu konferenco).

Konkludo

En ĉi tiu artikolo ni vizitis plurajn lokojn: la lando de sekularismo, Libano en sia mallonga historio, konfesiismo kaj la rolo de Francio, la bedaŭrindaj subvencioj de la libana ŝtato al religiaj institucioj, la kunkulpeco de la libana administra juĝsto, kaj kompreneble de la justeco ĝenerale, kun la konfesa naturo de Libana politika-konfesia reĝimo. Mi esperas esti atinginta la celon difinitan por ĉi tiu artikolo: superrigardi la demandojn pri confesionalism, sekularismo kaj montri kiel la juĝsto Libana administracio, konscie aŭ nekonscie, kaj malgraŭ lia eminenta kuraĝo en multaj juĝoj lastaj jaroj, kontribuas al konservado de konfesa reĝimo en anstataŭ mildigi ĝin amplekson, precipe ekde la libanaj juĝstoj sci - la malo estus katastrofa kaj kataklisma - ke la mondo neeviteble iras al totala sekularismo.

La politika lobiado de la Eklezioj en Germanio

Carsten Frerk

Sinjorinoj kaj sinjoroj, karaj amikoj

La Germana Imperiestra Regno baziĝs sur la unueco de trono kaj altaro kaj protestanta preĝejo. En 1919, tio estas, estas 98 jaroj, la konstitucio de la Vajmara Imperio por Germanio asertis: "ne ekzistas Ŝtata Eklezio"

Dume, kvar generacioj poste, ni vidas: estas du ŝtataj eklezioj en Germanio, unu katolika kaj unu evangelia, kun multaj privilegioj. Se

unu el la oficialaj Eklezioj ricevas ion, la alia havas la egalan rajton ricevi ĝin ankaŭ. Pli malgrandaj re-religiaj komunumoj aŭ etikaj komunumoj ne faras ludu nenian rolon ĉi tie.

Kiel ni alvenis ĉi tien?

La subteno de la pastraro de la du Eklezioj donita al la Nacisocialisma Partio, ambaŭ kunigitaj de antisemitismo kaj komuna kontraŭ komunismo, estis uzata post la milito de la decida germana politikisto, Conrad Ader, kiu establis interkonfesionan partion, tiel ke la pastraro estis konservita for de rekta politiko. En la Malantaŭ la kulisoj, aliflanke, alia taktiko estis uzita, la kreado de silentaj vestibloficioj por ambaŭ Preĝejoj.

Ĉi tiu " unueco de politiko kaj la altaro " manifestiĝis ankaŭ kaj ankoraŭ hodiaŭ per la indiko de religio sur pagiloj, establita de nacisocialismo en 1933, - klara ofendo kontraŭ la nova konstitucio. La Ŝtato kaj la Eklezio estas ligitaj per la reakiro fare de la Ŝtato de imposto por la Eklezio, kio signifas enspezon de la ordo de 12 miliardoj da Eŭroj jare por la du ĉefaj Preĝejoj. Neniu ekleziano [neniu persono havanta deklarita aŭ estinte deklarita (per naskiĝo) membro de agnoskita Eklezio - NDT] ne povas distri sin de tio Ŝtata devo, krom se ĝi faris [deklaracion - NDT] pri " eliro de la Eklezio " antaŭ ŝtataj institucioj, kiu povas kosti ĝis 60 eŭroj.

Jen la sperto de, ekzemple, francoj kiuj estis baptitaj [ĉe ilia naskiĝo en Francio - NDT] sed konsideri sin [plenkreskuloj] kiel ateistoj. Kiam ili labori en Germanujo, ili devas pagi eklezian imposton. Ili povas distri sin de ĉi tiu devo nur elirante de la Eklezio [farante deklaron al la tribunalo en Germanio - NDT] kio ne eblas laŭ la franca ĝuste.

Adenauer bezonis tiujn oficojn por limigi la reziston de la Eklezioj kontraŭ la nova konstitucio (fundamenta juro), sed ekzistis privilegioj. Ekzemplo: la indiko de religio sur salajro, enkondukita de Nacisocialismo en 1933, - klara ofendo kontraŭ religia libereco garantiita de la fundamenta leĝo, estis ne " denazigita " sed konservita, permesi Preĝejoj por kolekti ŝtatan preĝan imposton. Ĉi tio estas krome unika kazo en la mondo koncerne la leĝon financa konstitucia.

Tiuj oficoj, kaj katolikaj kaj evangeliaj, estis establita en 1948 sur la nacia nivelo en la Federacia Parlamento.

Ili ankaŭ estis en proksima kontakto, same kiel iliaj viroj de konfido en la diversaj ministerioj kaj ni prezentis al ili la biletojn de la unua etapo de ilian vortumon por ke ili povu komenti ilin kaj eldoni a

rimarki

Iom post iom tiuj katolikaj kaj evangeliaj oficejoj sukcesis establi sin en la ĉefurboj de la Landoj same kiel en la Eŭropa Unio.

La prezidanto de la nacia evangelia oficejo ekzemple havas la titolon de " Posedanto de plenaj povoj de la konsilio de la Evangelia Eklezio de Germanio al la Respubliko Federacia Respubliko Germanio kaj Eŭropa Unio .

En Germanio ĉi tiuj lobiistoj ne devas esti registriĝi en la vestibloj registriĝi kaj ricevu por la Parlamento (Bundestag) kaj la ministerioj de flavaj enirpermesiloj por senkontrola libera eniro, ĉi tiuj estas lasu ĝin pasi por altrangaj kunlaborantoj de la Ŝtato.

Kiam mi iam petis unu el la du lobiistoj en estro de eklezioj se li bezonis akreditan aŭ aprobon por sia agado, li rigardis min kun mieno de surprizo. kaj respondis " Mi povas voki ajnan ministron rekte same kiel la Federacian Kancelieron iam ajn ". Ĉi tio signifas, ke ĉi tiuj oficistoj ne estis elektitaj kaj nenio legitima sin vidas tute same nivelo kiel elektitaj politikistoj.

Longperspektivaj agadoj, daŭrantaj ĝis dudek aŭ tridek jarojn, ne estas maloftaj, precipe inter raportantoj. oficejoj, kiuj plenumas sian ŝutagan laboron en kontakto membroj kaj kunlaborantoj de la mezministeria burokratio.

Tamen, la reprezentantoj de la preĝaj vestibloficioj estas nur "la pinto de la glacimonto". Ĉiuj oficejoj havas grandan nombron (ĝis 30) de grupoj de labori pri politikaj temoj, kie specialistoj de eklezioj, politiko kaj asocioj kunlaboras kaj preparas siajn postenojn.

Ĉiuj oficejoj havas grandan nombron da specialistoj, profesoroj, kiuj skribas volonte kaj malmultekoste. kostoj de raportoj por vestibloficioj. Kiel studentoj ili ricevas stipendiojn de preĝejoj financitaj de la Ŝtato.

La gamo de akuzoj de vestibloj estas tre larĝa.

La interesoj ligitaj al la politiko de la du oficialaj eklezioj el Germanujo estas tre diversaj. Ne temas nur pri de influo rilate leĝon pri aferoj religia edukado, la organizado de klasoj, sed precipe seriozaj ekonomiaj interesoj. Post la Ŝtato du preĝejoj estas la plej granda terposedanto (830,000 hektaroj), unu el la plej grandaj domposedantoj (87,000 posedaĵoj, ne kalkulante preĝejojn) kaj la plej grandaj em-

privata dunganto (kun proksimume 1.5 milionoj da dungitoj). Ili propraj presaj oĵoj, gazetaĵoj eldonoj, bierfarejoj, vinvaroj, libertempaj entreprenoj, konstruaĵoj o. " de la lulilo ĝis la ĉerko sub la kristana togo! »

Ĉi tiuj ekonomiaj kompanioj havas jaran spezon de ĉirkaŭ 129 miliardoj da eŭroj, la tuta aŭ tomobila industrio en Germanio havas spezon.

de 127 miliardoj da eŭroj. Kaj ĉi tiuj ekonomiaj interesoj devas esti zorge protektitaj.

Ne temas nur pri la ekonomiaj interesoj de Preĝoj; Ekzistas ankaŭ la konstanta klopodo konservi la kontrolon super la vivo de homoj, submeti decidojn leĝonaj leĝoj al religiaj dogmoj. Certe ĝi fariĝas pli kaj pli malfacila, sed tamen ĝi sukcesas, kiel la decido en novembro 2015 malakcepti asistatan morton. Kun ĉiuj parlamentaj konsilioj kaj ruzoj la Eklezioj povis trudi la fakton ke asistado en mortado estas puninda per puno en Germanujo, kiam ĝi ekzemple estas praktikata plurfoje de kuracisto.

Samtempe la Eklezioj, kun malsamaj opinioj depende de temoj, estas subtenataj de aliaj grandaj organizoj sociaj. Pri helpo al morto fare de kuracistoj asocioj, kontraŭ dimanĉa laboro de sindikatoj kaj sportaj asocioj, por publika financado de studhelpaj organizoj de la partioj kiuj ankaŭ havas varbajn organizaĵojn financitajn de la ŝtato por junaj partianoj.

Tiel en Germanio la Eklezioj havas perfektajn retojn kaj okupas ŝlosilajn poziciojn en la amaskomunikiloj publiko (stevaroj en radio-televidaj organizoj) kun siaj partneroj, difinas la rajtojn de Ŝtata Eklezio kun iuj juristoj kaj promocii juristo, sekvantoj de la Eklezioj eĉen la plej altaj kortumoj. La federacia administra tribunalo estas la institucio kiu havas la plej grandan nombron da membroj submetitaj al la ordonoj de la Papo.

Ĉi tiu estas bazita sur la ideo de eklezioj kaj politikistoj kiuj estas submetitaj al ili, — en ĉiuj partioj — ke la Eklezioj havas la rajton kaj la devon enmiksiĝi en politikajn aferojn. Ili rifuzas per sia tuta forto la ideon, ke religio estas privata afero.

Rezisto kontraŭ alportado de ĝi en realecon la apartigo de Eklezioj kaj Ŝtato kiu aperas sur papero lastatempe pliklariĝas flanke de la Eklezioj kaj la politikistoj kiuj subtenas ilin

Sed en verŝajne 6 aŭ 7 jaroj la nombro de praktikistoj de la du ĉefaj oficialaj eklezioj de Germanio estos falintaj sub 50% de la populacio, tio estas, tiuj ĉi kristanoj ne plu estos en la plimulto en la loĝantaro. Ĉi tio, kaj ĉi tio nur havos konsekvencoj por la leĝo de Ŝtataj Eklezioj, kiam ĉi tio ne plu estos la normo esti membro de Eklezio.

Do la deziro atingi la apartigon de la Eklezio kaj la Ŝtato, ankaŭ en Germanujo, estos farinta gravan progreson.

"Antiklerikalismo" hodiaŭ en Belgio: kia graveco?

Cornélie Mathys

La demandoj en ĉi tiu mallonga prezento aperas de antaŭ aj esploroj, kiuj koncentriĝis pri la studo de a malgranda antiklerikala broŝuro el la fino de la 19-a jarcento elirante el de belga framasonismo. La ideo estis vidi ĉi tiu malgranda propaganda broŝuro estis efika en disvastigo de antiklerikalaj ideoj en Belgio. En tio ĉi sama linio de ideo, ni demandis nin ĉi tiu esprimo "antiklerikalismo" estis ankoraŭ aktuala hodiaŭ en Belgio? Ĉi tiu formo de klerikalismo ankoraŭ ekzistas hodiaŭ en Belgio? Ni provis respondi ĉi tiujn demandojn per analizo de la belga gazetaro de januaro 2016 ĝis septembro 2017, por havi ideon pri la lastatempaj debatoj pri religioj, sed precipe la katolika religio, en Belgio.

Ĉar ni demandas al ni la demandon pri scii se la klerikala/antiklerika terminologio havas ankoraŭ intereson hodiaŭ, mallonga memorigo pri la historio de ĉi tiu termino ŝajnas al ni esenca. La esprimo "antiklerikalismo" aperas en la 19-a jarcento sed esprimas senton kiu ekzistas pli longe. Antiklerikalismo spegulas a opozicio al klerikismo, kiu povus esti difinita kiel la volemo de organizita pastraro prizorgi komercon publiko. Origine oni uzis la terminon antiklerikala

pejorativa maniero de katolikoj por indiki tiujn kiuj oponi iliajn ideojn, sed la termino povus fakte validi por ĉiuj religioj kun pastraro. Estas pri fakte por kontraŭ stari la politikajn postulojn de la religia povo.

La esprimo "antiklerikalismo" estas historie ligita al la katolika religio. En la 19-a jarcento, la pastraro uzis la influon de sia spirita potenco en la tempa mondo per cenzuro kaj metado sur la Indekson, rifuzo de la sakramentoj al nekredantoj, provoj monopoligi la instruadon, aŭ eĉla kondamnon de la pensofluo kaj asocioj. Ĉi tiuj faktoj havas realajn konsekvencojn pri la vivoj de homoj. La pastraro estas perceptita negative pro ĝia videbla pozicio en publika spaco: la preĝoj, religiaj procesioj aŭ sonoriloj punktante la tagon de la civitano, ĉi kredanto aŭ nekredanto. Ĝi ankaŭ estas kritikata ĉar ĝi konscie eternigas religiaj preskriboj en la konscio de homoj, la re-religia fakto ofte eĉne rimarkita kiel ĝi fariĝas tiel ordinara. Estas kontraŭ ĉi tiu, kio estos

ribe la antiklerikaloj en la 19-a jarcento. Ĉi tiu lukto prenis Belgio en formoj foje tre doloraj por nekredantoj kiam, ekzemple, delegacioj de katolikoj

likoj aperis dum civilaj entombigoj por provi malhelpi la ceremonion, sendis policistojn al devigante liberpensulojn havi religian entombigon, aŭ ŝanĝis mortantan personon ĉar li rifuzis la lastan sakramentojn de la pastro.

Antiklerikalismo kaj klerikalismo ambaŭ havas politikan signifon kaj precizan historian kuntekston. Antiklerikalismo, komprenata kiel movado aŭ tendenco

politika, celas certigi ke religio restas limigita al la sfero privata. Ĝi ne estas konfuzita kun ateismo kiu refutas la ekziston de dio, aŭ kun kontraŭ kristanismo, kontraŭ katolikismo aŭ kontraŭ religio, eĉse batalemaj antiklerikaluloj foje falis en ĝiajn tendencojn en la 19-a jarcento.

Iuj antiklerikaluloj estas kredantoj, kio ne malhelpas ilin ne dezirante vidi la religiuojn en kontrolo de politikaj decidoj. En tio, antiklerikalismo havas postulojn similajn al tiuj de laikismo: neenmiksiĝi de

religia en la publika sfero, klara disiĝo inter Eklezio kaj Ŝtato kaj libereco de konscio por ĉiuj.

Nuntempe, la esprimo klerikalismo kaj ĝia kontraŭ klerikala epiteto ŝajnas esti neuzitaj.

en publika debato aŭ en la statutoj de asocioj sekulara. En la 19-a jarcento, antiklerikalismo estis fera lancopinto de liberpensuloj kaj raciistoj, kaj ili ne faras ne kaŝu ĝin. Framasonismo, per sia partopreno en la publika kampo per la asocioj al kiuj ĝi subtenas, ludos gravan rolon

en la disvastigo de antiklerikalaj ideoj en Belgio dum la dua duono de la 19-a jarcento. Post la premiero

Mondmilito, belgaj antiklerikalaj asocioj malaperi kaj iom post iom cedi lokon al novaj sekularaj strukturoj, dum framasonismo

progresas malpli videble en la sekularan kampon koncerne demandojn koncerne la katolikan religion. Post

Mondaj Koncernoj de la Dua Mondmilito politiko estas orientita al ekonomiaj aferoj kaj socia prefero ol ideologia kaj filozofia. Tie

Eduka Ligo, fondita en 1866 kaj kies celo estas defendi laika edukado, ankoraŭ ekzistas kaj havas

festis siajn cent kvindek jarojn en 2016, kaj ni vidas la fundamenton en 1969 de la Sekulara Agado-Centro kiu ankoraŭ kunordigas nuntempe la diversaj laikaj asocioj. Tiam

en 2012 ni vidas la naskiĝon de la Belgia Asocio de Ateistoj kaj poste en 2013 la Rondo de Libera Penso -

Kring voor het Vrije Denken (CLP KVD), fondita en junio 2013 en Bruselo.

Ni devas rimarki hodiaŭ la revigliĝon de certaj debatoj jam ĉeestantaj en la 19-a jarcento – ni pensas pri la financado asignita al la Katolika Eklezio aŭ la debatoj.

pri religio klasoj, kiu havas resonon

tre aparta kun la 19-a jarcento en Belgio – same kiel

la apero de diskutoj pri sociaj temoj

pli freŝaj. Tiuj ĉi opozicioj tamen restas akurataj, ne plu okazantaj en formo de opozicio

klerikalaj antiklerikalaj, kaj estas certe malpli perfortaj

ol en la 19-a jarcento. Estas interese rimarki, ke hodiaŭ iuj temoj ligitaj al ĝi tiu kontraŭ staro

estas ankoraŭ sur la unua paĝo de la gazetararo kaj ke kelkaj el ili estas

identaj al tiuj de antaŭ jarcento kaj ke, de

aliloke, la argumentoj kaj metodoj uzataj de ĵurnalistoj, zorgantaj pri

neŭ traleco, estas ankaŭ neŭ tralaj.

En la belga gazetararo kolektitaj artikoloj koncerne Katolikojn por la periodo 2016-2017, multaj aperantaj temoj, kaj sur la politika nivelo kaj sur la moralo: financado de religioj, debatoj ĉirkaŭ e religiokursoj, naskiĝo de la filozofio kaj civitaneca eduka kurso (EPC), neŭ traleco en la universitato, reprezentado de religioj en politiko, debato ĉirkaŭ e la enkonduko de la koncepto de sekularismo en la Konstitucion Belga, kristana kulturo kiel bastiono kontraŭ Islamo, uzado de novaj amaskomunikiloj, rilataj kulturaj eventoj al la katolika religio, vivo de la pastraro, seksa misuzo ene de la eklezio, libervola ĉesigo de gravedeco (aborto), surrogacy (GPA), eŭ tanazio, eksgeedziĝo, samseksemo, mirakloj kaj superstiĉoj.

Fakte, ĝenerale, la opinioj de la Katolika Eklezio de Belgio estas relative bone transdonitaj al la publiko per la gazetararo, kaj en iom pozitiva tono. Ĉi tio ne vekigis multe da kritiko, la religia fakto ŝajnas bagateligita kaj fariĝis normale aŭ di la opiniojn de religiaj reprezentantoj pri temoj kiuj tamen estas ekster la spirita kampo. Estas amuze rimarki ĉi tie la diferenco en traktado kaj tono uzata por paroli pri katolikismo aŭ islamismo, kiam temas pri traktado de la malsamaj temoj ligitaj al la administrado de religioj en Belgio. Ni ne detalo ĝin el ĉi tiuj temoj hodiaŭ kaj citons nur kelkajn ekzemplojn, provi doni ideon pri la pozicioj de la Eklezio en Belgio, esperante respondi al nia komenca demando, nome ĉu la opozicio klerikalismo/antiklerikalismo ankoraŭ havas sencon hodiaŭ.

La demando de aborto, parte malkrimigita en Belgio ekde 1990, ripetigis en la amaskomunikiloj, precipe ekde la kontraŭ abortaj rimarkoj faritaj de la profesoro Stéphane Mercier ĉe la Katolika Universitato de Louvain (UCL) en marto ĉi-jare. Resume, ĉi tiu profesoro estus farinta pruvon por la "rajto je vivo" en a filozofia kurso, kiu kondukis al disciplinaj procedoj kontraŭ li, kiu rezultigis lian suspendon.

La gazetararo multe parolis pri ĉi tiu rakonto, ĉu la skriba aŭ televida gazetararo. Libera Belgio havas, per ekzemple, faris plurajn intervjuojn por prezenti la aferon, demandante membrojn de akademia personaro de UCL aŭ eĉ Stéphane Mercier mem.

Tamen en ĉi tiu kazo ni povas noti diferencon en traktado inter La Libre Belgique, gazeto antaŭ e de katolika tendenco, kaj Le Soir, historie de liberala tendenco, en la vortigo de siaj titoloj. Ni havos

flanke de La Libre Belgique pli neŭ tralaj titoloj, kiel ekz

"Ĉu la klasoj de profesoro Mercier estu suspenditaj je UCL?", dum en Le Soir ni trovas ekzemple "Kontraŭ abortisma pledo:

Stéphane Mercier sankciita de

UCL", pli elvokiva. En la procezo, la episkopoj de

Ankaŭ Belgio esprimis sin pri la demando de aborto, sed en tre neŭ trala maniero kaj emfazante la diferencon inter la ago kaj la persono, dum ili asertas sian

konfido en la proceduro farita de UCL. La kazo

de Stéphane Mercier ne estis helpita de lia partopreno

la 26-an de marto 2017, ĉe Marŝo por la Vivo en Bruselo;

rimarku ĉi tie ankaŭ, ke dua marŝo estis organizita

la sekvan monaton, ankaŭ en Bruselo. Ĝenerale,

tiu ĉi afero estigos internajn poziciojn prenitajn

dolora, montranta la utilecon daŭ rigi diskuti de la demando pri aliro al aborto. La sama afero povas esti nomis la debato pri surrogateco, aŭ pri eŭ tanazio, rajtigita en Belgio ekde 2002, kaj lastatempe etendita al neplenaĝuloj en 2014, kiuj estas du demandoj pri kiuj la Belga Eklezio ankaŭ donas sian rimarki.

Alia temo, kiu ofte aperas en la amaskomunikilaro Belga estas la nova filozofia eduka kurso kaj Civitaneco (EPC), precipe ekde ĝa enkonduko en Franclingva komunumo en Belgio je la komenco de la lerneja jaro lernejo de 2016, sed ankaŭ en antaŭaj jaroj dum diskutoj pri la projekto. Kiel memorigilo, belga edukado estas dividita en pluraj retoj, edukado oficialulo kiu kunigas la Valonian-Brusela Federacion kaj la subvenciitan oficialulon, kaj senpaga edukado, nome senpaga subvenciataj konfesaj kaj senkonfesaj. Ĉi tiuj dividoj de edukado en Belgio estas la rezulto de du lernejaj militoj (1879 1884 kaj 1950 1959) kaj rezulta lerneja pakto de 1959, kiu trankviligis la katolikan-sekularan opozicion en franclingva edukado. La nova EPC-kurso starigita antaŭ du jaroj celas nur proponi alternativon al kursoj de religio kaj laika moralo kaj nuntempe ne estas provizite en subvenciita senpaga konfesia edukado. Li estis atakita de kaj instruistoj kaj katolikaj reprezentantoj, ĉar lia lastatempa

aplikado prezentas diversajn problemojn, nome la diferencon prilaborado inter la malsamaj edukaj retoj, la debatoj ĉirkaŭ la enhavo de la koncerna kurso kaj la organizaj problemoj rilate kurshorarojn. Ni trovas en la gazetaro multajn

detaloj, inkluzive de procentoj de studentoj ĉeestantaj ĉi tiuj kursoj, aŭ dezirante esti sendevigita de ili, la nombro studento daŭ re ĉeesti religiajn klasojn, la kiel gepatroj estis informitaj, aŭ ne, pri la implicoj de la enkonduko de ĉi tiu nova kurso, ktp. Ni

ni ne rigardos ĉi tiun kompleksan kazon en la kadro de ĉi tiu interveno sed ni volis atentigi vin pri ĉi tiu debato koncerne la instruadon de religio kaj filozofio en la lernejo, jam ĉeestanta en la 19-a jarcento, kaj daŭ re evoluanta hodiaŭ .

Ĝenerale, ni vidas en Belgio revenon de filozofiaj-religiaj debatoj en la publika sfero, ĉi kiun oni observas precipe kun la revigliĝo de diskutoj pri la enkonduko de sekularismo en la belgan konstitucion. HAVAS vidu la eldonajn ojn de la pasinta jaro, ĉi tiu debato estas distilita diversmaniere en la gazetaro, ni trovas pri tiu ĉi temo kiel multaj opinioj de la pastraro aŭ reprezentantoj de aliaj religioj agnoskitaj en Belgio (ortodoksa, hebrea, anglikana, Protestanta, islama, organizita sekularismo) kiu intervjuas pri la malsamaj kulturaj implicoj de religioj en Belgio, plurkreda ŝtato. La martaj atakoj 2016 en Bruselo, ekzemple, kontribuis al la stigmatigo de Islamo en publikaj debatoj, precipe per reprezentantoj de la New Flandra Alliantie (N-VA), Flandra naciisma partio. Ĉi tiu fakto povas esti observita en la lastatempa polemiko koncerne la streĝon de kriterioj por la rekono de islamaj didomoj, implikante la flandran ministron pri aferoj

interno, Liesbeth Homans (N-VA), kiu decidis repreni ĝan permesilon de unu el la plej grandaj moskeoj en Flan-

dre en julio ĉ-jare (Fatih-moskeo en Beringen). Aliflanke, ekzistas multaj publikaĵoj en malpli kritika tono rilate renovigojn de preĝejoj aŭ la rekvalifiko de didomoj en kulturajn spacojn.

Ĉi tiu reveno de religio al la publika sfero - tiom kiom ĝi forlasis - klare ankoraŭ estas aktuala hodiaŭ . inter katolikoj, kaj junuloj estas inter la aktoroj de ĉi tiu fenomeno. Ja junaj belgaj katolikoj estas engaĝitaj en multaj kulturaj okazaĵoj, kiel ekzemple la festivalo SoulQuest por junuloj de dek ses ĝis tridek jaroj, kiu okazas ĉujare en Valonio kaj kiu invitas junulojn fari bilancon de ilia vivo kaj ilia fido al festa spirito inkluzive de koncertoj kaj instruoj. Alia ekzemplo estas la festivalo Choose Life, kiu okazis ĉ-jare en aprilo, celita al gejunuloj el dekdu ĝis deksepjara, kaj kiu, malgraŭ sia nomo, havas nenion de a por-elekta evento, kaj adoptas similajn celojn kiel la festivalo SoulQuest, tio estas sperti sian kristanismo malsame. Rimarku tamen, ke ĉi tiuj du eventoj estas elsenditaj nur de la gazetaro aŭ la reto Katolika informo (diocezoj, paroĥoj, asocioj junaj katolikoj) kaj tial ricevas neniun videblecon en la ĉefaj belgaj amaskomunikiloj. La du eventoj ambaŭ havas simplajn kaj efikajn retejojn kaj evidente ĉeestas en sociaj retoj.

Estas ankaŭ interesaj ekzemploj en la kampo la refuto de superstiĉoj aŭ rakontoj pri mirakloj. En la 19-a jarcento la metodo konsistis ĉefe el argumentado sur la tereno de la historio esperante, ke la Eklezio estos konfesi viajn erarojn. La kazo de la "miraklo" de la Preĝejo de Sanktaj Mikaelo kaj Gudule, laŭ kiu judoj de Bruselo ŝtelintus gastigantojn tie en 1370, tiam la estus pikita per ponardoj. La gastigantoj estas tiam komencus perdi sangan. Ĉirkaŭ dek el personoj de juda kredo estis bruligitaj tial, la Belga Katolika Eklezio daŭ re rememoris tiun ĉi eventon ment kaj konfesis sian eraron nur en la jaroj sesdek. Sed eĉhodiaŭ ni trovas rakontojn pri similaj mirakloj, kvankam kun malsamaj implicoj, kaj ĉi tiuj estas la samaj metodoj kiel antaŭ jarcento - ĉi-kaze scienca kontraŭ klarigo - ke ni kutimis refuti ilin. En julio 2016 en Aalst pastro asertis, ke ducentjara oblat, kiu estis en lia posedo dum naŭ monatoj, subite fariĝis sangi. Ĉi tio fakte estas kemia reago, kaj la "miraklo" ne estas rekonita de la Eklezio de Belgio.

Ni klare vidas tra ĉi tiu rapida superrigardo de la debatoj lastatempa en Belgio tiu antiklerikalismo kiel ni ni difinis, ke ĝi ne plu ĉeestas. Ĉi tio estas notita per la foresto sistema kritiko aŭ kontraŭ publikaĵoj en reago al la disvastigo de opinioj de la pastraro aŭ de la belga katolika komunumo. Klerikismo, komprenata kiel deziro de la katolika pastraro havi efikon sur la publika vivo de sia lando, ŝajnas esti preninta aliajn formojn. La agadmetodoj estas pacaj kaj orientitaj al dialogo prefere ol al fronta opozicio, en la plej multaj kazoj. Kio do estas la valideco aŭ utileco de termino "antiklerikalismo" hodiaŭ ? Al ni ŝajnas malfacile antaŭ vidi lokon por antiklerikalismo hodiaŭ en socio kie ideologiaj konceptoj

de la 19-a jarcento ne plu havas la samajn difinojn. Tamen, ŝajnas al ni, ke konsiderante la daŭran volon de la Eklezio miksi la du sferojn - spiritan kaj tempan - la uzo de la termino povus eble, per sia elvoko historia, permesi novan konscion pri tio debato.

Rumanio

Constantin Ozon

Mi estas Costy Ozon, proparolanto de SoLaR, Societo por Sekularismo en Rumanio.

Post la falo de la komunista reĝimo en Rumanio, la Eklezio pli kaj pli gajnis terenon en publikaj institucioj, laŭ la ekzemplo de la lernejo. Religia edukado estas inkluzivita en la komuna kerno. Infanoj kaj gepatroj estas premataj por enskribiĝi religiaj kursoj. Mi ŝatus aldoni, ke ĉe ĉiu reirlerneja malferma ceremonio estas pastroj, apartenanta ekskluzive al la ortodoksa kulto, kiu oficias. Ĉiujare, estis iniciato de la Asocio laika humanisto kiu realiĝis en la formo de malfermita protestletero adresita al la ministerio de Edukado, letero subskribita de SoLaR, petante la ĉesigo de ĉi tiuj religiaj servoj, grave malobservante la liberecon de konscienco.

Dum la lastaj dudek ok jaroj, miliardoj da eŭroj iris por financi religiojn, precipe al Ortodoksa kultado. Giganta preĝejo estas konstruita Bukareŝto, kies giganta sonorilo kostis 550.000 eŭrojn. HAVAS rimarku, krom la enorma kosto, ke la figuro de Patriarko Daniel estis presita tie. Pasintsemajne, Bukareŝta Urbodomo anoncis suplementon de 1 miliono da eŭroj al fondusoj donitaj al tiu ĉi katedralo, kies nomo memorigas nin pri faŝismo: la katedralo de la savo de la Nacio.

La Ortodoksa Eklezio fariĝis analoga al konservativaj organizoj.

Unu el ili, la Koalicio por la Familio, kunigas la fortojn la plej retroira kaj la plej reaktiva. Ŝi sukcesis organizi referendumon por modifi la artikolon de la

Konstitucio pri la familio. Hodiaŭ, la Rumana Konstitucio deklaras ke "La familio baziĝas sur libera interkonsento inter geedzoj". La Koalicio volas ŝanĝi la vorton

"geedzoj" per la esprimo "viro kaj virino".

Ĉi tiu klarigo maleblas rekonon

Rumanio de samseksema geedziĝo, kontraŭ leĝo hodiaŭ, sed ne nur. Tio influas unugepatrajn familiojn aŭ aliajn formojn de edzeca unio.

La referendumo okazos en oktobro. Ĝi estas subtenata de la reganta koalicio de la Socialdemokrata Partio kaj la Alianco de Liberaluloj kaj Demokratoj. Jen kiel la festo socialdemokrato subtenas pozicion, kiu sendube lokas ĝin en la konservativan domajnon.

La nura parlamenta partio kiu kontraŭbatalis tiun ĉi referendumon estis la Unio Savu Rumanion, ne-ideologia partio simila al la partio En Marche en Francio.

Inter la celoj de la Koalicio por la Familio, kiuj estas ĉiam kaŝita de la publika opinio, ni trovas la malpermeson aborto aŭ aliaj pli surprizaj proponoj kiel la ununura imposto.

Alia afero rilata al libereco de konscienco estas la opozicio de la Ortodoksa Eklezio al kremacio. Pro tio, ni havas nur du kremaciejojn en Rumanio, unu en Bukareŝto kaj la alia en Cluj-Napoca. La Preĝejo-vestiblo Ortodoksa estas pli forta ĉar multaj tombejoj estas la posedaĵo de la Eklezio.

Noto : teksto prenita el la transskribo de la registrado de la interveno.

Dum la tagmanĝo paŭzo, la delegitoj povis spekti la filmon de Fernando Lozada pri sekularismo en Argentino.

Ĝenerala sesio pri la rajto morti digne

La kunsidon prezidis:

Nina Sankari (Pollando), Fernando Lozada (Argentino) kaj David Gozlan (Francio)

Parolantoj dum ĉi tiu sesio:

- Jean-Luc Romero (ADMD Francio)
- Andreas Kyriacou (Svisa Asocio de Libera Penso)
- Jacqueline Herremans (ADMD Belgio)
- Michael Nugent (ADMD Irlando)

La sesio unue komenciĝis per interveno de Fernando Lozada: teksto ne ricevita

Komunikado de

Jean-Luc Romero

Saluton al ĉiuj,

Mi ĵus ricevis mesaĝon de la Urbestro de la 10-a arondismento, Rémi Féraud, kiu petas min bonvenigi vin. Mi faras tion precipe liaflanke ĉar la sidejo de ADMD Francio troviĝas en la 10-a arondismento kaj ni multe uzas ĉi tiun urbodomon.

Li do bonvenigas vin kaj volis diri al vi kiom multe li dividas kaj vian batalon kaj tiun de la ADMD.

Do ni estas ĉi tie en amika Urbodomo kaj kun urbestro kiu vere subtenas niajn aferojn la tutan tempon.

Mi ŝatus danki Davidon, kiu reprezentas Francan Liberpenson, ĉar sen vi la batalo estus multe pli malfacila. La AMDD estas hodiaŭ tre grava asocio. En kelkaj jaroj ni duobligis la nombron de niaj membroj, ni estas ĉirkaŭ 70.000 kun multaj junuloj ankaŭ.

La subteno en la lastaj jaroj al Libera Penso estis ege grava en ĉi tiu debato kaj mi diros

iuj vortoj.

Nina, dankon pro esti ĉi tie. Mi havis la ŝancon, kun Micheline, iri al evento, kiun vi organizis. En Pollando ni havas multe da laboro kiam ni parolas pri religio kaj ne estas facila. Des pli forte estas vidi, ke post semajnoj, eĉ monatoj, vi finfine sukcesis, ke via asocio estu agnoskita kaj deklarita.

En Francio, kiam oni kreas asocion, oni sendas la paperojn al la Gubernio kaj ĝi estas aŭ tomata. Nu en Pollando daŭris kelkajn monatojn por ke tiu respublika asocio estu aprobita kaj povi plenumi sian agadon. Ni estos je via dispono por helpi vin, ĉar ĝi ne estas simpla kaj ni bezonas helpi en landoj, kie ĝi estas pli komplika.

Ni scias, ke en la oriento de Eŭropo, kiam ni batalas pri demandoj de libereco, egaleco, sekularismo, estas multe pli malfacila.

Fine, mi ŝatus danki la aktivulojn de ADMD, kiuj prizorgis nian standon.

Por tiuj, kiuj ne konas la situacion

la demando pri la fino de la vivo, ni estas en iom miriga situacio. En la lastaj jaroj, ni havis kelkajn raportojn, kiuj montras, ke homoj mortas malbone en Francio male al kelkaj landoj ĉirkaŭ ni. Ni parolas multe da paliativa zorgo krom ke ĉiuj raportoj kiuj estas faritaj diras al ni ke apenaŭ 20% de homoj kiuj havas bezonas profitojn de ĝi. Kun totala malegaleco sur la tero ĉar ĝi tie en Ile de France ni havas 40% de paliativaj litoj sed ni reprezentas 18% de la loĝantaro.

Estas multe da parolado ĝi-tage, bedaŭ rinde, pri tio kio okazis en la transmaraj departementoj kaj bone en ĝi tiuj insuloj, ne ekzistas unuo pri paliativa prizorgado. Vidu la situacio en kiu ni estas.

Ĝi tio estas por montri al vi ĝi tiun diskurson, kiun ni havas en Francio, absolute nekredibla, de aro da politikistoj, kiuj diras al ni, ke la sola solvo estas paliativa prizorgo kaj bone.

eĉpri tio ili estas nekapablaj ĉar ĉiuj raportoj kiuj estas faritaj de la Ŝtato, malsamaj profesoroj pri medicino, montru al ni la mankon en ĝi tiu areo kaj la reala

maljustecon, kiun ni havas fronte al paliativa prizorgo.

Terapia senkompateco estas malpermesita en Francio. Nun ni nomas ĝin malracia obstineco, precipe ekde la unua Leonetti leĝo. En ĝi tiu leĝo,

normale, tio estas malpermesita. En realeco, aferoj daŭrigi. Ekzemplo: 50% de kemioterapioj estas farita en la lastaj 15 tagoj de vivo. Iuj el vi eble spertis kemioterapion

kaj sciu, ke ĝi estas por kuraci vin de kancero aŭ eble doni al vi horizonton sed ne en la lastaj tagoj de vivo. Nu en Francio ni daŭrigas kiel

tio kaj vi havas homojn, kiuj estas ĉe la fino de sia vivo, al kiuj ni faris kemioterapion. Konsiderante la kromefikojn, kiujn ĝi povas havi, tio konsistigas formon de terapia senindeco.

Mi ne kuraĝas paroli — kaj eĉsinjoro Leonetti, nia „bona sinjoro de vivo" de registaroj de dekstro kaj maldekstro, skribita en lia lasta raporto - pri kio okazas en EPAHD-oj (establaj oĝoj por dependaj maljunuloj) en Francio. Ni devigas homojn, ofte

virinoj kiuj estas izolitaj, por serĉi kuracadon. Iuj, pro de ilia situacio, ĉe unu momento, ĉesu manĝi, hidratigi. Do ni donas al ili sukerakvajn infuzaj oĝojn kaj ili estas devigitaj preni sian medikamenton. Estas situacio, kiu estas menciita en la lasta raporto de S-ro. Leonetti sed ĉar ni ne havas solvon ni daŭrigas tiel!

Vi eble aŭdis pri Vincent Lambert, kiu estas en komato kaj kiu ne revenos. Li diris, sed ne skribe, ke se li troviĝas en tia situacio, li volis, ke la kuracado estu ĉesigita. Lia edzino provas defendi lin sed parto de lia familio kontraŭas ĝin. Estas 1700 Vincent Lamberts en Francio. Iuj ni diris, antaŭe, ke ili ne volas daŭri se ili estas en nemaligebla komato sed ili ne skribis ĝin. Vi bedaŭrinda vidas, ke la terapia senindeco daŭras.

Ni havas la rajton en Francio, ekde 2005, skribi direktivojn antaŭ vidite, krom ke ekzistas nur 2.5% de mortantaj homoj, aŭ ĉirkaŭ 50,000 homoj kiuj faris ĝin. Ne kun la nova leĝo la aferoj iros bone pli bone ĉar kontraŭe al tio, kion oni diras al ni, ĝi tiuj direktivoj,

ne estas devigeblaj. Tio estas, la kuracisto povas konsideru, ke viaj direktivoj estas evidente malkonvenaj, kio laŭ leĝo signifas nenion kiel konfirmite la Kortumo de Kasacio. Ĝi tio signifas, ke se vi renkontas tre katolika kuracisto, kiu kaj dumvive ĝis la fino, vidi lin morti en sufero, li povas konsideri, ke ĝi tiuj direktivoj estas malkonvenaj. Certe ni povas antaŭe eniri la tribunaloj sed intertempe la persono mortos enen malfacilaj kondiĉoj.

Fine, ni havas ĝi tiun studon faritan de la INED (Nacia Instituto pri Demografiaj Studoj), kiu diras al ni, ke en Francio ekzistas 0,8% eŭtanazio. Tio estas, ke el proksimume 550 000 mortoj jare, 4 500 homoj ricevas mortiga produkto.

Krom ke kiam ni rigardas la studon, ni rimarkas ke 0,2% de mortantoj petis helpon. Tio estas, el la 4.500 homoj, estas 1.100 homoj kiuj estas helpataj ĉiujare laŭ sia peto kaj poste 3 400 homoj, kiuj ricevas mortigan produkton sen peti ion ajn.

Kiu montras ke la drivoj estas hodiaŭ en nia lando, kaj ne en Belgio, Nederlando aŭ Luksemburgio kiel ni komprenas ĝin, kaj nia leĝo estas ege hipokrita. Ni normale povas profiti de fina sedado, kiu dormigas nin, ni ĉesas manĝi

kaj tiam vi povas preni 3 semajnojn por morti. Se vi estas tre maljunaj, tre malsanaj ĝi povas iri tre rapide, kaj ĝi povas estu solvo, sed imagu por homoj, kiuj estas ankoraŭ en bona fizika stato!

S-ro Leonetti, en intervjuo, diris, ke fina sedado limas al eŭtanazio. Kio estas vera ĉar la kuracistoj scias, ke vi ne vekigiĝas sed ili ne scias, kiam vi mortos.

Tio troviĝas la franca debato. Tio estas, ke ni temas pri ĝi tiu grandega hipokriteco. Ni havas nur ĝi tion la sola fina trankviliga solvo kiu povas esti tre perforta kaj malproksima de tio, kion nia belga, nederlanda, luksemburga kaj alimaniere en Svislando kun la helpa memmortigo kie, ĉirkaŭ ita de amatoj, oni povas morti kelkajn sekundojn.

Por respondi la demandon de Nina: Kial tio estas? ne moviĝas pli rapide?

Nu antaŭe ĝi ĉar ni ĝam havis Parlamento de parlamentaj mandarenoj, tio estas deputitoj kaj senatanoj, kiuj ankaŭ estas grandaj profesoroj pri medicino kaj kiuj malfacile komprenas tion estas ĝi kaj ĝi el ni, kiu devas decidi. Ĉiuj raportoj kiuj estis faritaj en Francio estis faritaj de medicinaj profesoroj aŭ kuracistoj. Kial ne? Sed kial ĉiuj raportoj? Nia fino de vivo ne estas ne estas medicina afero. Ni ĝi estas fakuloj pri nia propra vivo, nia propra korpo. Virinoj en Francio tiutempe diris "mia korpo apartenas al mi" kaj ili ankoraŭ diras ĝin en certa nombro da landoj. Hodiaŭ en Francio ni diras "Mia morto apartenas al mi". Estas al ni elekti.

Ni vidas, ke ĝi tiuj mandarenaj parlamentanoj povis kunveni por malhelpi leĝon. Kvankam mi estas karikaturo, mi devas diri, ke estas profesoroj pri medicino, kiuj subtenas nin kaj kiuj estas tre ofendaj en la

batali.

Ekde la dua mondmilito la pozicio de kuracistoj ĉiam estis kontraŭ progreso. Ili eĉestis kontraŭ la socia sekureco! Ili estis kontraŭ kontraŭ koncipado, kontraŭ aborto, kontraŭ morfino - kiun hodiaŭ ili trovas tre bona - kaj hodiaŭ kontraŭ eŭtanazio.

Ekzistas ankaŭ la religia vestiblo kiu estas tre potenca en laika Francio.

Ĉu tio povas surprizi iujn, sed en la momento de "Gedziĝo por ĉiuj" ni povis realigi ĝin per la monstraj manifestacioj kiujn ili organizis kaj precipe kiam ni vidis kiel ili estis organizitaj ene de la Nacia Asembleo.

Apud la Nacia Asembleo estas servo destinita al elektitaj oficistoj: la Pastora Servo por Politikaj Studoj.

Koincido: Mi ricevis hieraŭ, kiel pariza kaj regiona elektito, inviton de ĉi tiu Servo. "Kardinalo André XXIII ŝatus montri sian zorgon por la francoj kaj invitas vin al meso [...]. Je la fino de la meso, pastro Laurent Stalla-Bourdillon, direktoro de la Pastora Servo de Politikaj Studoj, ĉiujas bonvenigi vin ĉirkaŭ bufedo en la pastrejo..."

Ke povus esti amasoj por la elektitoj, kial ne? Kio prezentas problemon ne estas ke estas amasoj kaj ke la elektitoj iras tien. Ĉu tio estas ĉar post ĉi tiuj mesoj la elektitoj iras vespermanĝoj kaj dum ĉi tiuj vespermanĝoj ni klarigas al ili la poziciojn de la Eklezio pri la familio, pri la fino de la vivo, pri la samseksemo ktp...

Kaj post tio ili formis grupojn de elektitaj oficistoj, parlamentanoj aŭ ne, kiuj laboras regule kun la baziliko Ste Clotilde kaj kun tiu ĉi servo.

Aliaj religioj ankaŭ faras aferojn sed en Francio la katolika religio estas aparte organizita kaj uzas ĉiujn rimedojn.

La episkopo de Lyon distingis sin tre lastatempe dirante, ke parlamentanoj kaj elektitaj oficistoj ne devas voĉdoni por leĝoj pri la familio, pri la fino de la vivo, pri samseksemo. Ni ĉiuj demandis sin, ĉu la pastroj devas voĉdoni pri la leĝoj!

En Francio la religioj jam delonge havas eminentan lokon kaj havas eminentan lokon en niaj institucioj.

Ne ekzistas etika institucio en Francio kie ĉiuj religioj ne estas reprezentitaj. Mi estis membro de la Nacia Aidsa Konsilio kie estis ĉiuj religioj sed neniuj liberpensuloj.

Religiaj reprezentantoj en tiuj organizoj estas nomumitaj rekte fare de la Prezidanto de la Respubliko dum aktivuloj kaj teknikistoj estas nomumitaj fare de la ĉefministro aŭ aliaj ministroj.

Ni traktas realan organizon kaj tiuj, kiuj ankoraŭ kredas, ke religioj ne plu havas tiom da graveco en la laika Francio de 2017, malpravas. Por tio ni devas batali.

Por fini, mi ankoraŭ pensas, ke tio, kion ni spertis kun "geedziĝo por ĉiuj", malfermis la okulojn de certa nombro da homoj. Ni vidis manifestaciojn kun miliono da homoj en Parizo. Busoj foriris de ĉiuj preĝejoj en Francio. Transporto, aviadiloj estis pagitaj. Ĉiuj vidis, ke ĉi tiu ĉi estis ĝenerale financita kaj efektiva de la Eklezio.

Mi pensas, ke certa nombro da parlamentanoj, kiuj

la plej multaj estas laikaj, komprenis, ke eble necesas foriri de tiu ĉi influo surpriza en Francio eĉse ĝi estas la plej aĝa filino de la Eklezio. Ĝi ankoraŭ estas la lando de la klerismo, la lando kiu estas unu el la simboloj de sekularismo en la mondo kaj tial mi kredas, ke ni eble havos ŝancon.

Ni havas landon kun registaro, kiu estas nek dekstre nek maldekstre, kun multaj novaj parlamentanoj, el kiuj kelkaj ne loĝas ene de partio de tre longe kaj estas iom forigitaj de ĉi tiu.

Jen kial ni ĉi ADMD havas esperon.

Mi skribis al ĉiuj novaj parlamentanoj kaj mi estis surprizita vidi multajn pozitivajn respondojn ĉi-jare, ĉi-foje kaj dekstre kaj maldekstre.

Ni ne plu aŭ das sinjoron Leonetti en la Nacia Asembleo, tio multe helpas nin, ĉar iuj timis mobiliziĝi.

Tial mi pensas, ke ĉi-foje ni povas atingi ĝin kaj ni ne devas timi diri, kian leĝon ni volas. Mi scias, ke pri ĉi tiu punkto ni plene konsentas kun Libera Penso. Ni volas respublikanan leĝon, kiu estas parto de laikismo.

Mi ĉiam diras, ke mi ne estas aktivulo por eŭtanazio, mi estas aktivulo por libereco kaj la plimulto de niaj mezaj portiloj estas tiaj.

La leĝo, kiun ni volas, devas esti leĝo de libereco kaj leĝo por ĉiuj.

Mi kredas, ke nia lando estas preta, ke ni ne plu povas plu vivi kiel komercaj diktas.

Ni devas kunigi ĉiujn niajn energiojn kaj mi kredas, ke nova libereco eblas en Francio kiel ĉi niaj belgaj, nederlandaj kaj luksemburgaj amikoj, kiuj tamen vivas en monarkioj.

Kion monarkioj povas havi, ni povas havi en Francio, en Pollando kaj en multaj aliaj landoj.

Dankon.

Noto: Teksto prenita el la transskribo de la registrado de la interveno.

Helpita morti en Svislando

Regularoj, status quo, urĝaj aferoj

Andreas Kyriacou

Mallonga historio de ADMD en Svislando

1890-aj jaroj: komisiono estis starigita por unuigi kaj reformi la punkodojn de la malsamaj kantonoj.

Prezidanto Carl Stooss klarigas ke ekzistantaj regularoj ne kondiĉas punon por memmortigoj ĉar tiuj agoj estas kutime la rezulto de mensa malordo kiu postulas kompaton prefere ol puno (aŭ puno).

Stooss: Ĉi tio ne estas la kazo por individuoj kiuj helpas iun alian fari memmortigon.

Ĉi tiu vizio estas reflektita en multaj kantonaj krimkodoj.

La fakgrupo implikita en la formuliĝo de unuigita nacia krimkodo konsentas kun la bezono de artikolo pri la krimigo de asistata memmortigo, rekomendante limigi ĝan amplekson al kazoj implikantaj egoismajn motivojn, por eviti troan aplikadon.

Propono korpigita en la skizon de la nova svisa krimkodo de 1918: La registaro klarigas, ke instigi iun

memmortigi aŭ doni helpon povus esti ago de amikeco.

--> nur tiuj, kiuj devas zorgi pri la memmortiginto aŭ tiuj, kiuj profitus el ilia heredaĵo, estu punitaj.

Svisa Punkodo ekde nun

Malpermeso de aktiva eŭtanazio (art.114)

Ĉu homo, kiu pro laŭ dindaj kialoj, kaj precipe pro kompto al la viktimo, kaŭzas la morton de homo laŭ propra kaj insista peto de ĉi tiu lasta, estas kulpigita je prizonpuno ne pli ol tri jarojn aŭ monpunon.

Neegoisma asistado en memmortigo rajtigita (art.115)

Ĉu homo, kiu pro egoismaj aŭ interesaj kialoj instigas aŭ helpas alian personon por memmortigi, estas respondeca, se tiu alia persono tiam memmortigas aŭ provas memmortigi, al prizonpuno ne pli ol kvin jarojn aŭ monpunon.

Ne-eksplicitaj kondiĉoj de la krima kodo

Deziro morti: - estas

persista - devas esti

farita sendepende - pentobarbitona natrio (NaP)

devas esti preskribita de fizikisto.

ADMD-organizoj en Svislando

Eliro ADMD franclingva Svislando

Fondita en januaro 1982, inspirita de la fondo de la Asocio por la Rajto Digne Morti en Francio en 1980, 25 500 membroj

Eliru Deutsche Schweiz

Fondite en aprilo 1982, 105.000 membroj

Dignitas

Fondita en januaro 1998 fare de iama ĵurnalista kaj homarajtaj advokato Ludwig A. Minelli. Estis iam membro de "Exit Deutsche Schweiz". Forlasita kune kun aliaj membroj kiuj malkonsentis, ekz. "Eliru" ankaŭ estis atendita okupiĝi pri memmortigopreventado.

Iama Internacio

Fondite en 1997 fare de Exit Deutsche Schweiz, kunfondintoj Rolf Sigg kaj Julius Hackethal, germana fizikisto

Spirita Vivo

Fondite fare de la fizikisto kaj iama medicina konsilisto Erika Preisig

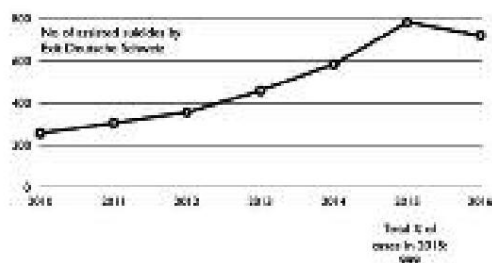
Libereco Vivo

Fondita en 2014 en Tiĉno, Fondita 2014 en Tiĉno, movis sian ĉefsidejon al Kantono Ĵuraso post juraj problemoj en Tiĉno.

Aktualaj oĝoj

- Aliro al helpa memmortigo por privataj kaj publikaj sektoraj emeritoj kaj flegejoj
- Aliro al NaP
- Helpa memmortigo por homoj kun mensmalsano
- Helpa memmortigo por kaptitoj

Incidence rates

LEGEKO KAJ HOMAJ RAJTOJ INDIVIDAJ LIBERECOJ

Belgio: "eŭ tanazio-laboratorio"

Jacqueline Herremans

En Antverpeno, la 19-an de marto 2008, viro akompanita de lia edzino prenas taksion por iri al Mid-delheim-hospitalo. Li interŝanĝas kelkajn pliajn vortojn ĉirkaŭ e glason da ĉampano kaj li trankvile ekdormos, ĉeestas kuracisto. Lia nomo estis Hugo Claus, li estis tutmonde konata pro esti artisto de vortoj. Sed atingita de Alzheimer-malsano, liaj talentoj iom post iom estingiĝis.

Kelkcent km for, en la antaŭ urbo de Dijon, virino prenas barbiturojn. Ŝia nomo estis Chantal Sébire kaj ŝi ricevis negativan respondon de la justico de sia lando. Ne, kuracisto ne povis helpi lin fari ĉi tiun finan geston de libereco.

La koincido de la kalendaro kunigis la destinon de ĉi tiuj du homoj, Hugo Claus kaj Chantal Sébire. Tiu ĉi koincido, ĉar ĝi ja estis unu, publike pruvita ke en du eŭ ropaj landoj disigitaj de unu limo, viroj kaj virinoj antaŭ e ne estas egalaj la morto.

Hugo Claus, ĉar li loĝis en Belgio, povis ĝi ĉi tiu finfina libereco kiu ekzistas por pacientoj suferantaj de neeltenebla sufero danke al la leĝo de la 28-a de majo 2002 rilate al eŭ tanazio. Li atingis la limon, kiun li havis fiksita en lia kapo. Li povis apartiĝi de siaj amatoj poste parolinte kun ili la lastan fojon. Kaj la kuracisto, kiu atendis lin en la hospitalo la 19-an de marto, ne estis traktita kiel murdinto. Li ankaŭ ne devis plenumi heroan agon: li simple aŭ skultis sian pacieron kaj konsentis plenumi ĉi tiun lastan akompana gesto.

Kaŝu de mi ĉi tiun eŭ tanazon, kiun mi ne scios vidu

Certe, la Eklezio protestis. Ĝi estis supozeble la amaskomunikila kovrado de la eŭ tanazio de Hugo Claus kiu ŝokis kardinalon Danneels. Verdire, la Eklezio dezirus, ke ni ne faru ne parolu pri la elekto de Hugo Claus, ke ĉi tiu ago restas en kaŝeco, kiel en la pasinteco. Kvazaŭ la gesto de Hugo Claus estis ŝoka, kvazaŭ la ago ekzerci sian libereco estis hontinda afero.

Ĉu ni ne trovas ĉi tiun saman dimension pri la verkistino Anne Bert? Dekstrepensaj rondoj havus certe laŭ dis lian kuraĝon antaŭ la malsano de Char-cot. Sed la fakto ke ŝi deklaras urbi et orbi ke ŝi rifuzas malrapida deklivo al agonio, profunda kaj kontinua sedado kion ŝi povus esperi, kiam ŝia korpo finiĝis mumi, estas kriado.

Kiel klarigi tion Belgio, monarkio

parlamentano kun profundaj kristanaj radikoj, malkrimigis eŭ tanazon ekde 15 jaroj kaj tiu Francio, laika respubliko, estas ankoraŭ en la fruaj stadioj de ĉi tiu debato?

Mi ŝatus kelkajn klarigojn sed mi ne faros riski komparan studon. Mi kontentiĝis je alprenu kelkajn fundamentajn elementojn de ĉi tiu aliro Belga fino de vivo en Belgio.

- Opinio de la 12-a de majo 1997 de la Konsila Komitato pri Bioetiko pri la konsilo de jura regularo de eŭ tanazio. La ora regulo de la CCB estas ne riski proponi la etikan veron sed konceptigi la etikajn konceptojn kiuj transiras la

Kompanio. En ĉi tiu kazo, la CCB faris 4 proponojn nur unu el kiuj proponis la status quo.

- Politikistoj implikitaj en etikaj demandoj (ekz. Roger Lallemand) kiuj preter politikaj partioj grupigis siajn diversajn proponojn por fari nur unu, kiu servos kiel a bazo por parlamenta debato.

- Peticio kolektanta la subskribojn de pli ol 2 500 kuracistoj inkluzive de estroj de onkologio, neŭrologio, ktp. unuoj, fakultataj dekanaj, ktp. Ĉi tiu peticio alprenis la fundamentajn principojn de malkrimigo de eŭ tanazio kaj estis iniciatita de la du asocioj por la rajto morti digne, unu

franclingva -ADMD-, la alia flandra -RWS.

- Kuracistoj, estroj de paliativaj unuoj, universitataj profesoroj, favore al elekto por pacientoj inkluzive de eŭ tanazio, aŭ digante iliajn voĉojn.

- Opinio de la Ŝtata Konsilio en julio 2001 koncerne precipe la konformecon de la leĝonaj proponoj debatitaj rilate al internaciaj protektaj instrumentoj homaj rajtoj (Eŭropa Konvencio por Protekto de Homaj Rajtoj kaj Internacia Pakto rilataj al civilaj kaj politikaj rajtoj).

- Aliro ne limigita al eŭ tanazio sed diskuto ampleksa aliro koncerne paliativan prizorgon, eŭ tanazon kaj la rajtoj de la paciento.

Mi devas aldoni, ke la ADMD profitis de la subteno de la sekulara movado ĝenerale kaj de la Sekulara Agado-Centro - CAL- precipe.

Ĉu eblas leĝoni por respekto al volo de la pacientoj?

La respondo estas pozitiva. Belgio havas tri leĝoj kiuj havis konsiderindan efikon al la pejzaĝo

dikalo: la leĝo de la 28-a de majo 2002 rilate al eŭtanazio, la leĝo de la 14-an de junio 2002 pri paliativa prizorgado kaj la leĝo de la 22-an de aŭgusto 2002 rilate al paciencaj rajtoj. Respekto al la volo de la paciento, ilia aŭ tonomeco, ilia digno, estas nocioj kiuj transiri ĉi tiun leĝan korpuson.

La leĝo rilata al la rajtoj de la paciento establas la rajton al kvalita prizorgo, la rajto je informo same kiel la rajto al konsenti aŭ rifuzi kuracadon. Ajna kuracado proponita de kuracisto devas esti submetita al la konsento de la paciento. La rifuzo de kuracado de paciento ne devus esti motivita kaj povas esti anticipe esprimita. La leĝo provizas la eblecon por ĉiu civitano nomumi reprezentanton, kiu do ekzercas la samajn rajtojn kiel sia rektoro, precipe konsenti aŭ ne pri traktado. Sen eniri ĉiujn detalojn de la belga juro, estas ankaŭ utile mencii, ke en foresto de agento aŭ de administranto de la persono kadre de la leĝo pri protekto de vundeblaj homoj, la kuracisto devas serĉi la dezirojn de la paciento de siaj laŭleĝaj reprezentantoj, kies ordo estas difinita per leĝo: kunloĝanta partnero, tiam la plenkreska(j) posteulo(j), al defaŭlte la ascendantoj kaj fine la flankaj en la rekta linio, nome frato(j) kaj fratino(j).

La leĝo rilata al paliativa prizorgo sanktigas la principon de universala aliro al ĉi tiu prizorgo kun vastigita difino kiu permesas paliativa prizorgo esti aplikita preter la fino de vivo: "ĉiu paciento havas la rajton al paliativa prizorgo kiam li aŭ ŝi estas en progresinta aŭ fina stadio de grava malsano, progresema kaj endanĝerigante la esencan prognozon, kaj kio sendepende de lia vivdaŭro.

La leĝo rilate al eŭtanazio permesas la malkrimigon de la ago, farita de kuracisto, kiu intence metas finon la vivon de homo laŭ ilia peto. La esencaj kondiĉoj estas libervola, ripetata kaj konstanta peto sen ekstera premo, de a paciento kun grava kaj nekuracebla malsano kaŭzante al li neelteneblan fizikan aŭ psikologian suferon.

La leĝo provizas gvidon per difinado de gvidlinioj. Sed ĝi ne estas necese ne konfuzu framon kaj rektjakon. La respondeco de iuj kaj aliaj restas tutaj kaj ĝi do dependas de la civitanoj kaj la medicina profesio doni vivon al ĉi tiu leĝo, por fari ĝin sia propra. Al la fino de la proceduro dum kiu la kuracisto estos parolinta kun la paciento en diversaj okazoj, kaj li estos klariginta lian medicinan situacion, diagnozon, prognozon, kuracajn eblecojn inkluzive de prizorgado paliativoj, estos parolinta kun la medicina teamo, kun la parencoj indikitaj de la paciento, estos akiritaj la opinion de a aŭ du aliaj kuracistoj(j), ĉi tiu kuracisto faros la decidon kun sia paciento pri eŭtanazio.

Aranĝoj estos faritaj por fiksi la lokon kaj daton eŭtanazio. La metodo ankaŭ estos diskutita, koni la administradon de medikamentoj per infuzaĵo aŭ eventuale la preparado de barbiturata siropo ke la malsanulo trinkos en la ĉesto de la kuracisto, kiu devas resti ĉe sia lito ĝis la lasta sekundo pacienca por certigi pacan morton. Tre ofte, la dato estos elektita laŭ la ebleco de ĉesto parencoj. Iuj membroj de la teamo ankaŭ volos ĉesti en la granda tago Ne plu temas ŝtelita morto, sekrete, sed de komuna trairejo.

La Federacia Komisiono por Kontrolo kaj Taksado de leĝo rilate al eŭtanazio estis starigita ne nur servi kiel bufro inter kuracistoj kaj aŭtoritatojn juĝi sed ankaŭ por kontroli la evoluon de la praktiko de eŭtanazio en Belgio, ĉi tiu Komisiono devante prezenti raporton al la parlamento ĉiujn 2 jarojn. Tiu ĉi Komisiono konsistas el 8 kuracistoj, 4 advokatoj kaj 4 homoj de la firmao kun sperto pri nekuraceblaj pacientoj. La membroj estas nomumitaj per reĝa dekreto surbaze de listo prezentita de la Reprezentantĉambro. Ĉi tio implicas respekti lingvan egalecon, la ekvilibron inter viroj kaj virinoj kaj fine pluralismo.

Kun la leĝo rilata al eŭtanazio, ŝanĝo paradigmo?

Por kuracado, kuracistoj proponas kaj paciento konsentas aŭ rifuzas, almenaŭ en foresto de medicina paternalismo. Koncerne eŭtanacion, ekzistas renverso de la paradigmo: estas al la paciento fari tion. peto kaj estas al la kuracisto preni pozicion akceptante aŭ rifuzante eŭtanacion, la leĝo antaŭ vidinte la konscienco klaŭzo por iu ajn persono kiu povus esti implikita en eŭtanazioprocezo.

Kio estas la kontribuo de ĉi tiu leĝo rilate al eŭtanazio?

La Komisiono jam havis la okazon ekzameni pli ol 15.000 deklaroj. Preter ĉi tiu simpla figuro, ĝi estas konsideri medicinajn teamojn, parencojn, ĉiuj homoj kiuj trovas sin implikitaj en a eŭtanazio Estas multaj atestoj koncerne la humanigon, kiun tio implicas rilate al la celoj de vivo. Krome, multaj homoj, kiuj petis eŭtanacion, ne nepre subtenis ĉi tiun peton, trankviligitaj pro la fakto, ke la kuracisto havis

kompromitis fari la agon en la okazo ke la medicina situacio plimalboniĝis. Ni povas paroli pri decidoj dividita, de serena morto.

Kaj niaj karaj kontraŭuloj?

Dum la unuaj dek jaroj post eniro en forto de la leĝo, kontraŭuloj malofte estis aŭditaj. Certe, la Eklezio ripetis sian opozicion tiel ke tiel okazis okazo de la eŭtanazio de Hugo Claus. Sed ni povus ankaŭ vidi ke eŭtanazio estas ankaŭ praktikis en katolikaj institucioj. Kelkaj insuloj tute malfavoraj al eŭtanazio restis, sed kelkaj institucioj kiuj antaŭe estis

konata esti principe malfavora al eŭtanazio komencis procezon de ripensado kiu rezultigis petoj pri eŭtanazio aŭ debloj eĉen lokoj kiel Saint Paliative Care Jeans kreita de fratino Léontine, konata kiel montrofenestro de Katolika paliativa prizorgo. Ankaŭ ĉi tio estas fakto substrekita: kun maloftaj esceptoj, eŭtanazio kaj paliativa prizorgado ne estas antonimoj en Belgio. Al la granda malkontento krome de certaj francaj paliativistoj, kiuj krias skandalo kaj kies sinteno limas en certaj tempoj paliativa persisto.

La opoziciaj movadoj iom altigis la

kapo tiutempe kiam la parlamento pripensis eblajn pligrandigojn aŭ plibonigojn de la leĝo rilate al eŭ tanazio en 2013. Tamen ĝi estis adoptita

la etendo de eŭ tanazio al neplenaĝuloj per la leĝo de la 28-a de februaro 2014, kun kondiĉoj certe pli limigaj ol por plenkreskuloj. Neplenaĝulo kun discernado povas do faru peton pri eŭ tanazio. La interkonsento de

gepatroj devas esti serĉataj. Eŭ tanazio por neplenaĝuloj estos ebla nur en kazoj, kie morto estas antaŭ videbla baldaŭ kaj por somataj malsanoj. Kritikistoj tamen estas pli multaj eksterlande. Ili ĉiam venas el la samaj rondoj, kiujn mi povus esti priskribita kiel la katosfero flirtanta kun la faŝisma-sfero. Ĉi ni emfazas la konverĝajn flankojn de diversaj kontraŭ elektantaj movadoj, kiuj manifestiĝas en la okazo por la debato pri edziĝo por ŝi? Ni havas estis rajtigita en Belgio al kelkaj provoj de "gardostarantoj" kiu rapide senkuraĝiĝis. Dirite, ni sentis la malbona vento venanta el Francujo.

Kaj la francaj pacientoj?

Dirite, apud ĉi tiuj kritikoj, ni devas alfronti al alia realo: la ĉiam kreskantaj postuloj de francaj pacientoj kiuj deziras profiti el la belga leĝo rilate al eŭ tanazio. belga juro fakte ne trudus iujn ajn nacieckondiĉojn. Pacientoj venantaj el eksterlando povas do esperi povi morti sub ĉiuj kondiĉoj fiksitaj de la leĝo rilate al eŭ tanazio. Eĉhodiaŭ, ĉi tiuj petoj ekzistas malgraŭ la plej nova versio de la leĝo Leonetti kun sia

apendico Claeys noviginte inventante post lasado de li morti endormigis lin, kun la rajto al sedado. Surprize, ke necesas marki en leĝo la rajton al a

traktado !

Tiu ĉi leĝo do neniel ĉesigis petojn de francaj pacientoj. Unuflanke, oni devas rimarki, ke sedado ankoraŭ restas tabuo en Francio, precipe kiam ĝi estas petita de pacientoj kaj aliflanke, sedado ne estas evidente ne panaceo por paciento, kiu deziras morti konscia dum ankoraŭ profitante ĉiujn viajn lastajn fortojn kaj lastajn momentojn por povi dialogi kun tiuj proksimaj al ni, esti, unuvorte, ankoraŭ homo

socia mano kaj ne mortanta homo sen iu ajn kontakto kun ĉi tiu medio.

La verkistino Anne Bert do elektis alparoli

belgaj kuracistoj. Ŝi ankaŭ volis sian agon povas esti uzata estonte de aliaj francaj pacientoj en la mediaciisto. Certe, lia mesaĝo ne estis: "foriru Belgio".

Jen kion ŝi skribis al mi: " Mi neniam ĉesis ripeti en miaj intervjuoj kun ĵurnalistoj, ke ĝi estas Francio ke ĝi estis la respondeco, neniam ĉesis ripeti ke Belgio ne intencis bonvenigi francajn pacientojn petantajn eŭ tanazon, kvankam via leĝo permesas ĝin sub la samaj striktaj kondiĉoj kiel por la belgoj, tio estas submetiĝante al la sama monitorado longaj kaj rigoraj, se ili plenumas la akcepteblajn kriteriojn de ĉi tiu leĝo. Sed por ne malfortigi vian propran leĝon, estas evidente, ke vi ne povas esti lando de azilo kompensi la mankojn de nia lando per bonvenigo ĉiuj kandidatoj. »

Konklude, en Belgio ni spertas humanigon de la vivofino. Preter ĉi tiu 2% de mortoj

kion reprezentas eŭ tanazio, multaj homoj povis profiti de la ŝanĝo en la aliro al la fino de vivo, eŭ tanazio kaj bone komprenata paliativa kulturo permesanta meti la pacienton en la centron de la debato. Decidoj komunaj estas hodiaŭ eblaj eĉse certaj opozicioj ankoraŭ estas evidentaj, precipe por pacientoj suferante de psikiatria malordo al kiuj estas neitaj sian liberecon arbitrator.

Jacqueline Herremans:
Advokato

Kasisto de la Sekulara Agado-Centro
Prezidanto de la Asocio por la Rajto Morti en digno – Belgio
Membro de la bioetika konsila komisiono
Membro de la Federacia Komisiono por la Kontrolo kaj Taksado de Eŭ tanazio-Juro

Parolado pri la rajto morti

Michael Nugent

Mi aparte ĝojas paroli ĉi tie en Parizo pri la rajto morti.

Mi unue engaĝis kun la Movado Rajto Morti antaŭ ok jaroj, kiam mia forpasinta edzino Anne Holliday estis diagnozita kun fina pulma kancero.

Anne kaj mi vizitis Parizon regule dum niaj dudek kvin jaroj kune. Ni estis ĉe la Stadio de Francio en 1998, kiam Francio venkis Brazilon kaj gajnis la Mondan Pokalon. Kiam ni edziĝis, post kiam Anne estis diagnozita kun kancero, ni venis ĉi tien al Parizo por nia mielmonato.

Spertinte la morton de Anne, mi tuj komprenas, kial la rajto morti estas unu el la plej gravaj rajtoj en etika socio. Sed en Irlando, kiel en la plej multaj landoj, amo, empatio, kompato kaj justeco estas frustritaj de la leĝo.

Ĝui multaj bonaj homoj estas metitaj en etika dilemo inter laŭ leĝo sufero kaj kontraŭ leĝo kompato.

Kaj ili renkontas ĝin en tempo kiam ili estas plej vundeblaj kaj plej bezonas subtenon.

Finfine, ĉi tio estas afero kie la tribunaloj kaj la leĝo devas atingi realon.

Tribunaloj ne havas kontrolon pri tio, kion finas malsanuloj elektas fari ĉar morte malsanaj homoj havas siajn proprajn etikajn prioritatojn kaj aŭ tonomion.

Anne Holliday

Mi rakontu al vi iomete pri mia forpasinta edzino Anne. Ni tre amis unu la alian dum kvaronjarcento. Anne estis inteligenta, seksalloga, amuza kaj kolera, ŝi estis ama kaj lojala al sia familio kaj amikoj kaj ŝi kampanjis por konstrui pacan, liberalan, laikan kaj zorgeman Irlandon.

Anne kaj mi kampanjis ĉe la perdanta flanko kiam Irlando voĉdonis konfirmi la konstitucian malpermeson de eksgeedziĝo kaj sur la venka flanko jardekon poste.

Kiam la papo anoncis, ke estas morale permesate diskriminacii kontraŭ gejoj kaj transgendoj, ni organizis piketon antaŭ la loĝejo de la papa nuncio kun ŝildo sur kiuj tekstas "Egalaj Rajtoj por Gejoj kaj Unuopuloj".

Ni fondis New Consensus, pacgrupon kiu defiis la terorismon de la IRA kaj obeemaj milicioj kaj antaŭ enigis pacan kaj demokratian Nord-Irlandon bazitan sur reciproka respekto, civila libereco kaj libera fideleco al la ŝtato.

Anne ne volis morti, sed ankaŭ ne timis morton.

Ŝi estis dankema, ke ŝi havis sufiĉe da rimarko antaŭ sia morto por povi fari la multajn aferojn kiujn ŝi volis fari unue.

Kaj ŝi volis morti pace kaj sendolore, prefere ol devi suferi senbezone antaŭ ol ŝi mortis.

Ŝi decidis ke, se ŝi estus atinginta ĉi tiun punkton, ŝi estus fininta sian propran vivon kaj mi helpus ŝin fari tion.

Post kiam ŝi faris ĉi tiun decidon, ŝia vivokvalito altiĝis kaj ni povis plene ĝui la tempon, kiun ŝi restis.

Kiel la plej multaj homoj kiuj prenas la decidon povi ekkontroli de sia propra vivo, Anne finfine mortis nature.

Oni diris al ŝi, ke ŝi havas ses monatojn por vivi, sed ŝi vivis jaron kaj duonon, kaj ni pasigis la plej grandan parton de tiu tempo kune.

Ĝi tio estas unu el la plej grandaj aferoj, kiujn kontraŭ uloj de la movado Right to Die ne komprenas. La rajto morti ne temas pri la ago morti.

Temas pri la plia vivokvalito kaj trankvilo, kiun vi havas kiam vi ankoraŭ vivas.

Mary Fleming

Kiam Anne mortis, ni renkontis Tom Curran, kies partnero Marie Fleming ne volis trapasi la finajn stadiojn de multobla sklerozo.

Ŝi asertis ke memmortigo estis laŭ leĝo en Irlando, sed ŝi estis diskriminaciita pro sia handikapo, ĉar ŝi ne povis ekzerci sian rajton fari memmortigon sen asistado.

Marie prenis sian kazon la tutan vojon al la kasacia kortumo. La tribunalo regis ke kvankam memmortigo estas laŭ leĝo ekzistas neniuj konstituciaj rajtoj aŭ mortigi sin aŭ aranĝi la finon de onies propra vivo.

Tamen la tribunalo regis ke parlamento povis leĝlani por permesi helpitan morton se tio inkludis sekurigilojn por certigi ke la leĝo ne estis malobeita.

Estis antaŭ kvar jaroj. Ekde tiam, la irlanda parlamento rifuzis leĝlani pri tiu ĉi rajto.

Antaŭ tri jaroj, Marie mortis kiel ŝi deziris. Ŝi ne devis elteni la nenecesan suferon, kiun ŝi volis eviti.

Sed ne ĝui estas tiel bonŝancaj.

Ne ĝui havas la psikologiajn rimedojn kaj subtenan reton, kiujn Marie kaj Anne havis.

La Rajto Morti Irlando.

La kunulo de Marie estas persona amiko, kaj unu el la plej inspiraj aktivuloj por justeco, kiujn mi vidis.

legendo pri sciado. Li estis bonega fonto de komforto, empatio kaj helpo por Anne kaj mi kiam Anne mortis.

Post la proceso de Marie, Tom, mi kaj civitanrajta aktivulo Mairin de Burca decidis establi premgrupon por serĉi leŝtonan ŝanĝon en Irlando en tiu temo.

La Rajto Morti Irlando reklamas du principojn:

1. La rajto de terminalaj malsanuloj aŭ grave malsanaj homoj, kiuj deziras vivi tiel longe kiel ili povas, akiri la plej bonajn eblajn kuracajn rimedojn disponeblajn por ebligi ilin fari tion.

Neniu devus esti devigita morti pli frue ol ili volas, kaj la leŝto devus havi fortajn sekurigilojn por protekti ĝin rajton.

2. La rajton de raciaj finemalsanuloj aŭ grave malsanaj homoj, kiuj deziras pace morti en la momento de sia elekto, esti subtenitaj en la efektigo de sia deziro. Neniu devas esti devigita elteni nenecesajn suferojn, precipe se ne temas ĉi ili mortos, sed kiel kaj kiam.

Internacia dimensio

Tom Curran nun estas la eŭropa proparolanto de Exit International, kiu subtenas aliajn alfrontantajn ĉi tiun dilemon. Sekvo de tio estas ke irlanda polico ĵus pridubis Tom pri la naturo de la morto de sia partnero Marie, pli ol tri jarojn post la morto de Marie. Ĉi tio ne malemigas Tomon de lia principa kampanjo.

La vizio de Exit International estas, ke ĉi tiu plenkreskulo de sana menso havas la rajton efektiviigi finajn planojn por ke ilia morto estu sekura, paca, kaj en la momento de ilia elekto.

Eliro nun disvolvas aplikojn por testi la purecon de drogoj aĉetitaj en la interreto. Ĉi tio estas decida demando, ĉar la plej malbona sekvo por iu ajn deziranta morti estus fari malsukcesan provon kaj fini vivanta sed kun difektita cerbo.

Ĉi tio estas alia argumento por leŝto de morto kiel-

subtenata, ĉar homoj havus aliron al fidindaj informoj, same kiel psikologiajn konsilojn, kiuj povus kaŭzi ŝanĝon de menso.

Konkludo.

Mi ŝatus fini kun iuj bonaj novaĵoj. Mia edzino Anne Holliday donacis sian korpon por medicina edukado kaj esplorado.

Tri jarojn poste lia korpo estis entombigita pro la kialoj de la Dublina Medicina Fakultato en Glasnevin Cemetery, Dublino.

Tamen mi malkovris, ke la tereno de la Medicina Lernejo havas nur unu ŝtonan memoron por ĉi tiu ĉi entombigitaj kaj ke tiu ĉi monumento havas religian surskribon, petante homojn preĝi por siaj animoj, por ke ili povu ripozi en la paco de Dio.

Mi diris al la Dublinaj Medicinaj Lernejoj, ke Anne ne dezirus esti entombigita sub tia monumento. Mi atentigis, ke ili ne sonĝis enterigi religiulon sub memoro ĉi dirante ke ne ekzistas Dio.

En pozitiva movo direkte al inkluziva Irlando, Dublin Medical Schools respektis la deziron de Anne al sekulara entombigo. Ili anstataŭigis la jardekan religian monumenton per nova, neŭtrala kaj inkluziva.

Ĉi tio signifas, ke ekde nun, kiam homoj donacas siajn korpojn por edukado kaj esplorado en Dublino, iliaj amatoj nun povas omaĝi siajn tombojn laŭ siaj propraj personaj kredoj, ke tiuj kredoj estas religiaj aŭ ateismaj kaj neniu devas senti ekskludita aŭ marĝonigita.

Ĉi tio ankaŭ signifas, ke Anne ankoraŭ helpas aliajn el la sola postvivo, kiun ni vere konas, ne en iu konsola imagita sed nekontrolita paradizo, sed en la realo de niaj memoroj, kiel ŝi vivis kaj amis kaj la daŭrigon de sia vivlaboro por paca, liberala, laika kaj zorgema Irlando.

Vizito al laika Montmartre

Dum la posttagmezo, vizito al laika Montmartre estis ofertita por delegitoj kiuj deziris.

Vespero

Riverboata veturo sabate malfrue posttagmeze

La delegitoj kunvenis malfruan sabaton posttagmeze ĉe la Pont Neuf kajo kaj suriris rapidboaton por unuhora krozado laŭ la Sejno.

De la Muzeo Luvro ĝis la Katedralo de Notre-Dame, tra la Eiffel-Turo, la Nacia Asembleo, la Muzeo Orsay, la krozado estis komentita de turisma gvidisto en la angla kaj la franca. Laŭ la akvo, la malsamaj pontoj sekvas unu la alian, proponante en ĉiu etapo paŭzojn de historio de la urbo Parizo.

Frata bankedo

Je la fino de la krozado, la kongresanoj kunvenis ne malproksime en la restoracio " La Bouteille d'Or " en escepta historia kadro kun vido de Notre-Dame Cathedral.

Bona vetero permesis ke du el la Thomas Jefferson-premioj estu prezentitaj sur la teraso. Siavice, Barry Lynn, plenuma direktoro de Usonanoj Unuiĝintaj por Disigo de Eklezio kaj Ŝtato (Usono)* kaj Antonio Vergara, proparolanto de la AILP (Ĉio) estis rekompencitaj pro ilia senlaca batalo por la disigo de la Eklezioj kaj la ŝtato. La aliaj premiitoj, Wanda Nowicka, eksa vicprezidanto de la Pola Dieto (Pollando) kaj Terry Sanderson, prezidanto de la NSS (Britio), ricevis ilin respektive dimanĉe kaj vendrede de la kongreso.

La gastoj tiam kunvenis ĉe malgrandaj tabloj por la frata bankedo; en bona humoro kaj frateco, diskutoj povis daŭri, kontaktoj interŝanĝitaj, promeso de plifortigo de la AILP por la venontaj jaroj.

*(lia premio estis aljuĝita al Robert Boston, kiu faris rimarkindan prezenton pri la situacio en Usono al la Kongreso)

Antonio Vergara

Karaj amikoj,

Ni volis ĉi tie, je ĉi tiu horo, je la okazo de la frata bankedo de la 7-a Pariza Kongreso de la Internacia Asocio de Libera Penso, donas honoran diplomon al nia amiko Antonio VERGARA LIRA, honora proparolanto de la AILP.

Bedaŭ rinde, personaj kialoj havas malhelpis ĉi tie, kun Monica RO-DRIGUEZ, lia kunulo. Ni remetis ĝin do al nia amiko Edgar JARRIN, nova pordo voĉo por Latin-Ameriko, organizanto de la AILP-kongreso en Kito en 2016, kongreso kiu estis tre grava paŝo en la realigo de ĉi tiu grupiĝo de liberpensuloj, ke ni estas nuntempe efektiviĝanta, ene de nia asocio.

Transdono de ĉi tiu diplomo estas tre modesta gesto al vido de la investo, kiun Antonio VERGARA LIRA faris por movi nian internacian asocion.

Ĉar ĝi devas esti reasertita, hodiaŭ ni rikoltas la fruktojn de malfacila, engaĝita laboro de Antonio, kun lia amiko Jacques LAFOUGE, senlacaj vojaĝantoj kaj prelegantoj, kaj kiuj estos vojaĝanta supren kaj malsupren kaj tra la plej multaj latin-amerikaj landoj porti ĉi tiun "novan liberpensan projekton" kiel Antonio nomas ĝin.

Ĝi estas ĉirkaŭ ili, jam de la 60-aj jaroj ke tiu ĉi laboro por certa homaro komenciĝis, kiel Edgar memorigas al ni. La rakonto havas fakto ke Antonio elspezis grandan parton de sia vivo ekster sia devenlando, ĉio, as kiel politika rifuĝinto, kio permesis al li evoluigi gravan reton de konfido la tuta sudamerika kontinento, en Argentino, en Ekvadoro, Urugvajo, ...

Ekde julio 2010 Antonio VERGARA disvolvis intensan agadon por alporti dekojn da personecoj kaj organizoj al

registriĝi kiel parto de la OSLO-kongreso en 2011 kaj kiu kondukos al la konstitucio de nia asocio.

De tiam, Antonio, kun Fernando LOZADA kaj

Elbio LAXALTE, la tri sudamerikaj proparolantoj de la AILP, estis la mova forto malantaŭ la kvar sudamerikaj internaciaj kongresoj, de ĉiuj impulsoj, kiel proparolanto, por promocii, motivi, strukturi kaj vere meti la Asocio en orbiton

Internacia Libera Penso

Kiel diris Christian EYSCHEN, Proparolanto de la AILP, Antonio VERGARA, estas iom nia avo al ĉiuj.

Hodiaŭ ni ame salutas Antonio-n, kaj tre forte brakumas lin, kaj ankaŭ Monika, lia kunulo kaj ni havas la ĝojon doni al ŝi ĉi tiun titolo de honora proparolanto de la AILP kaj ni ni demandu Edgard JARRIN, lian fidelan amikon doni al li nome de ni ĉiuj.

Barry W. Lynn

La batalo por la plej absoluta libereco de konscienco postulas la plej striktan apartigon de Eklezioj kaj la Ŝtato.

Dum 70 jaroj, en Usono, asocio amiko, Usonanoj Unuiĝintaj por la Disiĝo de Eklezio kaj Ŝtato, faras ĉi tiun senlacan batalon.

Ĉar ĉi tiu aspiro ĉiam kunigis kaj kunigas kredantojn, agnostikulojn, ateistoj kaj liberpensuloj, ĝi estas granda honoro premii ĉi-vespere, okaze de la frata bankedo de la 7-a Internacia Kongreso de la AILP en Parizo, ĉi tiu internacia premio Thomas Jefferson - Benito Juarez - Ferdinand Bush al viro kiu, dum la lastaj 25 jaroj, estis sur la unua linio de la defendo de Apartiga muro.

Mi petas vin aplaŭdi la Pastoron Barry W. LYNN, Administra Direktoro de Usonanoj Unuiĝintaj por la Apartigo de Preĝejo kaj Ŝtato ekde 1992, kiu forlasos la oficejon ĉi fino de jaro 2017.

Kaj per la sama signo, nia amiko Rob Boston, helpa ĉefredaktoro de Church & State revuo, kaj membro de la Internacia Konsilio de la AILP kiu respondecos pri donado al li de la Premio, en kelkajn tagojn en Vaŝingtono.

Dimanĉo la 24-an de septembro Ecole
Nationale Supérieure (Universitato de Parizo) 45 rue
d'Ulm, 5e Arrt.

En la granda penado de publika edukado de la Revolucio, la Nacia Konvencio dekretis la 9-an de Brumare Jaro III (30-a de oktobro 1794) ke: (artikolo 1) "Estos establita en Parizo Normala Lernejo, kie ĉiuj estos nomataj partoj de la Respubliko, civitanoj jam instruitaj en la utilaj sciencoj, lerni, sub la plej lertaj instruistoj en ĉiuj ĝenroj, la arton de instruado.

Estis la granda sciencisto Lakanal kiu prezentis ĉi tiun projekton al la Konvencio. Tiu ĉi normala lernejo konata kiel "Jaro III" kaj la prapatro de la Ecole Normale Supérieure de rue d'Ulm, la plej malnova ENS en la mondo, kiu ekzistas en sia nuna formo ekde 1826.

Mateno

La dimanĉa matena sesio okazis en du stadioj :

- daŭ rigo de la sabatmatena kunsido kun intervenoj de
Leo Igwé kaj David Silverman

- sesio pri la defendo de la Scienco kun intervenoj de: Jean-Sébastien Pierre, Charles
Susanne, Julien Musolino kaj Pierre Galand.

De maldekstre
dekstren: P. Galand, C. Braun kaj D. Silverman

Niĉerio: Kial religioj bezonas ŝtatan monon por financi
pilgrimojn?

De Leo Igwe

Ni devas esti senĉesaj farante ĉi tiun peton kaj farante ĉi tiun
demandon. Kial religioj bezonas monon? Kial homoj, kiuj havas
fervoran fidon al bonfaraj, providencaj diaj oĵ, posedantaj la paradizan
regnon, petas monon, monon el ĉiuj fontoj por financi siajn programojn?

Estas mirige, por diri almenaŭ , ke la kontraŭ diroj en tiu ĉi senespera
serĉado de tio, kio estas de Cezaro fare de piuloj, estas plejparte
ignoritaj.

Ĝi tiu homa postulo por la promocio de la alia mondo ne nur reliefigas dian mizeron, sed ankaŭ malkaŝas kuriozajn
implicojn pri kredo kaj teologio, kiuj meritas la decidan atenton de liberpensuloj.

En tempo, kiam la mondo luktas kontraŭ religia ekstremismo kaj
multaj landoj provas klarigi la radikon kaj amplekson de la ĝihadismaj
retoj, kiuj daŭ re teruras la terglobon, fariĝis trafe demandi.

: Kial religioj bezonas financadon de

la ŝtato? Kial religioj bezonas la registaron, kaj ne sian dion, por
pagi la fakturojn, financi siajn agadojn, konstrui didomojn, provizi
manĝaĵojn dum la monato de Ramadano kaj sponsori pilgrimadon al
siaj hejmoj?

Ĉi tiu temo de publika financado de pilgrimadoj estigis intensan
debaton en landoj kiel Niĉerio.
Ĝi disigis kredantojn ĉar publika financado de religiaj pilgrimadoj estis
vaste vidita kiel religia favoratismo.

Sed pli pro la ambigueco de la Konstitucio pri ŝtato-religiaj rilatoj. La
Konstitucio estas ambigua ĉar la homoj kiuj skribis ĝin celis tion.
Publikaj aŭ toritatoj kaj iliaj religiaj aliancanoj ekspluatas ĉi tiun
ambiguecon.
Kaj ĉi tio malfaciligas hodiaŭ kategorie diri ĉu Niĉerio estas laika ŝtato
aŭ ne.

Nun ni vidu, kion diras la konstitucio.

Sekcio 10 el la Niĉeria Konstitucio malpermesas ŝtatan religion. Ĝi
asertas, ke neniu parto de la Federacio aŭ la Ŝtato devas adopti ajnan
religion kiel la ŝtatan religion.

Cema implicas ke la ŝtato ne devus sponsori religiajn okazaĵojn. Estas
kontraŭ konstitucie por la ŝtato financi religiajn agadojn, inkluzive de
pilgrimadoj.

Sur ĉi tiu bazo, iuj argumentas, ke Niĉerio estas laika ŝtato.

Sed, ĉu Niĝerio vere estas laika ŝtato?

Kompreneble, ĉi tio estas demando de interpretado. Iuj havas rimarkis, ke ĉi tiu provizo signifas, ke la ŝtato ne subtenas ajnan apartan religion.

Kurioze la sama konstitucio rekonas la aplikon de Ŝario-leĝo pri familiaj kaj hejmaj aferoj kiel geedzeco kaj heredo. Ĉi tiu ambigueco, naskiĝis la manko de interkonsento kaj unuanimeco de la ĉefaj religiestroj de la lando, kristanoj kaj islamanoj, pri la rolo de religio en la ŝtato daŭre plagas la Niĝerio.

Ĉi tiu manko de klareco pri la statuso de religio ene la konstitucio estis ekspluatata de teokratoj por miksi kaj kunfandi religion kaj ŝtaton en siaj politikoj kaj iliaj programoj. Ekzemple, ĝi estis uzata por pravigi la adopton de Ŝario-leĝo en 1999 de plimultaj ŝtatoj. islamano. Tiuj islamaj plimultaj ŝtatoj rifuzis adopti leĝon pri la rajtoj de la infano ĉar ili asertas, ke ĝi konfliktas kun la dispozicioj de la Ŝarioleĝo kiu aprobas infangeedziĝon.

Tiel, la apartigo de religio kaj ŝtato, kiel antaŭ vidite en sekcio 10 de la niĝeria konstitucio, ne estis atingita. ne realiĝis. La ideo de laika Niĝerio estas ĉefe papera tigro kaj ne havas praktikajn implicojn reala. Gravaj noti, ke la inkludo de ĉi tiu sekulara paragrafo en la libro de leĝo estis intertraktita kompromiso solvi konstitucian krizon de tiuj kiu temigis la kreadon de la unuo nomita Niĝerio. Ĝi estis provo de ideala politiko. Sed ĉu li servis la lando? Kaj por inda celo?

Se artikolo 10 de la Niĝeria Konstitucio povus esti servinta la idealoj de niĝeriaj politikistoj, la reala politika situacio estis tute alia. En la praktiko, islamismo kaj kristanismo estas la ŝtataj religioj. Iuj partoj de la Federacio, kun islamano plimulto, havas Islamon, ne Kristanismo kiel ŝtata religio. Aliaj partoj de la Sudo adoptis kaj Islamon kaj kristanismon kiel kiel ŝtata religio. Tiel, la laŭ plana konstitucia muro ne faris neniam estis starigita aŭ ne estis permesita esti starigita:

Fariĝis urĝe alvoki kaj uzi ĉi tiun fenestron konstituciaj kaj aliaj argumentoj por defii la publikan financadon de pilgrimadoj. Ĝi fariĝis nepre por konkrete postuli la apartigon inter la mono de la eklezio (kaj la moskeo) kaj ŝtata mono, en Niĝerio kaj en aliaj landoj en la regiono kie la mikso de Religio kaj politiko karakterizas ĉiutagan administradon. En ĉi tiu prezento, la argumento estas kaj teologie kaj ekonomie.

Neniu teologia senco

Teologie la pilgrimado ne havas sencan, ĉar post ĉi Dio aŭ Alah supozeble estas ĉi. Dio estas kredita kapabla manifestiĝi ĉi en la mondo. Kial do vojaĝi al la sankta tero? Por iri fari kion? En ĉi tiu kazo, la pilgrimado aspektas

vojaĝo por renkontiĝi en Mekao aŭ Jerusalemo iu kiu jam estas en Niĝerio. Ĉi tio ne estas absurda? Kial entrepreni ĉi tiun evidente vanan aventuron? Kial okupiĝi pri tia ridinda klopodo en mem kaj kiu, pro lastatempaj eventoj, riskas vin perdi vian vivon?

En la kazo de Niĝerio, la ŝtato sponsoras kaj subvencias kaj kristanoj kaj islamanoj por vojaĝi al Jerusalemo kaj Mekao por speciala renkontiĝo kun iliaj dioj kun kiuj ili [jam] pretendas komuniki en Niĝerio.

Neniu ekonomia senco

Ĉi tio kondukas min al la sekva paŝo. Publika financado pilgrimadoj ne havas ekonomian sencan. Fakte, estis pli lia implikiĝo en la nacia ekonomio kiu kondukis al intensa debato kaj konflikto. La niĝeria ekonomio eniĝis en recesio en

2016. La nacio spertis gravan inflacion kaj senlaborecon. La ekonomio estis en senespera stato. Ĉi tiu situacio devigis la registaron alpreni mezurojn celita bremsi deficitajn kaj devigi disciplinon buĝeto por revivigi la ekonomion.

Estas en ĉi tiu katastrofa ekonomia situacio, ke la registaro sciigis sponsoradon kaj subvenciojn de la islama pilgrimado al Mekao. Kiu estas klasika kazo de registaro aganta malzorge dum Niĝerio brulas.

Iri al la pilgrimado al Mekao aŭ Jerusalemo ne kontribuas al la ekonomio de la lando. Fakte, publika financado de pilgrimadoj plu malplenigas pilgrimajn rimedojn.

la nacio kaj vidu registaron, kiu pravigas la malfacilajn ojn ekonomio de la lando per la senkonsidera elspozado de la malnova reĝimo, enŝipigante la lukson de subvencio pilgrimadoj estas ŝoka.

Pli serioza estas la fakto, ke multaj niĝerianoj laŭ du tian planon kiel signon de bona regado. Ĉi tiuj niĝerianoj forgesis, ke la ekonomioj de lando de celloko de tiuj pilgrimadoj - Saud-Arabio kaj Israelo - estas multe pli bonaj ol tiuj de Niĝerio kaj la pilgrimadoj profitigas iliajn ekonomiojn ĉar ĉi tiuj Religiaj vizitoj alportas fremdan valuton. Do donu ŝtata subvencio disponigas kromajn kontribuojn al la ekonomioj de cellandoj koste de nia propra luktanta ekonomio.

Konklude, estas urĝe bezono etendi la kampanjon al la apartigo de preĝejo (moskeo) kaj ŝtato en la kampo de financo. Liberpensuloj en la landoj malriĉuloj devas emfazi ĉi tiun aspekton de la disiĝo de religio kaj la ŝtato por helpi revivigi kaj ekfunkciigi iliajn ekonomiojn. Publika financado de pilgrimadoj en Niĝerio devas fini, ĉar ĝi ne havas sencan teologiajn aŭ ekonomiajn.

David Silverman (Usono)

Teksto de lia interveno ne ricevita.

Defendo de Scienco

Ĉu la instruado de kreismo estas ankoraŭ pensebla?

De Jean-Sébastien Pierre - Libre Pensée - Francio

En diversaj landoj tra la mondo, fundamentismaj religiaj lobioj sukcesas akiri specialan statuson por diversaj formoj de kreismo, nome la instruado de ĝaj dogmoj en sciencaj instruplanoj estas la malpermeso por instrui la evoluteorion. Ĉ tiuj postuloj aperas inter la proponantoj de diversaj religioj tiaj ke la katolika religio, certaj protestantaj fundamentistoj, precipe en Usono, kaj, dum sufiĉe longa tempo freŝaj, la islama religio kaj la ortodoksa kristana religio.

Se konscienclibereco rajtigas la eblecon akcepti kaj disvastigi perfekte aberan sensencaĵon, ĝ ne povas iri ĝs malhelpi la movadon de la scienca esploro, nek postulas la instruadon de ĝ tiu sensencaĵo al junuloj egale al bone establita scienca scio.

Konfesu ke kreismaj teorioj estas instruitaj, kaj en la forta formo de la laŭ vorta akcepto de "sanktaj" tekstoj priskribantaj genezon kaj en

la malforta formo de "inteligenta dezajno" implikas cenzuron kaj regreson de scio. Ĉar la diris "teorio" de evoluo fariĝs konsistiga de moderna biologio. Ni tiam vidos en kiuj landoj kaj en kiuj kuntekstoj la danĝero manifestiĝs, precipe en Eŭropo kie la problemoj estas malpli konataj ol en Usono aŭ en Aŭstralio.

La "teorio de evoluado" estas la bazo mem de moderna biologio

Eĉse ĝ signifas ofendi kelkajn ekzegetojn, kiuj estas viktimoj de aparta sindonemo al Charles Darwin, ni antaŭ ĝo notu ke la teorio de evoluo per natura selektado faris grandegan progreson ekde la majstra laboro de sia fondinto en 1859. Ĝ havas malantaŭ si preskaŭ 160 jaroj da esploro kaj konfirmo. Ĝ ne plu estas a teorio. Se la moderna biologio restas darvinisma, ĝ estas ĉar la klariga kadro, kiun tiu ĝ scienca genio havas proponita ebligis kaj akompanis la malkovrojn postaj aspektoj de biologio. Estas ĝs la punkto ke la "teorio de evolucio", kiun ni nun preferas nomi "evolua biologio" estas la esenca fundamento de la moderna biologio.

La sekva tabelo resumas la ĉefajn subsekciojn de nian disciplinon kaj kiomgrade ili estus amputitaj se - kion ni kuraĝs imagi — la fakto de evoluo devis esti malpermesita kaj trovis sin malpermesita favore al kreismo.

Genetiko Neebla Genomiko Senolora Anatomio Ebla se strikte priskriba Anatomio komparite Sensignifa Fiziologio Strikte parolante ebla Neŭroscienco Strike ebla Embriologio Neebla Taksonomio (klasifiko) Tute

arbitra Ekologio Sensignifa Etologio Grande amputita Antropologio Denaturita

Mi mallonge komentos ĝn. Oni devus instrui ĝn genetika sen recurrir al la nocioj de mutacio kaj elekto, forigi la instruadon de genetiko de populacioj, pure evoluaj, prezentas kvantan genetikon kiel nur instrumenton

de planto kaj brutaro plibonigo, senrilata kun natura selektado. Komprenibile, genetiko molekula kun ĝaj konsekvencoj en "omikoj" (genomiko, transcriptomics, metabolomics) spertus konsiderinda cenzuro. Necesus kaŝi nur la spurojn selektado kaj adaptado troviĝs ĝe en la molekula registro. Ĉ tiuj novaj disciplinoj fariĝs

tre grandparte senigita je signifo. La anatomio restus bona komprenibile eblas kondiĉe de strikte limigi vin al tio ĝ kiu estas priskriba, sen pridubi la evoluon de la membroj, la skeleto, la cerbo, la cirkulada sistemo, renoj, ĝuj klasikaj temoj de la disciplino tra kompara anatomio.

Ĝlasta, kiu disponigis bazon por la teorio de evoluo, estus strikte fortranĉita de ĝa signifo. Li ne faras restus, strikte parolante, ke la koncepto de Aristotelo konfesanta, ke ĝuj bestoj kun du kaj kvar piedoj estas desegnita sur la sama modelo. Koncerne filojn krom vertebruloj, simple ne ekzistus klarigo. Tie estas reveno al la 12-a jarcento kiu

okazus.

Fiziologio ankaŭ povus esti konservita sed tie ankoraŭ sen kompara enhavo. Neŭroscienco devus atribui al la volo de Dio la fakton, ke ni povas studi la homan cerbon per bestaj modeloj.

Krome, ili povis labori nur sub la kondiĉoj antaŭ e dekretitaj fare de Johano Paŭlo la 2-a kaj Benedikto la 16-a: akcepti la duecon de la animo kaj la korpo, absolute rifuzu, ke la homa penso estas produkto de la nerva fiziologio kaj evoluo.

Embriologio, scienco de naturo kompara, volus, ni povas diri ke ĝ estis batita ĝs morto. Taksonomio, tio estas la scienco de klasifikoj, profunde refarita per kladistika metodo, bazita antaŭ ĝo sur rilatoj evoluanta, hodiaŭ malkaŝita aŭ konfirmita de la - analizo de genaroj, ĝ ĝ ankaŭ estus kondamnita al vagado kaj arbitreco. Ekologio, amputita de sia parto evolua, popolbiologio, estus senigita de a grandega parto de sia klariga potenco. Etologio, ankaŭ senigita de ĝa kompara vizio kaj modeloj evoluistoj evoluigitaj per kondukto-ekologio, suferus tre gravan regreson. Koncerne antropologion, ni povas bone imagi, kia ĝ estus: Adamo kaj Eva sen prapatroj krom la subita dia volo, tio ĝsigis cent kvindek jarojn da malkovroj.

Mallonge, la malpermeso de la teorio de evoluado kiel ĝ

aperas en iuj landoj kiel nuntempe en
Türkiye, neniel estus marĉa regreso, sed
brutala halto al moderna biologio. Ĝ ne estas
malgranda ideologia afero estas la morto de la disciplino.
Kompreneble, la altrudo de malforta formo kiel "
"inteligenta dezajno" estus malpli drama sed tamen kreus teruran konfuzon
ĉar ĝaj propagandantoj ne havas solidan argumenton por enkonduki la
manon.
de Dio aŭ alia demiurgo en evoluo de la vivantoj, kiu estas pli kaj pli bone
komprenata.

Kiel diris John Haldane, genia angla sciencisto
de la 20-a jarcento:

"Mia praktiko kiel sciencisto estas ateisma. Ĉ tio signifas ke,
kiam mi starigas eksperimenton mi supozas ke neniu
dio, anĝelo aŭ demono ne malhelpos ĝan progreson, kaj ĉ tiu supozo estis
plifortigita de la sukcesoj.
kiujn mi akiris en mia profesia kariero. mi estus
tial INTEKTE malhonesta se mi ne estus ankaŭ ateisto en mondaj aferoj"

Kaj li aldonis:

"Ne povas ekzisti paŭzo inter scienco kaj religio"

Kaj mi salutas denove la memoron pri John Burdon
Sanderson Haldane, neŝancelebla materiisto.

Koncerne la publikan edukadon, ĝ estus profunde trafita, la kreisma
diktaturo igante junulojn malkapablaj - krom per persona aliro -

por kompreni la funkciadon de vivaĵoj.

Tiu ĉi kompleta nekongruo de kreismo kaj moderna biologio signifas, ke ĝ
evidente ne havas ŝancon

por esti adoptita en ajna parto de la mondo

sciencisto. Ĝ povus esti altrudita nur diktatore. Ĉ tio estus koste de
konsiderinda malkresko en

biologia scio kiel tuto.

La kreisma ofensivo: ĉirkaŭ lernejo

Se kreismo ne havas ŝancon signife penetri la mondon de sciencaj
universitatoj, ĝ restas

ĝaj protagonistoj havas plurajn eblecojn de enfiltriĝo.

Unu estas krei ad hoc pseŭdouniversitatoj kaj pseŭdo-sciencaj institucioj.

Alia estas deturni junularon de serioza scio pri

biologiaj sciencoj. Tiamaniere, pli-malpli

malpli ruzaj, religioj rondiras ĉirkaŭ instruado kaj kontrolo de esplorado.

En Usono ambaŭ strategioj estas bone konataj. Ĉ tio
lando estas probable, kun la unuigita reĝlando, la lando aŭ

esplorado en evolua biologio estas la plej progresinta en

la mondo. Li donis ankaŭ la disciplinon de esploristoj

eminenta kiel Sewall Wright, Theodosius Dobzhansky,

Thomas Morgan, Ernst Mayr, George Gaylord Simpson,

Stephen Jay Gould, Richard Lewontine, kaj Edward O. Wilson. Ĝ ankaŭ

estas la lando kiu spertis la konfrontiĝon la

pli grava inter evoluistoj kaj kreistoj en la kampo de edukado. Neniu ne
konscias

fama "simioproceso" de 1925, kiam la stato de

Tenesio malpermesis la instruadon de la teorio de

evoluo. Tamen, Usono ankoraŭ spertas seninterrompan ofensivon kie ajn

la kreisma lobio havas gravan subtenon inter la loĝantaro. LA

Usona kreismo estas subtenata ĉefe de

Protestantaj fundamentistoj. Ili organizas reziston al la evolueorio en
establadoj

primara kaj malĉefa. Sciencistoj kaj raciistoj

Usonanoj gajnis gravan venkon en 1987

per akiro, nome de la 2-a amendo de la konstitucio, la federacian

malpermeson inkluzivi kreismon en

lernejaj programoj en ĉiuj ŝtatoj. Tamen, la

programoj povas esti ŝanĝitaj de la estraroj de la lernejoj, kaj kompleta

libereco estas donita al la

privataj lernejoj. En ĉirkaŭ dudek ŝtatoj, iliaj aktivuloj

povis enkonduki rimedojn por aserti ke "Darwin

ne estas senerara" (kvazaŭ tio estus la problemo! Estas

eble tiu de la Papo, ne tiu de la evoluistoj!).

Ankaŭ la usona kreisma movado povis

doti potencajn instituciojn, kiel la Christian University "Liberty University",

en Virginio, kiu instruas

kreismo kaj enhavas centron por krestudoj

(Centro por Kreado-Studado), kies ĉefa celo estas "

kompreni kiel la scienco povas informi nin pri

grandioza verko de Dio. Ĝa prezidanto, Jerry Falwell,

ĵus estis nomumita de Donald Trump por estri komitaton

reformo de supera edukado. Paralele,

Betty Devos, subtenanto de malstreĉiĝo de la leĝo de

1987, estis nomumita Ministro de Edukado.

Kreistoj ankaŭ fondis grandiozan

Kreado-Muzeo en Petersburg, Kentukio.

Plej lasta malkovro farita kiel parto de ĝa

verkoj, la legendoj de drakoj el la Mezepoko atestus pri tio, ke homoj ja
kunvivis.

kun dinosaŭroj kapablaj forpeli ŝaltitan materion tra siaj buŝoj, kiel ni

lernas el la rimarkinda revuo "Sceptical Inquirer" kiu malmuntas la

malsanĉcon.

de tia supozo.

Krome, kreistoj havas la faman Templeton Foundation kiu trapenetas

kreismon kaj ĝajn variaĵojn (inteligenta dezajno) ĉe en la mondo. Parto

graveco de provoj entrudi kreismon en

Eŭropo inkluzive de Turkio kaj Rusio estas subtenata de

liaj konsilistoj kaj liaj subvencioj.

Eŭropo ŝajnis, ĝis antaŭ nelonge relative

sekura de ĉi tiu tipo de provo, kies populareco estas

tre malalta en la plej multaj landoj. Islamo ankaŭ

koncernis tre malmulte, la historio de kreado estas multe

pli malklara kaj aluda en la Korano ol en la Biblio. LA

Aferoj ŝanĝiĝas en ambaŭ kunteksto.

Plej lastatempe, en junio de ĉi tiu jaro, la registaro

Turkio malpermesis la instruadon de la evolueorio

en mezlernejoj kaj altlernejoj. Laŭ la prezidanto de la estraro

de edukado, evoluo estas "diskutebla, polemika temo kaj tro komplika por

studentoj." Ĝi restas

konservita en supera edukado. Oni devas memori, ke turkaj universitatoj

estas ĉiuj privataj, kaj

lastatempe submetita al subprema korpo kaj

ekskludo de profesoroj suspektitaj de esti subteninta la

April puĉo. Ĉi tiu organizo estas TÜBİTAK

kiu organizas veran ĉason por sorĉistinoj, momente strikte politikan. Oni

povas scivoli kio

la instruado de Biologio povas fariĝi en ĉi tiu kunteksto. Sub pretekstoj kiuj

ne estas rekte religiaj, laikismo, tradicia valoro en Turkio, estas subfosita.

Krome, la malpermeso de la teorio de evoluado estas akompanata de

konsiderinda redukto de referencoj al

Ataŭ en historiolecionoj. Rimarku, ke paradokse, la instruado pri evoluado estas konservita en Irano!
Ĝi estas malpermesita en Saud-Arabio.

Usonaj kreistoj verŝajne estas

ankaŭ ĉe la origino de la islamisma provo de Harun Yahia (Adnan Hosnar) al kies kreismaj libroj distribuis granda elspezo ripetu ilian argumenton plene je ekzegetikaj detaloj kiel la preciza aĝo de la Tero.

La aktivismo de kreismaj grupoj povis atingi en Rumanio, de 2006 ĝis 2009, kun la retiro de la teorio de la evoluo de lernejoj lernolibroj. Ni povus legi en a "nova formulo" manlibroj: "La evoluistoj

Ateistoj konsideras parazitajn hazarda specio. Laŭ ili, tiuj organismoj "rezignis" la "laboron de esplorado kaj sintezo de manĝaĵoj (en la

kazo de plantoj)", ĉar ili trovis ĉi tiun manĝaĵon en vivantaj estaĵoj kiujn ili investas. Ili adaptiĝis kaj pluivivis per natura selektado kaj eternigita per reproduktado. Kiel Dio povus havi

krei estaĵojn, kiuj vivas sen labori kaj kiuj konsumas 'la vivo de aliaj organismoj'? » La kazo de Rumanio estas tute aparta ĉar la ortodoksa religio asertas malmulte de kreismo. En Rusio tamen nova

Timoj aperas, kun la nomumo de Olga Vassi-lyeva, kiel ministro pri sciencoj. Ni ne scias

daŭ re konservas siajn poziciojn pri evoluismo sed ĝi reenkondukis devigan religian instruadon en lernejoj pri la ekskluziva bazo de ortodoksa teologio. .

Eĉ pli surprize, Italio mem havas atingita, por tre limigita tempo ĝi estas vera. La lernejoj programoj por mezlernejoj, starigitaj en februaro 2004, ne plu faris ajnan aludon al la teorio de evoluo. La ministro pri edukado tiutempe, Letizia Moratti, tiel defendis sian dekreton: "Nacia Eduko devas favori fantaziajn rakontojn, la mitojn de originoj por promocii la aliron al scienca fakto tra la infano. »

La pliiĝo de kreismo eble estis sufiĉe maltrankviliga por ke la Konsilio de Eŭropo moviĝu de ĝi.

Ilia subtera agado tiam manifestiĝis en maniero resonante, en 2007, kiam la deputito Guy Lengagne estis kontraŭ voĉdonis pri rezolucio malpermesi la instruadon de kreismo en sciencaj programoj. La rezolucio estis komence malaprobata per 64 voĉoj kontraŭ

46. Necesis pluraj voĉdonado por la rezolucio estu adoptita de relative malgranda plimulto. Plejparto de Negativaj voĉoj venis de la EPP (Eŭropa Popola Partio) inkluzive de granda nombro da delegitoj el eŭropaj landoj. Orienta Eŭropo, Italio kaj eĉ Belgio.

La dupeco de la Katolika Eklezio

Malgraŭ la konkordaj rimarkoj de Johano Paŭlo la 2-a (evoluo estas pli ol hipotezo...) estas neeltenebla.

la katolika eklezio pro ideologiaj kialoj. Markso skribis: "Darwin ebligis materialismon".

Charles Darwin nur tro bone sciis tion, tre respektive de la eklezio kvankam perdis sian kredon, atendis pli ol 20 jarojn por eldoni "la originon de specioj".

La Anglikana Eklezio ne oficiale reagis al la liberigo de

la laboro sed daŭre instigis la Episkopon de Oksfordo, Samuel Wilberforce, por defii la darvinianojn dum a publika kunsido en la urba muzeo. Ĉi tiu renkontiĝo kie Thomas Huxley alportis la kontraŭdiron al la episkopo supozeble konkludis kun la malkomforto de la prelato.

La Anglikana Eklezio rapide perdis intereson en la temo, dum la opozicio de la katolika pastraro iom post iom asertis sin. malmulte. En 1875 Pio la 9-a kondamnis darvinismon kiel portanto de materialismo. Ĉi tiu kondamno de principo restis sufiĉe malforta, kun jam provoj de konkordismo, sed grupoj kontraŭstarantaj evoluismo formiĝis el radikalaj rondoj.

La nuna sinteno de la Katolika Eklezio estas perfekte hipokrita. Se Johano Paŭlo la 2-a konfesis, ke evoluo estis pli nur hipotezo, ĝi neniel estis akcepto de Darvinisma teorio. Ĉi tio nur koncernas la fakton de evoluo. La Papo koncedas ke specioj evoluis, sed li kondamnas rimedon al hazardo kaj reasertas tion evoluo estas la volo de Dio. Scienco devas rifuzi al la studo de la animo, kiu prezentas baron al neŭrosciencoj. La katolika eklezio, en la Vatikano mem, subtenas pontifika akademio de sciencoj, kiu diskrete subtenas version de "Inteligenta dezajno". Ĉi tiu "prezenteblo" versio de kreismo rekonas la fakton de evoluo sed konfesas, ke ĝi estas gvidata de "inteligenta dezajno" kiu apenaŭ povas esti io alia ol alivestiĝo de la diaĵo.

Defendante la instruadon pri evoluado

Instruado de kreismo, sub unu aŭ alia el ĝiaj formoj, ne plu estas pensebla en la scienca kadro. LA fondaj mitoj de religioj ne povas esti transdonitaj nur en la privata kunteksto, koste de kredantoj konscie determini kian statuson ili donas al ili. Ajna pseŭdo-sciencia formaligo de ĉi tiuj mitoj sumiĝis al mensogoj kaj endoktrinigo. Ni ne povas atendi la ĉesigon de ĉi tiuj provoj ĉar religioj ne rezignis kontraŭi la progreson de la scienco, precipe en la ŝlosila sektoro de biologio, kie ili povas antaŭenigi ilian retrogradan etikon. La batalo ĉar la libereco de scienca esplorado kaj instruado kontraŭ religioj estas esenca por la liberaj pensuloj, humanistoj kaj ateistoj.

i ĉi tiu pozicio, modera aspekto, tamen havis grava influo sur akademiuloj franca!

Biologio kaj religioj. Kiam biologiaj sciencoj maltrankviliĝas!

Karlo Susanne

Fronte al la angoroj de la vivo, kaj precipe de la morto, la homoj ĉiam evoluigis viziojn de a mondo preter kaj antaŭ vidis magiajn fortojn. Homoj ofte inventis dogmojn plej neverŝajna klarigi la plej neverŝajnajn fenomenojn pli evidenta. Ne devus esti demando pri kritiko de la dogmoj de kredantoj, sed esti firma rifuzante tion la Eklezio povas trudi siajn dogmajn moralajn kaj postuli klaran apartigon de Eklezio kaj Ŝtato. Tamen, religio, kiam ĝi implikas devojn, malpermesoj, seksa diskriminacio, kiam ĝi okazas disvastiĝas en anatemoj, eĉen mortkondamnoj, ĝi tiam ne trovu favoron en niaj okuloj. Sekularismo ne estas reduktita al la libereco kredi aŭ al ne kredi koncedita kun certa kondescendo al "nekredantoj". Ĝi implicas la plenecon de egaleco traktado de ateistoj kaj kredantoj.

Krom se ni kredas, ke la neklarigebla estas dia, ni ni debatas en la senfina riĉeco de la dubo kaj ni ni nutras nin per ĉiuj lumoj.

Kie ĉi tiuj lumoj povas ĉeni religiojn?

1. Evoluo

Pri ĉiuj homaj civilizacioj scivolis la origino de vivo kaj homo. La respondoj ĉiam havas estis simpla kaj tial trankviliga: la genezo estas la verko dioj. La biologo, kiu analizas la kompleksecon de vivo kaj ĉi evoluo, povas do aperi maltrankviliganta.

Kaj hodiaŭ ĉiuj biologoj bazas sian tutan laboron pri la esenco mem de biologia evoluo... de genetiko ĉi paleontologio, de biokemio ĉi embriologio, de geologio ĉi etologio, ..., ĉiuj fakoj kontribuas al starigo de la principoj de biologia evoluo.

La vera foriro de evoluaj ideoj sekvas la verkon de Charles Darwin (1809-1882). Lia libro pri la Origino de Specioj (1859) estas longa argumento kie multaj "modernaj" rezonadoj estas prenitaj. LA pruvoj de evoluado estas legio: li parolas pri biogeografio, la sinsekvo de fosiliaj formoj, kompara anatomio, postrestilaj organoj, embriologio.

komparita.

La koncepto de Darwin pri natura selektado estos riĉigita el la 20-a jarcento nocioj de genetiko kaj ni nun parolos pri novdarvinismo aŭ la moderna sintezo, al kiu aldoniĝas la neŭ tralista teorio de evoluo kaj tiu de punktitaj ekvilibroj (de S. Gould).

Molekula biologio ankaŭ, per sia kaptorna evoluo, lumigos la meĥanismojn mem de evoluado. Molekula filogenio analizis la gradojn de

rilato inter specioj kaj konfirmis la paleontologiajn analizojn.

Aparta opozicio estas tiu ekzistanta inter la vizio dinamiko de natursciencoj kaj la statika vizio de mondo de religioj estas kreismo. Progreso (naturaj) sciencoj anstataŭ igis klarigojn supernatura per klarigoj bazitaj sur naturaj leĝoj.

En evoluo kaj la konceptoj priskribitaj de Darwin, kio estas la konceptoj kiuj perturbas religiojn, kaj ke ili eĉkonsiderata danĝera?

Ĉi tiuj estas esence konceptoj ligitaj al hazardo, neceso, laŭ temposkalo kaj por la homo.

La hazardo en evoluo intervenas en la hazarda karaktero de la apero de vivo, de mutacioj kaj de genetiko ĝenerale, de gena drivo en malgrandaj.

loĝantaroj... kio do kontraŭ as la dogmon de ĉoscia Dio.

Neceso estas reprezentita per la teorio de selektado natura kaj la elekto de la plej adaptitaj vivestaj oĝ laŭ postvivado kaj/aŭ reproduktado. "Taŭ gecko" de individuo estas ligita al la ĉesto de karakteroj disponigantaj, rekte aŭ nerekte, pli granda probableco havi posteulojn: ĉi tiu "taŭ gecko" estas ligita al apartaj mediaj kondiĉoj. Ĝi kontraŭ as ĉi tiu fojojn al la dogmo de la dia libereco de la Kreinto.

La temposkalo estas konsiderinda laŭ la longa geologia procezo de la tero aŭ la origino de la Kosmo. Malfacile akordigebla kun Genezo.

La antropologia problemo ligita al la origino de la homo estas ankaŭ esenca, la homo devenas el la grupo de primatoj kaj fakte en pli malproksima skalo de praulo komuna al ĉiuj vivantaj estaĵoj.

Ĉi tiu scienca fakto relativigas la pozicion de homo en naturo kaj venas en "fronta kolizio" kun la dogmo de religioj de homo kreita en la bildo de Dio.

Fakte, ni ofte estas tentataj imagi homa evoluo en linia maniero, ĉar ni estas tiom fieraj pri ni mem, ke ne estas dubo ni estas ĉe la "pinto de la arbo", kronado de evoluo, eĉ la finfina celo de kreinto. Malfacile al prefere konsideru ĝin eraro, konfesi tuŝadon faritan de provo kaj eraro, de hazardaj cirkonstancoj. sen kreivaj intencoj. Malfacile liberigi nin de praaj ideoj, de la mitoj de kreado ĉestantaj en ĉiuj religioj.

Evoluo sugestas ke la homo estas neniu alia ol besto submetata al la samaj evoluaj leĝoj kiel iu ajn alia vivanta specio. Ĉi tiu atako kontraŭ la aparta statuso de estaĵo

homa en naturo iras, ekde la ĉefa laboro de Darwin, farante la darvinan teorion de evoluo la simbolo de scienca materiismo detruenda.

Malgraŭ la sukceso de certaj religioj, ili komencis montri signojn de malfortiĝi kiam sciencaj malkovroj disvolviĝis. Ĝi la Religioj devis suferi, ĉu ili volis aŭ ne, profundajn adaptojn, malproksimigante ilin de siaj fondaj principoj. Nur fundamentismoj, ligitaj al

doktrinoj, kiuj rifuzas ian evoluon de pensoj, vidante la mondo preterpasas ilin, volas resti proksime al la fundamentoj de ilia religio.

Unu el tiuj fundamentismoj estas reprezentita per kreismo kiu povas preni malsamajn formojn:

- Kreismo kie la tero estas tre lastatempa : ĝi havas estis kreita de Dio antaŭ 6000 ĝis 10000 jaroj, ĉiuj vivoformoj estis kreitaj en 6 tagoj. Estas do a laŭ vorta legado de la Biblio aŭ la Korano. Ĝi tio povus ŝajni stranga hodiaŭ, sed estas en ĉi tiu versio ke ekzistas plimulto de evangeliistoj kaj islamanoj praktikistoj.

- Kreismo kie ni akceptas la ge-logikan antikvecon de la tero sed kie la vivo estas kreita de Dio laŭ la bibliaj tekstoj, ĉu tago de la Kreo povas

eble reprezentante milojn aŭ eĉ milionojn de jaroj.

- Progresema kreismo ne tute malakceptas sciencaj verkoj kaj akceptas la nekonsistencon de Genezo, Dio intervenus periode en epizoda krea procezo.

- Inteligenta dezajno (ID) kie ni konsideras ke la mondo estas tiel kompleksa, ke ni ne povas desegni ĝin sen la subteno de inteligenta "arkitekto".

- Teisma kreismo : Dio kreas vivon per evoluo, kaj tiam li lasas ĝin iri iel

Do, ĉi tiu vidpunkto akceptas biologiajn datumojn, krom kiam temas pri la Kreo de la homo kaj la homa animo

- Modernaj kristanaj intelektuloj akceptas la evolusciencoj, ili aldonas diskurson pri la "signifoj", supozita transcendi scienca diskurson.

Kiel ni vidas, kreismaj pozicioj povas esti diverĝaj, eĉvaste kontraŭ aj. Ofte, la kredantoj ankaŭ prenas kreistajn poziciojn malsamaj depende de tio, kion ili parolas pri la besta mondo aŭ la homo.

La komenco de la krea politika movado en Usono estas ofte metita en 1920 kun tio, kio estis nomita la simioproceso. Kreismo do volas anstataŭ igi la

natura selektado per spiriteco supozata klarigi ĉion, kion ni ne komprenas. Ili havas en malsamaj Ŝtatoj postulis ke aŭ la instruado de evolucio estu subpremita aŭ ke ekvivalenta nombro da horoj estu dediĉita al evolucio kaj laŭ vorta legado de Genezo.

De la 1980-aj jaroj-1990-aj jaroj, ni moviĝas en la DI-epokon. La argumento de DI estas diri ke la naturo estas tiel kompleksa ke nenio kion ni scias havus ĉi tion

aspekto se ĝi ne estus ordonita al fino. Tie do ekzistas ordonanto, kaj ĉi tiu estaĵo estas nomata Dio. Fakte, ĉi tio ideo respondas al tuta nekomprene de evoluo. La DI estas juĝeraro, estas kvazaŭ antaŭ alta krutaĵo, oni volus salti per unu svingo.

Ĉe la supro, forgesante la mildan deklivon kiu estas sur la alia flanko (la komparo venas de Richard Dawkins, 2008). Komplekseco ne estas nereduktebla: natura selektado estas akumula procezo kiu malkonstruas neverŝajnecon en malgrandajn elementojn. Estas nature malvera al koncepti evoluadon kiel tute-aŭ -tute jackpot-ludon nenio, evoluo konsistas el etaj mezaj paŝoj utila.

La DI estis subtenata de multaj politikistoj en Usono sed ankaŭ en Eŭropo. Por kio? Ĉar la DI estas a politika projekto! La Kojna Dokumenta de la Discovery Institute montras ke DI kaj ĝia instruado estas nur unu facetoj de la kreisma programo: ĝi estas klare trapanetri religian, moralan, kulturalan vivon, politika, ne apartigi la sciencajn kaj filozofiajn, por malhelpi ĉian liberecon de penso, atingi teokration sen apartigo de Eklezio – Ŝtato.

La islama kreismo ankaŭ estas radikala, ĝi estas eĉ perforta igante Darwin kaj lian instruadon respondeca komunismo, faŝismo, jud-framasonaj intrigoj, aŭ eĉ terorismo, "tiuj, kiuj eternigas; teruro en la mondo estas fakte darvinistoj." A tia islama movado estis kreita en Tŭrkiye: ĝi respondecas pri multaj eldonaj oĵ sub la nomo de Harun Yahya, kies Atlaso de Kreado.

Fakte, la John Templeton Foundation, aŭ la Discovery Institute (ĉe la bazo de inteligenta dezajno), aŭ la interfaka universitato de Parizo (UIP) klare komprenis, ke necesas krei konfuzon inter kampoj, miksi sciencon kaj transcendecon.

Ni ne miru, ke, surbaze de la kreaĵ sukcesoj en Eŭropo, la Parlamenta Asembleo de Konsilio de Eŭropo adoptis, la 4-an de oktobro 2007, rezolucion titolitan "La danĝeroj de kreismo en edukado". Ĝi tiu rezolucio estas tre modera: ĝi diras "forte kontraŭ staru la instruadon de kreismo kiel scienca disciplino, aŭ en iu ajn disciplina kadro krom tiu de religio. La celo de ĉi tiu rezolucio estas ne dubi

aŭ batali kredon... Ne temas pri antagonismo. Scienco kaj kredo devas povi kunekzisti. LA teksto do simple diras ke kreismo ne estas scienca fako kaj tial ne estu instruata en sciencaj klasoj. Ĝi klare establas la

esenca distingo inter la malsamaj ebenaĵoj de la scienco, kredo kaj iliaj respektivaj instruoj. Tiu rezolucio estis pasigita post politikaj bataloj epopeo, precipe kun la Kristan-tendenca EPP. Tamen, triono de eŭropaj parlamentanoj el Konsilio de Eŭropo voĉdonis kontraŭ tiu rezolucio, kvankam ĝi estis tiel modera (adoptita per 48 voĉoj favoraj kaj 25) kontraŭ, 25 ĉefe de kristana inklinilo

Ĉe la origino de la rifuzo de diskuto en komitato kaj la negativaj voĉoj, oni emfazis, ke Vatikano estas intervenis rekte per letero por ke ĉi tiu raporto

ne estu adoptita: "asigno" sekvita de Luc Van-denbrande kaj lia frakcio EPP-kristandemokrata. Ĉu tio

letero eliras el la misio de la Sankta Seĝo al la Konsilio de Eŭropo: ĝi tekstas "Kiel sekvaĵo de la aliro farita de Mons. Rallo kun vi pri ĉi tiu temo

Mi permesas al mi respektive submeti la malemon de miaj aŭtoritatoj pri ĉi tiu projekto. La Sankta Seĝo konsideras ke, en ĉi tiu momento, la plej bona estus por ĉi tiu raporto

ne estas adoptita. Mi estus ege dankema, se vi konsentus pri tio." Ni do rimarku, ke Vatikano intervenis rekte interne

de demokratia korpo. Vatikano, post la voĉdono, persistis per virulenta artikolo de kardinalo Schönborn malakceptanta la enhavon mem de ĉi tiu rezolucio.

En la koncepto de evoluo kaj aparte, en tiu priskribita de Darwin, la foresto de dezajno restas maltrankvila

por la plej multaj religioj, sed same gravas la pozicio de la homo.

Embarasa, ja, en a

biblia aŭ korana perspektivo konsideri tion

homo kaj simio havas komunan prapatron, tio

la homo ne havas apartan lokon en la vivanta mondo kaj tiu homo

devenas nature el sia stato

besto.

2. Bioetiko, eĉ pli ol kreismo, estas

la ilo de ĉiuj kristanaj, judaj kaj islamaj fundamentistoj

kontroli aŭ influi la vivmanieron de niaj samcivitanoj. Ilia argumento

estas kopii kaj alglui: por ĉiuj

"Nur Dio estas mastro de la vivo de koncipiĝo ĝis morto

". Ĉi tiu estas la sola argumento, kiun li havas, kaj li uzas ĝin por influi nian tutan vivon laŭ malpermesoj pri kontraŭkoncipio, aborto, in

vitro fekundigo, diagnozo

antaŭ-enplantado, samseksemaj tabuoj kaj fino de vivo

malpermesas eŭtanazion.

Rilate bioetikon, ne necesas esti filozofo

aŭ sciencisto, por kompreni la debaton: debato

simpla, preskaŭ simplisma, sed kie ni ne povas

eskapi la dikotomion inter laika kaj religia vidpunktoj, kaj ĉi sur du niveloj

- la nivelo de naturalismo : la fundamento de doktrinoj

religia estas respekti la homan naturon, ĉi tiu naturismo implicas, ke

konduto estas bona nur se la fineco

natura estas respektata. Do koncerne seksecon, la celo

de seksa kuniĝo devas esti reproduktado, ĉar ĝi konformas

al la kreiva plano de Dio. Fari alie estus ofendi la dignon de la persono. En

niaj socioj, fariĝas normale apartigi seksecon kaj reproduktadon. La virino

povas

de nun rifuzi ĉian patrinecon sen rezigni pri plezuro: tio estis la rezulto de

grandaj bataloj por leĝoj rilataj al kontraŭkoncipio kaj aborto, la Eklezio

volante limigi

sekseco en patrineco. "Eĉkun legitima edzino, la geedza ago estas

kontraŭleĝa kaj dubinda tuj kiam la

oni evitas koncepton de la infano" (Encikliko Casti Sais-bii, Pio la 11-a,

1930). Ĉu la Eklezio evoluis? Ni povas dubi pri tio konsiderante la

multnombrajn deklarojn de Johano Paŭlo la 2-a kaj

Benedikto la 16-a. "Jen kial, inter la fundamentaj principoj de la geedza

vivo, ni devas memori la nesolveblan ligon

tiu homo ne povas rompi pro sia iniciato, inter la

du signifoj de la geedza ago: kuniĝo kaj generado

.... Kontraŭkoncipio, rekte kontraŭstarante la transdonon de la vivo,

perfidas kaj distordas la amon de ofero kiu estas

la propra naturo de la geedzeca unio" (doktrina noto de la

Pontifika Konsilio por la Familo, la 12-an de februaro 1997).

- la nivelo de la difino de vivo: difini la komencon de

homa vivo al la unua sterkita ĉelo, diru ke la

homa persono jam ĉeestas en ĉi tiu unua ĉelo, ke lia animo jam ĉeestas tie

ankaŭ havas kompreneble implicojn sur nia vivo. En la versio

humanisto, tiu ĉi difino estas nature pli malklara

ĝis la mezuro ke ni konsideras ke la unuaj etapoj

estas nediferencigitaj, ke ili respondas al ebla bi-logika histo de vivo, la

homa persono nur estos re-rekonita kiel tia poste kiam li aŭ ŝi havas

akiris socian kaj emocian valoron, en la momento kiam

gepatroj rekonas ĉi tiun potencialon de vivo.

Ĉi tiu debato disvastiĝas al la politika nivelo, kie religioj asertas havi solan

leĝon aŭ toritaton bazitan sur diaj leĝoj. Kion ni povas diri pri la vortoj

de Johano Paŭlo la 2-a? " LA

moral kodo venanta de Dio estas la netuŝebla bazo de

ĉi tiu homa leĝo... precipe en la sistemo

demokratia. La leĝo establita de homo, de la Parlamentanoj kaj de iu ajn

alia homa leĝona aŭ toritato,

ne povas esti en kontraŭdiro kun natura leĝo, tio estas finfine la eterna

leĝo de Dio .

Nature estas grave reliefigi la diferencojn inter la diskursoj de la oficiala hierarkio de ĉi tiuj

Preĝoj kaj la spertoj de kredantoj mem. En aliaj

terminoj Mi ne inkluzivas ĉiujn kredantojn en la rimarkoj

netolerema al la oficialaj Eklezioj. Ni donu la parolon al

Katolikoj:

- Kanono Pierre de Lochet : " Kiom da fojoj mi estis

ŝokita de la maniero, kiel la hierarkio simple atribuas al la Sankta Spirito

la decidojn, kiujn ĝi prenas, la

tekstoj kiujn ĝi proklamas... Ĉi tiu alvoko de la spirito al

aŭ religi siajn proprajn elektojn ne estas tolerebla "

- Christian De Duve (2002): " Ne estas malkutime

estante rakontita ke certaj sentemaj aferoj devas

estu rezervita por la diskutoj de filozofoj kaj

teologoj por ne skui la konfidon de

naivaj kredantoj »

Do ni prenu kelkajn ekzemplojn de etiko:

1) Molekula biologio alportas al ni pli bonan

kompreno de la vivo. Ĉu ni ankoraŭ povas resti

al tradicia vizio de homa vivo kiam ĉi tiu

molekula biologio konfirmas la paleontologiajn datumojn, kaj tial homa

evoluo respondanta al la

samaj reguloj kiel la tuta vivanta mondo? ke

la studo de DNA montras ke la biologia mondo de Estaĵo

homa al lumbriko, de bakterioj al rozarbusto havas

la sama genetika kodo? ke la Homa Genaro-Projekto

pruvas ke la homa genaro ne estas tre malsama de

tiu de ĉimpanzoj (99,5 % similaj) aŭ la ceteraj

de la vivanta mondo (90% simileco kun la muso). Por

iu ĉi tiu senmalfikto de esencaj mekanismoj estas

maltrankviliganta.

2) Sed krom ĉi tiuj problemoj ligitaj al reproduktado, ĉi tiuj

pozicioj ankaŭ intervenas por prokrasti progreson

medicina. Do en antaŭimplanta diagnozo...

Ni konkrete detaligu ĉi tiun antaŭ-enplantan diagnozon,

tiel mallaŭdita de religiaj aŭtoritatoj. La principo,

en familioj kie ekzistas risko de denaskaj malsanoj

ekzistas, konsistas en fari la diagnozon sur embrio

de 4-8 ĉeloj, por izoli unu el ĉi tiuj ĉeloj, por detekti sur

la DNA de ĉi tiu ĉelo la ĉesto aŭ foresto de la geno malutila kaj nur re-enplantado de neportantaj embrioj. Kio estas la problemo? se ĝi estas nur la diagnozo antaŭ -enplantado implikas in vitro fekundigo, kaj ke la diagnozo implikas ne reimplantadon de certaj 4-8 ĉelaj embrioj.

Estas al vi juĝ kompreneble, kaj elekti ĉu vi estus en la kazo, kiun mi ne deziras al vi, ĉu vi aplikus ĉi tiun teknikon aŭ ne. Kiam moderna biologio permesas la diagnozon de grava handikapo, malhelpas ĝi naskiĝi, aŭ, se morgaŭ, genterapio estus atingebla, pli bona vivokvalito ne povas esti rifuzita.

Se ni devas daŭre malakcepti la socian limigon, la decido restas tiu de la paro kaj la patrino unue loko. Ne en konferencoj ni decidis por ĉi tiuj paroj, bioetiko estas la betono

ĉu taga vivo kaj la rajto al libera kaj informita elekto. Monda Organizaĵo pri Sano ĉu aliaj povus supozi ĉi tiun rajton? Ĉi tiuj intimaj demandoj kaj fundamentaj ne estas la komerco de specialistoj, ili povas/devas esti klare klarigita, ili povas/devas informi la finan decidon de la patrino.

Ŝajnas al mi, ke ekzistas tre larĝa sekulara konsento konsideri la programadon de reproduktado kiel moralan kaj respondecan. Lastatempaj biologiaj progresoj, kaj la teknikoj kiuj pluevoluos sen iu ajn dubo, nur pliiĝi la senton de reproduktado libervola kaj dezirata.

3) Estas ankoraŭ alia areo, kie ĉi tiuj pozicioj ankaŭ intervenas por prokrasti medicinajn progresojn. Do en la kampo de stamĉeloj. Ĉeloj trostreĉoj havas la kapablon diferencii en specifajn ĉelojn kiel ekzemple neŭronoj, muskolĉeloj, korĉeloj, hepataj ĉeloj, ktp.

Laŭ Philippe Busquin, Eŭropa Komisararo en la tempo de la debatoj pri embriaj stamĉeloj de supernombraj embrioj, la debatoj ne havas estis racia, sed emocia kaj pasia, sub premo de la katolika eklezio kaj landoj de katolika origino kiel Italio.

La evoluo de vivsciencoj ne plu respondas al la religiaj antaŭsupozoj de transcenda interveno en la homa vivo. Sed la Eklezioj daŭre influu politikon per teologia aprioro. Kaj la Eŭropaj leĝdonantoj foje sekvas. Vera rezonado? Konscia aŭ senkonscia? Krom se ĝi estas kelkfoje hipokriteco. Kian rezonadon teni antaŭ la esploro pri stamĉeloj? Kaj ilia mirinda terapia potencialo en homaj histoj, sango, koro, neŭronoj... Kiel klarigi tion en Germanio, Aŭstrio, Italio ekzemple. estas malpermesite produkti stamĉelojn embriaj, sed ke ili estas importeblaj! Hipokriteco! Ne?

KONKLUDO

Dio, laŭ difino, superas nin. Religioj, ne. Ili estas homaj kaj tial alireblaj al kritiko.

La ekzisto de Dio estas dubinda. Tiu de religioj ne estas. Niaflanke, sekularistoj, ni dirus kiel André Comte-Sponville (2006): "Kial mi ne povus rifuzi klarigi tion, kion mi ne komprenas per iuj? ĉu mi komprenas eĉ malpli?".

Estas nature pli facile sekvi la certecojn de religioj kaj preta moralo, ol radikale pridemandi sin kaj alfronti konfuzajn konceptojn. Krome, por la plimulto de la loĝantaro, en

nijaj landoj, religiaj kredoj ŝanĝiĝis dum la de la lasta jarcento, interalie ĉar la scienca diskurso kaj la filozofia diskurso, inspiritaj de sciencoj, pridubis ilin.

Scio riĝas, pensoj evoluas, homaro pli kaj pli bone regante sian sorton, religio estas devigata adapti sian Veron kaj doni pli kaj pli da libereco por individuaj pensoj.

Sed instruado, precipe vivsciencoj, estas en vera danĝero. Kun inteligenta dezajno, de aspekto tolerema, la risko estas meti sur la sama nivelo, sur a "ĉio estas egala", konvinkoj kaj kredoj de a unuflanke kaj scienco aliflanke.

Sciencoj estas necesa kondiĉo por humanismo. Ili enkorpiĝas naturon sen igi ĝin sankta, rekonante ke ni estas liberaj kaj respondecaj pri doni valoron al nia propra ekzisto. Scio ne estas tamen ne sufiĉas por gardi nin de epidemiaj ideologiaj kaj batali fanatikecon. Instruado do ne povas esti limigita al la transdono de scio estas nepre lerni kiel lerni kaj

lerni esti kritika: dubo, skeptiko, protestoj ankaŭ estas edukaj misioj, kiel ĝi estas vere, ke la danĝero kuŝas en la certeco pravi. Penso ne venas de scio nek de kio pensi sed pri la pensmaniero, pripensado kaj kritiko. LA dubo, esenca por la scienco, estas tamen perceptata kiel minaco al kaj de certaj religiaj aŭ toritatoj, kiu timu niajn valorojn de libera esploro kaj emancipiĝi per lernado de kritika pensado.

Sekularismo ankaŭ ne povas forlasi la principon de socio kie la kredo je la ekzisto de dio ne influas pli politika spaco. Por la plimulto el ni en En okcidentaj socioj, kredo fariĝas persona afero. Enketoj montras ke la plimulto Katolikoj fariĝas, en la Voltairean signifo de la esprimo, "deistoj". Ili forlasas tradiciajn dogmojn, malkaŝe kritikis la ordonojn de la Papo kaj konverti" al homaj rajtoj. Kredantoj ĉiam pli alproprigas sekularajn ideojn. Do estu klare, ke la "kontraŭulo" estas nek katolika nek protestanta, nek islama nek religia, ĝi estas tiu, kiu uzas kredon aliaj por plifortigi lian potencon. Mia antiklerikala fibro ankoraŭ devas zorgi pri la pozicioj prenitaj de la Eklezioj oficialuloj havantaj malfacilecon akcepti sian apartigon de politika kaj serĉanta ajnan ŝancon reakiri aŭ toritato.

Religio funkcias kiel produkto de nia konscio: ni estas fascinitaj de la mallumaj areoj kie nia logiko ankoraŭ ne havas tenon. La por-kredo

ankoraŭ restas en la grizaj areoj de scio. Kreismo estas tipa ĝ-rilate, ĝ serĉas ŝajnajn mankojn en evoluo kaj supozas defaŭlte, ke estas Dio, kiu devas plenigi tiujn mankojn.

Kio estas tiel maltrankviliga proponi liberecon de konscienco kiel la unua kvalito en demokratio, kie liberaj, egalaj kaj frataj civitanoj difinus la politikon de bone kunvivado? Eble ĝuste ĉi tiu libereco maltrankviligas? La libereco de elekto de ĉiu homo povas, fakte, signifi liberigi individuojn de kredoj, kiuj proponas kondutkodojn kaj kiuj, en dua paŝo, provas trudi ilin kiel nekontesteblajn verojn.

Ni devas disvastigi la faktojn kiel eble plej vaste. Estas klare, ke iu ajn intelektu honesta homo ne plu povas nei la sciencajn malkovrojn de la moderna biologio; ĝ estas ne nur por nei la sciencajn aliron mem, sed ankaŭ por nei la

kampo de medicinaj aplikoj precipe. Kiel Christian de Duve, ni devas memori ke "se estas konflikto inter tio, kion scienco scias kaj kion religio kredas, ĉi tiu lasta devas cedi."

La vojoj al libereco

Pierre Galand

"Konsiderante ke la rekono de la digno kaj egalaj, neforigeblaj kaj enecaj rajtoj de ĉiuj membroj de la familio de estaĵoj

homoj, konsistigas la bazon de libereco, justeco kaj paco en la mondo."

Ĝi estas dirita - aŭ preskaŭ - en la preambulo de la Universala Deklaracio de Homaj Rajtoj, kiun ni festas

en 2018 la 70-a datreveno. Ĉi tiu teksto lumigas mian pensadon pri "La Vojoj al Libereco".

Maltrankviliga tutmonda situacio

Ĝi estas ĝenerale en la nomo de tiel nomataj tradiciaj valoroj ke religioj, precipe la "religioj de la Libro", misuzas ilian dominan pozicion por trudi aŭ negoci subtilajn cenzursistemojn kun registaroj aŭ internaciaj institucioj. Kaj ĉi tio en la nomo de

dogmo kontraŭ faktaj veroj.

Dum la lasta jarmilo, la Krucmilitoj, la religiaj militoj, koloniismo, eĉ "homaj rajtoj" permesis al la kristana kaj komercisto Okcidento trudi sin al la cetera mondo. Estas en la nomo de civiliza kristanismo ke la manoj de la kongolanoj estas fortranĉitaj, la indianoj de Amazono venenitaj kaj la nombro da krimoj kontraŭ la homaro.

Hodiaŭ, estas en la nomo de Islamo ke krimoj estas faritaj krimoj de la 11-a de septembro 2001, tiuj de Daesch aŭ la militoj nutritaj de vahabismo kaj atakoj kontraŭ la malpiuloj kaj iliaj interesoj. En niaj sekularigitaj socioj mem, ni atestas reveno de religio pro malsamaj kialoj, precipe politikaj celoj. Por multaj religiuloj kaj iliaj fideluloj temas pri cenzuro, pri puno pri demandado de dogmo, kontraŭ batali la atakon kontraŭ "religiaj sentoj" de komunumo. Ĉi tio ankaŭ kondukas al kelkaj interkomunumaj aŭ eĉenkomunumaj konfliktoj.

Hodiaŭ en la mondo preskaŭ duono de la ŝtatoj havas inkluzivita en ilia leĝaro regularoj celantaj fari religio aŭ netuŝeblaj tradiciaj valoroj. Tio estigas neatenditajn aliancojn, senprecedencajn diplomatiajn ofensivojn ĉe UN dum ĝeneralaj asembleoj sed ankaŭ en organizaĵoj kiel la Konsilio;

de homaj rajtoj aŭ ene de Unicef. Ĝi estas pri eĉen Eŭropo, en la Eŭropa Parlamento (ekzemplo de Horizonte 20-20 kie religiaj movadoj kontraŭ batalis la financadon de ĉe esplorado pluripotentaj trostreĉoj) aŭ al la Konsilio de Eŭropa. La cenzuristoj, en la nomo de Dio, ĉeestas pli ol iam ajn kun konsiderindaj rimedoj kaj pri dungitaro same kiel financaj kaj organizaĵaj rimedoj. Ili scias fari ĝin, tio estas, adaptiĝi laŭ la loko kaj la tempo por solidigi sistemon de puno per la leĝo, kiu iras de la batalo kontraŭ la kalumnio de religioj ĝis ke kontraŭ blasfemo, apostateco aŭ, sekva paŝo,

blasfemo kaj kalumnio, apostateco kaj kalumnio, blasfemo kaj defamo kaj ĉe la supro de

ĉiuj ĉi punoj tiuj kiuj estas respondecaj al la mortkondamno.

Duono de la homaro estas tiel senigita de la fundamentaj rajtoj kiel fiksita en la UDHR.

Tiuj, kiuj, ĵurnalistoj kaj blogantoj, provas pridubi Sunaismo estas cenzurita, malliberigita, eĉatakata de frenezuloj de dio kaj murdita.

Nur relegu la Internaciajn Humanismajn Raportojn Union, Raportistoj Sen Limoj, Amnestio Internacia kaj Human Right Watch por alveni tien konto.

Manke de klara disiĝo inter Ŝtatoj kaj religioj, tre rapide predikistoj kaj radikalaj mulaĵoj postulantaj dian inaŭguron, alvokas la subpremadon de ajna non

kongrua kun religio. Ili regule rilatas al la malobservo de la "sentoj de kredantoj" al

kondamni aŭ blasfemon aŭ atakon kontraŭ dogmo aŭ eĉtradiciaj valoroj.

Atentu, mi blasfemos. (Foto de la Profeto)

Hodiaŭ, ne plu ekzistas nur halala viando sed ankaŭ halala interreto, kaj la samnoma naĝkostumo.

En Irano ekzistas ciberfatvo, interalie, kontraŭ la uzo de Jutubo.

Kaj do, atentu ĉar ĉi tiuj cenzuristoj postulas enen nombro da landoj ne nur kredo je dogmo sed ankaŭ submetiĝo al ĝi. Ĉi tiu altrudo ne faras estas ne nur celita al kredantoj de la religio koncernata sed al la tuta loĝantaro kaj al iu ajn venus por defii la dogmon, fariĝis defalinto. De tie, la cenzuristo ofte superas la karakteron strikte religia por investi en la socipolitika tendaro kaj malaltigi la koleron de cenzuro en registroj de opinio aŭ "fakto". Ili asertas havi

"la normo en la nomo de fido". Jen kiel ili enmiksiĝas ofte en sociaj aferoj: la loko de virinoj, samseksemo, generado ktp. La cenzuristo alvokos okaze de siaj predikoj, la sentojn de la fideluloj, la "spontanean" indignon dum atakoj kontraŭ la kredo por pravigi la ofendon kontraŭ religio kaj ĝia valoroj: blasfemo do!

Socia paco kontraŭ religia potenco

En mia vojaĝo ĉirkaŭ la mondo, dum la tridek jarojn kiujn mi pasigis ĉe la estro de Oxfam kaj eŭropaj internaciaj kunlaboraj NROj, mi povis observi en Afriko, Azio, Latin-Ameriko la potenco de la religiuloj kaj ilia arto de intertraktado de socia paco kun la Ŝtatoj kaj la potenco en loko, kontraŭ pozicioj ke ili intencis okupi ene de la firmao aŭ leĝojn, kiujn ili celis trudi. La sano, edukado kaj helpservoj ili

certigi ne nur la kontrolon de la loĝantaro sed ankaŭ tiun de la politiko por influi kaj se eble trudi la limojn de la leĝo de Dio. La supro

de ilia ambicio regi la Ŝtaton.

Kontraŭ i la reĝmon tiam fariĝis ribelo kontraŭ a potenco de dia esenco kaj tial kontraŭ dio mem. Blasfemuloj kaj defalintoj estas do "malpermesitaj" kaj kondamnindaj kiel herezuloj.

Kaj ĉi tio ne nur okazas en Irano. Hodiaŭ, diversgrade, multoblaj leĝoj sankcias "instigon al malamo, malamikeco kaj religia malpaco"

zorgante pri malliberecaj punoj. Tio estas la kazo por multaj landoj de la iama Sovetunio.

Laŭ studo publikigita en 2012 en Usono de la Pew-esplora centro, 94 el la 198 landoj en la mondo, aŭ 47% ŝtatoj havas leĝon punantan blasfemon, apostateco aŭ kalumnio de religioj. En landoj ĉirkaŭ la mondo (ĉio el islama religio) libervole rezigni sian religion estas foje puninda per mortinta.

En 86 landoj, la leĝo punas la delikton de "kalumnio de religioj" - inter ili, 24 el la 28 EU-ŝtatoj (krom Estonio, Bulgario, Kipro, Malto).

Islamaj ŝtatoj tra la OIC (Organizo de Islamaj Ŝtatoj) estas ekstreme aktivaj ene UN kontraŭ batali "insultojn kontraŭ religioj" provante inkluzivi ilin en la internacia juro. La ŝtato de Vatikano estas mem tre aktiva kaj pruvis esti forta kontraŭ ulo de la tuta demando pri sekso, EVRAS (Edukado por Rilata, Afekcia kaj Emocia Vivo) Seksa) kaj aborto.

La defio de ilia batalo hodiaŭ estas modifi la tekstoj de konvencioj kaj reguloj de internacia juro. En Ĝenerale, tiuj tekstoj klare kondamnas diskriminacion en ĉiuj formoj, inkluzive de tiuj bazitaj sur pri religia aparteno. Por la propagandantoj de religia integritismo, "respekto al religioj" devas profiti el pli granda graveco ol libereco

de esprimo (la leĝo de Dio superas la leĝon de homoj).

Sed kio do pri la sorto de la membroj de la amaso de religiaj malplimultoj kaj nekredantoj alfrontantaj ĉi tiujn cenzuristojn?

Ĉi tio ankaŭ okazas proksime de hejmo. Se Grekio, kie la Ortodoksa Eklezio abundas, estas la sola en Eŭropo aplikanta la delikton de blasfemo kiel tia, ok aliaj landoj faras ankaŭ inkluzivas ĉi tiun nocion en ilia jura arsenalo. Ĉi tiu estas la kazo de tre katolika Irlando kie leĝo datiĝas de 2010 faras kalumnion de religio puninda per monpuno de 2.500 €. Germanio kondamnas "la ofendon al religiaj sentoj" same kiel Holando kaj Aŭstrio. Hispanio (art.525 de la punkodo) punas 8 ĝis 12 monatojn de prizonoj "atakoj kontraŭ religia dogmo, kredoj aŭ ceremonioj. Ĉi tiu puno povas esti portita je 2 jaroj en Pollando. Se ĉi estas apenaŭ aplikata tamen, artikolo de la dana punkodo punas blasfemon.

En Eŭropo, ĝenerale ĝis nun, estas libereco de esprimo kaj informo kiu dominas. Ni prizorgas

distingi inter la atako al kredoj kaj la atako al homoj. Sed ĉi tio ankoraŭ vere okazas en Hungario, Pollando kaj niaj turkaj najbaroj?

La debato kontraŭ esprimlibereco kaj penso kaj kalumnio de religioj ne scias en Eŭropo la samaj renversoj kiel tutmondskale kaj krimaj sankcioj daŭre estas rezervitaj por kazoj de instigo al malamo. Jam en decembro 2013 la asocio Re-porters sans Frontière reasertis la neskribeblecon de la leĝo de ĉiu individuo al libereco de esprimo kaj informo - sanktigita de art. 19 de la DUDH de 1948, malakceptas ajnan limigo de ĉi tiu libereco, krom tiuj antaŭ viditaj en titolo de la artikolo 19 de la Internacia Pakto de UN pri civilaj kaj politikaj rajtoj, konsideras kiel nerevokeblaj la strikta distingo inter la atako al kredoj, ideoj aŭ dogmoj unuflanke kaj la atako kontraŭ homoj aliflanke, kaj konsideras ĉi lastan kiel nur akceptebla.

Sojle de la 70-a datreveno de la UDHR, ĉi estas ne nur utila por rememori ĉi tiun arton. 19 sed ankaŭ al raportu al la unua frazo de la preambulo de ĉi tiu maljuna sinjorino: "Konsiderante ke la rekono de la digno kaj egalaj, neforigeblaj kaj propraj rajtoj al ĉiuj membroj de la familio de homoj, konsistigas la bazo de libereco, justeco kaj paco en la mondo,"

Kaj tial, fronte al la diversaj provoj de religioj al protekti kontraŭ rektaj aŭ nerektaj atakoj sur ilia kredoj kaj la dogmoj, kiujn ili esprimas, gravas rememori ekzistantan leĝaron en demokratiaj socioj regataj de leĝo kaj respekto de konvencioj internaciaj normoj ekestigantaj de la UDHR. Neniu nova leĝaro rilatanta al blasfemo aŭ personaj insultoj religia aŭ instigo al religia malamo ne estas necesa. La kompleta, ĵusta kaj nediskriminacia aplikado de ekzistantaj leĝaroj estas certigo

sufiĉa.

Ĉiuj nunaj provoj de religioj iri en la sento de pliaj limigoj al sinesprimlibereco kaj penso devas esti batalata. Kio gravas per kontraŭ ĉi estas reekzameni la leĝojn en forto por certigi forigi tiujn, kiuj estas limigaj kaj kiuj kompromitas ĉi tiu rajto.

Limigoj kaj regularoj

En Eŭropo, ni konscias, ke libereco ankaŭ portas devojn kaj respondecojn kaj ke ĉi povas esti submetita al limigoj celitaj protekti publikan ordon kaj la rajtojn de aliaj. Estas la kazo, ekzemple, kiam temas pri protekti reputacion de aliaj aŭ por garantii la aŭtoritaton kaj senpartiecon de potenco juĝa. La Eŭropa Kortumo pri Homaj Rajtoj kontrolas ĉi-rilate batali ĉian malamparoladon. La pakto internacia juro pri civilaj kaj politikaj rajtoj, en sia artikolo 20, ĝis nun postulas, ke ŝtatoj malpermesu inciton al rasa kaj religia malamo. La spirito de la leĝo estas do nu tiu de nediskriminacio, kiu neniel malhelpas, male, malkaŝe diskuti polemikajn demandojn, precipe tiujn de religioj, kiuj

konsistigas esencan elementon de demokratio.

Tiusence, en multaj eŭropaj landoj, la amaskomunikiloj abonis etikajn kodojn kaj kreis konsiliojn superrigardo por memreguligo. Estas ekzemplo

kiu devas permesi aliajn komponantojn de la nacio, civila socio kaj publikaj aŭ toritatoj, kunreguligajn kadrojn en spirito de bona ekvilibro inter la rajtoj de ĉiuj, ĉiuj grupoj kaj individuoj kun strikta respekto al la rajto al libereco de esprimo kaj konscienco, rajto. kiu devas resti absoluta.

Tial ni devas mobiliziĝi, por ke ĉi tiuj fundamentaj liberecoj ne estu forvenditaj en la nomo de religiaj kredoj. Ni devas kampanji por ke blasfemaj leĝoj estu konstante forigitaj. Ni devas stari solidare kun tiuj ĉirkaŭ la mondo, kiuj defendas sinesprimliberecon kaj la rajton ne kredi.

Eŭ ropaj tekstoj - Eŭropa Unio, Eŭropa Kortumo pri Homaj Rajtoj, Konsilio de Eŭropa - estas klaraj. Ili ankoraŭ devas esti aplikataj interne kaj ankaŭ esti uzataj en niaj internaciaj rilatoj kun triaj landoj kaj institucioj. Ekzemple, Eŭropa Unio ne povas pagi financi kunlaborajn NRO-ojn de religia naturo, kiuj malobservas ĉiujn fundamentajn principojn. Ĉirilate, mi citos la kazon de Caritas NRO-oj kiuj estas kontraŭ abortismaj aŭ eĉtiuj NRO-oj, kiuj defendas nur la viktimojn de militoj kaj malsatkatastrofoj kiuj kundividigas siajn konvinkojn, ofte kun la senkulpigo protekti minoritatojn.

Mi lasos ĝin tie.

Vivu libereco sen limoj kontraŭ blasfemo kaj religiaj malpermesoj, Vivu libera penso kaj libera ekzameno.
Dankon pro via atento.

Por realigi ĉi tiun intervenon mi inspiris kelkajn tekstojn kaj dokumentojn, precipe: "Libereco de esprimo kaj blasfemo", skizo de CAL por retejo de EPPSP. 2017 "Finigi blasfemajn leĝojn ene de EU", informnoto de la Eŭropa Humanisma Federacio. la 17-an de julio 2017.

"Blasfemo. Informoj oferitaj sur la altaro de la religio", de Raportistoj Sen Limoj. decembro 2013.

Prezento de la Internacia Premio Thomas Jefferson - Benito Juarez - Ferdinand Buisson al Wanda Nowicka

La premion prezentis Christine Laubary-Besson

La 7-a Internacia Kongreso de la AILP-IAFT estas aparte fiera aljuĝi la Internacian Premion Thomas Jefferson - Benito Juarez - Ferdinand Buisson por la Apartigo de Eklezioj kaj Ŝtato al ina batalanto.

Senlaca batalanto por la homa emancipiĝo, per la ekzercado de plena kaj kompleta libereco de konscio, per la plej strikta apartigo de Eklezioj kaj Ŝtato.

Por la neforigebla rajto al demokratiaj liberecoj per egalaj rajtoj por virinoj kaj viroj, al kontraŭ koncipado, al libervola ĉesigo de gravedeco, al la rajto morti digne.

Ni tre honoras voki la tribunon por ricevi ĉi tiun internacian premion la eksa vicprezidanto de la pola Dieta, nia kamarado, nia amikino Wanda NOWICKA.

Posttagmezo

Fermo de la kongreso

La kunsidon prezidas Jean-Sébastien Pierre, Prezidanto de Franca Libera Penso, helpata de Christian Ey-schen kaj Georges Saad, kaj ankaŭ de Roger Lepeix, membro de la Internacia Konsilio de la AILP. Estas ankaŭ Loïc Gourdon sur la podio por la traduko.

Christian Eyschen prezentas la laboron kaj konkludojn de la Internacia Konsilio, kiu kunvenis en la historia sidejo de Franca Libera Penso, antaŭe ankaŭ la sidejo de la Monda Unio de Liberpensuloj. Ĝi tie ĉi estas simbolo.

Ĝi memorigas la kolegian karakteron de la AILP, nun estas 13 AILP-proparolantoj. Al la 9 maljunaj: Christian Ey-schen, David Rand, David Silverman, Antonio Vergara, Elbio Laxalte, Fernando Lozada, Albert Riba, Keith Porteous Wood, Nina Sankari, aldoniĝas hodiaŭ: Max Wallace, Babu Gogineni, Léo Igwé kaj Edgard Jarrin Val-lejo. Nun, ĉiuj kontinentoj estas reprezentitaj.

Ne estas Prezidanto kaj Ĝenerala Sekretario, ĉiuj proparolantoj estas egalaj kaj ĉiuj povas fari proponojn pri agoj kaj rezolucioj.

Li diras, ke la Internacia Konsilio pli ol duobligis sian membrecon bonvenigante grandan nombron da novaj membroj el aliaj landoj. Ĝi ĉi estas ĉio kaj komforto por la disvolviĝo de la AILP.

Li prezentas la rezolucion adoptitan de la Internacia Konsilio per superforta plimulto (vidu sekvan paĝon)

Christian Eyschen informas, ke komisiono de la Internacia Konsilio, gvidata de David Silverman, respondecas pri redaktado de rezolucioprojekto pri la temo: " Egala juro

por ĉiuj ".

La Internacia Konsilio de la AILP antaŭe diras, ke la venontaj kongresoj okazu en Usono (2018), Pollando (2019 kaj Hispanio (2020).

Post ĉiuj ĉi informoj, li finas la laboron de la 7-a Kongreso de la Internacia Asocio de Libera Penso. Li kore dankis ĉiujn reprezentantojn de la diversaj landoj pro venado al Parizo. Li esperas, ke ili konservos bonajn memorojn pri ĉiuj kaj ke ili portos hejmen ĉiujn perspektivojn por la evoluo de nia Internacio de Libera Penso.

Li volas kore kaj frate danki ĉiujn tradukistojn, kiuj senlace laboris por ke ĉi tiu Kongreso sukcesu.

Li havas specialan penson por ĉiuj aktivuloj de la Libera Penso en la pariza regiono kaj la dungitoj de la Libera Penso, kiuj laboris dum monatoj kaj kiuj ne kalkulis siajn horojn dum ĉi tiuj kvar tagoj.

Sen ili, nenio estus ebla.

La kongresanoj unuanime stariĝas kaj dankas per sia daŭra aplaŭdo ĉiujn, kiuj laboris por la sukceso de la Internacia Kongreso.

La kunsido finiĝas kun ĉiuj kaj bonhumoro.

Deklaro de la Internacia Konsilio de AILP/IAFT

"Perforto kaj religioj"

Okaze de lastatempaj tragikaj eventoj en Parizo, Bruselo, Londono, Barcelono, Cambrils, Charlottesville, Sorgout, Turku, Bengaluro; la Internacia Konsilio de la Internacia Asocio de Libera Penso tenas rememorigi ĝajn historiajn kaj tradiciajn poziciojn:

Ĝu monoteisma religio kaj ĝaj aparatoj portas en si la perforton de malkaŝita vero, de dogmo, de sankta milito, krucmilitoj kaj ĝhado.

La sangaj terorismaj agoj faritaj, de Usono ĝs Rusio, de Francio ĝs Hispanio, de Finnlando ĝs Belgio tra Anglio, estas sangaj pruvoj de la perforta kaj barbara karaktero de religioj. monoteistoj.

La AILP/IAFT kondamnas ĝajn tiujn abomenindajn agojn kaj malakceptas la logikon de teorioj kiuj finfine programas ĝeneraligitan konfrontiĝon sur planeda skalo inter malsamaj kulturoj kaj religioj, kun gigantaj masakroj kiel rezulto. Ĝ tiuj teorioj celas antaŭ enigi la kristanan Okcidenton kiel la " baton de civilizo ".

La AILP/IAFT memorigas, ke la viktimoj (mortintaj kaj vunditaj) de ĝ tiuj krimoj nombras miloj kaj ke la murdintoj venas el ĝuj religioj. Neniu havas la ekskluzivecon de barbareco. La plej multnombraj viktimoj barbaraj ĝhadismaj agoj estas senkompare la islamanoj mem.

Surbaze de sia persistemo rezolute batali kontraŭ ĝuj formoj de dogmatismo kaj religia obskurantismo, la AILP rekonas la sekvajn faktojn:

(1) Politika Islamo estas obskurantisma, kontraŭ sekulara, internacia politika-religia ideologio kaj movado, libericida, teokratia, prozelitismo kaj totalisma. Ĝ estas fundamentisma formo de Islamo. En tutmonda skalo, ĝ tio movado estas almenaŭ same danĝera kiel la plej fanatika el ajna alia religia fundamentismo, inkluzive kristanaj fundamentismoj.

(2) Politika islamismo havas diversajn rimedojn por promocii kaj disvastigi sin, la plej spektaklan el tiuj rimedoj estante terorismo. Tamen ĝ-lastas estas nur la pinto de la glacimonto, ĉar islamismo havas tuton gamo da propagandrimedoj, irante ĝs la plej banalaj kaj ĝtagaj, kiel ekzemple la normaligo de pluraj islamaj praktikoj en publikaj spacoj, tiel preterpasante la privatan kadron en kiu religia praktiko devus esti limigita.

(3) Necesas malpermesi la portadon de ĝ tiuj vualoj en ŝtataj institucioj kaj en publikaj lernejoj.

Tiel, la AILP denuncas islamismon, ĉar ĝ denuncas kaj kontraŭ batalas ĝan religian fundamentismon, kaj deklaras sian deziro batali asidue kontraŭ tiu libericida movado analizante ĝajn ideologion kaj ĝajn diversajn rimedojn propagandon kaj proponante rimedojn por trakti ĝn.

La AILP/IAFT reasertas ke respekto al libereco de konscio estas esenca demokrata postulo por esti efektiva ĝe sur ĝuj kontinentoj, precipe tra la plena kaj kompleta apero de Apartigo de la Eklezioj kaj la Ŝtato. La leĝo devas esti la sama por ĝuj en la nomo de la principo de Egaleco de la homoj.

Demokratia kaj laika asocio, la AILP/IAFT konsideras ke la rajto de homoj al memdeterminado estas ankaŭ esenca demokrata postulo.

La neado de ĝ tiuj du postuloj, precipe, estas fonto de konfliktoj kaj konfrontiĝoj kiuj ne povas nur kondukas al militoj kaj barbaraj agoj kie Homoj ĝam estas la unuaj kaj lastaj viktimoj.

Kiel la Roma Kongreso de Internacia Libera Penso en 1904 indikis, ŝtatoj devas esti " demokratiaj, laikaj kaj sociaj ". Ĝ tio estas la sola paca vojo por la emancipiĝo de la popoloj.

Parizo, la 24-an de septembro 2017

Apendicoj

ANNEXES

Kunsido de Internacia Konsilio de AILP dimanĉe la 24-an de aŭgusto 2017

Ĝambro Marc Blondel, en la sidejo de la Nacia Federacio de Libera Penso, 12 rue des Fossés Saint-Jacques, Parizo.

Nuna:

Proparolanto: Christian Eyschen, Elbio Laxalte, Fernando Lozada, David Rand, Nina Sankari, David Silverman.

Internacia Konsilio (krom la supraj proparolantoj): Philippe Besson (Francio), Kamal Dhif (Belgio), Michel Godicheau (Francio), David Gozlan (Francio), Roger Lepeix (Francio), Maria Mantello (Italio), Jean-Sébastien Pierre (Francio), Georges Saad (Libano), Max Wallace (Aŭstralio).

Gastoj: kelkaj aliaj homoj estis tie por helpi materiale kaj por traduki.

Pardonpetoj: Albert Riba, Antonio Vergara, Keith Wood

Malfermo:

Christian Eyschen malfermas la kunvenon je 12:30 p.m.

Li memorigas la tagordon (inkluzivita en la invito) kaj la disponeblan tempon.

Li precizigas, ke ekde decido prenita en la kunveno de la Internacia Konsilio en Londono en 2014, la kunvenoj de la IC estas uzataj por voĉdoni pri decidoj, kiuj devas sekvi proponojn kaj diskutojn, kiuj antaŭe okazis per la Interreto.

Ĝi indikas ke nur membroj de la nuna IC povas voĉdoni, kaj ke ili aŭ havas egalajn rajtojn. Novaj membroj povas voĉdoni post sia nomumo kiel membroj de la IC.

Sekve de peto de Nina Sankari, oni decidis diskuti pri aktualaj aferoj fine de la kunveno, se estas tempo disponebla.

Malneto de AILP-deklaroj:

Diskuto okazis en la Internacia Konsilio koncerne la pozicion de la AILP pri la demando de la loko de Islamo en la socio. Christian Eyschen memoras ke du tekstoj estis formale prezentitaj kiel devi esti submetitaj al la voĉdono de la IC:

- teksto prezentita de la asocio de kanadaj ateistoj kaj transdonita al aŭgusto de David Rand - teksto de Christian Eyschen, kie

li provis sintezon inkluzivante gravajn fragmentojn el la kanada teksto en unua teksto, kiun li antaŭe verkis.

Christian esperas, ke la IC povos produkti resuman tekston voĉdonitan de aŭgusto, por konservi la unuecon de la AILP. Tiucele, li pretas retiri sian tekston, se ambaŭ tekstoj estas retirataj, kaj ĉi-kaze li proponas krei laborkomisionon gviditan de David Silverman por redakti dokumenton akcepteblan por aŭgusto, surbaze de la sugesto de David Silverman koncentriĝi pri "Unu leĝo por aŭgusto".

La diskuto komenciĝis. Krom pluraj intervenoj dezirantaj eviti dividon en la IC kaj do premante komunan deklaron konservantan unuecon, ni povas

notu la jenajn punktojn: - David

Rand deklaras, ke li estas mandatata de sia organizo prezenti sian tekston, kaj ke li do ne povas retiri ĝin.

- David Silverman indikas, ke li jam verkis mallongan tekston, kiu povus esti taŭga por aŭgusto. Bedaŭrinde, ĉi tiu teksto ne estis disdonita antaŭ la kunveno, kaj tial la IC ne povas diskuti ĝin.

Surbaze de la prizorgado de la kanada teksto, Christian Eyschen submetas tri voĉojn al la IC:

- Voĉdoni pri la kanada teksto: Rezulto: 2 por, 9 kontraŭ, 4 sindetenoj

- Voĉdonu pri ĝia teksto "Perforto kaj religioj" el "sinparta tezo": 8 por, 3 kontraŭ, 4 sindetenoj

- Voĉdonu pri la propono krei komisionon komisiitan ene de unu monato por prepari tekston akcepteblan por aŭgusto: 14 por, 0 kontraŭ, 0 sindetenoj

La Komisiono estas tiam konstituita: - Kunordiganto:

David Silverman. Membroj: Elbio Laxalte, David Rand, Nina Sankari, David Gozlan, Kamal Dhif, Maria Mantello, Fernando Lozada, Michel Godicheau.

Vastiĝo de la Internacia Konsilio:

Listoj de proponoj por novaj proparolantoj kaj membroj de la Internacia Konsilio estis disdonitaj de Christian Eyschen antaŭ la kunveno. Ne estis komentoj aŭ aldonaj proponoj. La IC povas do valide ratifi tiujn nomumojn: La jenaj voĉoj akiras unuanime: - renovigo de la nunaj proparolantoj - renovigo de la membroj de la nuna Internacia Konsilio, krom tiuj, kiuj ne montris intereson pri la AILP en la lastaj jaroj. - novaj proparolantoj:

- Edgard Jarrin Vallejo (Ekvadoro), kiu anstataŭis is
cera Antonio Vergara nomis Honora Proparolanto
- Babu Gogineni por Barato kaj la regiono Sudorienta Azio

- Max Wallace por Oceanio
- Leo Igwe por Afriko (aŭ parto de Afriko specifenda kun li) -
novaj membroj de la Internacia
Konsilio:

Claude Braun (Kanado)
Brian McClinton (Irlando)
Lone Milkaer (Danio)
Esa Ylikoski (Finnlando)
Staffan Gunnarson (Svedio)
Babu Gogineni (Hindio)
Cornélie Mathys (Belgio)
Carlos Esperança (Portugaliao)
Costi Ozon (Rumanio)
Daniel Baril (Kanado)
Robert Boston (Usono)
Edgard Jarrin Vallejo (Ekvadoro)
Wanda Nowicka (Pollando)

Edouard Kутten (Luksemburgo)
Charles Bradlaugh Society (UK)
Lucie Jobin (Kanado)
Julien Musolino (Usono)
Carsten Frerk (Germanio)
Stratos Kalaitzis (Grekio)

- eventualaj pliaj membroj, atendante sian interkonsenton :

Michaël Nugent (Irlando)
- Bożena Przyłuska (Pollando)
Andreas Kyriakou (Svislando)
Valentin Abgottspon (Svislando)
Tony Upton (UK)
Terry Flynn (Irlando)
Jane Donnelly (Irlando)
Stinus Lindgreen (Danio)
Johann Björnsson (Islando)
Wayne Church (Nov-Zelando)

Estas precizigita ke la celo estas havi Internacian Konsilion kiu reflektas ĉiujn aspektojn kaj ĉiujn regionojn kie la AILP estas establita. Membroj de la IC povas do proponi novajn nomojn kaj la interkonsento de la IC estos petita per la Interreto.

Venontaj AILP-kongresoj:

Alvoko estis farita por proponoj pri lokoj kaj datoj por la venontaj AILP-kongresoj.

Post diskuto, la sekvaj proponoj estis faritaj kaj validigitaj fare de la IC:

Kongreso en Usono, apriore en 2018
Kongreso en Pollando, en 2019
Kongreso en Hispanio, apriore en 2020

La proponoj principe akceptitaj, la koncernaj membroj de la IC faros pli precizajn proponojn

kiel eble plej baldaŭ .

Propono de Maria Mantello:

Maria sugestas ke la AILP laboru pri manieroj liberigi individuojn de subpremo. Ŝi legas referencan tekston en la itala. Interkonsento de la Internacia Konsilio.

Interreto - AILP-retejo:

David Rand volas ĉesi prizorgi la retejon de AILP, kiun li administras preskaŭ sole ekde 2011. Li pretas certigi la transiron kun la nova teamo. Li precizigas, ke estus preferinde ke pluraj homoj kune administru la retejon, eĉse nur unu aŭ du havas la teknikajn kapablojn.

Laŭ propono de Elbio Laxalte, la Internacia Konsilio kore dankas David Rand pro lia plenumita laboro.

Christian Eyschen ene de monato serĉos iniciati la novan petitan teamon.

Barilo :

Edgard Jarrin Vallejo kaj Babu Gogineni dankas la Internacian Konsilion pro sia nomumo kaj donas kelkajn rimarkojn pri la situacio en siaj landoj.

Elbio Laxalte malkovris kun plezuro la laboron de la IRELP (Instituto pri Esploro kaj Studo de Libera Penso) kaj sugestas, ke la AILP alprenu similan strukturon je internacia nivelo.

Christian Eyschen fermis la kunvenon memorigante, ke ĉiuj membroj de la Internacia Konsilio, kiuj havas proponojn, povas fari ilin elektronike.

Kunveno fermiĝis je 2:15 p.m.

ANEXAJO

Manifesto por libereco de
konscienco

Manifesto por libereco de konscienco

(Oslo la 10-an de aŭgusto 2011)

La homaro naskiĝis libera.

La naturo kreis nek titolojn, nek religiojn, nek religiajn instituciojn, nek cenzuron, nek posedaĵon.

La homaro fariĝis sin elirante el antaŭa historio en longa batalo kontraŭ la teruraj provoj de la planedo, kiujn ĝi nek konis nek komprenis.

Iom post iom eskapante la limojn kaj limojn, inkluzive de la limoj kaj limoj kiujn la Homaro kreis, ĝi devis aserti siajn rajtojn por si mem.

La rajtoj de la Homaro estas nek asertitaj nek gajnitaj kontraŭ aliaj tiel nomataj "rajtoj", de nekonata origino. nuda.

Ili ekzistas ĉar la Homaro ekzistas.

La rajtoj de la Homaro estas "memevidentaj veroj"

La unua el ĉi tiuj rajtoj, la unua el ĉi tiuj liberecoj estas la rajto pensi libere.

Tiu ĉi unua kaj fundamenta libereco nomiĝas libereco de konscienco.

Ja antaŭ la Eklezioj estas la Homaro.

Ja super la Eklezioj estas la Homaro.

Dioj, Eklezioj, superstiĉoj, dogmoj estas homaj kreaĵoj kaj nenio alia.

Ĉiam pli da konscio

"Pli lumo! »

Jarcentojn poste, ni faras la lastan frazon de Goethe nia.

Konscienco-libereco estas la libereco por la Homaro ekzameni kaj ekzameni sin.

La homaro estas falebla kaj perfektebla ĉar ĝi estas dotita per racio, kaj do per kritiko.

Kion la Homaro faris, ĝi povas malfari.

Sinsekvaj generacioj ne povas sekvi unu la alian reciproke kaj eterne.

Male al la Eklezioj, libera kaj konscia Homaro rifuzis, rifuzas kaj rifuzos neeraripovon.

Kio estas bona por Papoj, ne estas bona por viroj.

La homaro estas perfektigebla, tio estas, ĝi povas sin korekti kaj plibonigi; ŝi ne konsideras paradizon kiel kulpan kaj pasintan pasintecan nek kiel neatingeblan kaj mita estontecan sed kiel ĉutagan agon, permesitan de libereco de konscienco.

Ni povas diri post Protagoro ke "la homo estas la mezuro de ĉio"

Homa genio estas senlima. Kapabla dividi la plej malgrandajn ĉelojn de la Universo, ĝi kapablas ankaŭ modifi sian propran strukturon, konkuri la planedojn, labori pri la origino de la mondo kaj pensi pri sia propra estonteco.

Li estas, ve, kapabla programi sian propran detruon.

La destino de la Homaro estas la projekto de la Homaro kaj Prometeo, la ribelulo, prave kaptis fajron de tiuj, kiuj estis ĝaj posedantoj laŭ Mitologio por doni ĝin al homoj. Ĝi estas la metaforo de la homaro luktanta por sia emancipiĝo.

Asertante liberecon de konscio, kiu estas nenio alia ol la libereco de la Homaro, la Homaro ĉiam renkontis religiajn dogmojn.

Ĉufoje kiam la Homaro progresis, kiel ajn la vojo, kaj asertis siajn rajtojn, la Eklezioj kondamnis.

La rakonto

La listo de martiroj kaj herooj de libereco de konscio superas la mallongan memorigilon, kiun ni povas fari ĉi tie.

Sokrato estis kondamnita al cikuto ĉar li rekomendis ke junuloj pensu por si mem.

La filozofo el Sorbonne, Abelardo, estis mutilita ĉar li konsideris, ke lia propra opinio estas egala al tiu de la "patroj".

La sciencisto Galileo estis kondamnita pro ne esti konfesinta malveraĵojn kongruajn kun la Biblio sed verojn devenantaj de sia propra esplorado.

Same estis por Etienne Dolet, Giordano Bruno, Michel Servet., Vanino Vanini kaj multaj aliaj.

Kiam la unua teksto en la Okcidento establane rajtojn (la "Magna Carta" en Anglio en 1215) estis skribita, la ĉefepiskopo de Canterbury Langton kiu apogis tiun tekston estis suspendita fare de la Papo.

La Deklaracio de la Rajtoj de Homo kaj Civitano de 1789, en Francio, estis kondamnita de la Papo.

Charles Bradlaugh, demokratie elektita al parlamento ĉe Westminster en 1880, devis batali longan batalon por la rajto sidi en parlamento sen devi preni fidelecojn uron al la anglikana kredo.

La hispana edukisto kaj liberpensulo Francisco Ferrer i Guardia estis mortpafita en 1907 laŭ peto de la katolika hierarkio.

La liberpensulo kaj libertina Chevalier de la Barre estis ekzekutita laŭ la ordoj de la eklezio kaj la gvidanto de la Libera.

Germana penso, Max Sievers estis ekzekutita en Hamburgo en 1943 fare de la nazioj.

La listo estas tre longa...

Ĝi atestas pri la senlaca batalo inter dogmo kaj libereco de konscio.

Nuntempe

Ĉiuj vidas, ke la Eklezioj daŭre subpremas kaj persekuti konsciencojn. La eklezioj ne havas interŝanĝon.

Ekzemple, en Pakistano, Dr Younus Shaikh, akuzita je blasfemo, estis kondamnita al morto en 2001. antaŭ ol povi rifuĝi en Eŭropo post internacia solidareca kampanjo. Li elspezis pli ol 3 jarojn sur mortpuna prizono.

En Niĝerio, aktivulo Leo Igwe estis plurfoje arestita kaj brutaligita de la polico pro esti defendinta homojn akuzitajn pri "sorĉado". Li estis liberigita en januaro 2011, post du tagoj da aresto, sekvante a internacia kampanjo en ĝia favoro.

La itala juĝisto Luigi Tosti daŭre batalas por esti restarigitaj al ĉiuj iliaj rajtoj post esti estinta revokita ĉar li rifuzis okazigi kunvenon en a halo de justeco ornamita per krucifikso.

La "Granda Ĉambro", la apelacia organo de la Eŭropa Kortumo pri Homaj Rajtoj, kaptita de la registaro de Berlusconi, ĵus, la 18-an de marto 2011, juĝis favore. al la Itala Ŝtato kiu intencas daŭre trudi la ĉeeston de krucifiksoj en publikaj lernejoj sur la duoninsulo (t.n. "Lautsi" afero)

Ni povas preni multajn aliajn ekzemplojn, inter kiu la tre lastatempa detruo de artaĵoj Avignon en Francujo, de katolika komando, ĉar ke ili estis konsiderataj "blasfemaj".

Tordi, defendi aŭ restarigi la liberecon de konscio

Kiel ĉiuj rajtoj, libereco de konscio devas esti sanktigita en tekstoj, ĉi ili estas Deklaracioj, ĉi Konstitucioj, Leĝoj aŭ juraj elementoj.

En kelkaj landoj, ĉi tiuj tekstoj ekzistas. Jen la Unua Amendo al la Konstitucio de Usono: "

La Kongreso faros neniun leĝon donantan ajnan preferon al religio aŭ malpermesante la liberan ekzercon, limigi liberecon de esprimo, liberecon de gazetaro aŭ rajto de civitanoj pace kunveni kaj peti la Ŝtaton pri kompenso de plendoj

suferis. » (1791), de la Leĝo de Disiĝo de Preĝejoj kaj la Ŝtato en Francio (1905) "La Respubliko ne rekonas, ne rekonas salajro aŭ subvenciojn ajnan religion. Sekve, de la 1-a de januaro post la promulgo de la ĉi tiu leĝo, estos forigita de la ŝtataj buĝetoj, departementoj kaj municipoj, ĉiuj elspezoj rilate al la ekzercado de religio", de la artikolo 3 de la Konstitucio de Meksiko (1917) "nek akiro, nek posedo, nek administrado de nmoveblaĵoj por la Eklezio, neniuj jura personeco por la Eklezio", de

Portugalio, revolucia Rusio en 1917, la konstitucia referendumo en Bolivio (2009), la "provizora" Konstitucio de Nepalo (2007), inter aliaj.

Ne estas superflue memori, ke tiuj tekstoj estas ofte mistraktataj kaj ke ilia defendo aŭ restarigo estas necesa; jen la kazo, ekzemple, en

Francio kie ĉiuj registaroj ekde la Vichy-registaro malobservis la leĝon de Apartigo.

Jen kial ni salutas ĉiujn batalojn kiuj iri en la direkto de libereco de konscienco, inkluzive de la lastatempa nuligo de la ofendo de blasfemo en Unuiĝinta Reĝlando. En Pollando, en marto 2010, La revuo episkopa "Gosc Niedzielny" kaj la ĉefepiskopejo de Kato-wice estis kondamnitaj pro komparo de la feministo Alicja Tysiac al naziaj krimuloj. Aliaj ekzemploj de venko estas konataj.

Ni bonvenigas la renovigitan postulon de elektitaj reprezentantoj de la popolo en Irlando, ke la rilato estas finfine "finita" speciala rilato inter la Romkatolika Eklezio kaj la Ŝtato", la bataloj juraj procedoj survoje en Aŭstralio kontraŭ publika financado de parokanaroj kaj konfesiaj lernejoj en Usono ("kuponoj") la senlaca agado efektivigita en Kebekio por ĉesigi publikajn preĝojn en konsilon.

Ni bonvenigas la antiklerikalajn manifestaciojn en Pollando, en Italio; ni salutas la dekojn da miloj da homoj marŝantaj en la stratoj de Bejruto en Libano diri "Sekularismo estas la solvo", en lando kie sistemo estas kompleksa miksaĵo de potenco-dividado surbaze de komunumaj kvotoj; la miloj da manifestaciantoj en Tunizio alprenante la vorton ordo de "Sekularismo = libereco kaj toleremo", "por a Laika Tunizio"; la miloj da manifestaciantoj en Londono paradanta dum la vizito de la estro de la Katolika Eklezio diri "Igu la Papon pagi"; la manifestaciantoj sekularistoj en Hispanio...

En ĉiuj latitudoj, en ĉiuj kontinentoj, la formo estas varia sed la substanco estas la sama: la postulo libereco de konscio!

Ni batalas por la forigo de la tuta Konkordato, kontraŭ ĉiuj religiaj militoj kaj kontraŭ ĉiuj kolizioj de civilizacioj »

Pensoj

Niaj tradicioj kaj niaj luktoj, inkluzive de la mocioj kaj rezolucioj de la Monda Kongreso de Libera Penso en Romo en 1904, estas la promeso kaj promeso de niaj devontigoj.

Laŭ la tradicio de la Universala Kongreso en Romo en 1904, la ĉeestantoj aŭ reprezentitaj en la Universala Kongreso en Oslo de la 12-a de aŭgusto 2011, fondante la AILP (Internacia Asocio de Libera Penso) decidis efektiviĝi du kampanjoj, nome la vero pri financado religioj kaj justeco por viktimoj de la Eklezioj.

Ĉar ni estas por libereco de konscio, kiu implicas la Apartigon de Eklezioj kaj Ŝtato, ni volas klarecon pri financado religioj, pri ĉi tiu "purpura ekonomio", kiu frapas

Ŝtataj buĝetoj koste de Sano kaj Edukado, por la avantaĝo de nur kvalifikitaj ricevantoj sin "spiritaj"

Ni volas, ke justeco estu farita al la viktimoj de Preĝoj.

Justeco ne estas pento.

Pento estas religia fakto, kiu ne implikas ke la Eklezioj, metante sin super la homaj leĝoj.

Ni volas justecon, kiu implicas, en la okazo de agnoskita kulpo, sankcioj, inkluzive jurajn, financajn kaj moralajn.

Justeco por viktimoj de preĝa seksa misuzo; la seksmisuzo de la Eklezioj rivelante sin esti institucio de la Institucio.

Justeco por la viktimoj de diskriminacio de la Kvara Laterana Koncilio de 1215, kondamnante la judojn ĉe la haveno de la rouelle, de la Inkvizicio frapanta judojn, islamanojn aŭ "herezulojn".

Justeco por koloniigitaj kaj "evangeligitaj" popoloj, senposedigitaj de siaj rajtoj kaj siaj teroj en Afriko, en Azio, Latin-Ameriko, Nordameriko. Por preni denove la vortojn de J. Kenyatta "Kiam la Blankuloj venis al Afriko, ni havis la teron kaj ili havis la Biblion. Ili instruis nin preĝ kun la okuloj fermitaj: kiam ni malfermis ilin, la blankuloj havis la tero kaj ni la Biblio. »

Ni volas plenan liberecon de scienca esplorado, respektante ĉes konsciencon.

Ni volas la rajton de virinoj forigi sian korpo.

Ni volas politikan kaj socian egalecon inter viroj kaj virinoj.

Ni volas plenan apartigon de edukado kaj religio. Familioj estas liberaj instrui siajn infanojn tion, kion ili konsideras bona, sed Instruado ne povas esti la laboro de la publika lernejo.

Ni ne riproĉas virojn pro iliaj opinioj.

Ni kritikas instituciojn, ke ili volas trudi opinioj.

Perspektivo

Ni, ĉeestantaj aŭ reprezentitaj ĉe la Universala Kongreso de Libera Penso en Oslo, alfrontita, kaj de nia esploro kaj de la situacio, kun la decida demando pri libereco de konscienco, sen anstataŭ igi nin per asocioj kaj organizoj, naciaj kaj internaciaj, kiajn ili estu, asertas:

- libereco de konscio estas konsistiga de la demokratio.
- libereco de konscio estas konsistiga de la liberigo de la Homaro.

Ni estas engaĝitaj al:

- defendu ĉi tiun liberecon ĉe kaj por ĉiuj.
- demonstreu frate kaj solene nian solidarecon kun ĉiuj tiuj, kiuj estas kaj estus persekutataj pro siaj opinioj.
- demandu ĉiujn, kiuj rekonas sin en ĉi tiu Manifesto por aliĝi al ĉi tiu batalo.

Subskribintoj de la Oslo-Manifesto

Acuna Laura Cecilia, Grandioza Mastrino de la Granda Oriento Ekvadora Nova Epoko - Ekvadoro
Abgottspon Valentin, valeza profesoro, Svislando
Al Ali SamiQueer, Arabic Foundation (QAF) Jordanio
Albaran Misael, Gvadalaharo, Meksiko
Alves Ricardo, laika gvidanto, Portugalio
Amorim Pedro, profesoro, Lisbono, Portugalio
Amorim Teresa, Liberpensulo, membro de la Asocio "Republica & Laicidade", Portugalio
Anor Albert, liberpensulo, instruisto kaj sindikatisto, Svislando.
Araceli Juez, ateisto, Argentino
Arce Helena, Urugvajo
Arias José, liberpensulo, Francio
Civila Asocio de Ateistoj, Argentino
Assogba Innocent, liberpensulo el Benino
Avenatti José, Liberpensulo, Urugvajo
Ayache Sam, franca liberpensulo, gvidanto de la delegacio de IHEU al Unesko
Azem Hocine, Vicprezidanto de la Monda Amazigh-Kongreso, Alĝerio
Bartil Daniel, ĵurnalisto kaj antropologo - Kebekio, Kanado
Bastin Pol, Belgio
Bedu Jean-Mary, Liberpensulo, ASILAH, Maroko
Benichou Daniel, prezidanto de la asocio "le Chevalier de la Barre", Francio
Bernier Robert, Mirabel, Kebekio
Besson Philippe, fondmembro de CILALP (Internacia Ligkomisiono de Ateistoj kaj Liberpensuloj), Francio

Blamer Shane, Aŭ stralio Blanco y
Ovando Marcelino, Hispanio Blondel Marc, sindikato,
Prezidanto de la Nacia Federacio de Libera Penso, Francio Boska Ilona, Hollande Bouteilly-Dupont Nadine, Ĝenerala Sekretario de la Asocio
Libres Mariannes, nome de la
asocio , Paris Bouchard Jean-Michel, Urugvajo Braun MJ Claude, Administranto de la Humanistaj Asocioj de Kebekio, Kanado Brémond Hansi, franca gvidanto de junaj
liberpensuloj, Francio Bula Raúl, Prezidanto de la
Civil Association Trazos, Uruguay-Burie Wilfred, artistpentristo kaj verkisto, Belgio Cai Chongguo, filozofo, ĉnio Cahen Guy, Belgio
Chambard Patrick, Prezidanto de la Asocio de Lokaj Elektitaj Oficistoj de Libera Penso, Francio Charry Coralie, juna
liberpensulo, France Coignaud Guy, administranto de la Humanista Asocio de Kebekio,
Kanado Coll Anna Maria, Ateisto, Barcelono, Hispanio Corsetti Renato,
Eksprezidanto de Universala Esperanto Asocio
Crépeau Yanik, membro de la
Humanista Asocio de Kebekio, Kanado Dandoy Danièle, liberpensulo kaj libera ekzamenanto, Belgio Darte-Payan Fabre Fabien , Jakobena
Manifesto por la Respubliko kaj Socialismo, Francio El Benito Ana
Maria, ateisto, Argentino Del Castillo Valades Eduardo, Fronto por Sekulara Kulturo de Meksiko Delgado Francisco, laika
aktivulo en Hispanio Demeautis Christian, sindikato, mutualisto kaj
filozofia aktivulo, Francio El Menten Philippe, Belgio Dhif Kamal, profesoro ĉe la Franca Komunumo,
Belgio Diaz Carlos, argentina ateisto, membro de la Internacia Konsilio de Ateista Alianco Internacia, Argentino
Dimon Philippe, Belgio Dival Costa, liberpensulo, Brazilo Dotta Ostria Mario, historiisto,
Urugvajo Draco Marc , Middlesbrough, Unuiĝinta Regno Duranona Gonzalo, membro de la Civila Asocio de la 20-an de septembro, Urugvajo
Deruette Serge, Profesoro ĉe UMONS, FUCaM kaj HEFF,
Belgio D'Hoop Fabienne, ateisto, Bruselo, Belgio Dohogne René, Verviers, Belgio Donaldson John Canada
Embleton Mark, ateisto, Britio Erbeta Jean-Louis, Sherbrooke, QC/
Kanado Erofeev Andrei, artkriticisto kaj kuratoro, Moskvo, Rusio Escudero Silvero Enrique, Ĵurnalistoj, Argentino Estrella
Hugo, fondinto de la humanisma kaj laika
asocio "Deodoro Rocca", Prezidanto de la Centro por Free Research ONLUS (Argentino, Italio)
fondinto CILALP Eyschen Christian, Ĝenerala Sekretario de Franca Libera Penso, fondinto CILALP, Francio Fabre Gilles, Jakobena Manifesto por la Respubliko kaj
Socialismo, Francio Fassaneli Marcello,
ateisto, Argentino Ferreyra Cristina, Prezidanto de
la Civila Asocio de Ateistoj en Argentino Fernandez Miguel,
membro de Europa Laika de Hispanio Fischer Jean-Louis, Membro
de la Internacia Akademio de 'Historio de Scienco, Liberpensulo Foerst Heinke, membro de la SPD, Berlina grupo:
Gesprächskreis Laizistinnen und Laizisten in der SPD, Germanio Forgesu Philippe, filozofo, Francio Liberigis Ali, ateisto,
Britio Frerk Carsten, publicisto, aŭtoro, Berlino, Germanio Frerk
Evelin, artistfotisto, "Vizaĝoj de hodiaŭ aj ateistoj,
humanistoj kaj agnostikuloj", Berlino,
Germanio Garcia Ernesto, ateisto, Argentino Garcia Lecy,
sendependa liberpensulo, Urugvajo Gasperi Gian Maria, reprezentanto
de la UAAR por la Provinco de Foggia, Italio Gélinas Jean-Bernard, Kebekio, Kanado Godicheau Michel, sindikato,
liberpensulo, Francio Gontard-Zelinkova Dagmar, humanisto Ontario,
Kanado Gilbert Philippe, Instruisto, Laŭ zano, Svislando Girollet Anne, Majstro pri konferenco ĉe la Universitato de Burgonjo, Francio Gomez Lopez Sergio Germano, Inĝeniero,
Equateur Gozlan David, Vic-Ĝenerala Sekretario de Libera Penso, Francio

Grandazzi François, Vicestanto de Libera Penso, Francio Granier Marie-France,
Trois, Belgio Grégoire-Nagant Chantal, Prezidanto
de la Maison de la Laïcité d'Alembert - Braine-l'Alleud, Belgio Grzelak Czeslaw, sekularisto, Pollando Guerra Victor, kunfondinto de Europa
laica, Hispanio Gusev Alexei, Prezidanto de
Praxis, Centro de Esploro kaj Edukado, Moskvo, Rusio Gutiérrez Jacinto,
liberpensulo, Hispanio Hartikainen Erkki, Ateista Asocio, Finnlando Hébert Maï té, emerita, anarki-sindikata, France
Hotte Réjean, sekretario de la asocio de Liberpensuloj
Ateistoj, Kebekio, Kanado Hyunsoo Jung, Seulo, Koreio Igwe
Leo, Humanisto, fondinto de CILALP, Niĝerio Kalaï tzi Efstratios,
Liberpensulo de Grekio Kamarýt, Juraj Slovakio Jakubowska Theresa, vicprezidanto de RACJA, antiklerikala maldekstra
partio, Pollando Johnson Ellen, Enlighten
the Vote, fondinto de CILALP, Usono Johnson Peter Camberra,
Aŭstralio Kalaitzis Stratos, Kirurgo, Grekio Kalwasinski
Tomasz, pola raciisto Kawakibi
Iyad, liberpensulo, Alepo, Sirio Kerrigan Michael D, Brownington Usono Kober Peter Slovakio Konašev Miĥail B.
(Михаил Борисович Конашев), membro de rusa humanisma socio (член
Российского гуманисти чешского общ, Matthew
Kochtersburg, Usono, Sankt-Peŭ al teisto,
Sosnowiec, Pollando Kramer Christa, Hamburgo,
Germanio Marek Król, Łódź, Pollando Kurek-Tyrlik
Alicja, Pollando Kurtz Paul, Filozofo, Usono Kuven
Mudly, Sudafriko Lafontaine
Jean, Humanista Asocio de Kebekio, Kebekio Lafouge Jacques, humanisto, Vicprezidanto de Franca Libera Penso, fondinto de CILALP, France Laguna Pablo,
laika aktivulo, Granado, Hispanio Lamolda Manuel Navarro, laika aktivulo
el Granado, Hispanio Lavaillante
Renée, laika kebekiano, Kebekio Laxalte Elbio, liberpensulo,
Direktoro de la Civila Asocio de la 20-an de
septembro, Urugvajo Ledesma
Diaz Ana Angelica, Psikologo,
Liberpensulo, Urugvajo Leduc Hélène,
Kanado Le Fur Catherine, vic-
ĉefredaktoro de La Raison, recenzo de Franca Libera Penso, Francio Léger Marc-
Antoine, Montrealo, Kebekio Lepeix Roger, Liberpensulo, membro de la Komitato-Oficulo de la IHEU, en persona kapablo, fondinto de CILALP,
Francio Libon Luc, Prezidanto de la Rondo de Libera Penso de
Jodoigne, Belgio Lopes Joaquim, Libera Homo de Bona Moralo, Portugalio Loskutov
Artiom, organizanto de la Monstracio, Rusio Love Murray,
Leonay, Aŭstralio Lozada Fernando Esteban, Direktoro de la Nacia Kongreso de Ateismo, Argentino Lubomir Janco,
Slovakio Lysuniec Marcin, Prezidanto de la Ateista Asocio de Pollando Mc Arthur Ed,
Freethought History Research
Group of England, Great Britain Machui- Telus Beata, Pro Humanum Association, Pollando Mailloux Louise, Profesoro pri filozofio en
Montrealo, Kebekio, Kanado Mainil Pierre-Jean, Belgio
Manavatavani Satya Nandan, sekulara humanisto, fondinto de CILALP, Hindio Mantello Maria, Prezidanto de itala Libera Penso "Giordano Bruno", Italio
Marsot Bruno, membro de la CAN de Libera Penso, Francio Martinez Luis Miguel, sendependa
liberpensulo, Meksiko Martinez Miguel Lus, Kantabrio - Hispanio Martinez Perez
Adriana, Psikiatro, Urugvajo Massa Jorge, Liberpensulo, Direktoro de la
Asocio civila milito de la 20-a de
septembro, Urugvajo Masson Henri, Esperanto, fondinto de CILALP, Francio Mateus Luis Manuel, laika aktivulo,
fondinto de CILALP, Portugalio
Mavromatti Oleg, artisto Rusio, Bulgario, Usono Mbille Martin, Prezidanto de Libera
Penso de Kamerunio, fondinto de CILALP, Kamerunio

Meaden Terence, Oksfordo Anglio Unuiĝinta Reĝlando
Mezzo Giovani, konsultisto por la sekularismo de Institucioj, Italio
Micheletti Oscar, ateisto, Argentino
Midavaine Sylvie, liberpensulo, membro de la delegacio de IHEU al la Komisiono pri Homaj Rajtoj de UN en Ĝenevo, Francio
Miller Loren C., Klevlando (OH), Usono
Minones Lucio Andrés, Sekretario de la Ateista Asocio de Argentino Mohedano
Fabian, Sekretario de la Sekulara kaj Progresema Movado Katalunio, Hispanio Molina Vicenc, Profesoro, Francisco Ferrer Foundation, Hispanio Mollés Dévrig , Humanisto, liberpensulo, Argentino Moreno-Ruff Pierre-Yves, eldonisto de Ferdinand Buisson, internaciisto, Francio Mroz Krzyszto, membro de Pola Libera Penso, Pollando D-ro Mueller Volker, Prezidanto de la asocio de liberpensuloj kaj humanistoj de Brandenburgio, Fondinto de CI- LALP, Germanio Munar Carlos, kolumbia-kanada liberpensulo Nacciariti Fiorenzo, ateo kontraŭ faŝisto,
Italio Namazie Maryam, reprezentanto por la Konsilio de Eks-Islamanoj de Britio kaj One Law for All, Londono, Britio Nasrin/Nasreen Taslima, naskita en Bangladeŝo , sveda civitano, Svedio Neyeloff Alejo, Argentino Nkuzimana Paul, Universitata Profesoro, fondmembro CILALP, Burundo Nuarte Rolando Daniel, ateisto, Argentino Oriol Illa, Ĝenerala direktoro de la Fondaĵo Francisco Ferrer y Guardia Barcelono - Katalunio, Hispanio Ottonello Eduard Adrian, ateisto, Argentino Overton Nancy, Usono
Padovan Manlio, Papozze (Ro), Italio Parada Jan, redaktoro E-zine Humanisti.sk, Slovakio Parizhskiy Yury (Парижский Юрий), , membro de rusa humanisma societo , Sankt-Peterburgo, Rusio
D-ro Pataki Tamas, Melburno, Aŭstralio
Pecker Jean-Claude, Astrofizikisto, Membro de la Instituto, raciisto, France Pena-Ruiz Henri, filozofo kaj verkisto, France Pérez Echinope, liberpensulo, Urugvajo Perruchoud Eric, liberpensulo, Svislando Pion Michel, Prezidanto de la Humanista Asocio de Kebekio, Kanado Piraux Morgane, aktorino, Belgio Podesta Alicia, liberpensulo, Urugvajo Pokorska Hanna, Szczecin
Pollando Polo Gaona Isabel, sendependa Ĵurnalistino el Peruo Ponce Muriel Alvaro, Historiisto, Kolombio Pont-Clemente Joan-Francesco, Prezidanto de la Fondaĵo Francisco Ferrer , Hispanio Porrati Sergio, ateisto, Barcelono, Hispanio Pouloart Thierry, Librovendisto Saint-Gilles-Lez-Bruxelles
Belgio Ramadan Mario, Alianco de libanaj ateistoj, liberpensuloj kaj agnostikuloj, Libano Rampp Gerhard, Bund Für Geistesfreiheit (BFG) Augsburg Germanio Rayski Mieczyslaw, el Pollando Read Clive, Sudafriko Reis Manuel, Humanisto, Kuracisto, Portugalio Rivière Christian, Esperantisto, Prezidanto de ATEO Rizzuti Bruno, ateisto el Argentino Riba Albert, por Unuiĝinta de Ateistoj kaj Liberpensuloj de Hispanio, fondinto de CILALP, Hispanio Rietschj Monteiro Eugénio, Universitata Profesoro, Portugalio Roller Miente Mario, Vic-Grandmajstro de la Konstitucia Granda Logia de Peruo, Peruo Rooke Dieter, membro de ATEO, Svislando Rosso Pereira Nelly, Liberpensulo Urugvajo Roy Pierre, Prezidanto de la Franca Federacio de Asocioj de Paca kaj Sekularaj Monumentoj, France Saad Georges, sekularisma aktivulo en Libano Salamero Joachim, Honora Prezidanto de Franca Libera Penso, fondinto de CILALP, Francio Salguero Mariano, Sociologo, Argentino Salustri Filippo A., Ph.D., P.Eng. Mekanika kaj Industria Inĝenierado Toronto, ON, Kanado Sanderson Terry, Liberpensulo, Britio Sangiovanni Mostarda, Urugvajo Sankari Nina, Prezidanto de la Eŭropa Feminisma Iniciato de Pollando, Rationalist Association, Pollando Sassi Bruna, Liberpensulo, St Pieters Leeuw, Belgio Stachurska Teresa, Bjalistoko , Pollando

Schiappa Jean-Marc, Prezidanto de la Instituto por Esploro kaj Studo pri Libera Penso, Francio
Schrouff Rosa-Marita, Aachen, Germanio
Seccombe Ralph, Prezidanto Australiano por Apartigo de Eklezio kaj Statz, Aŭstralio
Serge Lux, Braziljo, Brazilo
Skoda Rastislav, Slovakio
Silveyra Silvia, Liberpensulo, Urugvajo
Silverman David, prezidanto de American Atheists, inc,
Usono Siméone Dominique, Estro de la "Esperanto" Komisiono de Libera Penso, Francio.
Kantisto Claude, direktoro de Idée libre, kultura revuo de Libre Pensée, Francio.
Sousa Belmiro, Ara Solis Association, Portugalio Stanosz
Barbara, Profesoro, Filozofo, plena membro de la Scienca Societo de Varsovio, Pollando Statz Rainer, Germanio Steinbach Margit, Germanio
Šumichrast Adam, Slovakio
Susanne Charles, Profesoro ĉe la Libera
Universitato de Bruselo, Belgio Tampieri
Susana Elisa, Prezidanto de Humanista Etika Asocio "DEODORO ROCA", Argentino Tanto Luciano,
el Argentino Telegin Vladimir Vladimirovitch, Sankt-Peterburgo, Rusio Teliz Norma, Liberpensulo, Urugvajo Ter-Oganian Avdei,
artista, Ĉinio Tehrani, Dabir Pr.,
Senpaga Pensulo, nederlanda, loĝanta en Britio Thain Réjeanne, ,
humanisto en Ontario, Fondinto de CILALP, Kanado,
Thain Richard, humanisto en Ontario, Fondinto de CILALP,
Kanado, Tietze Ulrike, Bund Gegen Anpassung - fondinto CILALP, Germanio Tosti Luigi, ateo ,
magistrato, Italio Touzani Sam, Artisto, liberpensulo, Ateisto, Belgio Thullen Gabriel, liberpensulo,
instruisto kaj sindikatisto, Svislando Tyrlik Stanislaw, Profesoro, Pollando Varela Rosa,
liberpensulo, Urugvajo Vazquez Juan, Argentino Ventura Rodrigo, ateisto, Argentino Vijayam G.
Ph.D., Plenuma Direktoro Atheist Center,
Hindio Verton Luc, redaktisto, direktoro de Memogrames-eldonoj,
Belgio Villanueva Joffre, Ĝenerala Sekretario de la Sekulara kaj Progresema Movado de
Katalunio, Hispanio Villareal Cristina Alicia,
Liberpensulo, Urugvajo Vincent Michèle ,
Vicprezidanto de Libera Penso,
Francio Vrabel Miloslav, RNDr., Bratislavo,
Slovakio Waldorf Peter, Steyr, Aŭstrio Wallace Max, ANZSA, fondmembro
CILALP, Aŭstralio Wallace Meg, ANZSA, Aŭstralio Wauters Myriam, Profesoro Franca
Komunumo de Belgio Wendrychowicz Andrzej , Pola Racionalisma Societo, Pollando Wallace Stephen, Queen Creek, Arizono Usono
Wendt Joachim, Germanio Whitehead Fred, liberpensulo,
historiisto, fondmembro CILALP Kansasurbo, Usono, Wood Keith Porteous,
liberpensulo, fondmembro CILALP, Britio

Internacia deklaro de Libera Penso, laikaj, humanismaj, raciismaj kaj ateismaj asocioj el la kvin kontinentoj

Pro iniciato de Internacia Asocio de Libera Penso

Publika mono ne plu financi Ekleziojn kaj religiojn!

Ni estas Asocioj el ĉiuj kontinentoj, kiuj agas por la Apartigo de Eklezioj kaj Religioj, de Ŝtatoj, por la sekularigo de institucioj, kiu validas la kreskantan sekularigon de la socioj.

La gardvorto de niaj agoj estas labori por respekti la liberecon de konscio de ĉiuj kaj ĉiuj, de ĉiuj homoj, kiuj vivas sur la planedo. Tio estas la libereco kredi aŭ ne kredi. Ni ne konfuzas liberecon de konscienco kaj liberecon de religio kiu estas nur unu komponanto de ĉi-lasta, sed kiu ne povas resumi ĝin.

Ni malakceptas la ideon, ke religio estas aparta kategorio en la gamo de kredoj de la Homaro.

Kaj ke ĝi devus ricevi specialan statuson kiu malpermesus al ĝi esti submetita al racia kaj homa kritiko. Kaj ke ĝi devus, krome, esti financita per publikaj monrimedoj, produktitaj de ĉiuj kontribuoj de civitanoj submetitaj al imposto.

Tial ni kontraŭas ĉiun formon de civila kaj krima subpremo de tio, kion oni nomas "la krimo de blasfemo". La rajto al libera kritiko estas fundamenta demokratia rajto. Ĝia deviga konsekvenco estas la plej plena esprimlibereco. Nur opinioj kaj faktoj estas celitaj, neniam individuoj kiel tiaj.

Ankaŭ tial ni rifuzas kaj kondamnas la privilegion, ke Eklezioj kaj religioj, kiuj estas nur la esprimo de malmultaj, estas financataj per publikaj monrimedoj, kiuj estas la produkto de la kontribuoj de ĉiuj.

El Usono (1791), Meksiko (1857), Francio (1905), Portugalio (1911), Rusio (1918), Urugvajo (1918), Hispanio (1931), Turkio (1937), la demokratia postulo pri la necesa disiĝo de Eklezioj, religioj kaj Ŝtatoj daŭre mobilizis la konscian Homaron. Ekde tiam, multaj aliaj landoj establis ĝin sur ĉiuj kontinentoj. Disiĝo okazas delonge.

Ekde James Madison, Patro de la Usona Konstitucio kaj 4-a Prezidanto de Usono, notis en 1819 ke "la nombro, kapabloj, moraleco de la pastraro same kiel la sindonemo de la civitanoj klare pliiĝis kun la totala apartigo de la eklezioj kaj la 'Ŝtato', la Historio de homa emancipiĝo montris, ke, kia ajn la dominaj religiaj kulturoj en socioj, la principo de Apartigo de la sfero de publikaj institucioj kaj de la religia sfero estas ne nur ebla kaj atingebla, sed ke estas tre dezirinde. starigi kaj plifortigi Demokration.

En ĉiuj landoj, sur ĉiuj kontinentoj, en ĉiuj naciaj kaj internaciaj institucioj, ni devas agi por antaŭenigi la Disigon de Eklezioj, religioj kaj Ŝtatoj.

Kune, ni agu por sekularismo!

Alvoko lanĉita laŭ iniciato de la Internacia Asocio de Libera Penso en la Internacia Kongreso en Montevideo (Urugvajo), la 19-an kaj 20-an de septembro 2015.

Subskriboj

- Argentino - Ariel Rossi, Argatea - Bonaero
- Argentino - Coalición Argentina por un Estado Laico
- Argentino - Asociación Civil Ateos Mar del Plata
- Argentino - Macelo Llobet
- Aŭstralio - Racionalist Assn de NSW, Sidnejo
- Aŭstralio - Humanist Society de Kvinslando, Brisbano
- Belgio - Cercle de Libre Pensée-Kring voor het Vrije Denken - CLP-KVD
- Belgio - Pierre Galand, sekularisma aktivulo
- Brazilo - Carlos Eduardo Oliva, Observatorio de Sekularismo en Edukado
- Brazilo - Associação Brasileira de Ateus e Agnósticos
- Kanado - Humanista Asocio de Kebekio
- Kanado - Kebekia laika movado
- Kanado - Ateaj Liberpensuloj - Ateaj Liberpensuloj (LPA-AFT)
- Kanado - David Rand, prezidanto LPA-AFT kaj AILP-representanto
- Ĉilio - Patricio Cueto, Fundación Academia Laica de Estudios
- Ĉilio - Antonio Vergara Lira, Proparolanto de AILP por Latin-Ameriko
- Ĉilio - Monica Rodriguez, Centro kultura "Valentin Letelier"
- Ĉilio - Alicia Manonellas, Asamblea de Organizaciones Librepensadoras de Chile "AOL"
- Ĉilio - Redakcia komitato de la revuo "Iniciativa Secularista"
- Kolombio - Gran capitulo general de Colombia del rito frances (Manuel Ricaurte)
- Ekvadoro - Guillermo Fuchslocher (Sr.) Asociación Ecuatoriana de Libre Pensamiento - AELP
- Ekvadoro - Centro Cultural Eugenio Espejo CCEE
- Ekvadoro - Gabriel Duque, Fundacion Equinoccial del Ecuador
- Hispanio - Europa Laica
- Hispanio - Unuiĝo de Ateistoj kaj Liberpensuloj de Hispanio - UAL
- Hispanio - Ateistoj de Katalunio
- Hispanio - Fondaĵo Ferrer i Guardia
- Fiĝoj - Pacifika Insuloj Secular Assn
- Finnlando - Internacia Raciisto
- Francio - Nacia Federacio de Libera Penso
- Francio - D-ro Ata Alshawi, La fekunda duonluno
- Francio - Gauthier N'Gumbu, Membro de la Internacia Komisiono de FNLP - Afriko
- Francio - Jean-Michel Quillardet, Prezidanto de la Internacia Observatorio de Sekularismo kontraŭ Komunumaj Misuzoj silento.
- Francio - Daniel Benichou, Prezidanto de la asocio Chevalier de La Barre
- Francio - Jean-Marie Bonnemayre, CNAFAL
- Francio - Maurice Montet, pacaktivulo
- Francio - Racionalisma Unuiĝo
- Francio - Charles Conte, laika aktivulo

- Francio - Maurice Gelbard, laika aktivulo
- Britio - Nacia Sekulara Societo
- Britio - Tony Upton, Charles Bradlaugh Society
- Grekio - Asocio de Amikoj de Hipatio (Philoi tis Ypatias)
- Nov-Delhio, Barato - Sanal Edamaruku, prezidanto Indian Rationalist Association
- Irlando - La Irlandaj Liberpensuloj kaj Humanistoj
- Irlando - Ateisma Irlando
- Islando - Sidmennt, La Islanda Etika Humanista Asocio
- Italio - Associazione Nazionale del Libero Pensiero "Giordano Bruno"
- Libano - Georges Saad - Libana Unuiĝo de Filozofio de Juro
- Libano - Libana Asocio de Filozofio de Juro (ALIPHID)
- Luksemburgio - Edouard Kutten, Luksemburgio Libera Penso (Pdt)
- Luksemburgio - Christiane Kutten-Serafini, Luksemburgio Libera Penso (Sekretario),
- Niĝerio - Niĝeria Humanisma Movado
- Peru - Humanistas Racionalistas del Perú - HURA
- Peruo - Revista Peruana de Filosofía Aplicada – RPFA
- Pollando - Wanda Nowicka, Prezidanto, Asocio Egaleco kaj Moderneco, Vicprezidanto de la Parlamento de Pollando
- Pollando - Nina Sankari kaj Marek Lukaszewicz de la Fondaĵo Kazimierz Lyszczyński
- Portugalio - Associação Ateista Portuguesa (AAP)
- Portugalio - Luis Mateus
- Svislando - Libera Penso de Ĝenevo
- Urugvajo - Elbio Laxalte Terra - Portavoz AILP
- Urugvajo - Raúl Bula, Asociación Uruguaya de Librepensadores
- Urugvajo - Asociación Civil 20 de Setiembre
- Urugvajo - Asociación Civil Trazos
- Urugvajo - Apostasía Colectiva Uruguay
- Urugvajo - Asociación Uruguaya de Libre-Pensadores - AULP
- Urugvajo - Ricardo Grasso, Asocio por Sekulara Edukado – ILEC
- Urugvajo - Alicia Podestá, Centro de Estudios par la Dignidad Humana – CEDH
- Urugvajo - Gabriela Rosas, Centro de Estudios par la Dignidad Humana – CEDH
- Urugvajo - Gran Oriente de la Franc-Masoneria del Uruguay
- Usono - Usona Ateisto
- Usono - David Silverman, prezidanto American Atheist

RESUMO

- Paĝo 2 : Prezento
- Paĝo 3 : Kongresa programo
- Paĝo 5 : Prezento de la IRELP-konferenco
- Paĝo 6 : Internacia renkontiĝo en Placo Garibaldi
- Paĝo 13 : Vendredo la 22-an de septembro matene - Malferma kunsido de la kongreso
- Paĝo 20 : Mesaĝoj kaj kontribuoj ricevitaj
- Paĝo 28 : Saluton de internaciaj organizaĵoj
- Paĝo 37 : Enkondukaj raportoj pri kampanjoj de AILP
- Paĝo 54 : Vendredo la 22-an de septembro posttagmeze - sesio pri virinaj rajtoj
- Paĝo 71 : Sabato la 23-an de septembro matene - Diskuto post la enkondukaj raportoj
- Paĝo 92 : Sabaton la 23-an de septembro posttagmeze - Sesio pri la rajto morti en la digno
- Paĝo 101 : Taga raporto: Veturi en riverboatoj, bankedo
- Paĝo 103 : dimanĉo la 24-an de septembro matene - daŭrigo de sabatmatenaj diskutoj
- Paĝo 105 : Sesio pri la defendo de la Scienco
- Paĝo 116 : Dimanĉo la 24-an de septembro posttagmeze - Fermo de la kongreso
- Paĝo 117 : Deklaro de la Internacia Konsilio
- Paĝo 118 : Apendicoj: -
- Protokolo de la kunveno de la Internacia Konsilio (p. 119)
 - Manifesto por libereco de konscienco (p. 121)
 - Publika mono ne plu devas financi Ekleziojn kaj religiojn - Montevideo 2015 (p.129)